DISPĂRUȚI

MICHAEL GRANT

MICHAEL GRANT

Seria DISPĂRUȚI

Volumul 1

DISPĂRUȚI

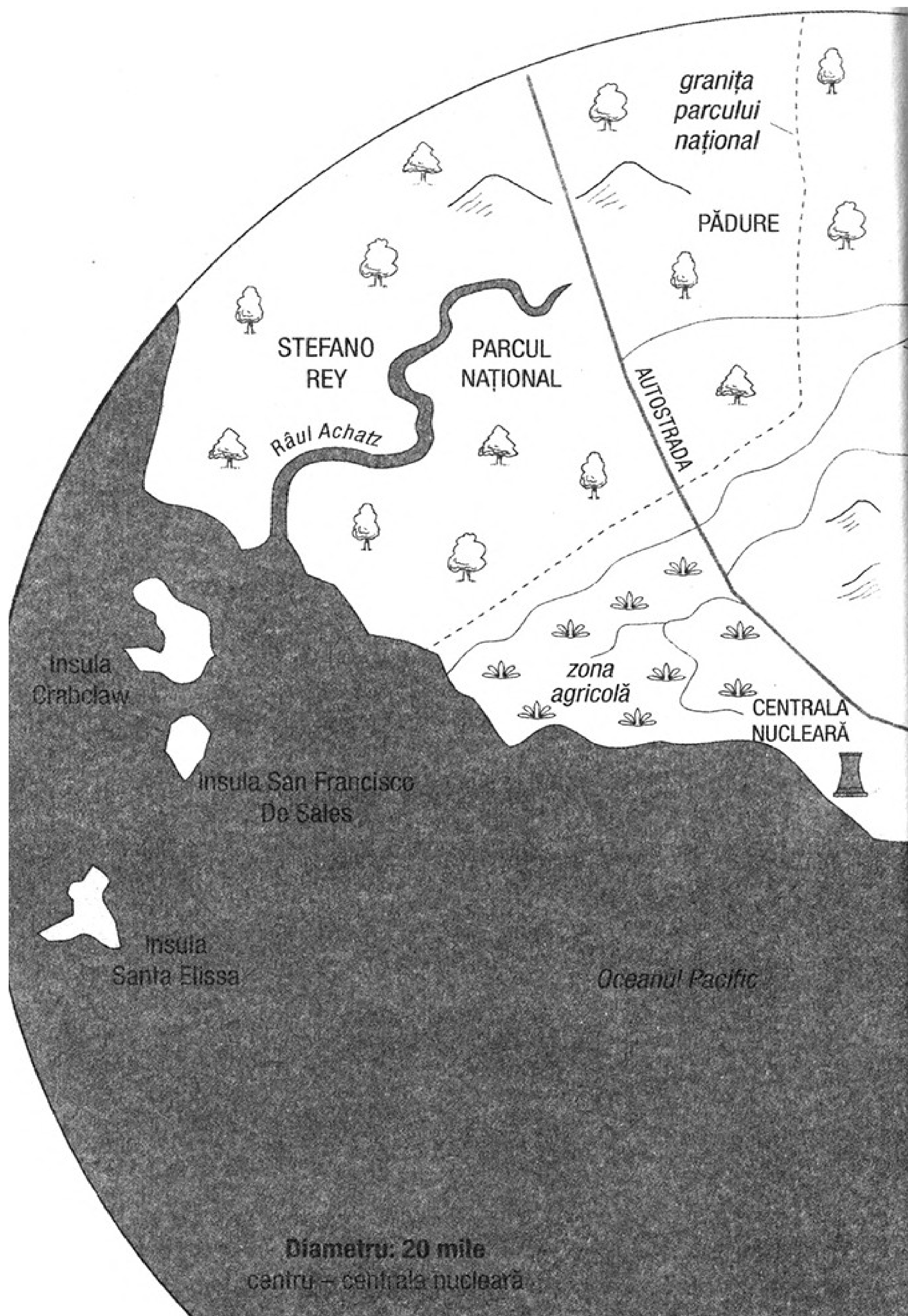
Original: Gone (2008)

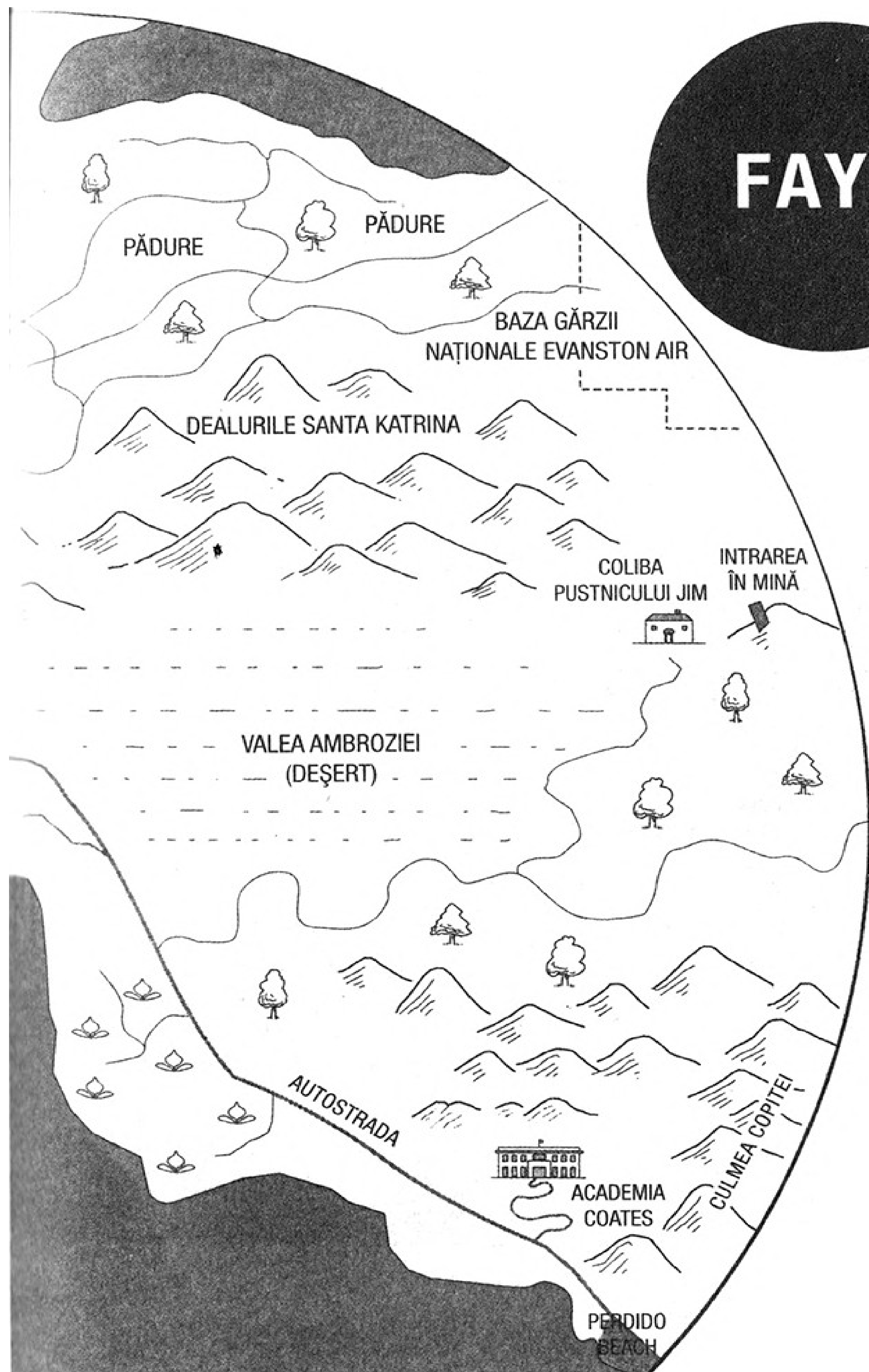
Traducere din limba engleză de:
DORU MIHĂILESCU

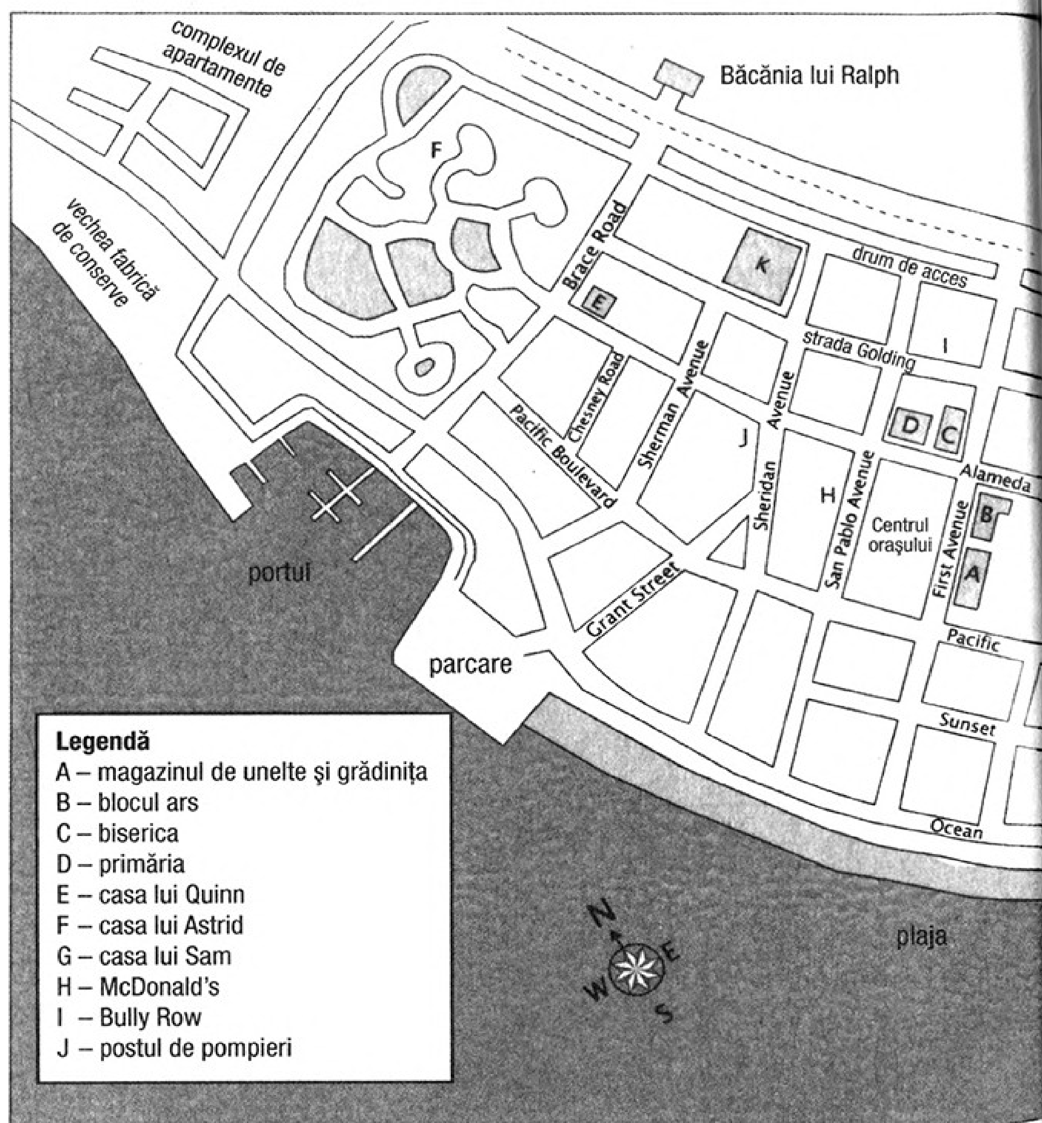

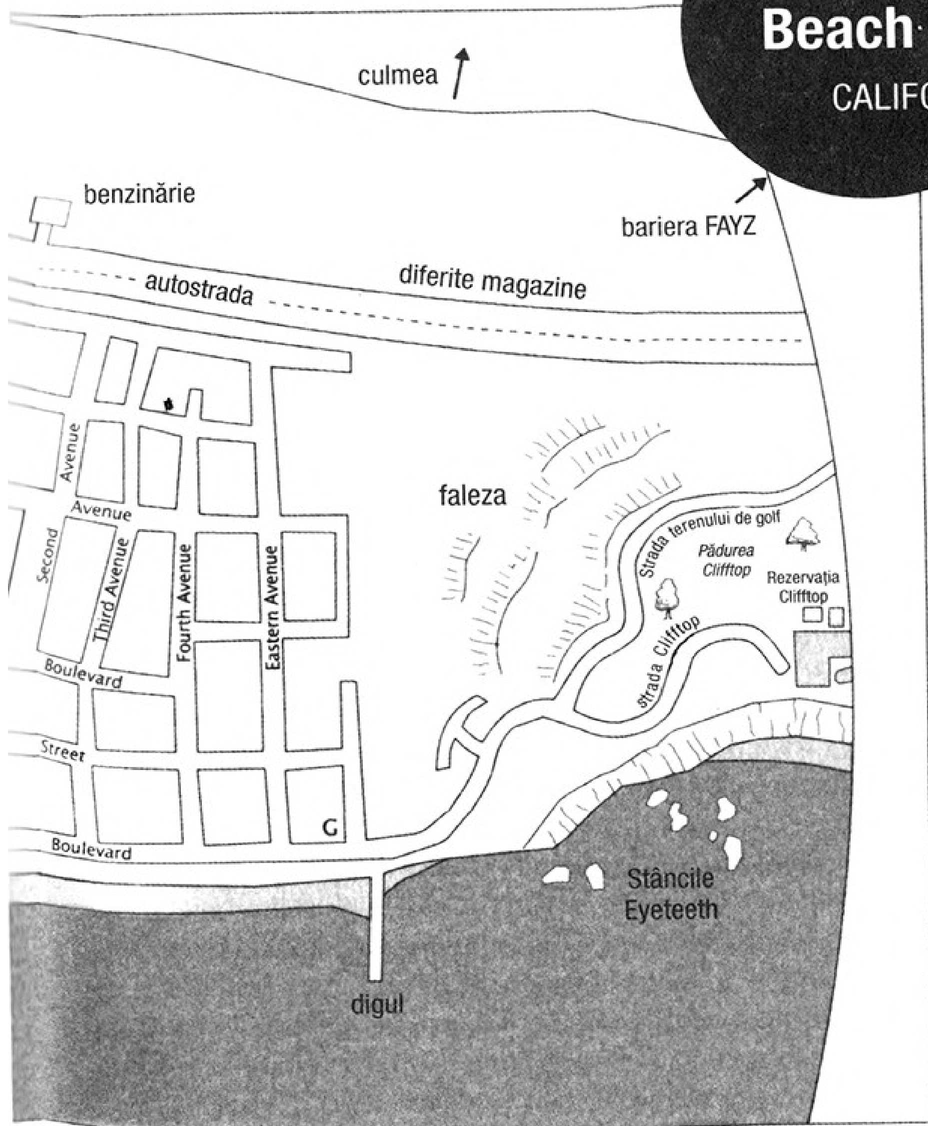

RAO International Publishing Company
2012

granița
parcului
național
PĂDURE
STEFANO
REY
PARCUL
NAȚIONAL
AUTOSTRADA
Râul Achatz
zona
agricolă
CENTRALA
NUCLEARĂ
Insula
Crabclaw
Insula San Francisco
De Sales
Insula
Santa Elissa
Oceanul Pacific
Diametru: 20 mile
centru – centrala nucleară

FAYZ
PĂDURE
PĂDURE
BAZA GĂRZII
NAȚIONALE EVANSTON AIR
DEALURILE SANTA KATRINA
COLIBA
PUSTNICULUI JIM
INTRAREA
ÎN MINĂ
VALEA AMBROZIEI
(DEŞERT)
AUTOSTRADA
CULMEA COPITEI
ACADEMIA
COATES
PERDIDO
BEACH

complexul de apartamente
Băcănia lui Ralph
F
vechea fabrică de conserve
Brace Road
K
drum de acces
E
strada Golding
I
Chesney Road
Sherman Avenue
Avenue
Pacific Boulevard
D
C
J
Alameda
Sheridan
H
San Pablo Avenue
Centrul orașului
First Avenue
B
A
portul
Grant Street
Pacific
parcare
Sunset
Ocean
plaja
N
E
W
S
Legendă
A – magazinul de unelte și grădinița
B – blocul ars
C – biserica
D – primăria
E – casa lui Quinn
F – casa lui Astrid
G – casa lui Sam
H – McDonald's
I – Bully Row
J – postul de pompieri

Perdido Beach
CALIFORNIA
culmea
benzinărie
bariera FAYZ
autostrada
diferite magazine
Avenue
Avenue
Second
Third Avenue
Fourth Avenue
Eastern Avenue
Boulevard
Street
Boulevard
G
faleza
Strada terenului de golf
Pădurea Clifftop
Rezervația Clifftop
strada Clifftop
Stâncile Eyeteeth
digul

• UNU

299 ore, 54 minute

Acum profesorul vorbea despre Războiul Civil, iar în minutul următor a dispărut.

Pur și simplu.

A dispărut.

Niciun poc. Nicio lumină. Nicio explozie.

Sam Temple stătea la ora de istorie privind în gol la tablă, pierdut printre gânduri. Se vedea pe plajă, împreună cu Quinn. Jos pe plajă cu plăcile de surf, urlând, pregătindu-se pentru prima plonjare în apa rece a Pacificului.

Pentru un moment, crezu că doar își imaginase profesorul dispărând. Pentru un moment, crezu că intrase într-un vis.

Sam se întoarse către Mary Terrafino, care stătea chiar în stânga sa.

— Ai văzut și tu, nu-i așa?

Mary avea privirea ațintită către locul în care stătuse profesorul.

— Hm, unde este domnul Trentlake? întrebă Quinn Gaither, cel mai bun, și poate chiar singurul prieten al lui Sam. Quinn stătea fix în spatele lui Sam. Cei doi preferau locurile de la fereastră pentru că, uneori, dacă nimereai unghiul potrivit, puteai să vezi o mică sclipire a apei printre clădirile școlii și case.

— Trebuie să fi plecat, zise Mary, fără prea mare convingere.

Edilio, un puști nou pe care Sam îl considera relativ interesant, spuse:

— Nu, omule, puf.

Făcu un gest cu degetele ce ilustra destul de bine acest concept.

Copiii se uitau unii la alții, întorcându-și capul în toate direcțiile, chicotind agitați. Nici unuia nu îi era frică. Niciunul nu plângea. Totul părea destul de haios.

— Domnul Trentlake a dispărut? spuse Quinn cu un zâmbet reținut.

— Hei, spuse cineva, unde e Josh?

Toți se întoarseră să îl caute.

— A fost aici azi?

— Da, a fost aici. A fost chiar aici lângă mine.

Sam recunoscu vocea. Era a lui Bette. Bette cea neastâmpărată.

— Tocmai a dispărut, spuse Bette.

— La fel ca domnul Trentlake.

Ușa către coridor se deschise. Toți ochii se ațintiră într-acolo. Domnul Trentlake urma să intre, poate împreună cu Josh, și să le explice cum a reușit să facă acest truc și apoi să revină la explicațiile sale despre Războiul Civil, de care nimeni nu era interesat.

Dar nu era domnul Trentlake, era Astrid Ellison, o elevă de clasa a noua. Astrid cea deșteaptă. Anul trecut, ea fusese în clasă cu Sam. Avea tot treisprezece ani ca și Sam, dar o trecuseră într-o clasă mai mare pentru că… ei bine, era un geniu. Era înscrisă la toate orele de avansați și la unele discipline se pregătea și prin cursurile online ale universității.

Astrid avea părul blond și lung până la umeri și obișnuia să poarte o bluză apretată, albă, cu mânecă scurtă, care mereu îi atrăgea atenția lui Sam. El nu era de nasul lui Astrid și știa asta, dar nicio lege nu îl împiedica să se gândească la ea.

— Unde este profesorul vostru? întrebă Astrid.

Toți ridicară din umeri.

— A dispărut, spuse Quinn de parcă era ceva amuzant.

— Nu este pe coridor? întrebă Mary.

Astrid clătină din cap.

— Se întâmplă ceva ciudat. Cercul de matematică… eram doar noi trei cu profesoara.

— Ce? zise Sam.

Astrid se întoarse imediat către el. Sam nu mai putu să privească în altă parte, cum făcea de obicei, pentru că, de data aceasta, privirea ei era diferită: era speriată. Ochii ei albaștri pătrunzători erau acum larg deschiși și mult mai albi.

— Au dispărut. Pur și simplu nu mai sunt.

— Și profesoara? întrebă Edilio.

— Și ea a dispărut, spuse Astrid.

— A dispărut?

— Puf, spuse Quinn, începând să-și dea seama că poate până la urmă nu era o glumă.

Sam auzi un zgomot, de fapt mai mult de unul. Erau alarmele mașinilor din oraș care se auzeau în depărtare. Se ridică, fiind conștient de tot ce se întâmpla și se îndreptă către ușă cu pași greoi. Astrid se dădu la o parte, permițându-i lui Sam să treacă pe lângă ea. Păși atât de aproape, încât Sam putu simți mirosul șamponului ei.

Sam privi în stânga către sala de calcul în care știa că Astrid se întâlnea cu cercul de matematică. Sala 211. Din următoarea sală, 213, un puști scoase capul. Părea pe jumătate speriat și pe jumătate amețit, asemenea cuiva urcându-se într-un montagne russe.

În cealaltă direcție, spre sala 207, copiii râdeau foarte tare. Ciudat de tare. Elevi de clasa a cincea. De partea cealaltă a coridorului, din sala 208, apărură trei elevi de clasa a șasea și se opriră brusc, holbându-se la Sam de parcă urma să țipe la ei.

Perdido Beach era un oraș mic cu o școală mică: toți copiii, de la cei de grădiniță și până la elevii de clasa a noua, erau adunați într-o singură clădire. Liceul era la o oră distanță de mers cu mașina, tocmai în San Luis.

Sam se îndreptă către clasa lui Astrid. Ea și Quinn erau chiar în spatele lui.

Sala de clasă era goală. Băncile, scaunul profesorului, toate erau goale. Caietele și cărțile de matematică zăceau deschise pe bănci. Calculatoarele, un rând de șase Mac-uri vechi, licăreau abandonate în continuare.

Pe tablă puteai clar să citești cuvântul „polin”.

— Profesoara scria cuvântul „polinomial”, spuse Astrid încet, ca într-o biserică.

— Da, puteam să ghicesc asta, spuse Sam.

— Am avut odată un polinom. Mi l-a înlăturat doctorul C, spuse Quinn.

Astrid ignoră încercarea lui Quinn de a fi amuzant și spuse:

— A dispărut chiar când scria litera „o”. Exact în clipa aceea mă uitam la ea.

Sam arătă cu degetul către ceva. O bucată de cretă era pe podea chiar în locul în care ar fi căzut dacă cineva ar fi scris

cuvântul „polinomial” – orice ar fi însemnat asta – și ar fi dispărut înainte de a termina litera „o”.

— Asta nu este normal, spuse Quinn. Quinn era mai înalt, mai puternic și cel puțin la fel de bun la surf ca și Sam. Dar Quinn, cu zâmbetul lui pe jumătate prostesc și cu tendința de a purta ceva ce nu putea fi numit decât o costumație – azi aceasta era alcătuită din niște pantaloni scurți și largi, bocanci de armată, un tricou roz de golf și o pălărie gri găsită în pod la bunica sa –, îi dădea un aer ciudat care îi respingea pe unii, iar pe alții îi speria. Quinn era unic, motiv pentru care se potrivea cu Sam.

Sam Temple nu ieșea în evidență. El purta blugi și tricouri simple, nimic care să atragă atenția. Își petrecuse aproape toată viața în Perdido Beach, venind la această școală, și toată lumea știa cine e, dar puțini știau ce e. Era un surfer care nu umbla cu restul surferilor. Era isteț, dar nu un geniu. Arăta bine, dar nu destul încât fetele să îl considere atrăgător.

Singurul lucru pe care îl știau majoritatea copiilor despre Sam Temple era că el era „Sam din autobuz”. Primise această poreclă din clasa a șaptea atunci când plecase într-o excursie cu școala și șoferul autobuzului suferise un atac de cord. Mergeau pe Autostrada 1. Sam l-a dat la o parte pe șofer din scaun și a tras autobuzul pe dreapta, oprind în siguranță, iar apoi a sunat la 911 de pe telefonul șoferului.

Dacă ar fi ezitat chiar și pentru o secundă, autobuzul s-ar fi prăbușit direct în ocean.

Îi apăruse și poza în ziar.

— Toată clasa a dispărut. Toți în afară de Astrid, spuse Sam. Cu siguranță, nu este normal. Încercă să nu se încurce cu numele ei când îl pronunță, dar nu reuși.

Ea avea acest efect asupra lui.

— Da, e cam liniște aici, spuse Quinn. OK, sunt gata să mă trezesc.

Pentru prima dată Quinn nu glumea.

Cineva țipă.

Toți trei ieșiră în grabă pe coridorul care acum nu mai era plin de copii. O elevă de clasa a șasea pe nume Becka era cea care țipa. Avea în mână telefonul mobil.

— Nu răspunde nimeni! Nu răspunde nimeni, a strigat ea.

— Nu sună.

Pentru două secunde toată lumea înțepeni. Apoi începu o agitație urmată de zgomotul a zeci de degete tastând pe zeci de telefoane.

— Nu se întâmplă nimic.

— Mama trebuie să fie acasă, ar trebui să răspundă. Nici măcar nu sună.

— Doamne: nu merge nici internetul. Am semnal, dar nu merge.

— Am trei linii.

— Și eu la fel, dar nu merge.

Cineva începu să plângă, scoțând un sunet înfiorător ce te cutremura. Toți vorbeau deodată, cuvintele se transformau în țipete.

— Încercați la 911, ceru cineva cu o voce speriată.

— Pe cine credeai că am sunat?

— Nu merge 911?

— Nimic nu merge. Am încercat deja jumătate din numerele cu apelare rapidă și nu merge niciunul.

Coridorul era plin de copii de parcă ar fi fost pauză și toți schimbau clasele. Însă nimeni nu se grăbea să ajungă la următoarele ore de clasă, nimeni nu se juca, nu deschidea dulapurile, nu se îndrepta în nicio direcție, doar stăteau acolo toți, ca o cireadă pe cale să dea năvală.

Alarma se declanșă puternic ca o explozie. Toți tresăriră de parcă nu mai auziseră așa ceva vreodată.

— Ce facem? întrebară mai multe voci.

— Trebuie să fie cineva în birou, alarma s-a oprit, exclamă o voce.

— Are temporizator, idiotule, spuse Howard.

Howard era un vierme, dar era favoritul lui Orc azi și Orc era un bătăuș de clasa a șaptea, un munte de mușchi care îi speria și pe cei de a opta. Nimeni nu îi spunea nimic lui Howard. Orice insultă la adresa lui era un atac asupra lui Orc.

— Este un televizor în cancelaria profesorilor, spuse Astrid.

Sam, Astrid și Quinn în urma lor se repeziră către cancelarie coborând scările până la parter unde erau mai puține clase, mai puțini copii. Sam puse mâna pe ușă și toți înțepeniră.

— Nu avem voie să intrăm aici, spuse Astrid.

— Chiar contează, zise Quinn.

Sam deschise ușa. Frigiderul profesorilor era deschis și o cutie de iaurt Danone de afine își vărsase conținutul vâscos pe carpeta mizerabilă. Televizorul era pornit, dar nu arăta nicio imagine. Sam căută telecomanda, dar unde era aceasta? Quinn o găsi și începu să schimbe canalele, dar nimic.

— A picat cablul, spuse Sam, fiind conștient că era o concluzie cam proastă.

Astrid se întinse în spatele televizorului și deșurubă cablul coaxial. Ecranul licări și calitatea semnalului se schimbă puțin, dar, pe măsură ce Quinn butona de pe un canal pe altul, tot nu apărea nimic.

— Canalul nouă poți să îl prinzi mereu, chiar și fără cablu, spuse Quinn.

— Profesori, elevi, cablul, telefoanele mobile, toate în același timp? spuse Astrid, încruntându-se, încercând să găsească o soluție.

Sam și Quinn așteptară de parcă ea ar fi avut un răspuns, de parcă urma să spună „da sigur, acum am înțeles”, doar ea era Astrid cea deșteaptă. Însă tot ce spuse a fost:

— Nu are niciun sens.

Sam ridică receptorul telefonului de pe perete. Nu avea ton.

— Este vreun radio aici? întrebă el.

Nu era. Ușa se deschise puternic și pe ea intrară în grabă doi băieți de clasa a cincea, cu niște expresii foarte emoționate.

— Noi conducem școala, strigă unul, iar celălalt aprobă printr-un chiuit.

— O să spargem automatul de dulciuri, anunță primul.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse Sam.

— Nu ne spui tu ce să facem, răspunse beligerant, dar nu prea sigur pe el, neștiind dacă avea dreptate.

— Ai dreptate mititelule. Dar nu mai bine încercăm noi toți să ne păstrăm calmul până când înțelegem ce se întâmplă? spuse Sam.

— Păstrează-ți tu calmul, a strigat copilul.

Celălalt chiui din nou și cei doi plecară.

— Cred că ar fi greșit să le cer să îmi aducă un Twix, șopti Sam.

— Cincisprezece ani, spuse Astrid.

— Nu, aveau în jur de zece, spuse Quinn.

— Nu ei. Cei din clasa mea. Jink și Michael, amândoi erau cu matematica, mult mai buni ca mine, dar aveau dificultăți de învățare, dislexie – asta i-a tras în urmă. Amândoi erau un pic mai mari. Eu eram singura de paisprezece ani. Toți au cincisprezece ani sau mai mult, toți în afară de mine. Sunt singura care are paisprezece ani, spuse Astrid.

— Cred că și Josh din clasa noastră avea cincisprezece ani, spuse Sam.

— Și?

— Avea cincisprezece ani, Quinn. Pur și simplu a dispărut. Dintr-odată s-a evaporat.

— Nu se poate, spuse Quinn. Toți adulții și copiii mai mari din școală au dispărut. Nu are niciun sens.

— Nu doar cei din școală, spuse Astrid.

— Cum! exclamă Quinn.

— Telefoanele și televizorul? spuse Astrid.

— Nu, nu, nu, spuse Quinn, dând din cap și zâmbind pe jumătate, ca și cum cineva îi spusese o glumă proastă.

— Mama mea, spuse Sam.

— Încetați, spuse Quinn. Ajunge, nu e amuzant deloc.

Pentru prima dată, Sam fu cuprins de panică simțind un fior la baza coloanei vertebrale. Inima îi bătea cu putere, pompând de parcă alergase. Înghiți în sec, trase cât putu de tare aer în piept și observă privirea prietenului său. Nu îl văzuse niciodată pe Quinn așa de speriat. Ochii lui Quinn erau ascunși în spatele ochelarilor de soare, dar gura îi tremura. Astrid încă era calmă, concentrându-se, încercând să înțeleagă tot ce se întâmpla.

— Trebuie să verificăm, spuse Sam.

Quinn oftă. Deja se întorsese să plece, însă Sam îl prinse de umăr.

— Lasă-mă, frate, se răsti Quinn. Trebuie să merg acasă, trebuie să văd.

— Toți trebuie să vedem, spuse Sam. Hai să mergem împreună.

Quinn încercă să se tragă deoparte, dar Sam îl strânse și mai tare.

— Quinn, împreună! Hai, omule, e ca și cum ai fi dărâmat de val, știi? Odată ce ești aruncat, ce faci?

— Încerci să nu te impacientezi, murmură Quinn.

— Exact. Îți păstrezi calmul când ești prins în vârtej, nu-i așa? Apoi înoți către lumină.

— O metaforă din surfing? întrebă Astrid.

Quinn nu se mai împotrivi și începu să respire normal.

— Da, ai dreptate, mergem împreună, dar prima dată la mine acasă. Totul e încurcat, e așa de încurcat!

— Astrid? întrebă Sam, nesigur dacă ea voia să meargă cu ei doi.

Părea arogant să o întrebe, dar în același timp și greșit să nu o întrebe.

Ea privi către Sam, de parcă spera să găsească ceva în ochii lui. Deodată, Sam realiză că Astrid cea deșteaptă nu știa ce să facă sau unde să meargă mai bine decât el. Părea imposibil.

De pe coridor auzi o cacofonie de voci. Zgomotoase, speriate, unele bălmăjind de parcă ar fi fost bine atâta timp când nu se opreau din vorbit, iar altele erau pur și simplu sălbatice.

Nu suna bine. Doar sunetul în sine era înspăimântător.

— Astrid, vino cu noi, spuse Sam. O să fim mai în siguranță împreună.

Astrid se înfioră la cuvântul „siguranță”, dar aprobă.

Școala era ceva periculos acum. Oamenii înfricoșați ajung să facă lucruri înfricoșătoare, câteodată chiar și copiii. Sam știa asta din propria experiență. Frica poate fi periculoasă, frica poate răni oamenii, iar în școală era doar frică peste tot acum.

Viața din Perdido Beach se schimbase. Se întâmplase ceva serios și grav.

Sam spera să nu fie el cauza.

• DOI

298 ore, 38 minute

Singuri sau în grupuri mici, copiii continuau să iasă din școală. Unele fete mergeau în grupuri de câte trei, îmbrățișându-se cu lacrimi pe obraji. Unii băieți mergeau aplecați, pitindu-se de parcă cerul putea să cadă peste ei, fără să îmbrățișeze pe cineva. Mulți dintre ei chiar și plângeau.

Sam își aduse aminte de știrile văzute despre atentate armate asupra școlilor. Toată atmosfera semăna cu acestea. Copiii erau tulburați, speriați, isterici sau ascunzând isteria în spatele unor râsete și al unei bravade ostentative…

Frații și surorile erau împreună. Prietenii erau împreună. Unii dintre copiii foarte mici, cei de la grădiniță și cei din clasa întâi, umblau prin curte fără vreo destinație anume. Nu erau destul de mari să știe drumul spre casă.

Majoritatea preșcolarilor din Perdido Beach mergeau la Grădinița Barbara, o clădire decorată cu picturi șterse ale unor personaje din desene animate, care se afla lângă magazinul de unelte și peste stradă de McDonald's.

Sam se întrebă dacă cei mici de la Barbara erau bine. Nu erau responsabilitatea lui, dar trebuia să spună ceva.

— Ce facem cu copiii ăștia? spuse Sam. Dacă ajung în stradă, pot fi loviți.

Quinn se opri și se holbă, dar nu la copii, ci de-a lungul drumului.

— Vezi vreo mașină pe aici?

Semaforul își schimbă culoarea din roșu în verde. Nicio mașină nu aștepta la stop. Zgomotul produs de alarmele mașinilor era mai puternic acum, auzindu-se trei sau patru alarme diferite. Poate chiar mai multe.

— Mai întâi vedem ce fac părinții noștri, spuse Astrid. Doar nu au dispărut toți adulții.

Nu era sigură de această afirmație, așa că o corectă:

— Adică, e puțin probabil să nu mai fie adulți.

— Da, spuse Sam. Trebuie să mai fie adulți, nu?

— Cel mai probabil mama mea este acasă sau joacă tenis, spuse Astrid. Doar dacă nu are vreo programare, continuă ea. Fratele meu mai mic trebuie să fie cu unul din ei. Tata este la serviciu, lucrează la PBNP.

PBNP era prescurtarea de la „Perdido Beach Nuclear Power”. Această centrală electrică era la șaisprezece kilometri distanță de școală. Nimeni nu se mai gândea la aceasta prea mult, dar acum mult timp, în anii nouăzeci, acolo avusese loc un accident ciudat, așa se spunea. O coincidență care se-ntâmplă o dată la un milion de ani. Niciun motiv de îngrijorare.

Oamenii spuneau că de aceea Perdido Beach era încă un oraș mic, care nu se dezvoltase prea mult, ca Santa Barbara, un oraș

aflat pe coastă. Perdido Beach era cunoscut și ca *Fallout Alley*[1]. Nu foarte multă lume voia să se mute într-un oraș cu această denumire, chiar dacă toate deșeurile radioactive fuseseră îndepărtate.

Cei trei merseră pe Chesney Road și apoi o cotiră la dreapta spre Alameda, conduși de Quinn, care era mai în față.

La intersecția Brace Road cu Alameda Avenue se afla o mașină cu motorul pornit, care lovise un SUV parcat, o Toyota. Alarma mașinii Toyota pornea și se oprea la intervale de un minut. Airbag-urile i se activaseră: niște baloane albe, dezumflate atârnau din volanul și bordul mașinii. Nu era nimeni în ea, iar de sub capota îndoită a mașinii ieșea fum. Sam observă ceva, dar nu vru să spună nimic, însă Astrid rosti:

— Ușile sunt încă închise. Vedeți butoanele? Dacă cineva ar fi fost înăuntru și ar fi ieșit, ușile ar fi deblocate.

— Cineva conducea și a dispărut, spuse Quinn într-un mod serios.

Nu mai era loc pentru glume.

Casa lui Quinn era la doar două străzi distanță mergând în jos pe Alameda. Quinn încercă să nu se lase afectat, încercă să fie nepăsător, să fie calm, dar deodată începu să alerge. Astrid și Sam porniră după el, însă Quinn era mai rapid. Pălăria îi căzuse de pe cap, iar Sam se aplecă și o ridică. Până când ajunseră și cei doi, Quinn se năpustise deja în casă. Sam și Astrid intrară și ei, însă doar până în bucătărie.

— Mamă, tată, mamă. Hei!

Quinn era la etaj strigând. Vocea lui se auzea tot mai tare cu fiecare chemare. Mai tare și mai agitată, și suspinul lui era tot mai evident, fiind greu pentru Astrid și Sam să îl ignore.

Quinn coborî în grabă scările, strigând în continuare, dar neprimind niciun răspuns.

Quinn încă avea ochelarii și Sam nu putea să vadă ochii prietenului său. Însă lacrimile îi șiroiau pe obraji și suspinele din vocea sa erau evidente, iar Sam știa că prietenul lui avea un nod în gât deoarece același lucru îl simțea și el, neștiind cum să îl ajute.

Sam puse pălăria lui Quinn pe tejghea, iar Quinn se opri în bucătărie respirând adânc.

---

[1] Aleea Radioactivă (în lb. engl. în orig., n.tr.).

— Nu e aici, omule! Nu e aici. Telefoanele nu merg. A lăsat cumva un bilet? Vezi vreun bilet? Hai să căutăm.

Astrid aprinse lumina.

— Curent electric este, spuse ea.

— Dacă au murit, întrebă Quinn. Nu se poate întâmpla una ca asta. E doar un coșmar. Nici măcar nu este posibil așa ceva.

Quinn ridică receptorul pentru a vedea dacă are ton. Începu să formeze apăsând cu putere butoanele cu degetul arătător și bălmăjind în tot acest timp. Într-un târziu, puse telefonul jos și se holbă la el de parcă trebuia să înceapă să sune în orice clipă.

Sam voia cu disperare să ajungă și la el acasă. Era disperat și îngrozit și voia să afle, dar în același timp îi era și frică să afle. Dar nu putea să îl grăbească pe Quinn. Dacă l-ar fi făcut pe prietenul său să plece acum, era ca și cum i-ar fi spus să renunțe, ca și cum i-ar fi spus că părinții lui nu mai sunt.

— M-am certat cu tata aseară, spuse Quinn.

— Nu gândi așa, spuse Astrid. Un lucru știm sigur: nu ești tu de vină pentru tot ce se întâmplă, niciunul dintre noi nu este responsabil.

Ea puse mâna pe umărul lui Quinn și parcă acela a fost semnalul de descătușare pentru el. Plângând, își dădu jos ochelarii și îi aruncă pe podea.

— O să fie bine, spuse Astrid, încercând să îl convingă atât pe Quinn, cât și pe sine de acest lucru.

— Da, spuse Sam neîncrezător. Sigur că va fi bine, este doar…

Nu știa cum să termine această propoziție.

— Poate este mâna lui Dumnezeu, spuse Quinn uitându-se în sus deodată încrezător. Ochii îi erau roșii și se holba ca un nebun. A fost Dumnezeu.

— Poate că da, spuse Sam.

— Ce altceva putea să fie, nu? Deci o să… Quinn începu să se bâlbâie: Deci o să fie bine.

Numai gândul la o explicație, orice explicație, oricât de neverosimilă ar fi ea, părea să ajute.

— Da, sigur va fi bine. Va fi totul bine.

— Casa lui Astrid e următoarea, spuse Sam. E mai aproape.

— Știi unde stau? întrebă Astrid.

Nu era momentul potrivit să recunoască faptul că o urmărise o dată până acasă cu intenția de a vorbi cu ea, poate să o invite la un film, dar își pierduse curajul. Sam ridică din umeri.

— Probabil, te-am văzut cândva.

Era un drum de zece minute până acasă la Astrid, o casă nouă, cu două etaje și cu o piscină în spate. Astrid nu era bogată, dar casa ei era mult mai frumoasă decât a lui Sam. Îi amintea acestuia de casa în care locuise până ca tatăl lui vitreg să plece. Nici tatăl lui vitreg nu era bogat, dar avea un loc de muncă bun.

Sam se simți ciudat în casa lui Astrid. Totul părea frumos și destul de elegant, dar totul era ferit. Nimic ce se putea sparge nu era afară. Mesele aveau pernuțe mici din plastic în colțuri. Prizele aveau protecție pentru copii. În bucătărie cuțitele erau într-un bufet din sticlă închis cu lacăt, iar cuptorul avea butoane ce nu puteau fi acționate de copii.

Astrid văzu că Sam remarcase aceste detalii și spuse repede:

— Nu sunt pentru mine, sunt pentru micul Pete.

— Știu. El e…

Sam nu știa cuvântul exact.

— E autist, spuse Astrid foarte vioaie, de parcă nu era mare lucru.

— Ei bine, nu e nimeni aici, anunță ea pe un ton ce arăta că se așteptase la asta și era în regulă.

— Unde e frățiorul tău? întrebă Sam.

Atunci Astrid țipă, un lucru pe care Sam nu-l mai văzuse la ea.

— Nu știu, bine? Nu știu unde e, spuse ea acoperindu-și gura cu mâna.

— Strigă-l, sugeră Quinn într-un mod ciudat, formal.

Era rușinat de faptul că își ieșise din fire, dar în același timp încă nu se liniștise.

— Să-l strig? Nu va răspunde, spuse Astrid. Are autism. Grav. Nu… nu înțelege. Nu va răspunde, bine? Pot să îi strig numele toată ziua.

— E în regulă, Astrid, spuse Sam. Dacă este aici, îl vom găsi.

Astrid dădu din cap și se abținu să nu plângă.

Cercetară fiecare centimetru al casei, sub paturi, în dulapuri. Se duseră chiar și peste stradă la casa doamnei care câteodată avea grijă de micul Pete. Nu era nimeni nici acolo. Căutară în toate camerele, făcându-l pe Sam să se simtă ca un hoț.

— Trebuie să fie cu mama, sau poate tata l-a luat cu el la fabrică. Mai face asta când nu poate nimeni să aibă grijă de el.

Sam simți disperarea din vocea ei.

Trecuse aproape jumătate de oră de când toată lumea dispăruse brusc și Quinn încă se purta ciudat. Astrid părea că abia se ține pe picioare. Nu era nici măcar prânzul și Sam deja se gândea la noapte. Zilele erau scurte, era zece noiembrie, se apropia Ziua Recunoștinței, zilele erau scurte și nopțile – lungi.

— Hai să mergem, spuse Sam. Nu-ți face griji pentru micul Pete, îl vom găsi.

— Asta trebuie să fie o asigurare de formă sau un angajament propriu-zis? întrebă Astrid.

— Scuze?

— Nu, eu îmi cer scuze. Ce voiam să te întreb e dacă mă vei ajuta să îl găsesc pe Petey, zise ea.

— Sigur că da.

Sam voia să adauge că ar ajuta-o oriunde, oricând, pentru totdeauna, dar frica își lăsa amprenta și se bâlbâia. În schimb, porni către casa lui, știind acum fără îndoială ce va descoperi, dar trebuia oricum să verifice acest lucru, și încă ceva. Trebuia să verifice dacă era nebun.

Totul era o nebunie, dar pentru Sam nebunia începuse acum mult timp.

•

Pentru a suta oară, Lana își întoarse capul pentru a controla ce face câinele ei.

— E bine. Nu te mai frământa, spuse bunicul Luke.

— Ar putea să sară afară.

— E prost, dar nu cred că va sări afară.

— Nu e prost, e un câine foarte deștept.

Lana Arwen Lazar era pe scaunul din față al camionetei stricate a bunicului ei, care odată fusese roșie. Patrick, labradorul ei, era în spate, cu urechile și limba afară în vânt.

Patrick fusese denumit după Patrick Star, personajul nu prea deștept din SpongeBob. Ea voia ca el să stea în față lângă ea, dar bunicul Luke refuzase.

Bunicul ei dădu drumul la radio, asculta country.

Bunicul Luke era bătrân. Majoritatea copiilor aveau bunici mai tineri. De fapt, și ceilalți bunici ai Lanei, cei din Vegas, erau mult mai tineri. Dar bunicul Luke era bătrân în acel fel zbârcit. Fața și

mâinile lui erau de un maro-închis, o parte din cauza soarelui și o parte pentru că era indian Chumash. Purta o pălărie de cowboy de paie pătată de transpirație și ochelari de soare negri.

— Ce ar trebui să fac tot restul zilei? întrebă Lana.

— Fă ce vrei, spuse bunicul Luke, virând brusc pentru a ocoli o groapă.

— Nu ai televizor, nici DVD-player, nici internet.

Ferma bunicului Luke era așa de izolată și bătrânul era așa zgârcit, încât nu ținea în casă decât un radio vechi, care prindea doar un post religios.

— Ți-ai adus ceva cărți, nu? Sau poți să cureți grajdul. Sau să te urci pe deal, spuse arătând cu bărbia către dealuri. E o priveliște frumoasă de acolo.

— Am văzut un coiot acolo pe deal.

— Coiotul e inofensiv de cele mai multe ori. Coiotul cel bătrân e prea deștept să se încurce cu oamenii, spuse el.

— Sunt aici deja de o săptămână, spuse Lana. Nu e de ajuns? Cât ar trebui să stau aici? Vreau să mă duc acasă.

Bătrânul niciodată nu îndrepta privirea spre ea.

— Tatăl tău te-a prins furișând votcă afară din casă pentru un golan.

— Tony nu e golan, ripostă Lana.

Bunicul Luke închise radioul și începu să vorbească pe un ton didactic:

— Un băiat care profită de o fată așa și o implică în problemele lui e un golan.

— Dacă nu i-aș fi făcut eu rost, ar fi încercat să folosească o carte de identitate falsă și ar fi putut avea probleme.

— Nu e nicio urmă de îndoială. Un băiat de paisprezece ani care bea o să aibă probleme. Eu eram de vârsta ta când m-am apucat de băut, aveam treisprezece ani. Mi-am irosit treizeci de ani din viață pe băutură. Nu am mai băut de treizeci și unu de ani, șase luni și cinci zile mulțumită lui Dumnezeu și bunicii tale, odihnească-se în pace, spuse bunicul și porni iar radioul.

— Plus că cel mai apropiat magazin de băuturi e la șaisprezece kilometri distanță, în Perdido Beach.

— Da, și asta m-a ajutat, spuse bătrânul râzând.

Măcar avea simțul umorului.

Camioneta vibra puternic pe marginea unei râpe de treizeci de metri care ducea spre mai mult nisip și tufăriș, pini mici și

pășuni uscate. Bunicul Luke îi spusese că de câteva ori pe an ploua, iar apa curgea repede în vale, câteodată formând un mic torent.

Părea greu de imaginat așa ceva, privind în gol către panta abruptă.

Apoi, deodată, camionul schimbă direcția brusc și ieși de pe șosea.

Lana privea uimită la scaunul unde doar cu o fracțiune de secundă în urmă stătea bunicul ei. Pur și simplu dispăruse.

Camioneta se năpustea la vale. Lana simți cum se blochează centura de siguranță. Pe măsură ce camioneta prindea viteză, aceasta se izbi cu putere de un arbust, rupându-l, și continuă să meargă în jos într-un nor de praf, zgâlțâindu-se atât de tare încât Lana lovi cu capul tetiera și umerii îi fură presați de geamul lateral. Dinții îi tremurau pe măsură ce ea încerca să prindă volanul, însă acesta se mișca nebunește și deodată camioneta începu să se rostogolească. Era aruncată încontinuu prin cabina camionetei, volanul lovind-o ca un agitator într-o mașină de spălat. Parbrizul îi izbi umărul, schimbătorul de viteze era ca o măciucă în fața ei și oglinda retrovizoare i se sparse în ceafă.

Camioneta se opri.

Lana zăcea cu fața în jos, corpul îi era răsucit. Praful îi îneca plămânii, gura îi era plină de sânge și un ochi îi era blocat, neputând vedea nimic cu el.

Ce putea vedea cu celălalt ochi era imposibil de deslușit la început. Era cu capul în jos, privind către un petic de pământ plin de cactuși.

Trebuia să iasă afară. Se orientă cât de bine putu și întinse o mână către ușă.

Mâna dreaptă nu i se mișca.

Se uită la ea și începu să țipe. Mâna ei de la cot până la încheietură nu mai forma o linie dreaptă. Era îndoită într-un unghi obtuz. Era rotită în așa fel, încât palma stătea întoarsă spre exterior. Terminațiile crestate ale oaselor puteau oricând să îi străpungă carnea. Începu să țipe panicată.

Durerea era atât de mare, încât ea își dădu ochii peste cap și leșină. Dar nu dură mult. Nu suficient de mult.

Când își reveni, durerea din mână și din piciorul stâng, din spate, cap și gât îi provocă greață. Vomită peste ce părea a fi bordul distrus al mașinii.

— Ajutor, strigă ea înecându-se. Ajutor. Să mă ajute cineva!

Dar și în aceste momente de agonie ea știa că acolo nu era nimeni care să o ajute. Era la kilometri depărtare de Perdido Beach, unde ea locuise până acum un an, când părinții ei se mutaseră în Las Vegas. Acest drum nu ducea nicăieri în afară de fermă. Poate doar o dată pe săptămână mai trecea cineva pe acest drum, vreun călător pierdut sau bătrâna care juca dame cu bunicul Luke.

— O să mor, gândi Lana.

Dar nu era încă moartă și durerea nu avea să dispară. Trebuia să iasă din acel camion. Patrick. Ce se întâmplase cu Patrick?

Încercă să îi strige numele, dar nu a avut niciun efect.

Parbrizul era crăpat și aproape distrus, dar nu putea să îl împingă afară doar cu piciorul nerănit. Singura opțiune era geamul lateral al șoferului, care se afla acum în spatele ei. Știa că doar încercarea de a se întoarce i-ar produce o durere insuportabilă.

Apoi, deodată acolo apăru Patrick, împingând-o cu botul lui negru și schelălăind nerăbdător.

— Ce băiat bun, spuse ea.

Patrick dădu din coadă.

Nu era vreun câine-minune care deodată învățase să fie deștept și să facă pe eroul. Nu o trase pe Lana din rămășițele pline de fum ale camionetei, dar fu lângă ea timp de o oră infernală în care ea se târî prin nisip.

Se opri să se odihnească cu capul umbrit de un mic tufiș. Patrick îi linse sângele de pe față.

Cu mâna cea bună Lana își inspectă rănile. Un ochi îi era acoperit de sângele care curgea de la o tăietură de pe frunte. Un picior era rupt, sau în orice caz prea răsucit ca să se poată folosi de el. Ceva o durea în spate, în zona rinichilor. Buza de sus îi era amorțită și scuipă o bucată de dinte plină de sânge.

De departe cel mai îngrozitor era brațul drept. Nici nu putu să se uite. Orice încercare de a-l ridica fu imediat abandonată, durerea era de nesuportat. Leșină din nou și după mult timp își reveni iar. Soarele era nemilos. Patrick zăcea lângă ea și pe cer

vreo șase vulturi cu aripile lor negre, întinse dădeau ocol, așteptând.

• TREI

298 ore, 5 minute

— Camioneta aceea, spuse Sam arătând cu degetul. Încă un accident.

O camionetă FedEx trecuse printr-un gard viu și intrase într-un copac din curtea unei case. Motorul mergea în gol.

Dădură peste doi copii, unul de clasa a patra și sora lui mai mică, jucându-se monoton pe gazonul din fața casei.

— Mama noastră nu este acasă, spuse cel mare. Trebuie să mă duc la ora de pian în după-amiaza aceasta, dar nu știu cum să ajung acolo.

— Și eu am ora de step. Ne luăm costumele pentru recital, spuse cea mică. Eu voi fi o buburuză.

— Știți să ajungeți în piață? Știți, în centru? spuse Sam.

— Cred că da.

— Ar trebui să mergeți acolo.

— Nu am voie să plec de acasă, spuse cea mică.

— Bunica noastră locuiește în Laguna Beach, spuse cel mare. Ea ar putea să vină să ne ia, dar nu reușim să dăm de ea la telefon. Telefonul nu merge.

— Știu, nu ar fi mai bine să mergeți în centru?

Copilul se holbă la el.

— Hei, nu te supăra, bine? Aveți prăjituri sau înghețată în casă? întrebă Sam.

— Cred că da.

— Ei bine, nu este nimeni care să îți interzică să mănânci o prăjitură, nu? Părinții voștri vor apărea curând. Între timp mâncați o prăjitură și apoi mergeți în centru.

— Asta este soluția ta? Să mănânce o prăjitură? întrebă Astrid.

— Nu, soluția mea este să fug jos până la plajă și să mă ascund până se termină totul. Dar o prăjitură nu strică niciodată, spuse Sam.

Sam, Quinn și Astrid continuară să meargă. Casa lui Sam era la est de centrul orașului. El și mama lui locuiau într-o căsuță turtită cu etaj, cu o curte micuță împrejmuită în spate, iar în față doar un trotuar. Mama lui Sam nu câștiga prea mulți bani lucrând ca asistentă în tura de noapte la Academia Coates, iar tatăl lui ieșea din discuție întotdeauna. Era un mister în viața lui Sam, iar vara trecută și tatăl lui vitreg plecase.

— Am ajuns, spuse Sam. Nouă nu ni se pare important să avem o casă mare.

— Ei bine, locuiți aproape de plajă, spuse Astrid evidențiind singurul avantaj pe care îl avea acest loc.

— Da, e un drum de două minute. Chiar și mai scurt dacă treci prin curtea casei în care locuiește gașca de motocicliști.

— Gașca de motocicliști? întrebă Astrid.

— Nu chiar toți sunt, doar Ucigașu' și prietena lui. Astrid se miră și Sam continuă: Îmi pare rău. A fost o glumă proastă. Nu este un cartier prea strălucit.

Odată ajunși aici, Sam nu vru să intre în casă. Știa că nu o va găsi pe mama lui. Și, probabil, exista și ceva în casă ce poate Quinn și în special Astrid nu trebuiau să vadă. Urcară cele trei trepte de lemn gri, bătute de soare, care scârțâiau când călcai pe ele. Veranda era îngustă și, cu câteva luni în urmă, cineva furase balansoarul în care mama se relaxa seara înainte să plece la muncă. Acum trebuiau să aducă pe verandă scaunele din bucătărie.

Era cel mai bun moment al zilei pentru ei, începutul zilei de lucru a mamei lui și sfârșitul zilei lui Sam. El venea acasă de la școală, iar mama lui era trează, dormind până atunci majoritatea zilei. Ea urma să bea o cană de ceai, iar Sam o cola sau poate un suc de fructe. Apoi ea îl întreba cum fusese la școală, iar el nu îi spunea prea multe lucruri. Era frumos să te gândești că putea să îi spună totul dacă voia.

Sam deschise ușa. Era liniște înăuntru, mai puțin frigiderul vechi care făcea mult zgomot. Ultima dată când vorbiseră pe verandă, stând cu picioarele pe balustradă, mama lui se întrebase dacă ar trebui să repare frigiderul sau dacă ar fi fost

mai ieftin să cumpere altul la mâna a doua și cum să îl aducă acasă, ei neavând o camionetă.

— Mamă? rosti Sam în liniștea din sufragerie.

Nu primi niciun răspuns.

— Poate este sus pe deal, spuse Quinn.

Sus pe deal însemna la internatul privat Academia Coates. Dealul semăna mai mult cu un munte decât cu un deal.

— Nu e, spuse Sam. A dispărut ca și toți ceilalți.

Cuptorul era pornit. O tigaie arsese până se înnegrise și în ea nu se afla nimic. Sam opri focul.

— Aceasta o să fie o problemă în tot orașul, zise el.

— Da, cuptoare și mașini pornite, spuse Astrid. Cineva trebuie să se asigure că totul este oprit și că toți copiii sunt cu cineva. Și apoi mai sunt drogurile, alcoolul și unele persoane care probabil au arme.

— În acest cartier unii oameni au o întreagă artilerie, spuse Sam.

— Trebuie să fie mâna lui Dumnezeu, spuse Quinn. Cum altfel se poate explica? Nimeni altcineva nu poate face una ca asta. Pur și simplu să dispară toți adulții?

— Toți cu vârste peste cincisprezece ani, îl corectă Astrid. La cincisprezece ani nu ești adult. Crede-mă, am fost în clasă cu astfel de persoane.

Fata începu să se învârtă prin sufragerie de parcă ar fi căutat ceva.

— Pot să folosesc toaleta, Sam?

El aprobă fără tragere de inimă. Era rușinat că ea era în casa lui. Nici Sam, nici mama lui nu prea se ocupau de curățenia în casă. Locuința nu era prea dezordonată, dar nu se compara cu cea a lui Astrid.

Astrid închise ușa de la baie și Sam auzi sunetul apei curgând.

— Ce am făcut? întrebă Quinn. Asta nu înțeleg. Ce am făcut să îl supărăm pe Dumnezeu.

Sam deschise frigiderul și se holbă la mâncare. Lapte, câteva sucuri, o jumătate de lubeniță așezată pe o farfurie, niște ouă, mere și lămâi pentru ceaiul mamei sale. Ca întotdeauna.

— Adică, am făcut ceva să merităm asta, nu? spuse Quinn. Dumnezeu nu face asemenea lucruri fără motiv.

— Nu cred că Dumnezeu este răspunzător de asta, spuse Sam.

— Frate. Trebuie să fie.

Între timp Astrid se întorsese.

— Poate Quinn are dreptate. Știi, nimic normal nu poate face așa ceva, spuse ea. Nu-i așa? Nu are niciun sens. Este imposibil și totuși s-a întâmplat.

— Câteodată se întâmplă și lucruri imposibile, spuse Sam.

— Ba nu se întâmplă, îl contrazise Astrid. Universul are și el niște reguli. Tot ce învățăm la ore despre știință. Cum ar fi legile mișcării, sau că nimic nu poate să aibă viteza luminii, sau gravitația. Nu se întâmplă lucruri imposibile. Asta și înseamnă cuvântul „imposibil".

Astrid se opri.

— Scuze. Nu este un moment potrivit pentru predici, nu-i așa?

Sam ezită. Dacă le-ar fi arătat, dacă ar fi făcut acest pas, nu ar mai fi putut să îi facă apoi să uite. Ar fi continuat să îl întrebe până le-ar fi spus tot.

— Mă duc să îmi schimb tricoul, bine? Mă duc în camera mea, revin imediat. Sunt ceva băuturi în frigider, serviți-vă.

Intră în cameră și închise ușa după el.

Își ura camera. Fereastra dădea spre o alee, iar geamul nu era prea transparent. Nu se vedea mai nimic prin el. Camera era întunecată chiar și într-o zi însorită, iar noaptea era beznă.

Sam ura întunericul.

Mama lui îl obliga să încuie casa noaptea când ea pleca la muncă.

— Acum tu ești bărbatul în casă, dar totuși m-aș simți mai bine dacă ai încuia ușa, spunea ea.

Nu îi plăcea când îi spunea asta. Când spunea că el este bărbatul în casă acum. Acum.

Poate că nu intenționa să sublinieze nimic prin aceste cuvinte. Dar cum să nu o facă? Trecuseră opt luni de când tatăl lui vitreg plecase din casa veche. Șase luni de când el și mama sa fuseseră obligați să se mute în această vilă sărăcăcioasă din acest cartier vechi, și mama lui fusese forțată să accepte un loc de muncă prost plătit și în tura de noapte.

Cu două zile în urmă, fusese o furtună și curentul electric picase pentru o perioadă de timp. Era într-un întuneric total și lumina fulgerelor transforma familiarul în ceva înfricoșător.

Reușise să ațipească o vreme, dar un tunet puternic îl trezise dintr-un coșmar într-o casă pustie, în întuneric total.

Această combinație deja era prea mult și atunci strigase după mama sa. Un băiat mare și puternic, de aproape paisprezece ani, strigând în întuneric după mama lui. Întinse mâna și înaintă în întuneric.

Și apoi, se făcuse lumină.

Lumina se reflecta din dulap, fiind eclipsată de ușă, însă pe măsură ce încerca să închidă ușa, o rază de lumină se strecura înăuntru de parcă n-ar fi existat niciun obstacol. Ușa rămase întredeschisă. Sam atârnase niște tricouri pe ea, încercând să blocheze cea mai mare parte a luminii, însă această înșelătorie neconvingătoare nu avea să reziste prea mult. Până la urmă mama lui ar vedea când s-ar întoarce.

Deschise ușa și camuflajul dispăru.

Era încă acolo.

O lumină mică, dar străpungătoare plutea acolo, nemișcându-se, nefiind atașată de nimic. Nu era o lampă sau un bec, era doar o bilă mică de lumină pură.

Era imposibil. Era ceva ce nu putea exista, și totuși era acolo. Lumina pur și simplu apăruse când Sam avea nevoie de ea și nu mai dispăruse.

Încercă să o atingă, dar degetele sale trecură prin ea, simțind o căldură plăcută.

— Da, Sam, e încă aici, își spuse el.

Astrid și Quinn credeau că totul începuse de azi, însă Sam știa mai bine. Viața normală începuse să se destrame cu opt luni în urmă, însă totul revenise la normal până la această lumină.

Paisprezece ani de normalitate trecuseră pe lângă Sam, dar azi normalitatea se făcuse praf și pulbere.

— Sam?

Astrid îl striga din sufragerie. Privi spre tocul ușii, îngrijorat că ea ar putea veni și vedea lumina. Încercă în grabă să ascundă lumina iar și se întoarse la prietenii lui.

— Mama ta scria la laptop, spuse Astrid.

— Probabil, își verifica adresa de e-mail.

Dar când se așeză la masă și privi ecranul, observă că nu browser-ul de internet era deschis, ci un fișier Word.

Era un jurnal care conținea trei paragrafe pe o pagină.

S-a întâmplat din nou noaptea trecută. Aș vrea să mă duc cu asta la G, dar va crede că sunt nebună. Aș

putea să îmi pierd slujba. Va crede că sunt drogată. Dacă aș fi putut să pun camere de luat vederi peste tot, aș fi avut dovezi. Dar nu am nicio dovadă, și mama lui C este bogată și generoasă cu AC. M-ar da afară. Chiar și dacă aș spune cuiva tot adevărul, m-ar considera doar o mamă foarte obosită.

Mai devreme sau mai târziu, C sau altcineva va face ceva grav și cineva va fi rănit. La fel cum s-a întâmplat cu S și T.

Poate o să îl confrunt pe C. Nu cred că va recunoaște. Ar fi oare vreo diferență dacă ar ști totul?

Sam rămase uimit uitându-se la pagină. Nu era salvată. Sam căută pe desktop-ul calculatorului și găsi un director intitulat „Jurnal”. Încercă să îl deschidă, însă era protejat de o parolă. Dacă mama lui ar fi salvat această ultimă pagină, și ea ar fi fost protejată de acea parolă.

„AC” era ușor de ghicit. Academia Coates. Iar „G” era probabil directoarea școlii, Grace. Și „S” era ușor: Sam. Dar cine era acest „C”?

Un rând părea să vibreze pe măsură ce Sam se holba la el: „La fel cum s-a întâmplat cu S și T”.

Astrid citea și ea peste umărul lui. Încerca să fie subtilă, dar cu siguranță trăgea cu ochiul și Sam închise laptop-ul.

— Să mergem.

— Unde? întrebă Quinn.

— Oriunde, dar nu aici, spuse Sam.

• PATRU

297 ore, 40 minute

— Hai să mergem spre centru, spuse Sam.

Închise ușa în spatele lui, o încuie și băgă cheia în buzunar.

— De ce? întrebă Quinn.

— Probabil acolo se vor duce toți, spuse Astrid. Nu au unde altundeva să se ducă, nu-i așa? Poate doar să se întoarcă la

școală. Dacă știe cineva ceva sau dacă mai sunt adulți, acolo se vor îndrepta.

Perdido Beach ocupa un petic de pământ la sud-vest de autostradă. Pe partea de nord a autostrăzii, se înălțau dealuri ascuțite, maronii și cu petice verzi alcătuite într-o creastă care se întindea până la mare, la nord-vest și sud-est de oraș, împrejmuindu-l.

Cândva erau ceva mai mult de trei mii de locuitori în Perdido Beach, dar acum rămăseseră mult mai puțini. Cel mai apropiat mall era în San Luis. Cel mai apropiat centru comercial era pe coastă la 32 de kilometri depărtare. La nord, spre coastă, munții erau atât de aproape de mare, încât nu era loc pentru a construi, cu excepția fâșiei înguste unde se afla centrala nucleară. De acolo, mai departe, se întindea un parc național, o pădure străveche de conifere.

Perdido Beach rămăsese un orășel adormit, cu străzi drepte și în cea mai mare parte cu vile vechi construite în stil spaniol, cu acoperișuri înclinate din țiglă portocalie sau plate, de modă veche. Majoritatea oamenilor aveau un gazon bine tăiat și verde și o curte în spatele casei, împrejmuită cu un gărduleț. În micul centru al orașului erau palmieri și multe locuri de parcare.

Perdido Beach avea un hotel spre sud, Academia Coates sus între dealuri și centrala nucleară, dar, în afară de acestea, avea doar o mână de firme. Ace Hardware, McDonald’s, o cafenea numită Bean There, un fast-food, un supermarket și alte câteva magazine, iar pe autostradă o benzinărie.

Pe măsură ce Sam, Astrid și Quinn se apropiau de centru, vedeau din ce în ce mai mulți copii îndreptându-se către piața principală. De parcă toți copiii din oraș își dăduseră seama că voiau să fie împreună. Unde-s mulți puterea crește. Sau poate era vorba doar de singurătatea apăsătoare a caselor care nu îi mai făceau să se simtă ca acasă.

De la o stradă depărtare, Sam simți miros de fum și văzu copii alergând.

Piața era un loc mic, în aer liber, un fel de parc cu petice de iarbă și cu o fântână în mijloc care mai mereu nu funcționa. Avea trotuare din cărămidă, bănci și coșuri de gunoi. Chiar în mijlocul pieței se aflau primăria și biserica, așezate una lângă cealaltă. Magazinele înconjurau zona, unele dintre ele fiind închise pentru totdeauna, iar deasupra unora dintre acestea

erau apartamente. Fumul ieșea pe o fereastră dintr-un apartament de deasupra unei florării închise și a unei agenții de asigurări jerpelite. Sam se opri să-și tragă răsuflarea și în acel moment o flacără portocalie sparse o fereastră la etaj.

Zeci de copii stăteau și se uitau. Publicul i se păru foarte ciudat lui Sam până când acesta realiză de ce era straniu: nu era niciun adult, erau doar copii.

— E cineva înăuntru, strigă Astrid și nimeni nu răspunse.

— Se poate extinde, spuse Sam.

— Nu merge să suni la 911, răspunse cineva.

— Dacă se întinde, ar putea arde jumătate de oraș.

— Vezi vreun pompier pe undeva? spuse ridicând din umeri fără speranță.

Grădinița împărțea un perete cu magazinul de materiale de construcție și unelte și ambele erau doar la o alee distanță de clădirea în flăcări. Sam își dădu seama că ar putea să scoată toți copiii din grădiniță dacă ar acționa repede, dar nu trebuiau să piardă magazinul.

Erau cel puțin patruzeci de copii care stăteau și se uitau prostește. Nimeni nu părea că va face ceva.

— Bun, spuse Sam, apucând doi copii pe care îi cunoștea cât de cât.

— Voi doi mergeți la grădiniță. Spuneți-le să scoată toți copiii mici de acolo.

Copiii se holbară la el neclintiți.

— Haideți! Fuga! spuse el și copiii plecară în goană.

Sam arătă cu degetul spre alți doi copii:

— Voi doi. Mergeți la magazin și luați cel mai lung furtun pe care îl găsiți. Luați și un muștiuc de furtun. Cred că este un hidrant pe aleea aceea. Începeți și stropiți peretele și acoperișul magazinului.

Și aceștia rămaseră uimiți.

— Băieți, acum. Nu mâine, acum, plecați. Quinn, mai bine te-ai duce și tu cu ei. Trebuie să udăm pereții magazinului. Acolo va duce vântul flăcările.

Quinn ezită.

Nimeni nu înțelegea. Cum e posibil să nu îți dai seama că trebuie să faci ceva, că nu poți să stai pur și simplu și să te uiți.

Sam își făcu loc până în fața mulțimii și strigă:

— Hei, ascultați, aici nu este Disney Channel. Nu putem doar să ne uităm la ce se întâmplă. Nu mai sunt adulți. Nu mai este niciun pompier. Noi trebuie să fim pompierii.

Edilio era și el acolo.

— Sam are dreptate, spuse el. Ce trebuie să facem, Sam? Sunt alături de tine.

— Bine. Quinn? Furtunurile din magazin. Edilio? Hai să luăm furtunurile cele mari de la pompieri și să le legăm la hidrant.

— O să fie grele. Avem nevoie de câțiva băieți puternici.

— Tu, tu, tu și tu, spuse Sam. Îi prinse de umăr și îi scutură până plecară. Haideți. Tu și tu. Să mergem.

Deodată, se auzi un plânset.

Sam înțepeni.

— Este cineva înăuntru, șopti o fată.

— Liniște, strigă Sam și toată lumea tăcu, ascultând lemnul trosnind în flăcări, alarmele de la mașinile din depărtare, și deodată răsună un țipăt:

— Mami.

Apoi din nou.

— Mami.

Cineva imită în glumă vocea:

— Mami, mi-e frică.

Era Orc, care găsea această situație chiar amuzantă. Copiii se îndepărtară de el.

— Ce e? întrebă el.

Howard, care stătea mereu prin preajma lui Orc, spuse ironic:

— Nu vă faceți griji, Sam ne va salva, nu-i așa, Sam?

— Edilio. Du-te, șopti Sam. Adu cât poți căra.

— Omule, nu poți să intri acolo, spuse Edilio. Ar trebui să aibă tuburi de oxigen și alte lucruri folositoare la stația de pompieri. Așteaptă aici, o să aduc tot. Plecă în fugă împreună cu băieții cei mai solizi.

— Hei, tu acolo sus, strigă Sam. Copile, poți să ajungi la o ușă sau la o fereastră?

Își întinse gâtul și se holbă în sus. Erau șase ferestre la etaj pe fațada clădirii și una care dădea spre alee. Geamul cel mai din stânga era cel în flăcări, dar acum fumul ieșea și pe a doua fereastră. Focul se întindea.

— Mami, strigă vocea.

Era o voce clară, nu una înecată de fum, nu încă.

— Dacă te duci înăuntru, ia asta și leag-o în jurul feței.

Cumva Astrid reușise să facă rost de o pânză udă, împrumutată de la cineva, și îmbibată cu apă.

— Am spus că mă duc înăuntru? întrebă Sam.

— Să nu te rănești, spuse Astrid.

— Bun sfat, spuse Sam nu prea entuziasmat, și își legă pânza udă peste gură și nas.

Ea îl prinse de braț și spuse:

— Sam, nu focul ucide oamenii, ci fumul. Dacă inhalezi prea mult fum, plămânii ți se vor umfla.

— Cât de mult înseamnă prea mult? întrebă el.

Astrid zâmbi.

— Nu le știu pe toate, Sam.

Voia să o ia de mână. Era speriat. Avea nevoie de cineva să îi dea un pic de curaj. Voia să o ia de mână. Dar acum nu era timp, așa că zâmbi tremurând și spuse:

— Să vedem ce iese.

— Încearcă, îl încurajă o voce. Din mulțime se auzeau tot mai multe încurajări.

Ușa de intrare în clădire era descuiată. Înăuntru erau căsuțe poștale, o ușă care ducea la florărie și o scară îngustă și întunecată ce ducea sus.

Sam înaintă și ajunse aproape până în capătul scărilor până dădu de un zid opac de fum. Cârpa nu mai ajuta la nimic. După doar o inspirație căzu în genunchi, înecându-se. Lacrimile îi umplură ochii.

Se lăsă în jos și găsi mai mult aer.

— Copile, mă poți auzi, strigă el răgușit. Strigă, trebuie să te aud.

Răspunsul fu slab de data aceasta și veni din fundul coridorului undeva în partea stângă. „Poate copilul va sări pe geam în brațele cuiva, își spuse Sam. Ar fi stupid să stea să moară dacă ar putea pur și simplu să sară.”

Mirosul înțepător al fumului era peste tot, îngrozitor, insuportabil. Era aproape acru, de parcă fusese amestecat cu lapte stricat.

Sam rămase în genunchi și se târî de-a lungul coridorului. Era ciudat. Sinistru. Covorul mizerabil de sub el părea atât de obișnuit: un model oriental șters, marginile îndoite, câteva rămășițe și un gândac mort. Deasupra un bec era aprins, filtrând

o lumină palidă prin fumul gri. Fumul se lăsa ușor în jos, obligându-l să se aplece tot și tot mai mult pentru a putea respira.

Erau în jur de șase, șapte apartamente. Nu avea de unde să știe care era cel pe care îl căuta și copilul se oprise din urlat. Apartamentul cuprins de flăcări era probabil cel din dreapta sa. Fumul ieșea pe sub ușă, des, iute și furios ca un pârâu de munte. Avea la dispoziție secunde, nu minute.

Se rostogoli pe spate. Fumul ieșea de sub ușă ca o cascadă. Lovi ușa cu piciorul, dar nu rezolvă nimic. Încuietoarea era mai sus. Lovitura sa nu făcuse nimic mai mult decât să zguduie ușa. Ca să o deschidă trebuia să stea în picioare în fumul ucigător.

Era speriat și furios. Unde erau oamenii care trebuiau să facă asta? Unde erau adulții? De ce povara ajunsese pe umerii lui? Era doar un copil. De ce nimeni altcineva nu fusese atât de nebun, atât de prost să intre într-o clădire în flăcări.

Era supărat pe toate și, dacă Quinn avea dreptate și asta era mâna lui Dumnezeu, atunci era supărat și pe Dumnezeu.

Dar dacă Sam era de vină, dacă Sam făcuse ca toate acestea să se întâmple, atunci nu putea fi supărat decât pe sine.

Trase aer în piept, sări în picioare și izbi ușa cu o mișcare nebunească. Nu se întâmplă nimic. Lovi iar ușa cu putere, dar tot în zadar.

O lovi din nou, însă acum trebuia să respire. Trebuia, dar fumul era peste tot, îi intrase în nări și în ochi, orbindu-l. Lovi din nou și ușa se deschise, iar el căzu pe podea cu fața în jos. Fumul din cameră năvăli afară pe coridor ca un leu scăpat din cușcă. Pentru câteva secunde se formă un strat de aer respirabil la nivelul podelei și Sam trase aer în piept. Trebuia să se străduiască să nu îl tușească afară. Știa că, dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi murit. Și pentru doar o secundă, se văzu parțial în apartament, ca o crăpătură între nori ce îți arată cerul senin și albastru doar ca apoi cortina neagră să fie trasă din nou.

Copilul era o fetiță de maximum cinci ani. Zăcea întinsă pe podea, înecându-se cu fum.

— Sunt aici, spuse Sam cu o voce strangulată.

Probabil că arăta înfricoșător. O siluetă mare înconjurată de fum, cu fața acoperită, cu funingine în păr și cu pielea murdară. Probabil arăta ca un monstru. Era singura explicație, pentru că fetița cea speriată și panicată imediat își ridică ambele mâini, iar

din acele palme durdulii țâșni o explozie, lansând jeturi de flăcări.

Flăcări. Săgetate de mâinile ei micuțe.

Flăcări!

Ațintite spre el.

Fu cât pe-aci să fie nimerit. Raza îi trecu pe lângă cap și lovi zidul din spatele său. Semăna cu napalmul, era ca o benzină gelatinoasă, un foc lichid care rămăsese pe perete și ardea cu o intensitate nebună.

Pentru un moment, Sam rămase mut de mirare.

Era o nebunie. Era imposibil.

Fetița strigă în disperare și ridică din nou palmele. De data aceasta nu avea să rateze. De data aceasta îl va omorî.

Fără să gândească, doar din instinct, Sam întinse mâna cu palma în sus și o lumină orbitoare ca o stea țâșni.

Copila căzu pe spate.

Sam se târî până la ea, tremurând, încordat, gata să urle și gândindu-se că nu poate fi adevărat. Luă copilul în brațe cu grijă, speriat că o poate trezi, dar totodată speriat că poate nu se va mai trezi niciodată, și se ridică.

Peretele din dreapta lui se prăbuși ca o bucată de carton. Tencuiala căzuse, descoperind în spatele ei structura, plăci sudate și scânduri. Focul intrase în perete. O explozie de căldura, ca un cuptor deschis, îl făcu pe Sam să amețească. Astrid spusese că nu focul omoară oamenii, dar ea nu văzuse acest foc, ea nu văzuse această fetiță cum arunca flăcări din mâini.

Sam strânse copilul în brațe. Din toate părțile erau înconjurați de foc. Simțea cum îi pârjolește pielea și genele.

Direct în fața lor se afla o fereastră.

Înaintă nesigur. Lăsă copilul jos ca pe un sac de pământ și deschise fereastra puternic cu ambele mâini. Fumul îl înconjură și țâșni pe geam, urmat de focul ce se îndrepta către noua sursă de oxigen. Sam pipăi prin fum și găsi copilul. Îl ridică și, chiar acolo, miraculos, apărură două mâini care așteptau să îl ia în brațe. Mâini ieșind din fum, părea aproape supranatural.

Sam se prăbuși lângă pervaz, atârnând jumătate afară pe geam și cineva îl prinse și îl trase, coborând pe scara de aluminiu. Lovi cu capul barele de metal, însă acest lucru nu îl

deranjă deloc acum că era afară unde era lumină, era aer, iar printre lacrimi putea zări cerul albastru.

Edilio și un copil pe nume Joel îl așezară pe Sam jos pe trotuar și cineva îl stropi cu un furtun. Oare credeau că este în flăcări? Ardea în flăcări cumva?

Deschise gura și înghiți cu poftă apa rece care îi curgea peste față, dar nu putu să rămână conștient mult timp și se lăsă pe spate.

Mama lui era acolo. Stătea pe apă chiar lângă el, cu bărbia sprijinită pe genunchi, însă nu se uita la el.

— Ce e? spuse el către ea.

— Miroase a pui fript, răspunse ea.

— Ce? întrebă el.

Mama lui se întinse și îl lovi tare peste față. Sam deschise ochii imediat.

— Scuze, spuse Astrid. Trebuia să te trezesc.

Ea îngenunche lângă el și îi puse o mască de plastic peste gură. Oxigen.

Începu să tușească și respiră. Dădu masca la o parte și vomită pe trotuar.

Astrid își întoarse privirea discret. Mai târziu avea să se simtă jenat. Momentan, era fericit că putea să vomite și inspiră iar oxigen.

Quinn ținea în mână un furtun de grădină și Edilio se grăbea să lege un furtun mare la hidrant. Apa începu să picure, iar pe măsură ce Edilio deschidea hidrantul complet cu o cheie, un jet puternic erupse. Copiii de la celălalt capăt al furtunului trebuiau să se lupte cu acesta de parcă ar fi fost un piton. Într-o altă împrejurare totul ar fi fost haios.

Sam se ridică. Încă nu putea să vorbească. Dădu din cap, arătând spre locul unde zeci de copii înconjurau fetița care pornise focul. Era neagră, neagră și ca rasă și pentru că era acoperită de funingine. Părul de pe o parte era ars, iar pe partea cealaltă avea o codiță prinsă cu un elastic de păr roz.

Sam știa după felul respectuos în care copiii îngenuncheaseră acolo. Știa, dar trebuia oricum să întrebe. Vocea lui era foarte răgușită.

Astrid dădu din cap.

— Îmi pare rău, Sam, spuse ea.

Sam aprobă dând din cap.

— Părinții ei probabil au lăsat aragazul pornit, spuse Astrid. Cel mai probabil asta a cauzat focul, sau poate o țigară.

„Nu, gândi Sam. Nu era așa.”

Fetița aceea avea puterea, avea puterea pe care o avea și Sam sau, cel puțin, ceva asemănător.

Puterea prin care el, într-un moment de panică, crease o lumină imposibilă. Puterea cu care aproape omorâse pe cineva odată. Puterea pe care tocmai o folosise, condamnând chiar persoana pe care încerca să o salveze.

Nu era singurul. Nu era singurul ciudat. Mai era sau mai fusese cel puțin încă unul ca el.

Într-un fel, această realizare nu era liniștitoare.

• CINCI

291 ore, 7 minute

Noaptea se lăsă peste Perdido Beach.

Luminile de pe stradă se aprinseră automat, împingând întunericul doar puțin înapoi și creând o mulțime de umbre pe fețele înfricoșate.

Aproape o sută de copii se învârteau în jurul pieței. Toată lumea avea câte un baton de ciocolată și câte un suc. Micul magazin, cel care în principal vindea bere și chipsuri, fusese jefuit. Sam luă și el un PayDay și un Dr. Pepper. Toate Reese’s, Twix și Snickers dispăruseră până să ajungă el acolo. Lăsă doi dolari pe tejghea ca plată, însă și aceștia dispărură în câteva secunde.

Blocul arsese deja pe jumătate până când focul rămăsese fără putere. Acoperișul se prăbușise și jumătate din etajul de sus nu mai era. Parterul părea că rezistă, deși ferestrele magazinelor erau înnegrite de fum pe dinăuntru. Fumul acum se ridica ușor, însă mirosul era peste tot.

Magazinul și grădinița fuseseră salvate.

Corpul fetiței încă zăcea pe trotuar. Cineva o acoperise cu o pătură. Sam mulțumi pentru acest lucru.

Sam și Quinn se așezară pe iarbă, aproape de centrul pieței, lângă fântâna care aproape niciodată și nici acum nu mergea. Quinn se ținea de genunchi și se balansa înainte și înapoi.

Bette veni la el și se așeză stânjenitor în fața lui Sam. Îl avea pe frățiorul ei mai mic cu ea.

— Sam, crezi că pot merge în siguranță acasă acum? Trebuie să luăm ceva.

Sam ridică din umeri.

— Bette, nu știu nimic mai mult decât știi și tu.

Bette dădu din cap, ezită și apoi plecă.

Toate băncile din parc erau ocupate. Câteva așternuturi erau puse peste bănci ca niște corturi. Mulți dintre copii plecaseră către casele lor goale, însă alții aveau nevoie de oameni în jurul lor. Unii dintre ei găseau mai multă liniște în mulțime, iar alții doar trebuiau să vadă ce se întâmpla.

Doi copii pe care Sam nu îi știa, probabil de clasa a cincea, veniră la el și îl întrebară:

— Știi ce o să se întâmple acum?

Sam dădu din cap și răspunse.

— Nu, băieți, nu știu.

— Ei bine, ce ar trebui să facem?

— Stați o vreme pe aici, bine?

— Să stăm aici?

— Sau puteți să vă duceți acasă, să dormiți în paturile voastre. Cum vă simțiți mai bine.

— Nu ne e frică sau ceva.

— Nu sunteți speriați? întrebă Sam neîncrezător. Eu fac pe mine de frică.

Un copil zâmbi.

— Nu e adevărat.

— Da, ai dreptate. Dar este în regulă să îți fie frică. Absolut toți cei de aici sunt speriați.

Scena se repetă. Copiii tot veneau la Sam să îi pună întrebări la care el nu avea un răspuns. Tot spera ca aceștia să înceteze.

Orc și prietenii lui cărau scaune din magazin și se așezau în mijlocul celei mai aglomerate intersecții din Perdido Beach. Erau chiar sub semaforul care continua să își schimbe culoarea de la verde la galben la roșu.

Howard certa un băgăcios mai mic care aprinsese un buștean Prest-O și încerca să facă focul să crească. Gașca lui Orc luă din

magazin și niște mânere de lemn și niște bâte de baseball de lemn și încercă fără rezultat să le ardă. Luară și bâte de metal și ciocane, însă pe acestea le păstrară pentru ei.

Sam nu ridică fetița care pur și simplu zăcea acolo. Dacă ar fi ridicat-o, ar fi fost treaba lui să facă ceva. Să sape un mormânt și să o îngroape. Să citească *Biblia* sau să spună niște cuvinte. Nici măcar nu îi știa numele. Nimeni nu părea să o cunoască.

— Nu îl găsesc!

Era Astrid, care apăruse iar după o absență de cel puțin o oră. Ea plecase să îl caute pe frățiorul ei.

— Petey nu e aici. Nimeni nu l-a văzut, spuse ea.

Sam îi dădu un suc.

— Poftim, am plătit eu pentru el, sau, cel puțin, am încercat.

— De obicei nu beau așa ceva.

— Vezi ceva care e ca de obicei în jurul tău?! se răsti Quinn.

Quinn nici măcar nu se uită la ea. Ochii i se mișcau încontinuu, scrutau când o persoană, când alta, când un obiect, când altul, ca o pasăre speriată. Nu privea niciodată pe cineva direct în ochi. Arăta ciudat. Parcă era dezbrăcat fără pălărie și ochelari.

Sam își făcea griji pentru el. Dintre ei doi, el era de obicei cel prea serios.

Astrid trecu cu vederea cuvintele răutăcioase ale lui Quinn și îi mulțumi lui Sam. Bău jumătate de cutie, dar nu se așeză.

— Copiii spun că este un experiment al armatei care nu a mers bine. Alții spun că teroriștii sunt de vină. Sau extratereștrii. Sau Dumnezeu. Sunt multe teorii, dar niciun răspuns.

— Tu chiar crezi în Dumnezeu? întrebă Quinn, căutând un argument.

— Da, răspunse Astrid. Doar că nu cred în acel Dumnezeu care face oamenii să dispară fără motiv. Dumnezeu ar trebui să fie iubitor. Mie asta nu mi se pare iubire.

— Parcă ar fi cel mai prost picnic din lume, spuse Sam.

— Cred că acest lucru e o glumă proastă, spuse Astrid și, observând reacțiile lor, continuă să vorbească. Îmi pare rău, am această tendință deranjantă de a analiza ce spun oamenii. Ori vă obișnuiți așa cu mine, ori vă hotărâți că nu mă puteți suporta.

— Eu înclin către a doua variantă, mormăi Quinn.

— Ce e cu umorul ăsta? întrebă Sam.

— Uneori când oamenii sunt nervoși sau speriați, fac glume, spuse Astrid și apoi adăugă cu părere de rău: Bineînțeles, în aceste situații, alții devin pedanți. Și dacă nu știți ce înseamnă pedant, uitați un indiciu: în dicționar, eu sunt ilustrația din dreptul cuvântului.

Sam începu să râdă.

Un copil, nu mai mare de cinci ani, care căra un ursuleț gri de pluș veni la ei.

— Știți unde este mama mea?

— Nu, micuțule, îmi pare rău, spuse Sam.

— Puteți să o sunați pe telefon, spuse copilul cu o voce tremurată.

— Nu merg telefoanele, spuse Sam.

— Nimic nu merge, se răsti Quinn. Nimic nu merge și suntem singuri aici.

— Știi ceva? îi spuse Sam copilului. Pun pariu că au prăjituri la grădiniță. E chiar peste stradă, vezi?

— Nu am voie să trec strada.

— E în regulă. Am eu grijă de tine cât treci strada.

Copilul suspină și se îndreptă către grădiniță, strângând în brațe ursulețul.

— Copiii vin la tine, Sam. Se așteaptă să faci ceva, spuse Astrid.

— Ce să fac? Tot ce pot să fac e să le sugerez să mănânce o prăjitură, spuse Sam supărat.

— Să-i salvezi, spuse Quinn cu amărăciune. Să-i salvezi pe toți.

— Toți sunt speriați ca și noi, spuse Astrid. Nu e nimeni la conducere, nimeni nu le spune ce să facă. Ei văd în tine un lider, Sam. Pe tine te ascultă.

— Nu sunt un lider. Sunt la fel de speriat ca și ei. Sunt la fel de pierdut ca și ei.

— Tu ai știut ce să faci când apartamentul era în flăcări, spuse Astrid.

Sam se ridică în picioare. Nu a fost decât o reacție agitată, însă acel moment atrase atenția a zeci de copii din jur. Toți se holbau la el de parcă urma să facă ceva. Sam simți un nod în stomac. Până și Quinn se uita la el în acel fel.

Sam înjură în șoaptă și apoi, cu o voce care abia se auzea la câțiva metri, spuse:

— Tot ce trebuie să facem este să stăm aproape unii de ceilalți. Cineva o să își dea seama ce s-a întâmplat și o să ne găsească, așa că liniștiți-vă, nu faceți nicio prostie, ajutați-vă și încercați să fiți curajoși.

Spre mirarea lui, Sam auzi cum un val de voci repetau ce zisese el, spunând mai departe și altora de parcă ar fi fost vreo idee genială.

— Singurul lucru de care trebuie să ne fie frică este frica în sine, îi șopti Astrid.

— Poftim?

— Asta a spus președintele Roosevelt când toată țara era speriată din cauza Marii Depresiuni, îi explică Astrid.

— Știi, spuse Quinn, singurul lucru bun din toată încurcătura asta era că scăpasem de ora de istorie, iar acum ați început cu istoria.

Sam începu să râdă. Nu era mare lucru, dar totuși era o ușurare să îl audă pe Quinn glumind.

— Trebuie să îmi găsesc fratele, spuse Astrid.

— Unde ar putea fi? întrebă Sam.

Astrid dădu din umeri neajutorată. Părea că îi e frig în bluza ei subțire. Sam își dorea să fi avut o jachetă pe care să i-o ofere.

— Împreună cu părinții mei, undeva. Locurile cele mai probabile sunt ori la tata la serviciu, ori unde joacă mama tenis. La Clifftop.

Clifftop era un hotel situat mai sus de plaja favorită a lui Sam. Nu fusese niciodată înăuntru, nici măcar în curtea interioară.

— Cred că șansele mai mari de a-l găsi sunt la Clifftop, spuse Astrid. Nu îmi place să vă întreb, dar puteți să veniți și voi cu mine?

— Acum? întrebă Quinn, neîncrezător. Noaptea?

Sam ridică din umeri.

— Mai bine decât să stăm aici, Quinn. Poate au și televizor acolo.

Quinn oftă.

— Am auzit că au mâncare și servire foarte bună la Clifftop.

Întinse o mână și Sam îl trase lângă el.

Trecură prin mulțimea îngrămădită și copiii strigară după Sam, întrebându-l ce se întâmplă, ce să facă, iar el le răspundea:

— Rezistați. O să fie bine. Bucurați-vă de vacanță. Bucurați-vă de dulciuri cât mai puteți. Părinții voștri o să se întoarcă în curând și o să le ia pe toate.

Iar copiii dădeau din cap sau râdeau, unii chiar spuneau „mulțumesc” de parcă le-ar fi dat ceva.

Auzea cum copiii îi repetau numele. Auzea bucățele de conversații de genul: „Am fost în autobuz atunci” sau: „Omule, a alergat direct înăuntru”, sau: „Vezi, a zis că o să fie bine”.

Nodul din stomac parcă tot creștea. Era o ușurare să plece în întuneric. Voia să scape de toate acele chipuri speriate care se așteptau ca el să facă ceva.

Trecură aproape de intersecția unde se stabiliseră Orc și banda lui. Focul penibil pe care îl făcuseră sfârâia, topind asfaltul sub cenușa fierbinte, un bax de șase beri Coors zăcea într-o ladă plină cu gheață și unul dintre prietenii lui Orc, un tip mare cu o față de copil, pe nume Cookie, era deja amețit de băutură.

— Hei, unde credeți că vă duceți? pretinse Howard pe măsură ce ei se apropiaseră.

— La o plimbare, spuse Sam.

— Doi surferi proști și un geniu?

— Da. O să o învățăm pe Astrid să facă surf. Ai vreo problemă cu asta?

Howard râse și îl privi pe Sam de sus până jos.

— Te crezi mare și tare, nu-i așa, Sam? Sam cel din autobuz. Mare lucru. Nu mă impresionezi.

— Ce păcat! Toată viața mi-am trăit-o încercând să te impresionez, spuse Sam.

Howard se încruntă.

— Trebuie să ne aduceți ceva înapoi.

— Despre ce vorbești?

— Nu vreau ca Orc să se simtă jignit, spuse Howard. Orice vă duceți să luați, trebuie să îi aduceți și lui Orc.

Orc stătea tolănit într-un scaun furat, cu picioarele întinse, acordându-le doar puțină atenție. Era visător, dar mormăi către ei:

— Da.

În momentul acela, câțiva din banda lui Orc își îndreptară atenția către Sam. Unul din ei, un puști slab și înalt, poreclit

Panda, după cercurile negre din jurul ochilor, începu să bată amenințător din bâta de metal.

— Deci tu ești un mare erou sau ceva? spuse Panda.

— Folosiți prea mult această replică, spuse Sam.

— Nu, nu, nu, Sammy. El nu se crede mai bun decât restul, spuse batjocoritor Howard și începu să îl imite pe Sam. Tu ia un furtun, tu ai grijă de copii, fă asta, fă aia, eu sunt la comandă aici, eu sunt Sam Surferul.

— Noi o să plecăm, spuse Sam.

— Stai, stai, stai, spuse Howard arătând către semafor. Așteptați până se face verde.

Pentru câteva secunde tensionate Sam se gândi dacă să ducă această luptă acum sau să o evite. Culoarea semaforului se schimbă și Howard începu să râdă și să le facă cu mâna.

• ȘASE

290 ore, 7 minute

De-a lungul a câteva străzi, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt.

Străzile deveneau tot mai întunecate și mai pustii pe măsură ce se apropiau de plajă.

— Sunetul apei e ciudat, observă Quinn.

— Nu sunt valuri, spuse Sam dându-i dreptate.

Încă mai simțea că niște ochi sunt ațintiți către el, deși era la mare depărtare de piață.

— Da, frate, spuse Quinn. E ca sticla de dreaptă. Dar este un front cu presiune scăzută. Ar trebui să fie agitată, însă zici că e un lac.

— Omul de la meteo nu are întotdeauna dreptate, spuse Sam și ascultă cu atenție.

Quinn se pricepea mai bine la anticiparea condițiilor meteo. Ceva suna ciudat, însă Sam nu era sigur.

Niște lumini licăreau pe ici, pe colo, la casele din stânga și la stâlpii de pe stradă, însă era mai întuneric decât de obicei. Era încă devreme, abia ora cinei. Luminile în case ar fi trebuit să fie

aprinse, în schimb erau aprinse doar cele care aveau temporizator și cele care erau pornite din timpul zilei. Într-o casă licăreau niște lumini albastre de la un televizor. Când Sam se uită pe fereastră, văzu doi copii care mâncau chipsuri, uitându-se la televizorul fără semnal.

Toate zgomotele mărunte din fundal, pe care în mod normal abia le băgai în seamă, telefoane sunând, motoarele mașinilor, vocile, dispăruseră. Puteau să audă fiecare pas pe care îl făceau, orice respirație, iar când un câine izbucni în lătrat toți tresăriră.

— Cine o să hrănească acel câine? se întrebă Quinn.

Nimeni nu avea un răspuns la întrebarea asta. Peste tot în oraș erau câini și pisici, dar mai mult ca sigur erau și bebeluși singuri în case pustii. Era prea mult. Erau prea multe lucruri la care să te gândești.

Sam privi cu atenție către dealuri, încercând să ignore luminile din oraș. Câteodată, dacă luminile de la stadion erau aprinse, puteai zări în depărtare un licărit de la Academia Coates, dar nu și în această seară. Era doar întuneric în acea direcție.

O parte din Sam refuza să accepte că mama lui dispăruse. O parte din el voia să creadă că ea era încă acolo sus, la serviciu, ca în fiecare seară.

— Stelele sunt încă la locul lor, spuse Astrid. Stai. Ba nu sunt, se corectă ea. Chiar deasupra orizontului nu sunt stele. Cred că ar trebui să se vadă Luceafărul. Nu se vede.

Cei trei se opriră și se holbară către ocean. Stând nemișcați, tot ce se auzea era sunetul ciudat, liniștit și regulat al valurilor.

— Probabil că sună bizar, dar orizontul este mai sus decât ar trebui, spuse Astrid.

— A văzut vreunul când a apus soarele? întrebă Sam.

Nimeni nu văzuse.

— Haideți să mergem, spuse Sam. Ar fi trebuit să luăm biciclete sau skateboard-uri cu noi.

— De ce nu o mașină? întrebă Quinn.

— Știi să conduci? întrebă Sam.

— Am văzut cum se face.

— Și eu am văzut la televizor cum se face o operație pe cord. Asta nu înseamnă că o să și încerc.

— Te uiți la așa ceva la televizor? Asta explică multe, Astrid, spuse Quinn.

Drumul se îndepărta de mal și urca spre Clifftop. Indicatorul cu neon al incintei, ascuns de gardul viu proaspăt tuns, era aprins. Intrarea principală era luminată de parcă era Crăciunul. Luminițele albe fuseseră instalate mai devreme în acest loc.

O mașină avea o ușă și portbagajul deschise, și în căruciorul ușierului erau mai multe valize.

Când se apropiară, ușile automate ale hotelului se deschiseră larg.

Coridorul era larg și aerisit. Avea un ghișeu din lemn lustruit și curbat de aproape zece metri, o podea luminoasă de gresie și niște garnituri din bronz ce duceau către un bar mai retras. La nivelul lifturilor, unul dintre ele era deschis, așteptând.

— Nu văd pe nimeni, spuse Quinn în șoaptă.

— Nici eu, spuse Sam aprobând.

La bar era un televizor care nu mergea. La recepție nu era nimeni, nici în cabina portarului, nici pe coridor, nici la bar. Pașii lor pe gresie se auzeau cu ecou.

— Terenul de tenis e în direcția asta, spuse Astrid și îi duse în altă parte. Aici s-ar fi dus mama și micul Pete.

Luminile de pe terenurile de tenis erau aprinse, însă nicio minge nu era lovită de vreo rachetă. Nu se auzea niciun sunet.

Cu toții zăriră ceva în același timp.

Tăind în două terenul cel mai îndepărtat, peisajele îngrijite și piscina, era o barieră.

Un zid.

Sclipea ușor.

Nu era opacă, dar orice lumină trecea prin ea, era încețoșată, indescifrabilă, și la fel de întunecată ca și împrejurimile. Zidul reflecta doar parțial, ca un geam înghețat. Scotea un sunet, dar nu vibra. Părea că înghite sunetul.

Sam se gândi că poate fi doar o membrană, groasă doar de un milimetru, ceva ce ar putea înțepa cu degetul și ar exploda ca un balon. Ar putea fi chiar și o iluzie, nimic mai mult. Dar instinctul, frica și nodul pe care îl simțea în stomac îi spuneau că se uita la un zid. Nu o iluzie, nu o perdea, ci un zid.

Bariera urca atât de sus, încât se pierdea în cerul întunecat și se întindea în stânga și în dreapta cât puteau vedea cu ochii. Nu

se zărea nicio stea prin ea, însă mult mai sus se întrezăreau stelele.

— Ce este? întrebă Quinn.

În vocea lui se putea simți teama.

Astrid doar dădu din cap.

— Ce este? repetă grăbit Quinn.

Se apropiară de barieră cu pași mici, pregătiți să fugă în partea opusă, dar simțind nevoia să se apropie.

Intrară în încăperea împrejmuită de gard și traversară terenul de tenis. Bariera tăia direct în două fileul care începea cu un stâlp și se termina în întunericul acelui zid.

Sam trase de fileu, dar, oricât de tare ar fi tras el, rămânea nemișcat în loc.

— Ai grijă, șopti Astrid.

Quinn se dădu mai în spate, lăsându-l pe Sam să meargă în față.

— Are dreptate, frate, ai grijă!

Sam era la doar câțiva pași de barieră cu mâna întinsă în față. Ezită. Văzu o minge de tenis verde pe jos și o ridică.

O aruncă spre barieră.

Mingea ricoșă înapoi.

Prinse mingea și se uită la ea. Nu avea niciun semn. Nu făcuse nimic altceva decât să ricoșeze.

Făcu și ultimii trei pași și, de data aceasta, fără să ezite, atinse cu vârful degetelor bariera.

— Ah!

Sam își retrase mâna și se uită la ea.

— Ce e? strigă Quinn.

— M-a ars. Of, ce a durut!

Sam își scutură mâna încercând să amelioreze senzația.

— Lasă-mă să mă uit la ea, spuse Astrid.

Sam întinse mâna.

— E mai bine acum.

— Nu văd niciun semn de arsură, spuse Astrid întorcându-i mâna.

— Da, aprobă Sam. Dar credeți-mă, nu vreți să atingeți chestia aia.

Chiar și acum, chiar și cu tot ce se întâmplase, el tot înregistrase atingerea ei ca pe un șoc electric. Mâna ei era rece și lui îi plăcea asta.

Quinn ridică un scaun din fier de pe marginea terenului și îl izbi cu putere în barieră.

Nici nu se clinti.

Quinn lovi din nou, de data aceasta și mai puternic, atât de puternic, încât reculul îl împinse înapoi.

Nici de data aceasta bariera nu se mișcă.

Deodată Quinn începu să strige, să înjure și să lovească nebunește bariera cu scaunul de fier.

Sam nu putu să se apropie de el să îl oprească fără să fie lovit și o trase de mână și pe Astrid.

— Lasă-l să se descarce.

Quinn lovi bariera cu putere din nou și din nou, fără vreun efect.

În final, Quinn lăsă scaunul jos, se așeză pe asfalt, își puse mâinile în cap și începu să urle.

•

Luminile puternice de la McDonald's erau aprinse când Albert Hillsborough intră. Un detector de fum suna încontinuu și un alt zgomot, un piuit, încerca să atragă atenția printre sunetele mult mai puternice scoase de alarmă.

Copiii se ascunseseră în spatele ghișeului și luaseră toate prăjiturile și produsele de panificație din vitrină. O cutie cu jucării de la Happy Meal, de la un film pe care Albert încă nu îl văzuse, era deschisă și jucăriile erau împrăștiate. Recipientul de cartofi prăjiți era gol, însă mulți erau pe jos.

Timid, Albert se duse până la ușa de la bucătărie și încercă să o deschidă. Era încuiată. Se întoarse și sări peste tejghea.

Într-un fel, i se părea ilegal să fie de partea cealaltă a tejghelei.

O sită plină cu cartofi prăjiți arși zăcea în uleiul fierbinte. Albert găsi un prosop, prinse mânerul sitei și o scoase din ulei. O atârnă ca uleiul să se scurgă cum trebuie într-un loc sigur. Cartofii erau acolo încă de dimineață.

— Cred că sunt gata cartofii, își spuse Albert.

Piuitul de la temporizatorul aragazului continua să se audă. Îi luă câteva secunde, dar până la urmă găsi butonul corect, îl apăsă și zgomotul se opri.

Trei bucăți de pâine mici și negre erau pe grătar. Erau niște hamburgeri care, la fel ca și cartofii, stătuseră pe foc cu vreo zece ore mai mult decât trebuia.

Albert găsi o spatulă, luă hamburgerii și îi aruncă în coșul de gunoi. Nu mai scoteau fum de mult, însă nu fusese nimeni acolo să oprească alarma. Îi luă câteva minute până să găsească o soluție de a opri alarma fără a ateriza pe grătarul încins.

Liniștea veni ca o relaxare psihică.

— E mult mai bine, spuse Albert coborând.

Se gândi dacă să oprească și grătarul. Ar fi cel mai bun lucru de făcut. Să închidă totul și să iasă afară în întunericul din piață, unde copiii speriați se adunaseră și se uitau după cineva care să vină să îi salveze. Dar el nu cunoștea pe nimeni de acolo.

Albert avea treisprezece ani și mai avea șase frați mai mari. Cei trei frați ai lui și cele două surori aveau vârste cuprinse între paisprezece și douăzeci și șapte de ani. Albert fusese deja acasă și niciunul dintre ei nu era acolo. Balansoarul mamei lui era gol, la fel și canapeaua unde stătea ea în mod normal și se uita la televizor, mâncând și văitându-se de durerea de spate. Doar pătura ei era acolo, nimic mai mult.

I se părea ciudat să fie singur, chiar și pentru puțin timp. Era ciudat ca nimeni din familie să nu îi spună ce să facă. Nici nu își putea aminti să se fi întâmplat vreodată să nu fie pus să facă ceva anume, însă acum Albert mergea prin bucătăria de la McDonald’s mai singur decât și-ar fi imaginat vreodată.

Găsi camera frigorifică, prinse mânerul cromat și deschise ușa de metal, eliberând un jet de abur răcoritor.

Înăuntru erau cutii peste cutii de hamburgeri, pungi mari de plastic cu nuggets de pui, aripioare de pui, cartofi și un număr ceva mai mic de cutii cu cârnați. Dar în cea mai mare parte erau hamburgeri.

Intră și în camera frigorifică alăturată, unde nu era totul atât de înghețat și ceva mai interesant. Înăuntru erau tăvi de plastic acoperite ce conțineau roșii, pungi cu salată tăiată, caserole mari cu sos pentru Big Mac, maioneză, ketchup și felii de cașcaval.

Găsi o cameră de relaxare mică, împodobită cu postere cu reguli de siguranță și de aplicare a manevrei Heimlich, atât în limba engleză, cât și în spaniolă. Produsele erau așezate pe lângă pereți: cutii imense cu pahare de hârtie și cilindri de metal plini cu sirop de Coca-Cola. Mai departe, aproape de ușa din spate, erau niște rafturi glisante înalte, cu brioșe și gogoși.

Toate aveau locul lor. Totul era organizat. Totul era curat, deși aveau un luciu de grăsime.

La un moment dat, nici nu își dăduse seama când anume, Albert încetase să privească totul ca pe ceva interesant și începuse să le vadă ca pe un inventar. În capul lui el transforma toate ingredientele separate în Big Mac, sendvișuri de pui sau Egg McMuffins.

Sora lui Albert, Rowena, îl învățase cum să gătească. Mama lor fiind imobilizată la pat, copiii trebuiseră întotdeauna să se descurce singuri. Rowena fusese bucătarul, până când Albert împlinise doisprezece ani și o parte din treburile din bucătărie îi reveniseră lui.

Știa să gătească fasole roșie și orez, mâncărurile favorite ale mamei sale. Știa să facă și hot-dog, pâine prăjită cu bacon. Nu recunoscuse niciodată în fața Rowenei, dar lui îi plăcea să gătească. Era mult mai bine decât să facă curat, ceea ce, din păcate, tot trebuia să facă, deși acum el era responsabil cu masa de seară vinerea și duminica.

Managerul avea un birou micuț. Ușa era întredeschisă. Înăuntru erau înghesuite o masă, un seif, un telefon, un calculator și un raft suprasolicitat de greutatea unor manuale foarte groase.

Auzi un zgomot: voci, și apoi cineva lovind într-un automat de paie și cerându-și scuze. Doi copii de clasa a șaptea se aplecau peste tejghea, holbându-se la meniul de deasupra de parcă urmau să comande.

Albert ezită, dar nu pentru mult timp. Își spuse că poate să o facă, fiind și el surprins de ce îi trecuse prin cap.

— Bine ați venit la McDonald’s, spuse Albert. Cu ce să vă servesc?

— Este deschis?

— Ce doriți?

Copiii ridicară din umeri.

— Două meniuri numărul unu.

Albert se uită la consolă. Era un labirint de butoane colorate. Asta mai trebuia să aștepte.

— Ce vreți de băut?

— Suc de portocale?

— Imediat, răspunse Albert. Găsi niște chifle de hamburgeri în sertarul frigorific de sub grătar și le aruncă pe grătar cu un sfârâit satisfăcător.

Văzu și o pălărie de hârtie pe un raft. O luă și și-o puse pe cap.

Cât chiflele să prăjeau pe grătar, deschise manualul gros și căută în cuprins capitolul cu cartofi prăjiți.

• ȘAPTE

289 ore, 45 minute

Lana zăcea în întuneric, uitându-se în sus la stele.

Nu mai vedea vulturii, dar aceștia nu erau prea departe. Câțiva dintre ei încercaseră să se așeze prin apropiere, însă Patrick îi gonise. Ea știa că încă sunt prin preajmă.

Era speriată, înfricoșată că ar putea muri, că ar putea să nu-și mai vadă părinții vreodată. Pe mama și pe tatăl ei, care probabil nici nu știau că ea lipsește. Ei îl sunau în fiecare seară pe bunicul Luke și vorbeau cu ea, îi spuneau că o iubesc și nu o lăsau să vină acasă.

— Vrem să iei o pauză, dragă, să scapi de oraș o vreme, spunea mama ei. Vrem să ai o perioadă în care să îți limpezești gândurile.

Lana fierbea de mânie amintindu-și de părinții ei. Mai ales de mama ei. Dacă dezlănțuia această supărare, aproape că acoperea durerea.

Dar nu prea reușea. Nu pentru mult timp. Durerea era singurul lucru din viața ei acum. Durerea și frica.

Se întreba oare cum arată ea acum. Niciodată nu fusese cu adevărat frumoasă: simțea că ochii ei erau prea mici și că părul ei negru era prea lung și lins, și nu făcea altceva decât să atârne acolo. Dar acum, cu fața plină de vânătăi, zgârieturi și sânge închegat, probabil că arăta ca dintr-un film de groază.

Unde era bunicul Luke? Nu își amintea decât pe jumătate secundele de dinaintea accidentului, și accidentul în sine era

ceva încețoșat, doar imagini parțiale în care corpul ei era aruncat și strivit.

Totul era confuz. Nu avea niciun sens. Bunicul ei pur și simplu dispăruse din camionetă: într-un minut era acolo, iar în următorul dispăruse. Nu își amintea ca ușa camionului să se fi deschis sau închis, și de ce ar fi sărit bătrânul din mașină? Nebunie curată. Imposibil.

Era sigură doar de un singur lucru: bunicul ei nu o avertizase cu nimic. Cât ai clipi, el dispăruse și ea plonjase în râpă.

Lana era moartă de sete. Cel mai apropiat loc unde știa că poate bea ceva era ferma care probabil nu era la depărtare mai mare de un kilometru și jumătate. Dacă ar putea cumva să urce până la șosea, dar și în plină zi, chiar și pentru un om în putere să urce până la șosea ar fi fost imposibil.

Își ridică și întoarse un pic capul și zări camionul. Era la doar câțiva metri de ea, răsturnat cu roțile în sus.

Ceva trecu peste gâtul ei. Patrick se ridică și urmări sunetul slab.

— Ai grijă de mine, băiete, imploră ea.

Patrick lătră cum făcea de obicei când voia să se joace.

— Nu am ce să îți dau de mâncare, băiete, spuse ea. Nu știu ce o să se întâmple cu noi.

Patrick se așeză înapoi cu botul pe labe.

— Cred că mama ar fi fericită, spuse Lana. Cred că ar fi foarte fericită că m-a făcut să vin aici.

Nu ar fi remarcat ochii care sclipeau în întuneric, doar că Patrick se ridică brusc, lătrând și mârâind nebunește.

— Ce s-a întâmplat, băiete?

Niște ochi verzi pluteau în aer. Erau îndreptați direct către ea și clipeau încet, leneși.

Patrick lătra frenetic acum, sărind în față și în spate.

Puma scoase un răget răgușit.

— Pleacă de aici, lasă-mă în pace, urlă Lana.

Vocea ei era jalnică, slabă, conștientă de propria slăbiciune.

Patrick fugi înapoi spre Lana, se întoarse și își regăsi curajul să înfrunte puma.

Într-o clipită lupta începu. O explozie de zgomote, de mârâituri, atât de felină, cât și de câine, puternice și înspăimântătoare. În jumătate de minut totul se terminase și

ochii strălucitori ai felinei apărură ceva mai departe. Clipiră o dată și dispărură.

Patrick se întoarse încet înapoi și se pleoști greoi lângă Lana.

— Bun băiat, bun băiat, îl mângâie Lana. Ai speriat felina bătrână, nu-i așa, băiete? Of, câinele meu bun! Băiat bun.

Patrick dădu din coadă cu greu.

— Te-a rănit, băiete? Te-a rănit, băiatul meu bun?

Puse singura ei mână bună pe câine. Blana lui era udă și alunecoasă. Nu putea fi decât sânge. Lana verifică și Patrick scânci de durere.

Apoi simți șiroaiele. Patrick avea o rană adâncă la gât. Sângera și viața i se sfârșea cu fiecare bătaie a inimii.

— Nu, nu, nu, țipă Lana. Nu poți să mori. Nu poți să mori.

Dacă el ar muri, ea ar rămâne singură în deșert fără să se poată mișca.

Puma și apoi vulturii s-ar întoarce.

Nu, nu, asta nu avea să se întâmple. Nu.

Frica era prea greu de stăpânit, nu îi putea rezista. Lana începu să zbiere îngrozită.

— Mami, mami, mami! Vreau la mama! Cineva să mă ajute! Îmi pare rău, mami, îmi pare rău, vreau acasă, vreau acasă!

Plângea și se bâlbâia, și numai singurătatea și frica erau mai puternice decât agonia corpului ei neputincios. O sufoca.

Era singură. Singură în durere. Și curând avea să apară și puma.

Patrick trebuia să trăiască. Trebuia să trăiască. Era tot ce mai avea.

Își îmbrățișă câinele cât de mult putu fără ca durerea ei să o facă să-și piardă cunoștința. Acoperi rana cu palma, presând cât de mult îndrăznea.

Ea va opri sângerarea. Ea îl va ține și nu va lăsa ca viața să scape din el. Ea îi va ține viața în el și nu va muri. Dar sângele tot i se scurgea printre degete.

Ea rezista și se concentra să stea trează ca să-i poată acoperi rana și să își țină prietenul în viață.

— Bun băiat, șopti ea printre buzele uscate.

Se lupta să stea trează. Dar setea și foamea, durerea și frica, singurătatea și spaima erau prea mult pentru ea. După mult timp Lana adormi și mâna ei alunecă de pe gâtul câinelui.

•

Sam, Quinn și Astrid și-au petrecut cea mai mare parte a nopții căutându-l pe micul Pete prin hotel. Astrid își dăduse seama cum să acceseze sistemul de securitate al hotelului și reușise să facă o cartelă ce funcționa la toate ușile.

Căutară în toate camerele. Nu îl găsiră pe fratele lui Astrid. Nu găsiră pe nimeni.

Se opriră epuizați în ultima cameră. Bariera trecea direct prin cameră. Era ca și cum cineva zidise un perete în mijlocul încăperii.

— Trece direct prin televizor, spuse Quinn.

Ridică telecomanda și apăsă butonul roșu. Nu se întâmplă nimic.

— Aș vrea să știu cum e de partea cealaltă a barierei. Oare jumătatea cealaltă de televizor s-a aprins acolo?

— Dacă e așa, atunci poate îmi zice și mie dacă Lakers au câștigat, spuse Quinn, dar nimeni, nici măcar el, nu putu râde.

— Fratele tău probabil este teafăr de partea cealaltă a barierei, împreună cu mama ta, spuse Sam.

— Nu știu asta, se răsti Astrid. Trebuie să presupun că e singur și neajutorat undeva și că eu sunt singura care poate face ceva să îl ajute, spuse ea și își strânse brațele în jurul pieptului. Îmi pare rău. A sunat de parcă aș fi supărată pe tine.

— Nu, păreai doar supărată, nu pe mine, spuse Sam. Nu putem face nimic mai mult în noaptea asta. E aproape miezul nopții. Cred că ar trebui să ne întoarcem în camera aia mare pe care am văzut-o.

Astrid nu putu decât să aprobe din cap, iar Quinn era gata să se prăbușească. Găsiră apartamentul. Avea un balcon imens cu vedere la oceanul care se întindea dedesubt. În partea stângă era bariera care le bloca vederea. Traversa oceanul cât puteau vedea cu ochii. Era ca un perete care ieșea din hotel și nu se mai termina.

Apartamentul avea o cameră cu un pat imens și o cameră cu paturi mai mici, toate foarte moi. Avea și un frigider mic care conținea alcool, bere, suc, alune, Snickers, un baton Toblerone și alte câteva gustări.

— Camera băieților, spuse Quinn trântindu-se cu fața în jos pe unul din paturile mai mici.

În câteva secunde adormi.

Astrid și Sam mai rămaseră un pic pe balcon, împărțind batonul Toblerone. Pentru mult timp, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt.

— Ce crezi că e asta? întrebă într-un târziu Sam.

Nici nu era nevoie să explice la ce se referea prin „asta”.

— Câteodată, îmi vine să cred că e un vis, spuse Astrid. E atât de ciudat că nimeni nu a apărut! Adică, totul ar trebui să fie împânzit cu soldați, oameni de știință și reporteri. Deodată apare un perete și majoritatea oamenilor dispar, și până acum nu a apărut niciun camion de la vreo televiziune.

Sam deja ajunsese la o concluzie dură în legătură cu aceasta. Se întreba dacă și Astrid ar fi tras aceeași concluzie.

Așa era.

— Nu cred că este un perete drept care ne desparte doar de sud, știi? Cred că ar putea fi un cerc. Ar putea să ne înconjoare. Am putea fi separați din toate direcțiile. De fapt, din moment ce nimeni nu a venit să ne salveze, cred că asta e cel mai probabil. Tu ce zici?

— Da. Suntem într-o capcană. Dar de ce? Și de ce au dispărut toți cei mai mari de paisprezece ani?

— Nu știu.

Sam lăsă liniștea să dăinuie un timp, nevrând să pună întrebarea pe care o avea în gând, nefiind sigur că vrea să audă răspunsul, dar în final spuse:

— Ce se întâmplă când o să împlinească cineva cincisprezece ani?

Astrid își întoarse ochii ei albaștri spre el și îi întâlni privirea fixă.

— Când e ziua ta, Sam?

— Pe douăzeci și doi noiembrie, răspunse el. Cu cinci zile înainte de Ziua Recunoștinței. Peste douăsprezece zile. Ba nu, peste unsprezece zile, ținând cont că e trecut de miezul nopții. Dar a ta?

— Abia în martie.

— Îmi place în martie. Sau iulie, sau august. E prima dată când îmi doresc să fi fost mai mic.

Ca să nu se mai uite la el în felul în care se uita și să nu îi mai fie milă de el, spuse:

— Crezi că mai sunt undeva în viață?

— Da.

— Spui asta pentru că așa crezi sau pentru că ți-ai dori să fie adevărat?

— Da, răspunse ea și zâmbi. Sam?

— Da?

— Eram și eu în autobuz în ziua aceea. Îți aduci aminte?

— Vag, răspunse el și râse. Cele cincisprezece minute de faimă ale mele.

— Erai cea mai curajoasă și cea mai tare persoană pe care o cunoșteam. Toată lumea așa credea. Erai eroul întregii școli. Și apoi, nu știu, pur și simplu te-ai stins.

Într-un fel nu era de acord cu asta, doar nu se stinsese, nu?

— Păi, de obicei șoferul de autobuz nu are un atac de cord, spuse Sam.

Astrid râse.

— Ești una din acele persoane, cred. Înaintezi în viață trăind retras și apoi se întâmplă ceva rău și apari. Te ridici și faci ce trebuie făcut. Ca și azi, cu focul.

— Da, păi, ca să îți spun adevărul, prefer cealaltă parte. Cea în care doar îmi trăiesc viața.

Astrid dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, dar apoi spuse:

— Asta nu se va întâmpla acum.

Sam se întinse și privi în jos la gazonul de sub ei. O șopârlă alerga pe o potecă de piatră. Mai repede, mai încet, apoi iar repede, până dispăru.

— Uite cum e, nu te aștepta la prea multe din partea mea, bine?

— Bine, Sam, spuse Astrid doar cu jumătate de gură. Mâine o să rezolvăm toată încurcătura asta.

— Și o să îl găsim pe fratele tău.

— Și o să îl găsim pe fratele meu.

Ea se întoarse și plecă. Sam rămase pe balcon. Nu putea să audă valurile. Vântul nu prea bătea. Dar putea să simtă mirosul florilor din grădina de jos. Și nici mirosul sărat al Pacificului nu se schimbase.

Îi spusese lui Astrid că îi era frică. Așa și era. Dar nu era singurul lucru pe care îl simțea. Singurătatea unei nopți prea liniștite îl pătrunsese. Era singur. Chiar și împreună cu Astrid și Quinn. El știa ceva ce ei nu știau.

Schimbarea era prea mare pentru a o putea suporta.

Toate se legau, era sigur de asta. Ce îi făcuse tatălui său vitreg, ce făcuse în camera lui, ce se întâmplase cu micul aruncător de flăcări cu codițe, dispariția tuturor persoanelor de peste paisprezece ani și această barieră impermeabilă și imposibilă, toate făceau parte din aceeași problemă.

Inclusiv jurnalul mamei sale.

Era speriat, copleșit, singur. Dar, într-un fel, mai puțin singur decât în ultimele trei luni. Fetița îi demonstrase că nu era singurul care avea o putere. Nu era singurul ciudat.

Ridică palmele și se uită la ele. Pielea roz, zbârciturile de la placa de surf, linia vieții, linia sorții. O palmă ca oricare alta.

Cum? Cum se întâmplase?

Ce însemna?

Și dacă nu era singurul ciudat însemna că nu el era răspunzător pentru această catastrofă?

Își întinse mâinile, cu palmele în față, îndreptate spre barieră ca și cum ar atinge-o.

Panicat a putut să facă lumină.

Panicat a putut să ardă mâna unei persoane.

Dar cu siguranță nu ar fi putut face așa ceva.

Asta îi aduse un pic de ușurare. Nu el făcuse asta.

Dar totuși cineva sau ceva o făcuse.

• OPT

287 ore, 27 minute

— Nu te mai mișca, încerc să îți schimb scutecul, îi spuse Mary Terrafino copilașului.

— Nu e un scutec, spuse fetița. Scutecele sunt pentru bebeluși. Ăștia sunt pantalonii mei de trening.

— Scuze, spuse Mary. Nu știam.

Reuși să îi pună pantalonii și zâmbi, însă micuța izbucni în plâns.

— Mama mea îmi punea întotdeauna pantalonii.

— Știu, scumpo, spuse Mary. Dar azi te ajut eu, bine?

Și lui Mary îi venea să plângă. Niciodată nu își dorise mai mult să plângă. Se lăsase noaptea. Împreună cu fratele ei de nouă ani, John, terminaseră de împărțit ultimii biscuiți peștișori cu aromă de brânză, împărțiseră toate cutiile cu suc. Aproape că nu mai aveau scutece. Grădinița nu era pregătită pentru îngrijire pe timpul nopții. Aveau doar o mână de scutece pe stoc.

În camera mai mare se aflau douăzeci și opt de copii. Aveau grijă de ei Mary, John și încă o fată de zece ani pe nume Eloise care, ca și în cărți, în principal se ocupa de fratele ei de patru ani. Eloise era una dintre persoanele cât de cât responsabile. Alți câțiva copii, copleșiți și neștiind cum să facă față unei asemenea probleme, pur și simplu își abandonaseră semenii și nici nu încercau să stea să îi ajute.

Mary și John preparaseră laptele praf și umpluseră sticle. Făcuseră de mâncare din ce găsiseră în grădiniță și din ce mai reușise John să adune. Citiseră cărțile cu poze cu voce tare și CD-urile cu Raffi de nenumărate ori.

Mary spusese de un milion de ori „nu vă faceți griji, totul o să fie bine”. Îmbrățișase fiecare copil din nou și din nou de parcă era într-o fabrică și îmbrățișa copii pe bandă rulantă.

Și, cu toate acestea, copiii tot plângeau după mamele lor. Tot continuau să întrebe: „Unde e mama mea? De ce nu este aici? Unde e?” Cereau cu insistență, cu niște voci bosumflate și speriate: „Vreau la mama. Vreau să merg acasă. Acum”.

Mary deja tremura de oboseală.

Se prăbuși în balansoar și se uită în jur. Cărucioare. Saltele pe jos. Trupuri mici încolăcite și înghesuite. Majoritatea adormite. Cu excepția fetiței de doi ani care nu se oprea din plâns și a bebelușului care scâncea din când în când.

Fratele ei, John, se lupta cu somnul. Buclele lui săltându-se pe măsură ce își îndrepta capul doar ca să îi cadă din nou. Era tolănit într-un balansoar în capătul celălalt al camerei, ținând în brațe un coș pentru copii improvizat, care era de fapt doar un ghiveci lung din plastic, luat din magazinul de materiale de construcție. Mary îi atrase atenția și îi spuse:

— Sunt așa mândră de tine, John!

El îi zâmbi dulce și Mary fu copleșită de emoție. Buzele începură să îi tremure. Lacrimile îi umplură ochii și simți un nod în gât și o durere în piept.

— Trebuie să fac pipi, strigă o voce.

Mary localiză sursa.

— Haide, Cassie, hai să mergem, spuse ea.

Toaleta era imediat lângă camera principală. O conduse până acolo, așteptă sprijinindu-se de zid și apoi o ajută să se șteargă.

— Mama mea mereu face asta, spuse Cassie.

— Știu, scumpo.

— Mama mea mereu îmi zice așa.

— Scumpo? Ah. Vrei să îți spun altfel?

— Nu. Doar vreau să știu când se va întoarce mama mea. Mi-e dor de ea. Mereu o îmbrățișam și ea mă pupa.

— Știu. Dar până se întoarce, pot să îți dau eu un pupic?

— Nu. Doar mama mea.

— Bine, scumpo. Hai înapoi în pat.

Ajunsă înapoi în camera principală, Mary se duse la John, îl strigă și începu să îl ciufulească.

— Rămânem fără multe lucruri. Dimineață o să fie o problemă. Trebuie să mă duc să văd ce mai găsesc. Poți să mai reziști un pic aici?

— Da. Pot să șterg funduri.

Mary ieși afară în noapte, în piața liniștită. Unii copii dormeau pe bănci. Alții stăteau în mici grupuri, înghesuiți în jurul unor lanterne. Îl zări pe Howard plimbându-se cu un Mountain Dew într-o mână și cu o bâtă de baseball în cealaltă.

— L-ai văzut pe Sam? întrebă Mary.

— Ce treabă ai cu Sam?

— Nu pot să am grijă de toți copiii aceia doar cu ajutorul lui John.

Howard ridică din umeri.

— Cine te-a pus să ai grijă de ei?

Deja întrecuse limita. Mary era înaltă și solidă. Howard, deși era băiat, era mai mic. Făcu doi pași spre el, venind chiar în fața lui.

— Ascultă aici, vierme mic ce ești! Dacă nu am grijă de acei copii, vor muri. Înțelegi? Înăuntru sunt bebeluși care trebuie hrăniți și schimbați și eu par să fiu singura care realizează acest lucru. Și probabil mai sunt și alți copii mici în case, singuri, fără să știe ce s-a întâmplat, fără să știe cum să se hrănească, speriați de moarte.

Howard se dădu cu un pas în spate, ridicând bâta și apoi lăsând-o jos.

— Ce ar trebui să fac eu? se văită el.
— Tu? Nimic. Unde e Sam?
— A plecat.
— Cum adică, a plecat?
— Adică el, Quinn și Astrid au plecat.
Mary clipi mirată.
— Cine e șeful atunci?
— Crezi că doar pentru că lui Sam îi place să facă pe eroul din an în an îl face pe el șef?
Mary fusese și ea în autobuz acum doi ani, când șoferul, domnul Colombo, a suferit atacul de cord. Ea era cu nasul într-o carte, nefiind atentă la altceva, dar ridicase privirea când simțise că autobuzul începuse să se clatine. Până să își dea seama ce se întâmpla, Sam deja oprise autobuzul pe marginea drumului.
În cei doi ani care au urmat, Sam fusese atât de liniștit și de modest, atât de absent din viața socială de la școală, încât Mary aproape uitase acel moment de eroism. Cei mai mulți uitaseră.
Și, cu toate acestea, ea nu a fost surprinsă când Sam a fost cel care s-a ridicat deasupra tuturor în timpul incendiului. Și, într-un fel, ea a presupus că, dacă cineva ar fi la conducere, acela ar fi Sam. Se supără pe el pentru că nu era acolo acum, când ea avea nevoie de ajutor.
— Cheamă-l pe Orc, spuse Mary.
— Nu-i spun eu lui Orc ce să facă, târfă!
— Poftim? se răsti ea. Cum mi-ai spus?
Lui Howard i se puse un nod în gât.
— N-am vrut, Mary!
— Unde e Orc?
— Cred că doarme.
— Trezește-l. Am nevoie de ajutor. Nu pot să mai stau trează. Îmi trebuie măcar doi copii care să aibă experiență cu bebelușii. Și am nevoie de scutece, de sticle și suzete, de Cheerios și de mult lapte.
— De ce să fac eu toate astea?
Mary nu avu un răspuns.
— Nu știu, Howard, spuse ea. Poate pentru că nu ești doar un nemernic? Poate ești o persoană înțelegătoare.
Replica nu îi aduse nimic mai mult decât o privire sceptică și un strâmbat din nas batjocoritor din partea lui.

— Uite cum stă treaba. Copiii vor face ce spune Orc, spuse Mary. Le e frică de el. Tot ce îți cer e ca Orc să fie el însuși.

Howard se puse pe gânduri. Mary aproape că putea vedea cum i se învârt rotițele în cap.

— Las-o baltă, spuse ea. Voi vorbi cu Sam când se întoarce.

— Da, el e marele erou, nu? spuse Howard ironic. Dar unde e el? Îl vezi tu pe aici? Eu nu îl văd.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu? Trebuie să mă întorc.

— Bine. Îți voi aduce lucrurile care îți trebuie, Mary. Dar să îți aduci aminte cine te-a ajutat. Lucrezi pentru Orc și pentru mine acum.

— Eu am grijă de copiii mici, spuse Mary. Dacă lucrez pentru cineva, aceia sunt ei.

— După cum am spus, să îți aduci aminte cine a fost aici când ai avut nevoie de ajutor.

Howard se întoarse pe călcâie și plecă.

— Două persoane care să aibă grijă de copii și mâncare, strigă Mary după el.

Mary se întoarse la grădiniță. Trei copii plângeau și sentimentul părea să se răspândească. John se clătina de la cărucior la saltea.

— M-am întors, spuse Mary. Du-te să dormi, John!

John pur și simplu se prăbuși. Până să atingă podeaua, deja începuse să sforăie.

— E în regulă, îi spuse Mary primului copil. O să fie bine.

• NOUĂ

<u>277 ore, 6 minute</u>

Sam adormi îmbrăcat și se trezi prea devreme.

Își petrecuse noaptea pe canapeaua din camera principală a apartamentului. Știa de când campaseră împreună pe plajă că prietenul lui, Quinn, vorbea în somn.

Clipi și o văzu pe Astrid, o umbră subțire în fața soarelui. Stătea în fața ferestrei, dar se uita spre el.

— Nu am vrut să te trezesc, dar uită-te la asta.

Soarele răsărise în spatele orașului, în spatele crestei dealului. Razele soarelui ce sclipeau și dansau pe apă păreau că nu pot atinge întunecimea barierei. Se curba pe apă în depărtare, un zid care ieșea din ocean.

— Cât e de înalt? se întrebă Sam cu voce tare.

— Aș putea să calculez. Măsori distanța de la bază până la un punct, apoi îți dai seama care este unghiul și... las-o baltă. Trebuie să aibă măcar câteva zeci de metri înălțime. Suntem la etajul trei și nu suntem nici măcar aproape de vârf. Dacă există un vârf.

— Cum adică, dacă există un vârf?

— Nu sunt sigură. Nu lua în seamă tot ce zic, doar gândesc cu voce tare.

— Atunci gândește destul de tare încât să te aud și eu, spuse Sam.

Astrid ridică din umeri.

— Bine. S-ar putea să nu aibă un vârf, s-ar putea să fie un dom.

— Dar se poate vedea cerul, se pot vedea norii cum se mișcă, o contrazise Sam.

— Da. Uite, imaginează-ți asta: Ții în mână o bucată de sticlă întunecată, ca o lentilă mare și întunecată de ochelari de soare. Dacă o înclini într-o direcție, este opacă. Dacă o înclini în altă direcție, atunci reflectă. Dacă te chinui și privești cu atenție direct în ea, aproape că îți vine să crezi că lumina trece prin ea. Depinde doar de unghi și de...

— Ați auzit? întrebă Quinn, care apăruse neobservat, scărpinându-se indiscret.

Sam ascultă cu atenție.

— Un motor. Și e destul de aproape.

Plecară în grabă din cameră, coborâră scările cu viteză și deschiseră cu putere ușile duble de la intrare, ieșind în fața hotelului.

— E Edilio. Băiatul cel nou, spuse Sam.

Edilio Escobar era într-un excavator galben. Sub privirile lor, el se apropie de barieră și coborî cupa ce străpunse iarba și ieși la suprafață plină cu pământ.

— Încearcă să sape un drum afară, spuse Quinn alergând către excavator și sărind înăuntru lângă Edilio.

Acesta sări vreo treizeci de centimetri și ajunse înapoi jos rânjind.

Apoi opri motorul.

— Hei, băieți, presupun că ați văzut și voi asta, nu? spuse Edilio împungând bariera cu un deget. Apropo, să nu o atingeți.

Sam dădu din cap mâhnit.

— Da, ne-am dat seama.

Edilio porni motorul și mai săpă încă trei cupe. Coborî din excavator, ridică o lopată și dădu la o parte restul de pământ până la barieră.

Bariera continua și sub pământ.

Împreună, Edilio, Sam și Quinn mai săpară câțiva metri cu excavatorul și cu lopata. Bariera tot nu se termina.

Dar Sam nu voia să se oprească. Trebuia să se termine undeva. Trebuia. Dădu de piatră, înfigând lopata tot mai puțin, dând la o parte tot mai puțin pământ.

— Poate cu un ciocan pneumatic sau cu un târnăcop o să reușim să spargem mai departe.

Neauzind niciun răspuns, realiză că era singurul care mai săpa. Ceilalți doar stăteau și se uitau la el.

— Da, poate, spuse într-un final Edilio și se aplecă să îl ajute pe Sam să iasă din groapă.

Sam se cățără până sus, aruncă deoparte lopata și scutură pământul de pe blugi.

— A fost o idee bună, Edilio.

— Cum ai făcut și tu la incendiu, omule. Ai salvat și magazinul, și grădinița, spuse Edilio.

Sam nu voia să se gândească la ce a salvat și la ce nu a salvat.

— Nu aș fi salvat nimic, nu m-aș fi salvat nici măcar pe mine, fără tine, Edilio. Și fără Quinn și Astrid, adăugă el.

Quinn îi aruncă o privire lui Edilio.

— Ei bine, tu de ce ești aici? întrebă el.

Edilio oftă, își propti lopata în barieră, își șterse fruntea de transpirație și se uită în jur.

— Mama mea lucrează aici, spuse Edilio.

Vestea îl afectă pe Quinn.

— Ea este manager aici?

— Ea este cameristă, răspunse Edilio.

— Unde locuiești? îl întrebă Quinn.

Edilio arătă spre barieră.

— Acolo. La câțiva kilometri. Pe autostradă. Avem o rulotă. Tata și cei doi frați mai mici erau răciți și mama i-a lăsat acasă. Alvaro, fratele mai mare, e în Afganistan.

— E în armată?

— Forțele speciale, zâmbi Edilio. Elita.

Nu era un copil înalt, dar stătea așa drept încât nu părea scund. Avea ochii negri și blânzi, mâinile îi erau aspre și pline de tăieturi de parcă aparțineau altui corp. Ținea brațele puțin mai în față decât trunchiul, palmele întoarse înainte, de parcă se pregătea să prindă ceva. Părea în același timp că stătea complet nemișcat și pregătit să sară în acțiune.

— Dacă stai să te gândești, e o prostie. Oamenii de cealaltă parte a barierei știu ce s-a întâmplat, spuse Quinn. Adică, nu e ca și cum nu ar fi observat că suntem deodată în spatele unui zid.

— Și? întrebă Sam.

— Și ei au echipamente mai bune decât noi, nu? Ei pot să sape mult mai adânc, să intre sub barieră. Sau să o ocolească. Sau să zboare peste ca. Aici e o pierdere de vreme.

— Nu știm cât de mult se întinde bariera, nici în sus, nici în jos, spuse Astrid. Pare că se termină la câteva zeci de metri înălțime, dar s-ar putea să fie doar o iluzie optică.

— Peste, pe sub, pe lângă sau prin ea. Trebuie să existe o cale, spuse Edilio.

— Ca atunci când ați trecut voi granița din Mexic? spuse Quinn.

Sam și Astrid rămaseră uimiți, uitându-se la Quinn.

Edilio stătea parcă și mai drept și, deși era cu cincisprezece centimetri mai mic decât Quinn, parcă se uita de sus la el și, cu o voce calmă, Edilio îi răspunse:

— Ai mei sunt din Honduras. Au trebuit să treacă prin Mexic până să ajungă la graniță. Mama lucrează ca menajeră, iar tata e ajutor la o fermă. Locuim într-o rulotă și avem o mașină veche. Încă mai am un accent deoarece am învățat spaniola înainte de engleză. Mai vrei să știi și altceva, omule?

— Nu încercam să stârnesc nimic, amice, spuse Quinn.

— E bine, spuse Edilio.

Nu era o amenințare, nu chiar. În orice caz, Quinn avea cu aproape zece kilograme mai mult ca Edilio. Dar Quinn a fost cel care făcu un pas în spate.

— Trebuie să mergem. Îl căutăm pe frățiorul lui Astrid, îi explică Sam lui Edilio. El e… el are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Astrid crede că ar putea fi sus la centrala electrică.

— Tata e inginer acolo, explică Astrid. Dar e la vreo cincisprezece kilometri distanță de aici.

Sam ezită până să îl întrebe pe Edilio dacă vine cu ei. L-ar fi deranjat pe Quinn. Quinn nu se comporta ca de obicei, ceea ce nu era chiar atât de ciudat, având în vedere situația în care se aflau, dar pentru Sam tot nu era liniștitor. Edilio, pe de altă parte, își păstrase calmul în timpul incendiului și se ridicase peste ceilalți.

Astrid luă decizia în locul lui.

— Edilio? Vrei să vii cu noi?

Acum Sam era necăjit. Oare Astrid crezuse că Sam nu poate face față la tot? Oare avea nevoie de Edilio?

Astrid își întoarse privirea către Sam.

— Am zis că e mai bine să trecem direct la subiect și să evităm alte demonstrații de șefie masculină.

— Nu era vorba de așa ceva, mormăi Sam.

— Cum aveți de gând să mergeți până acolo? întrebă Edilio.

— Nu cred că ar fi bine să mergem cu o mașină, dacă la asta te referi, spuse Sam.

— Mă gândeam la altceva. Nu o mașină, dar mai bine decât să mergi atâta drum pe jos.

Edilio îi conduse la un garaj ascuns din spatele vestiarului de la piscină. Ridică ușa garajului dezvăluind două carturi de golf cu emblema Clifftop Resort pe lateral.

— Paznicii și îngrijitorii le folosesc ca să ajungă la terenul de golf situat dincolo de autostradă.

— Ai mai condus așa ceva până acum? întrebă Sam.

— Da. Tata a mai prins câteodată ture la terenul de golf ca îngrijitor. Am mers cu el ca să-l ajut.

Asta simplifică decizia. Până și Quinn trebuia să-și dea seama că era logic.

— Bine, spuse Quinn cu dușmănie. Tu conduci.

— Putem să încercăm drumul direct până la autostradă. E prima la dreapta, zise Sam.

— Vrei să eviți centrul orașului, spuse Astrid. Nu vrei să vină copiii la tine să te întrebe ce ar trebui să facă.

— Vrei să ajungi la PNPB[2]? întrebă Sam. Sau preferi să mă vezi cum stau degeaba și le spun oamenilor că nu au de ce să le fie frică în afară de frica în sine?

Astrid râse. În opinia lui Sam, era probabil cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată.

— Îți aduci aminte, spuse Astrid.

— Da, îmi aduc aminte. Roosevelt. Marea Depresiune. Câteodată, dacă mă străduiesc, pot să fac chiar și înmulțiri.

— Umor defensiv, îl tachină Astrid.

Plecară cu cartul, trecând prin parcare până la stradă. Acolo luară o curbă strânsă la dreapta intrând pe o porțiune de stradă îngustă și recent asfaltată. Cartul de golf încetinea pe măsură ce urcau pe deal, deplasându-se puțin mai repede decât viteza de mers pe jos. Curând observară că strada se sfârșea brusc în barieră. Se opriră și rămaseră nemișcați, holbându-se la capătul abrupt al străzii.

— Parcă ar fi un episod din desenele cu Road Runner, spuse Quinn. Dacă desenăm un tunel pe barieră, putem trece prin el, însă coiotul se va lovi de barieră.

— Bine. Mergem înapoi pe drumul de pe deal, dar o luăm pe străzi lăturalnice până la autostradă. Nu te apropia de centru, spuse Sam. Trebuie să îl găsim pe micul Pete. Nu vreau să trebuiască să mă opresc să vorbesc cu niște copii.

— Da, plus că nu vrem ca cineva să ne fure cartul, spuse Edilio.

— Da, mai e și asta, recunoscu Sam.

— Stop, strigă Astrid, și Edilio călcă puternic frâna.

Astrid sări jos din cart și fugi cu pași mici înapoi către ceva alb de pe marginea străzii. Se aplecă și luă o rămurică.

— E un pescăruș, spuse Sam, încurcat de faptul că lui Astrid îi păsa. Poate că s-a lovit de barieră.

— Poate că da, dar uite aici.

Înțepă piciorul păsării cu rămurica, ridicându-l.

— Ce?

— Degetele sunt unite, bineînțeles. Exact cum ar trebui să fie. Dar uite cum ies în afară. Uită-te la unghii. Sunt gheare. Ca la o pasăre răpitoare. Ca la un șoim sau un vultur.

---

[2] Parcul Național Perdido Beach.

— Ești sigură că este un pescăruș obișnuit?

— Îmi plac păsările, explică ea. Așa ceva nu e normal. Pescărușii nu au nevoie de gheare, așa că nu au gheare.

— Deci e o pasăre ciudată, spuse Quinn. Putem merge mai departe acum?

Astrid se ridică.

— Nu e normal.

Quinn izbucni scurt în râs.

— Astrid, nu mai suntem nici măcar pe același fus orar cu normalitatea. Pentru asta îți faci tu griji? Degetele păsărilor?

— Pasărea e ori un exemplar unic care a suferit o mutație întâmplătoare, ori este vorba despre o nouă specie care a apărut deodată. Care a evoluat, spuse Astrid.

— Din nou trebuie să întreb același lucru. Și ce dacă? spuse Quinn.

Astrid era pe punctul de a spune ceva, apoi dădu din cap gândindu-se că nu rezolvă nimic.

— Nu mai contează, Quinn. Cum ai spus și tu, suntem departe de normalitate.

Se suiră înapoi și demarară cu douăzeci de kilometri la oră.

Intrară pe Third Avenue depărtându-se de oraș și apoi urcară până pe strada patru, un cartier vechi, dubios și sărăcăcios din apropierea casei lui Sam.

Singurele mașini care se vedeau erau fie parcate, fie lovite. Singurii oameni pe care îi văzură fură niște copii trecând strada în spatele lor, alergând către o casă de unde se auzeau sunete de televizor, pentru a constata că era doar un DVD pornit.

— Măcar mai avem curent electric, spuse Quinn. Nu ne-au luat și DVD-urile. Și MP3-urile merg, chiar și fără acces la internet. Tot mai avem melodii.

— Nu ne-au luat? remarcă Astrid. Am trecut de la Dumnezeu la „ei”.

Ajunseră la autostradă și opriră.

— Ei bine, asta-i înfiorător, spuse Quinn.

În mijlocul autostrăzii se afla un tractor cu o remorcă. Remorca se desprinsese și se răsturnase pe o parte ca o jucărie aruncată. Tractorul în sine era încă în picioare pe marginea drumului. O limuzină decapotabilă Sebring se izbise frontal în tractor. Decapotabila nu ieșise prea bine din accident. Era mototolită la aproape jumătate din lungimea ei inițială și arsese.

— Șoferii celor două mașini au dispărut, spuse Quinn.
— Măcar nimeni nu a fost rănit, spuse Edilio.
— Asta dacă nu a fost vreun copil în mașină, specifică Astrid.
Nimeni nu îndrăzni să verifice. Nimic nu ar fi supraviețuit acelui accident sau focului care a urmat. Niciunul nu voia să vadă dacă pe bancheta din spate se aflase cineva.
Autostrada avea patru benzi, câte două pe fiecare sens, nedespărțite, cu o bandă pe mijloc pentru a întoarce. Mereu era trafic. Chiar și la miezul nopții era trafic. Acum era doar liniște și pustietate.
Edilio râse un pic speriat.
— Tot îmi vine să cred că o să vină vreun camion să ne calce.
— Ar fi aproape o ușurare, mormăi Quinn.
Edilio călcă pedala, motorul electric hurui și ieșiră pe autostradă ocolind remorca răsturnată.
Era o experiență sinistră. Mergeau mai încet decât un ciclist experimentat, pe o autostradă unde nimeni nu mergea cu mai puțin de o sută de kilometri la oră. Trecură pe lângă un magazin de tobe de eșapament, pe lângă Jiffy Lube și o clădire de birouri unde locuiau ilegal un avocat și un contabil. În mai multe locuri, mașinile de pe autostradă se loviseră de mașinile parcate, o decapotabilă era intrată cu totul într-o curățătorie și spărsese geamul din sticlă. Haine învelite în plastic erau întinse pe capota mașinii și pe locurile din față.
Era liniște ca într-un cimitir. Pe măsură ce înaintau, singurele sunete pe care le auzeau erau de la anvelopele moi de cauciuc și bâzâitul motorului electric.
Orașul se întindea în stânga lor, iar în dreapta pământul se înălța formând o creastă abruptă. Creasta înconjura orașul formând un fel de zid al orașului. Sam nu realizase până acum că Perdido Beach era deja înconjurat de un fel de barieră. La nord și est se întindeau munții, iar la vest și sud era oceanul. Acest drum pustiu și tăcut era singura cale de intrare sau ieșire. Direct în față era o benzinărie Chevron. Lui Sam i se păru că vede mișcare acolo.
— Voi ce credeți? întrebă el.
— Poate au mâncare acolo. E un magazin, nu? spuse Quinn. Mie îmi e foame.
— Ar trebui să mergem mai departe, spuse Astrid.
— Edilio? întrebă Sam.

Edilio dădu din umeri.

— Nu vreau să fiu paranoic, dar cine știe?

— Eu zic să mergem mai departe, spuse Sam.

Edilio aprobă din cap și îndrumă cartul de golf pe partea stângă a drumului.

— Dacă sunt copii acolo, le zâmbim, le facem cu mâna și le spunem că ne grăbim, spuse Sam.

— Da, să trăiți, spuse Quinn.

— Nu te purta așa, frate! Am votat cu toții, spuse Sam.

— Da, sigur.

Acum se vedea clar că erau oameni la Chevron. Un vânticel purtase o pungă de Doritos până pe autostradă, spre ei, ca un scaiete roșu-auriu.

Pe măsură ce cartul de golf se apropia, un puști și apoi încă unul ieșiră la șosea. Primul era Cookie. Pe al doilea, Sam nu îl cunoștea.

— Salut, Cookie, strigă Sam de la douăzeci de metri distanță.

— Care-i treaba, Sam? răspunse Cookie.

— Îl căutăm pe frățiorul lui Astrid.

— Așteaptă, spuse Cookie.

El căra o bâtă de baseball de metal, iar celălalt copil de lângă el avea un ciocan de crochet cu dungi verzi.

— Nu, omule, suntem într-o misiune, ne vedem mai târziu, spuse Sam făcându-i cu mâna și Edilio nu ridică piciorul de pe pedală.

Erau la doar câțiva metri, dar curând aveau să treacă pe lângă ei.

— Opriți-i, strigă o voce din stație. Howard alerga urmat de Orc. Cookie se puse în fața cartului.

— Nu opri, șopti Sam.

— Omule, ai grijă, strigă Edilio către Cookie.

Cookie sări din fața lor în ultima secundă, iar celălalt copil lovi cu putere cartul cu ciocanul. Mânerul de lemn lovi bara de metal care susținea cartul și capătul ciocanului se desprinse, ratând cu puțin capul lui Quinn.

Trecură mai departe și Quinn strigă în spate:

— Hei, aproape m-ai lovit în cap, idiotule!

Erau la aproape zece metri distanță și se îndepărtau când Orc strigă:

— Prindeți-i, cretinilor!

Cookie era un băiat mai mare, dar mai lent. În schimb, celălalt copil, cel care avea ciocanul rupt, era mai mic și mai rapid și porni într-un sprint. Howard și Orc erau și mai în spate, alergând cât de tare puteau, dar Orc era masiv și încet, iar Howard se depărta de el.

Copilul cu ciocanul îi prinse din urmă.

— Ar fi bine să opriți, spuse el gâfâind, alergând în paralel cu ei.

— Nu prea cred, spuse Sam.

— Băiete, te lovesc cu bățul, amenință copilul, gâfâind și mai tare.

Încercă să îl lovească cu partea distrusă a bățului, însă fără forță.

Sam prinse bățul și îl roti, trăgându-i-l din mână. Copilul se împiedică și căzu întins pe burtă. Sam aruncă bățul într-o parte cu dispreț.

Howard era aproape de ei, venind direct în spatele cartului. Astrid și Quinn priveau cu calm cum Howard alerga din greu, dând din mâini ca o morișcă. Aruncă o privire în spate și înțelese că Orc nu avea cum să îi prindă din urmă.

— Howard, ce îți închipui că faci? întrebă Quinn cu o voce rezonabilă. Ești ca un câine care aleargă după un camion. Ce o să faci când ne ajungi din urmă?

Howard înțelese și începu să încetinească.

— E o urmărire la viteză mică, poate o să apărem la știri, spuse Edilio, provocând niște râsete timide.

În cinci minute, nimeni nu mai râdea.

— Se apropie cu viteză o mașină mare, spuse Astrid. Trebuie să tragem pe dreapta.

— Nu ne vor călca, spuse Quinn. Nici măcar Orc nu e așa nebun.

— Poate că nu vor să ne calce, dar la volanul acelui Hummer e un copil de treisprezece ani, spuse Astrid. Chiar vrei să rămâi pe drum?

Quinn încuviință din cap.

— Ne așteaptă o lovitură puternică.

• ZECE

274 ore, 27 minute

Hummer-ul își croia drum, când aproape, când mai departe, de-a lungul șoselei, dar nu era nicio îndoială că îi va ajunge din urmă.

— Merg mai departe sau opresc? întrebă Edilio, strângând cu putere volanul.

— O să ne bată, strigă Quinn. Ar fi trebuit să ne oprim. Am zis că trebuia să ne oprim, dar voi nu și nu.

Hummer-ul micșora distanța cu o viteză alarmantă.

— O să ne lovească, strigă Astrid.

Quinn sări din cart și începu să alerge. Hummer-ul se opri. Cookie și copilul cu ciocanul se dădură jos și porniră spre Quinn.

— Oprește, spuse Sam.

Se dădu jos și alergă către Quinn să îl ajute.

Quinn încercă să sară peste șanțul de pe marginea drumului, dar ateriză prost. Cei doi bătăuși erau lângă el până să se poată ridica. Cookie îl lovi cu putere cu pumnul în spate.

Sam se aruncă spre Cookie. Îl prinse pe acesta de încheietura unei mâini și îl trânti în față cu ajutorul inerției.

Cookie ateriză dur pe burtă și Sam se rostogoli liber. Cookie își lăsase jos bâta ca să îl bată cu pumnii pe Quinn, iar acum Sam se aruncă după ea. Puștiul cu ciocanul, Edilio și Quinn avură o încăierare scurtă, dar violentă, ce îi lăsă pe Edilio și Quinn în picioare și pe celălalt copil jos la pământ. Dar acum, Orc și Howard avură destul timp să coboare din mașină. Orc îl nimeri cu bâta pe Edilio în spatele genunchilor. Edilio căzu jos ca un sac de ciment.

Ridicând bâta lui Cookie, Sam alergă și se puse între Orc și Edilio.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, strigă Sam.

— Știu că nu vrei, spuse Orc sigur pe el. Nimeni nu vrea să se lupte cu mine.

Astrid veni cu pași mari către ei.

— Opriți-vă toți, strigă ea. Avea pumnii încleștați și lacrimi în ochi, dar nu era tristă, era nervoasă. Nu avem nevoie de porcăria asta.

Howard se băgă între Orc și Astrid.

— Dă-te la o parte, Astrid, Orc trebuie să îl învețe minte pe acest puști.

— Să mă dau la o parte? răspunse Astrid. Nu îmi spui tu să mă dau o parte, nevertebrat ce ești!

— Astrid, nu te băga, am eu grijă, spuse Sam.

Edilio încercă să stea drept, dar abia putea să stea în picioare.

— Hei, las-o pe Astrid să vorbească, spuse Orc, spre surprinderea tuturor.

Încărcat cu adrenalină, Sam aproape că nici nu îl auzi. Dar apoi procesă spusele lui Orc și își ținu gura.

Astrid inspiră adânc. Părul îi flutura sălbatic. Era roșie la față și în final, încercând să se calmeze, spuse:

— Nu ne batem.

— Vorbește în numele tău, murmură Cookie.

— E o tâmpenie, spuse Astrid. Nu facem decât să îl căutăm pe frățiorul meu.

Ochii lui Orc se încruntară și mai mult.

— Retardatul?

— E autist, se răsti Astrid.

— Da, micul retardat, rânji Orc, fără să mai continue.

— Ar fi trebuit să te oprești, Sammy, spuse Howard dând dezaprobator din cap.

— Asta am spus și eu, și eu sunt cel care a ajuns să fie bătut, gesticulă Quinn sălbatic, supărat pe Sam.

Howard aprobă din cap către Quinn amuzat.

— Ar fi trebuit să îl asculți pe fratele tău, Sam. Ți-am zis aseară că trebuie să ai grijă cu omul meu, Orc.

— Să aibă grijă cu el? Ce înseamnă asta? întrebă Astrid.

Howard îi îndreptă o privire rece lui Astrid.

— Trebuie să îi arăți respect Căpitanului Orc, la asta mă refer.

— Căpitan?

Sam se abținu să nu râdă.

Howard se apropie, curajos că îl avea pe Orc în spatele lui.

— Da. Căpitan. Cineva trebuia să se ridice și să se impună, nu? Tu erai ocupat, probabil la surf, așa că Orc s-a oferit să fie la conducere.

— La conducerea cui? întrebă Quinn.
— A celor care aleargă ca nebunii.
— Da, aprobă Orc.
— Copiii distrugeau totul, luând tot ce voiau, continuă Howard.
— Da.
— Toți acei mucoși, toți acei copilași care alergau aiurea, nimeni care să îi oprească din plâns sau să le schimbe scutecele. Orc a avut grijă ca să se ocupe cineva de ei, spuse Howard schițând un zâmbet larg. El i-a liniștit sau măcar a avut grijă ca altcineva să o facă.
— Așa e, spuse Orc, de parcă ar fi fost prima dată când auzea acest lucru.
— Nimeni în afară de el nu a vrut să rezolve lucrurile, așa că Orc a făcut-o, spuse Howard. Așa că Orc este căpitanul acum, până se întorc adulții.
— Doar că ei nu se mai întorc, spuse Orc.
— Are dreptate în totalitate, spuse Howard. Cum a zis și Căpitanul.
Sam aruncă o privire către Astrid. Adevărul era că cineva trebuia să aibă grijă de copii. Orc nu ar fi fost alegerea lui Sam pentru această muncă, dar Sam nu voia să o facă el.
Situația se detensionase, iar acum cele două tabere erau aliniate față în față și nu era nicio îndoială cine avea să câștige dacă lupta începea din nou. Erau patru contra patru, dar cei bătăuși îl aveau și pe Orc, și el făcea cât trei.
— Noi doar vrem să îl căutăm pe micul Pete, spuse într-un final Sam, înghițindu-și furia.
— Da? Dacă vă duceți să căutați ceva, mai bine mergeți puțin mai încet, spuse Howard rânjind.
— Vrei cartul de golf? întrebă Sam.
— Despre asta vorbesc, Sammy, spuse Howard întinzând mâinile larg și împăciuitor.
— Așa cum și oamenii plătesc taxe, nu? spuse copilul cu ciocanul.
— Exact, aprobă Howard. Este o taxă.
— Dar tu cine ești până la urmă? îl înfruntă Astrid pe copilul cu ciocanul. Nu te-am văzut la școală.
— Eu merg la Academia Coates.

— Mama mea este asistenta din tura de noapte acolo, spuse Sam.

— Acum nu mai e, spuse copilul.

— Ce cauți aici jos? întrebă Astrid.

— Nu mă înțelegeam cu copiii de acolo, spuse puștiul încercând să acopere adevărul cu o glumă, dar în ochii lui se putea citi frica.

— Mai sunt adulți acolo sus, întrebă Sam sperând la o minune.

— Ah, spuse Howard. Sammy vrea la mămica lui.

— Ia cartul, spuse Sam.

— Nu îți mai pierde vremea încercând să arăți ca un dur. Vezi tu, eu te cunosc, spuse Howard. Sam din autobuz, Sam pompierul. Deodată faci pe eroul și apoi dispari, nu-i așa? Curajul cam apare și dispare. Aseară toată lumea striga: „Unde e Sam, unde e Sam?”, iar eu am fost nevoit să le spun: „Ei bine, copii, Sam aplecat cu Astrid cea deșteaptă, pentru că Sam nu poate umbla cu oameni obișnuiți ca noi. Sam trebuie să plece cu prietena lui atrăgătoare și blondă”.

— Nu e prietena mea, spuse Sam regretând imediat cuvintele spuse.

Howard începu să râdă, fericit că îl provocase.

— Vezi, Sam, tu mereu trebuie să fii în lumea ta, prea bun pentru ceilalți, în timp ce eu, Căpitanul Orc și băieții noștri o să fim mereu prin preajmă. Tu te dai la o parte, iar noi îți luăm locul.

Sam îi putea simți pe Astrid și Quinn uitându-se la el, așteptând ca el să nege spusele lui Howard. Dar ce rost mai avea? Sam deja dezamăgise atâția copii în centru, copii care se așteptaseră ca el să facă ceva, exact cum spusese și Howard, iar tot ce își dorise el era să scape de ei. Avusese ocazia să plece cu Astrid și o făcuse fără vreo ezitare.

— M-am plictisit, mormăi Orc.

Howard rânji.

— Bine, Sam. Poți să pleci să îl cauți pe micul retardat, dar când te întorci, ar fi bine să vii cu un cadou pentru Căpitan. Căpitanul conduce FAYZ, omule.

— Ce conduce? întrebă Astrid.

Howard fu evident bucuros că îl întrebase.

— Eu am inventat-o. FAYZ. Se scrie F-A-Y-Z și vine de la Fallout Alley Youth Zone[3]. O zonă distrusă și plină de copii.

Howard își etală râsul său răutăcios.

•

Soarele îi ardea fața. Lana deschise ochii. Figuri înaripate și amenințătoare pluteau deasupra ei, treceau pe sub soare și înapoi. Vulturii o priveau și așteptau, fiind siguri că va fi curând o gustare pentru ei.

Avea limba umflată, încât aproape o sufoca, și buzele crăpate. Era pe moarte.

Se uită în jur după corpul bietului ei câine. Ar fi trebuit să fie chiar lângă ea. Dar nu mai era nimic acolo.

Ea auzi un lătrat cunoscut.

— Patrick?

Acesta veni sărind către ea, entuziasmat, îndemnând-o să vină să se joace cu el.

Ridică mâna și îi atinse gâtul lui Patrick. Blana îi era impregnată cu sânge uscat. Pipăi zona unde trebuia să fie mușcătura fatală. Rana era închisă. În zonă încă era o crustă, dar sângele nu mai curgea și, după comportamentul său, Patrick se simțea foarte bine.

Să își fi imaginat ea totul? Nu se putea, sângele uscat era dovada.

Se chinui să-și amintească ultimele momente de dinainte să își piardă cunoștința. Oare se rugase? Ce era, un miracol? Nu-și amintea să fi făcut așa ceva, ea nu era genul de persoană care să se roage.

Oare ea cauzase asta? Oare îl vindecase cumva pe Patrick?

Aproape începu să râdă. Delira. Își pierdea mințile. Își imagina tot felul de lucruri. Înnebunise de durere, sete și foame. Înnebunise.

Simți ceva rău mirositor. Ceva lipicios și urât mirositor.

Privi către brațul ei distrus. Carnea întinsă ce abia îi mai ținea oasele rupte era neagră spre verde. Mirosul era îngrozitor.

Lana trase adânc aer în piept de câteva ori, tremurând, luptându-se cu teroarea. Auzise de cangrenă. Era ceva ce se întâmpla când carnea era moartă sau când circulația era obstrucționată. Brațul era pe moarte. Mirosul venea de la carnea putrezită.

---

[3] Zona Tinerilor din „Fallout Alley”.

Un vultur ateriză la doar câțiva metri de ea. Se uita la ea cu niște ochi ca mărgelele și dădea din gâtul golaș. Și vulturul știa ce reprezenta acel miros.

Patrick veni sărind înapoi, lătrând și vulturul nu avu de ales decât să plece.

— Nu mă prinzi, croncăni Lana, însă slăbiciunea din vocea ei nu făcea nimic decât să o sperie și mai mult.

Vulturii aveau să o prindă până la urmă.

Dar totuși acolo era Patrick, vindecat după ce suferise o rană mortală.

Lana își puse mâna stângă pe carne chiar sub osul mâinii drepte. Carnea era fierbinte și părea moale sub crusta de sânge închegat.

Închise ochii și se gândi că orice se întâmplase cu Patrick voia să se întâmple și pentru ea acum: „Nu vreau să mor. Nu vreau să mor”.

Gândul îi zbură către casă, către camera ei. Posterele de pe pereți, o pânză de alungat visele rele atârnată în fața unei ferestre, animale de pluș uitate în coșul de răchită, un șifonier plin cu haine și colecția ei de evantaie asiatice, pe care toată lumea le găsea ciudate.

Nu mai era supărată pe părinții ei. Acum, doar îi era dor de ei. O voia pe mama ei mai mult decât orice pe lume. Și pe tatăl ei. El ar fi știut cum să o salveze.

Avea vise emoționante, imagini care o făceau să gâfâie și îi făceau inima să bată ca un piston.

Se simțea că plutește pe un petic subțire de pământ, ca suprafața unui balon, iar dedesubt, un spațiu deschis plin cu nori și jeturi neașteptate de flăcări. Iar și mai jos, un monstru, ceva din copilăria ei, monstrul care adesea o trezise din somn.

Un monstru făurit din piatră vie, o creatură dură, vicleană și greoaie, cu ochii negri în flăcări. Iar în această bestie teribilă bătea o inimă. Doar că această inimă nu era roșie, era verde. Și această inimă era crăpată ca un ou, din ea scăpând o lumină strălucitoare și dureroasă.

Se trezi speriată, plângând.

Se ridică, la fel ca de fiecare dată când se trezea dintr-un coșmar, în patul ei.

Se ridicase.

Durerea era teribilă. Capul parcă îi exploda, spatele... Privi către mâna ei dreaptă.

Pentru un moment, uită să mai respire. Uită durerea care îi pulsa în cap, în picior și în spate. Uitase de toate deoarece durerea din braț dispăruse.

Brațul era drept. De la cot până la încheietură forma din nou o linie dreaptă. Cangrena dispăruse și ea odată cu mirosul de mortăciune.

Brațul îi era încă acoperit de o crustă de sânge uscat, dar nu era nimic comparabil cu ce fusese acolo înainte.

Tremurând, își ridică brațul drept.

Se mișca.

Încet, își încleștă pumnul.

Degetele se apropiară.

Nu era posibil. Așa ceva nu e posibil. Ce vedea nu putea fi adevărat.

Dar durerea nu mințea. Iar durerea aceea arzătoare din braț acum nu era nimic mai mult decât o pulsație slabă.

Lana puse mâna stângă pe piciorul rupt.

A durat mult timp și ea era teribil de slăbită de sete și de foame. Dar și-a ținut mâna acolo până când, peste o oră, a făcut ceva ce se temea că nu va mai face niciodată: Lana Arwen Lazar s-a ridicat în picioare.

Doi vulturi stăteau nemișcați pe camioneta răsturnată.

— Se pare că ați așteptat degeaba, spuse Lana.

• UNSPREZECE

273 ore, 39 minute

Sam, Quinn, Edilio și Astrid plecară mai departe pe jos, lăsând în urmă râsetele și insultele celorlalți.

— Quinn, Edilio, sunteți bine? întrebă Astrid.

— În afară de vânătaia mare, pe care probabil o să o am în mijlocul spatelui? răspunse Quinn. Desigur. Lăsând la o parte faptul că mi-am luat bătaie fără motiv, totul e perfect. Bun plan,

frate. A ieșit bine. Am pierdut cartul, ne-am luat bătaie și am fost umiliți.

Sam se abținu să nu țipe la prietenul lui. Quinn avea dreptate. Sam alesese să ignore blocajul și, ca urmare, plătiseră.

Vorbele lui Howard erau dureroase. Era ca și cum șarpele își dăduse jos pielea și arătase lumii adevărata față a lui Sam. Nu era vorba de faptul că se credea prea bun pentru ceilalți, asta era greșit, era vorba că Sam nu voise să intervină, să preia controlul. Avea motivele lui, dar acum nu prea contau, ținând cont că fusese umilit în fața prietenilor lui.

— Eu o să fiu bine, nu e mare lucru, îi spuse Edilio lui Astrid. Dacă merg în continuare, îmi va trece.

— O da, minunat, dă-te mare, Edilio, spuse ironic Quinn. Poate ție îți place să fii bătut, dar mie nu. Eu nu găsesc plăcere în așa ceva. Și acum ar trebui să mergem pe jos până la centrală? De ce, ca să căutăm un copil mic care probabil nici nu știe că lipsește?

Din nou Sam se opuse mâniei și, cu tot calmul posibil, spuse:

— Frate, nimeni nu te obligă să mergi.

— Vrei să zici să nu vin? întrebă Quinn apropiindu-se de Sam și prinzându-l de umăr. Vrei să spui că vrei să plec, frate?

— Nu, omule. Ești cel mai bun prieten al meu.

— Singurul tău prieten.

— Da. Așa e, recunoscu Sam.

— Tot ce vreau să zic e: cine a murit și te-a lăsat pe tine rege? întrebă Quinn. Te porți de parcă ai fi șeful aici. Cum de s-a întâmplat asta? Cum se face că eu iau ordine de la tine?

— Nu iei ordine, spuse Sam supărat. Nu vreau ca nimeni să ia ordine de la mine. Dacă aș fi vrut așa ceva, tot ce trebuia să fac era să rămân în oraș și să le spun oamenilor ce să facă. Apoi, cu o voce mai înceată Sam spuse: Poți să fii tu șeful, Quinn.

— Nu am zis niciodată că vreau eu să fiu șeful, spuse Quinn ofensat.

Dar mânia începu să se domolească. Aruncă o privire încruntată către Edilio și apoi una circumspectă către Astrid.

— E doar ciudat, frate. Eram obișnuit să fim doar noi doi, nu?

— Da, aprobă Sam.

— Vreau doar să luăm plăcile și să ne îndreptăm către plajă, se văită Quinn. Vreau ca totul să fie la fel ca înainte. Iar apoi,

deodată, strigă: Unde e toată lumea? De ce nu a venit nimeni după noi? Unde sunt părinții mei?

Începură din nou să meargă, cu Edilio șchiopătând un pic și Quinn rămânând mai în spate mormăind. Sam veni lângă Astrid, la fel de timid în prezența ei.

— Mulțumesc că ai avut grijă de Orc, spuse el.

— L-am meditat prin matematică curativă, afișă ea un zâmbet în colțul gurii. Se simte puțin intimidat de mine, dar nu ne putem baza prea mult pe asta.

Continuară să meargă pe mijlocul autostrăzii. Era ciudat să vezi linia galbenă sub picioare.

— Fallout Alley Youth Zone, spuse Astrid.

— Da. Cred că așa va rămâne.

— Poate că nu e doar o glumă, spuse Astrid. Poate chiar este vorba de deșeuri radioactive.

Sam se uită brusc la ea.

— Vrei să zici că poate fi un accident la centrala nucleară?

— Nu sunt sigură că vreau să spun ceva, zise Astrid, ridicând clin umeri.

— Dar crezi că ar putea fi legat de asta? Ca și cum centrala ar fi explodat sau ceva?

— Încă este curent electric. Perdido Beach își ia toată energia din acea centrală. Luminile încă merg. Așa că într-un fel sau altul, centrala încă merge.

Edilio se opri.

— Hei, băieți! Noi de ce mergem pe jos?

— Pentru că nemernicul acela și marioneta lui Howard ne-au furat cartul de golf, spuse Quinn.

— Omule, spuse Edilio arătând către o mașină ce se răsturnase într-un șanț de pe marginea drumului. Pe capotă erau prinse două biciclete.

— Nu îmi place să iau bicicleta altcuiva, spuse Astrid.

— Treci peste, spuse Quinn. Dacă nu ai observat, e o lume cu totul nouă. E FAYZ.

Luară cele două biciclete și se suiră câte doi pe fiecare. Quinn se sui pe bicicletă cu Edilio, și Astrid cu Sam. Părul ei îi venea direct în față, înțepându-l puțin. Lui Sam îi păru rău când găsiseră încă două biciclete.

Autostrada nu ducea la centrala nucleară, iar ei fură nevoiți să iasă pe un drum lateral. Dădură de un post de gardă

impresionant, în piatră, și de o barieră cu dungi roșii, precum cele de la trecerile peste calea ferată. Era coborâtă ca să blocheze accesul, așa că ei o ocoliră.

Drumul șerpuia printre dealurile acoperite de covoare de iarbă uscată și flori veștejite. În apropierea centralei nu erau case sau magazine. Era înconjurată de kilometri întregi de spațiu gol. Dealuri abrupte, copaci din loc în loc, pajiști și pâraie secate.

Până la urmă drumul vira în jos către litoral. Era un peisaj ce-ți tăia răsuflarea, dar curentul care, în mod normal, era puternic, exploziv, acum era blând. Drumul se înălța și cobora, se ondula de câteva ori și se ascundea în spatele dealurilor, pentru a se deschide mai departe către o nouă panoramă a oceanului.

— E încă o poartă de securitate în față, spuse Astrid.

— Dacă e vreun paznic acolo, îl voi pupa, spuse Quinn.

— Toată zona asta e constant supravegheată și patrulată, spuse Astrid. Centrala are aproape o armată privată care o protejează.

— Acum nu mai are, spuse Sam.

Ajunseră la un gard din zale de metal, care se termina deasupra cu o sârmă ghimpată. Gardul se întindea în stânga până jos la stânci și dispărea sus pe dealuri în dreapta. Aici era o poartă mult mai serioasă, aproape ca o fortăreață. Arăta de parcă putea rezista unui asediu. Poarta era o secțiune înaltă de gard din zale metalice, care se putea rula și despacheta cu o apăsare de buton.

Se opriră din pedalat și priviră în sus obstacolul.

— Cum intrăm? se întrebă Astrid.

— Cineva se va cățăra, spuse Sam. Tragem la sorți.

Cei trei băieți jucară piatră, hârtie, foarfece și Sam pierdu.

— Omule. Cum să alegi hârtie? îl tachină Quinn. Toată lumea știe că se începe cu foarfece în prima rundă.

Sam se cățără pe gard cu ușurință, dar sârma ghimpată îl puse pe gânduri. Își dădu tricoul jos și îl înfășură în jurul sârmei. Ridică cu grijă un picior peste și scânci când sârma îi atinse coapsa. Apoi trecu. Sări jos lăsând tricoul înfășurat în jurul sârmei.

Intră în gheretă. Aerul condiționat era pornit la maxim și imediat regretă pierderea tricoului. O serie de ecrane arătau drumul pe care ei tocmai veniseră și câteva alte peisaje din

afară: oceanul, pietre, munți. De asemenea, arătau și câteva uși din centrală cu accesul restricționat pe baza unor cartele.

În toaletă zări o cartelă electronică pe un șnur, agățat într-un cârlig. Cineva fusese la toaletă când dispăruse. Sam luă șnurul și îl prinse în jurul gâtului.

Într-o cămară din camera principală găsi o uniformă militară gri cu verde, care îi era cu multe numere mai mare. Pe un perete era un suport de arme încuiat. Camera mirosea a petrol și a sulf.

O bună perioadă de timp se uită la arme. Arme automate contra bâte de baseball.

— Nu alege calea asta, murmură Sam.

Lăsă armele și închise ușa cu putere, însă rămase cu mâna pe clanță. Apoi dădu din cap. Nu era cazul. Nu încă.

Forța ispitei îi provocă greață. Ce se întâmplase cu el de îi trecuse prin cap această variantă, chiar și pentru o secundă?

Apăsă butonul și deschise poarta.

— De ce a durat așa mult? întrebă Quinn suspicios.

— Am căutat un tricou.

Centrala electrică era perfect izolată. Un complex imens și impunător de clădiri și depozite dominate de două domuri imense de beton.

Toată viața, Sam auzise vorbe despre această centrală. Se părea că jumătate din Perdido Beach lucra aici. Crescând aici, auzise nenumărate asigurări și nu îi fusese cu adevărat frică de energia nucleară. Dar acum, văzând cu ochii lui centrala, o bestie luminoasă ghemuită deasupra mării și ascunsă sub munți, nu mai era atât de liniștit.

— Ai putea aduna toate casele din Perdido Beach aici, spuse Sam. Nu am văzut niciodată centrala de aproape. E mare.

— Îmi aduce aminte de când am fost plecat la Roma și am văzut o catedrală foarte mare, San Pietro, spuse Quinn. Știi, te simți mic numai când te uiți la ea. De parcă ar trebui să îngenunchezi doar ca să fii în siguranță.

— Am și eu o întrebare stupidă: nu o să ne iradiem, nu-i așa? zise Edilio.

— Nu suntem la Cernobîl, spuse Astrid cu asprime. Acolo nu aveau nici măcar turnuri care să delimiteze zona. Asta sunt cele două domuri. Reactoarele propriu-zise sunt acoperite de domuri,

astfel încât, dacă s-ar întâmpla ceva, gazul radioactiv ar fi reținut înăuntru.

Quinn îl bătu pe Edilio pe spate prietenește.

— Și de aceea nu avem de ce să ne facem griji. În afara faptului că această zonă e numită Fallout Alley. Mă întreb de ce? Din moment ce totul este în siguranță.

Quinn și Sam știau deja povestea, dar ca să înțeleagă și Edilio, Astrid arătă către domul cel mai îndepărtat.

— Vezi că diferă culorile? Acel dom pare mai nou. Celălalt dom a fost lovit de un meteorit acum cincisprezece ani. Dar care sunt șansele ca așa ceva să se întâmple din nou?

— Care erau șansele ca asta să se întâmple de prima dată? murmură Quinn.

— Un meteorit? strigă Edilio privind în sus către cer.

Soarele trecuse de mult de cea mai înaltă poziție a sa și acum apunea deasupra apei.

— Un meteorit mic care se deplasa cu viteză mare, spuse Astrid. A lovit containerul și l-a distrus. L-a vaporizat. A lovit și reactorul și a trecut mai departe. De fapt, a fost bine că se mișca atât de repede.

Sam își imagina toată întâmplarea. Vedea cum o rocă din spațiu venea cu o viteză imposibilă, lăsând în urmă foc și trecând prin domul de beton.

— De ce să fie bine că avea viteză? întrebă Sam.

— Pentru că a săpat în pământ și a dus nouăzeci la sută din uraniu jos, în crater, la aproape treizeci de metri sub pământ. Așa că pur și simplu doar au umplut craterul, au pavat deasupra și au reconstruit reactorul.

— Am auzit că o persoană a murit, spuse Sam.

Astrid aprobă din cap.

— Unul dintre ingineri. Probabil că lucra în zona reactorului.

— Vrei să zici că sub pământ e o grămadă de uraniu și nimeni nu ar trebui să creadă că e periculos, spuse Edilio sceptic.

— O grămadă de uraniu și oasele unui om, spuse Quinn. Bine ai venit în Perdido Beach, unde sloganul nostru este: „Radiație? Care radiație?”

Astrid porni în față. Ea vizitase centrala de mai multe ori, împreună cu tatăl ei. Găsi o ușă nemarcată și insesizabilă pe o margine a clădirii cu turbine. Sam trecu cartela prin fantă și ușa se deschise.

Înăuntru găsiră o cameră cavernoasă cu un tavan înalt, cu grinzi de metal și o podea de beton vopsită. Patru motoare masive, fiecare mai mare decât o locomotivă, scoteau un zgomot incredibil.

— Acestea sunt turbinele, strigă Astrid acoperind vâjâitul puternic ca un uragan. Uraniul creează o reacție care încălzește apa, aburul ajunge aici, învârte turbinele și generează electricitate.

— Deci, vrei să zici că nu au hamsteri gigantici care învârt o roată? strigă Quinn. Înseamnă că am fost informat greșit.

Quinn schiță un salut apatic în glumă.

Se împrăștiară prin camera turbinelor. Astrid le reaminti că micul Pete nu vine dacă este chemat. Singurul mod în care îl puteau găsi era să caute în fiecare colț, în fiecare locșor în care ar putea sta în picioare, ghemuit sau ascuns.

Pete nu era în camera turbinelor.

Astrid le făcu semn să meargă mai departe. După ce trecură prin două rânduri de uși, puteau să se audă normal din nou.

— Să mergem în camera de comandă, sugeră Astrid și îi îndrumă în jos printr-un coridor întunecat, până la o veche cameră de comandă. Arăta ca platoul dintr-o lansare în spațiu NASA, cu calculatoare vechi, monitoare licărind și mult prea multe panouri cu mult prea multe luminițe, întrerupătoare și porturi de date antice.

Acolo, stând pe podeaua camerei de control, balansându-se înainte și înapoi, jucând un joc video silențios, era micul Pete.

Astrid nu alergă spre el. Rămase uimită, holbându-se la el într-o manieră pe care Sam o considera aproape dezamăgire. Părea aproape că se micșorează.

Dar apoi forță un zâmbet și se duse la el.

— Petey, spuse Astrid cu o voce calmă de parcă nu ar fi lipsit niciodată, de parcă ar fi fost împreună tot timpul și nu ar fi fost nimic ciudat în a-l găsi în mijlocul camerei de comandă a unei centrale nucleare, jucându-se Pokemon pe un Game-Boy.

— Slavă Domnului că nu era la reactoare, spuse Quinn. Aș fi spus un „nu” mare dacă trebuia să-l căutăm acolo.

Edilio aprobă și el din cap.

Micul Pete avea patru ani și era blond ca sora lui mai mare, doar că era pistruiat și un pic sfios, și era așa drăguț. Nu părea

deloc debil sau prost, din contră, dacă nu știai, puteai spune că e un copil normal și probabil deștept.

Dar când Astrid îl îmbrățișă, abia băgă de seamă. Doar după aproape un minut ridică o mână de pe jocul video și îi atinse părul, parcă gândindu-se în altă parte.

— Ai mâncat ceva până acum? întrebă Astrid. Apoi reformulă întrebarea: Ți-e foame?

Avea un fel aparte de a vorbi cu micul Pete când voia atenția lui. Îi ținea capul între palme, blocându-i vederea în lateral și acoperindu-i pe jumătate urechile. Venea cu fața aproape de a lui și îi vorbea cu calm, pronunțând cuvintele cu grijă, încet.

— Ți-e foame? repetă ea încet, dar ferm.

Ochii lui Pete începură să sclipească și încuviință din cap.

— Bine, spuse Astrid.

Edilio se uita la electronicele vechi care acopereau aproape un perete întreg. Se încruntă și își încreți sprânceana.

— Totul pare a fi în regulă, raportă el.

Quinn îl luă în derâdere.

— Scuză-mă, ești și inginer în fizica nucleară pe lângă șofer de cart de golf?

— Mă uitam la indicatorul luminos. M-am gândit că verde înseamnă că e bine, nu?

Edilio se duse la o masă curbată, care susținea trei monitoare, având în față trei scaune pivotante.

— Nici măcar nu pot citi chestiile astea, recunoscu Edilio privind cu atenție monitoarele. Sunt doar numere și simboluri.

— Mă duc până în camera de relaxare să îi găsesc ceva de mâncare lui Petey, anunță Astrid.

Ea începu să meargă, dar micul Pete începu să se smiorcăie. Făcea ca un cățel care voia ceva.

Astrid se uită spre Sam într-o manieră rugătoare.

— De cele mai multe ori nu realizează că sunt prin preajmă. Nu vreau să îl las singur când face legătura cu mine.

— Mă duc eu să iau mâncarea, spuse Sam. Ce îi place?

— Ciocolata nu o refuză niciodată. El…

Începu să zică mai departe, dar se opri singură.

— Îi aduc eu ceva, spuse Sam.

Edilio se dusese la ceea ce părea a fi cea mai nouă piesă de echipament din cameră, un ecran cu plasmă agățat pe un perete.

Și Quinn se uita la ecran, rotindu-se într-unul din scaunele inginerilor.

— Vezi dacă găsești alt post, ăsta e plictisitor.

— E o hartă, spuse Edilio. Uite, acolo e Perdido Beach. Iar aici sunt niște orășele pe dealuri. Se întinde până la San Luis.

Harta strălucea albastru-deschis, alb și roz, cu o țintă roșie fix în centru.

— Rozul reprezintă locul afectat în caz de o eventuală scurgere de radiații, spuse Astrid. Cu roșu e zona imediat apropiată, unde radiația ar fi intensă. Recepționează date despre traiectoriile vântului, contururile pământului și scurgeri și le ajustează.

— Rozul și roșul reprezintă pericolul? întrebă Edilio.

— Da. Aceea e zona unde radiațiile ar fi peste nivelul acceptat.

— E o porțiune mare de pământ, spuse Edilio.

— Dar e ciudat, spuse Astrid, apropiindu-se de hartă și ghidându-l pe micul Pete lângă ea. Nu am mai văzut-o niciodată arătând în felul acesta. De obicei, acea zonă se întinde spre uscat, din cauza vânturilor care vin dinspre ocean. Câteodată, se întinde și până jos la Santa Barbara. Iar câteodată sus până la parcul național. Depinde de vreme.

Zona roz era un cerc perfect, iar zona roșie era ca o țintă în mijlocul cercului.

— Calculatorul nu înregistrează datele despre vreme prin satelit, spuse Astrid. Așa că trebuie să fi fost schimbat pe setările inițiale, cu acest cerc roșu cu o rază de șaisprezece kilometri și cu cercul roz cu o rază de o sută șaizeci de kilometri.

Sam se uită cu atenție la hartă, nereușind inițial să înțeleagă ceva din ea. Apoi începu să localizeze orașele și plajele cunoscute.

— Tot orașul e cuprins în zona roșie, spuse Sam.

Astrid aprobă din cap.

— Zona roșie se întinde până la extremitatea de sud a orașului.

— Da.

Sam aruncă o privire către ea să observe dacă și ea văzuse ce văzuse el.

— Trece direct prin Clifftop.

— Da, spuse ea încet. Trece.

— Crezi că…

— Da, spuse Astrid. Mă gândesc că e de-a dreptul incredibil ca alinierea barierei cu zona periculoasă să fie doar o coincidență. Cel puțin știm de barieră. Nu știm dacă include toată zona roșie.

— Asta înseamnă că s-a produs un fel de scurgere de radiații.

Astrid clătină din cap.

— Nu cred. Ar fi pornit tot felul de alarme de radiații. E ciudat. Cauza și efectul, doar că invers. Din cauza FAYZ-ului, calculatorul nu a mai primit date despre vreme și s-a resetat. Așa că de ce bariera FAYZ urmează liniile de pe hartă create de ea?

Sam dădu din cap și zâmbi lamentabil.

— Probabil că sunt obosit. M-ai pierdut. Mă duc să iau de mâncare, spuse el plecând în direcția indicată de Astrid.

Când întoarse privirea, ea privea harta cu o expresie îndârjită.

Ea observă apoi că Sam o privea. Se uitară unul la celălalt. Ea tresări de parcă fusese surprinsă făcând ceva. Puse o mână grijulie în jurul micului Pete, care își îngropase deja fața în jocul video. Astrid clipi, privi în jos, inspiră tremurând și se întoarse cu spatele.

• DOISPREZECE

272 ore, 47 minute

— Cafea! rosti Mary cuvântul de parcă ar fi fost ceva magic. Cafea. De asta am nevoie.

Era în camera îngustă și înghesuită a personalului de la grădinița Barbara, căutând în frigider ceva, orice ar putea să îi dea fetiței cure refuza să mănânce. Era atât de obosită, încât aproape căzuse în frigider când zări ibricul pentru cafea.

Asta făcea mama ei când era obosită. Asta făcea toată lumea când era obosită.

Ca răspuns la strigătul disperat după ajutor de la miezul nopții al lui Mary, Howard aprovizionase grădinița cu o cutie de scutece. Erau Huggies pentru nou-născuți. Nu erau bune de nimic. Trimisese și peste nouă litri de lapte, o jumătate de

duzină de pungi de chipsuri și Goldfish. Și îl trimisese pe Panda, care se dovedise a fi mai mult decât inutil. Mary îl auzise amenințând că lovește un copil de trei ani care plângea și îl däduse afară din clădire.

În schimb gemenele, Anna și Emma, veniseră din proprie inițiativă să ajute. Nu era destulă lume, nici pe departe, dar fusese îndeajuns ca Mary să poată dormi două ore întregi.

Dar apoi, când se trezi dimineață, nu, de fapt era după-amiază, dar ea pierduse noțiunea timpului, era amețită și nu numai că nu știa cât era ceasul, pentru câteva secunde nici nu știu unde e.

Mary nu făcuse niciodată cafea, dar văzuse cum se face. Cu ochii încețoșați încercă să îi dea de cap. Avea un recipient și niște filtre.

Prima ei încercare fu doar o așteptare lungă fără vreun folos. Abia după ce se holbă zece minute ca și cum căzuse în comă, realiză că uitase să pună apă în aparat. Când în sfârșit puse și apa, înăuntru erupse un nor de abur. Cinci minute mai târziu, avea un vas de cafea aromată.

Turnă într-o ceașcă și gustă. Era foarte fierbinte și foarte amară. Nu avea destul lapte încât să-l prăpădească pe cafea, dar încă mai avea niște zahăr. Începu cu două linguri pline.

Era mai bine. Nu era cu adevărat bună, dar era un progres.

Luă ceașca și se duse înapoi în camera principală. Cel puțin șase copii plângeau. Scutecele trebuiau schimbate și cei mai mici trebuiau hrăniți. Din nou.

O fetiță de trei ani, cu părul blond împletit o văzu pe Mary și veni alergând la ea. Fără să se gândească Mary se aplecă. Cafeaua se vărsă pe gâtul și umărul fetiței.

Fetița începu să țipe.

— O, Doamne, strigă Mary speriată.

John veni repede.

— Ce s-a întâmplat?

Fetița urlă și Mary înțepeni.

— Ce facem? strigă John.

Anna veni și ea alergând, cu un bebeluș în brațe.

— O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Fetița continuă să urle.

Mary așeză cu grijă ceașca pe tejghea și apoi fugi din cameră și din școală.

Alergă plângând până la ea acasă la două străzi depărtare. Deschise ușa cu greutate. Abia că mai vedea printre lacrimi. Hohotele de plâns îi cutremurau tot corpul.

Înăuntru era răcoare și liniște. Totul era ca de obicei. Doar că era atât de liniște, încât suspinele ei se auzeau ca niște urlete animalice.

Mary încercă să se liniștească singură.

— O să fie bine, o să fie bine.

Aceeași minciună pe care le-o tot spunea copiilor.

Începu să se liniștească.

Mary se așeză la masa din bucătărie. Își plasă capul în mâini, intenționând să plângă în continuare, în liniște. Dar vremea pentru plâns trecuse.

Pentru o vreme, nu făcu nimic decât să își asculte respirația. Se holbă la masa de lemn ce i se părea că se învârte din cauza epuizării.

Era imposibil de crezut că părinții ei nu erau acasă.

Unde erau? Unde era toată lumea?

Camera ei, patul ei erau imediat sus cum urcai scările.

Nu putea. Nu putea să se culce. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi trezit decât peste multe ore.

Copiii aveau nevoie de ea. Fratele ei, săracul John, făcuse față în timp ce ea intrase în panică.

Mary deschise frigiderul. Înghețată de ciocolată Ben & Jerry’s. DoveBars. Putea să le mănânce și apoi să se simtă mai bine. Putea să le mănânce și apoi să se simtă mai rău.

Dacă începea, nu se mai oprea. Dacă începea să mănânce când se simțea așa, nu s-ar mai fi oprit până când rușinea ar fi fost atât de mare, încât s-ar fi forțat singură să vomite totul.

Mary suferea de bulimie de când avea zece ani. Mânca după cum avea chef și apoi vomita, iar și iar din ce în ce mai puțin, fapt ce o făcuse să aibă cu aproape douăzeci de kilograme peste greutatea normală și dinții aspri și decolorați de la acidul din stomac.

Fusese isteață și ascunsese asta de părinții ei pentru destul timp, însă până la urmă aceștia au aflat. Apoi au urmat terapia și o tabără specială, iar când nici acestea nu au ajutat, medicamentele. Și că tot veni vorba de medicamente, Mary își aduse aminte că trebuia să ia sticluța din cabinetul de medicamente.

Era mai bine acum că avea Prozac la ea. Pofta îi era sub control. Nu mai avea de ce să scape. Pierduse o parte din greutatea în plus.

De ce să nu mănânce acum? De ce?

Aerul rece din congelator o învălui. Înghețata, ciocolata erau acolo. Nu îi puteau face rău. Nu acum când era speriată de moarte și singură și atât de obosită.

Doar un DoveBars.

Îl luă din cutie pe bâjbâite și îi rupse ambalajul nerăbdătoare, într-o clipită îl și înfulecase, atât de bun, atât de rece, ciocolata alunecoasă i se topea pe limbă. Sunetul cojii sfărâmându-i-se între dinți și crema moale și zemoasă de vanilie.

O mâncă pe toată. O mâncă repede ca un lup.

Mary luă și înghețata Ben & Jerry’s, și începu să plângă din nou când o băgă în cuptorul cu microunde douăzeci de secunde ca să o înmoaie. Voia să fie curgătoare, voia să fie ca o supă de ciocolată rece. Voia să o bea.

Cuptorul cu microunde se opri.

Luă o lingură, una mare, una de supă. Ridică apoi capacul cutiei și se îndopă cu ciocolată, ba cu lingura, ba turnând-o, abia simțindu-i gustul.

Plângea și mânca, lingându-și degetele, scuturând lingura.

Linse și capacul.

„E de ajuns”, își spuse ea.

Scoase doi saci mari de plastic pentru gunoi. Doi saci mari și negri. Sistematic îl umplu pe unul cu orice putea să dea de mâncare copiilor: sărățele, unt de arahide, miere, Rice Chex, batoane Nutri-Grain.

Al doilea sac îl duse sus, la etaj. Îl umplu cu așternuturi și învelitori de perne, hârtie igienică și prosoape. În special cu prosoape, deoarece puteau înlocui scutecele.

Găsi și o sticlă de Prozac. O deschise și o vărsă în palmă. Pastilele erau alungite și de culoare verde cu portocaliu. Luă una și o înghiți, bând din palmă apă de la robinet. Mai rămăseseră doar două pastile.

Târî sacii până la ușa de la intrare și apoi urcă înapoi sus în camera ei și închise cu grijă ușa în urmă.

Îngenunche în fața toaletei, ridică apoi capacul și își vârî un deget pe gât până când, din reflex, mâncarea ieși forțat din stomac.

Când termină, se spălă pe dinți. Coborî și începu să târască sacii către grădiniță.

•

— Presupun că Pete nu își poate ține echilibrul pe bicicletă, îi spuse Sam lui Astrid.

— Nu, nu poate, confirmă Astrid.

— Bine, atunci, mergem pe jos. Cât e ceasul, patru? Poate ar fi mai bine să rămânem aici peste noapte și să plecăm de dimineață.

Fiind conștient de plângerile lui Quinn de mai devreme, Sam îl întrebă:

— Tu ce zici să facem, Quinn? Rămânem sau plecăm?

Quinn ridică din umeri.

— Sunt extenuat. Plus că au și un automat de dulciuri.

Biroul managerului avea o canapea pe care Astrid o putea împărți cu micul Pete. Ea îi oferi pernele lui Edilio, care era încă țeapăn.

Sam și Quinn căutară clădirea până dădură de infirmerie. Acolo aveau paturi de spital pe roți.

Quinn râse.

— Hai la surf, frate!

Sam ezită. Dar Quinn plecă în alergare, până când patul prinse destulă viteză și sări pe el, chiar reușind să se și ridice în picioare pană să lovească vreun perete.

— Bine, spuse Sam. Pot să fac asta.

Pentru câteva minute au făcut surf cu paturile pe coridoarele abandonate și Sam descoperi că încă putea să râdă. Parcă trecuseră un milion de ani de când Sam nu mai făcuse surf împreună cu Quinn. Un milion de ani.

Sam și Quinn opriră paturile în camera de control. Niciunul dintre ei nu prea înțelegea comenzile, dar acolo era locul unde trebuiau să fie.

Văzură că Edilio deja strânsese cinci costume contra radiațiilor, care arătau aproape ca niște costume spațiale, fiecare având o glugă, o mască de gaze și un tub mic de oxigen.

— Bravo, Edilio, spuse Quinn. Doar în caz că se întâmplă ceva?

Edilio îl privi stânjenit.

— Da, doar în caz că se întâmplă ceva.

Când Quinn zâmbi, Edilio spuse:

— Nu crezi că tot ce s-a întâmplat e din cauza locului acesta? Uită-te la hartă, omule! O țintă roșie care se întâmplă a fi exact unde este și bariera? Poate că tipul acela, Howard, a avut dreptate, știi? Fallout Alley Youth Zone? E o coincidență destul de mare.

— Radiația nu face să apară bariere sau să dispară oameni, spuse Astrid obosită.

— E o chestie mortală, nu? continuă Edilio.

Quinn, plictisit de discuție, oftă și își împinse patul într-un colț întunecat. Sam așteptă să audă răspunsul lui Astrid.

— Da, radiația te poate omorî, confirmă Astrid. Poate să te omoare repede, poate să te omoare încet, poate să îți provoace cancer, poate să te îmbolnăvească sau poate să nu îți facă nimic. Și poate cauza și mutații.

— Mutații de genul acelui pescăruș care avea gheare de șoim? întrebă Edilio.

— Da, dar numai după o perioadă lungă de timp. Nu peste noapte, spuse Astrid, ridicându-se și luându-l pe micul Pete de mână. Trebuie să îl bag în pat. Nu-ți face griji, nu o să te transformi peste noapte, Edilio, spuse ea privind în spate.

Sam se întinse în patul lui. Camera de control avea lumini fără sunete, ce se stinseră aproape de tot când Astrid găsi comenzile. Monitoarele de la calculatoare și indicatorul luminos străluceau.

Sam probabil ar fi ales să lase luminile mai puternice. Nu era sigur că va putea dormi.

Se întinse și își aminti de ultima dată când fusese la surf împreună cu Quinn, la o zi după Halloween, cu un soare ca la începutul lunii noiembrie. El și-l amintea însă foarte strălucitor, cu fiecare pietricică conturată auriu în lumină. În amintirea lui valurile erau nemaipomenite, aproape ca niște ființe vii, albastre, verzi și albe, chemându-l, îndemnându-l să își lase temerile deoparte și să vină la joacă.

Apoi scena se schimbă și o văzu pe mama lui pe vârful unui deal, zâmbind, făcându-i cu mâna. Își amintea de ziua aceea. De obicei, ea dormea în orele dimineții când el mergea la surf, însă în ziua aceasta venise să îl vadă.

Purta fusta ei înflorată, albastră cu alb și o bluză albă. Părul ei, mult mai deschis la culoare decât al lui, flutura în vântul

rece, și ea părea atât de fragilă, atât de vulnerabilă, acolo sus! Voia să strige la ea să se îndepărteze de margine.

Dar nu avea cum să îl audă.

Strigă la ea, dar ea nu îl auzi.

Se trezi deodată din amintirea ce devenise un vis. Nu erau ferestre ca să vadă dacă afară era zi sau noapte, dar nimeni nu mai era treaz.

Coborî din pat cu grijă să nu facă vreun zgomot. Rând pe rând li verifică pe ceilalți. Quinn, pentru prima dată, era tăcut și nu vorbea în somn, Edilio sforăia pe pernele pe care i le dăduse Astrid, iar ea era ghemuită la un capăt al canapelei din birou, cu micul Pete dormind la capătul celălalt.

Era a doua noapte fără părinți. Prima noapte dormiseră într-un hotel, iar acum – într-o centrală nucleară.

Oare unde vor dormi noaptea următoare?

Sam nu își dorea să se întoarcă la el acasă. Simțea lipsa mamei, dar nu și a casei.

Pe o masă din biroul managerului, Sam văzu un iPod. Nu avea așteptări prea mari de la gusturile muzicale ale managerului – judecând după o fotografie găsită, acesta părea să aibă spre șaizeci de ani. Dar Sam nu credea că va putea adormi la loc.

Merse pe furiș până în capătul celălalt al biroului, chinuindu-se să nu facă zgomot, aproape atingându-i mâna lui Astrid. Ocoli masa, mută scaunul ușor și se feri cu grijă de un raft plin cu trofee, în principal de golf.

Deodată ceva mișcă la picioarele lui, un șobolan. Sări în spate ciocnindu-se de geamul raftului cu trofee.

Se auzi o lovitură uriașă.

Ochii lui Petey se deschiseră imediat.

— Scuze, spuse Sam, dar până să mai apuce să rostească o silabă, micul Pete începu să țipe. Era un sunet primitiv. Un sunet puternic, insistent și repetitiv, ca al unui babuin panicat.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Sam. E…

Gâtul i se înnodă și blocă orice sunet. Nu mai putea să vorbească.

Nu mai putea să respire.

Sam își trecu mâinile în jurul gâtului și simți alte mâini invizibile strangulându-l, niște degete metalice oprindu-i respirația. Lovi și încercă să desfacă degetele, iar în tot acest

timp micul Pete scrâșnea și flutura brațele ca o pasăre care încerca să zboare.

Micul Pete țipă.

Edilio și Quinn se treziseră și veneau alergând.

Sam simți sânge în ochi, încețoșându-i privirea. Inima îi bătea cu putere și plămânii i se contractau în gol.

— Petey, Petey, totul e în regulă, spuse Astrid, mângâindu-i capul frățiorului ei, strângându-l în brațe.

Avea o privire înspăimântată.

— Scaunul de la fereastră, Petey. Scaunul de la fereastră, scaunul de la fereastră.

Sam se clătină sprijinindu-se de birou.

Astrid căută pe bâjbâite Game-Boy-ul și îl porni.

— Ce s-a întâmplat? strigă Quinn.

— Petey a auzit un zgomot puternic, strigă Astrid. L-a speriat. E isteric când se sperie. E în regulă, Petey, e în regulă, sunt aici. Uite-ți jocul.

Sam vru să țipe că nu e totul în regulă, dar nu putea, se îneca și nu putea să scoată niciun sunet. Era amețit.

— Hei, Sam, ce faci? întrebă Quinn.

— Se îneacă! spuse Edilio.

— Nu poți să faci copilul acela prost să tacă? strigă Quinn.

— Nu se va opri până când nu va fi toată lumea liniștită, spuse Astrid scrâșnind din dinți. Uite scaunul de la fereastră, Petey, du-te la scaunul de la fereastră.

Sam căzu, sprijinindu-se într-un genunchi.

Era o nebunie.

Murea.

Frica pusese stăpânire pe el.

Totul se întuneca pentru el.

Avea mâinile întinse cu palmele în față împingând în gol.

Deodată, ieși o lumină puternic strălucitoare.

Parcă o mică stea devenise supernovă înăuntrul biroului.

Sam se prăbuși inconștient.

În zece secunde își reveni. Zăcea pe spate sub privirile speriate ale lui Quinn și Edilio.

Micul Pete tăcuse. Ochii lui frumoși erau lipiți de jocul video.

— Trăiește? întrebă Quinn cu o voce îngrijorată.

Sam inspiră deodată puternic. Și încă o dată.

— Sunt bine, spuse el tăios.

— E bine? întrebă Astrid cu o voce cuprinsă de panică, controlată în așa fel încât să nu îl sperie pe micul Pete.
— De unde a venit acea lumină? întrebă Edilio. Ați văzut-o și voi?
— Omule, s-a văzut și de pe lună, spuse Quinn cu ochii larg deschiși.
— Plecăm de aici, spuse Edilio.
— Unde putem să…
Edilio o întrerupse repede:
— Nu mă interesează. În altă parte.
— Aici ai dreptate, spuse Quinn, aplecându-se și ridicându-l pe Sam în picioare.
Sam era încă amețit și picioarele îi erau nesigure. Nu avea niciun rost să se opună, panica se putea citi pe fețele tuturor în jurul lui. Nu era vremea să îi contrazică sau să le explice.
Nu era în stare să vorbească. Doar arătă către ușă și dădu din cap.
O luară la fugă.

• TREISPREZECE

<u>258 ore, 59 minute</u>

Nu luară nimic cu ei, doar fugiră. Quinn era în frunte, Edilio, Astrid și micul Pete – îngrămădiți în urma lui, iar Sam – mai în spate.
Alergară până când trecură de poarta principală. Se opriră, gâfâind cu mâinile pe genunchi. Era întuneric afară. Centrala semăna acum și mai mult cu o vietate. Era luminată de sute de lumini, care nu făceau decât ca dealurile de deasupra lor să pară mai întunecate.
— Ei bine, ce a fost asta? Quinn ceru un răspuns. Ce a fost?
— Petey s-a panicat, spuse Astrid.
— Da, am înțeles asta, spuse Quinn. Ce a fost lumina aceea?
— Nu știu, reuși Sam să răspundă.
— De ce te înecai, frate?
— Pur și simplu mă înecam, spuse Sam.

— Doar te înecai? Te înecai cu aer?

— Nu știu, se poate. Sau poate mergeam în somn și îmi luasem ceva de mâncare și m-am înecat.

Nu era un argument prea bun, și privirea neîncrezătoare a lui Quinn, oglindită și de cea a lui Edilio, îi spunea că nu îl credeau.

— Probabil asta a fost, spuse Astrid.

Răspunsul lui Astrid venise pe neașteptate, încât nici Sam nu își putu ascunde surprinderea.

— Ce altceva l-ar fi putut face să se înece? întrebă Astrid. Și lumina trebuie să fi fost un fel de sistem de alarmă care s-a declanșat.

— Nu te supăra, Astrid, dar în niciun caz nu a fost asta, zise Edilio.

Își puse mâinile în șold, se întoarse către Sam și spuse:

— Omule, e timpul să ne spui și nouă adevărul. Te respect, omule. Dar cum aș putea să te respect dacă mă minți?!

Sam fu luat prin surprindere. Era prima dată când el sau oricare dintre ei îl văzuse pe Edilio supărat.

— Ce vrei să spui? întrebă Sam.

— Ceva se întâmplă, și e legat de tine, bine? spuse Edilio. Lumina de dinainte? Am mai văzut-o. Am văzut-o chiar înainte să te trag pe fereastră din clădirea în flăcări.

Quinn întoarse capul repede.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Zidul și dispariția oamenilor nu reprezintă toată povestea. Se mai întâmplă și alte lucruri ciudate. Ceva se întâmplă cu tine, Sam. Și probabil și cu Astrid, din moment ce a încercat să te acopere mai devreme, spuse Edilio.

Sam fu surprins când realiză că Edilio avea dreptate: și Astrid știa ceva. Nu era singurul care ascundea un secret. Se simți ușurat. Nu era singurul.

— Bine, spuse Sam, inspirând adânc și încercând să își organizeze gândurile înainte de a scuipa totul afară. În primul rând, nu știu ce a fost, bine? spuse Sam în șoaptă. Nu știu de unde vine. Nu știu cum se întâmplă. Nu știu nimic legat de ea în afară de faptul că uneori… apare această… această lumină.

— Despre ce tot vorbești, frate? întrebă Quinn.

Sam întinse mâinile, întorcând palmele spre prietenul lui.

— Pot să… Omule, știu că ți se pare o nebunie, dar câteodată lumina aceasta iese din mâinile mele.

Quinn izbucni în râs.

— Nu, omule, asta nu e nebunie. Nebunie e când zici că ești mai bun decât mine la surf. Asta e boală psihică. Asta depășește orice limită. Vreau să te văd cum o faci.

— Nu știu cum, mărturisi Sam. S-a întâmplat de patru ori până acum, dar nu știu cum să o fac să apară.

— De patru ori ai tras cu lasere din mâini.

Quinn era undeva între râs și țipat.

— Te cunosc de, cât timp, jumătate din viață, și acum îmi spui că ești o lanternă?

— Așa e, spuse Astrid.

— Aiureli. Dacă e adevărat, atunci fă-o. Arată-mi!

— Încerc să te fac să înțelegi că se întâmplă doar când intru în panică sau ceva de genul ăsta. Nu o fac eu, pur și simplu se întâmplă, spuse Sam.

— Ai zis că s-a întâmplat de patru ori până acum. Te-am văzut la incendiu. Te-am văzut acum. Când s-au întâmplat celelalte?

— Data precedentă a fost la mine acasă. A făcut… adică, am făcut această lumină. A fost ca un bec. Era întuneric și avusesem un coșmar. Privi în ochii lui Astrid și deodată realiză: Tu ai văzut-o, o acuză el. Ai văzut lumina din camera mea. Tot acest timp ai știut.

— Da, recunoscu Astrid. Știam încă din prima zi. Și de Petey știam de mai demult.

Edilio încă voia să știe tot.

— La incendiu, aici, și faza cu becul. Sunt trei.

— Prima dată s-a întâmplat cu Tom, spuse Sam.

Acest nume nu însemna nimic pentru Edilio, dar Quinn știa despre cine era vorba.

— Tatăl tău vitreg? întrebă repede Quinn. Adică, fost tată vitreg.

— Da.

Quinn se holba la Sam.

— Frate, nu vrei să spui ce mi se pare că spui, nu?

— Am crezut că încerca să îi facă rău mamei mele, spuse Sam. Am crezut că… Dormeam, m-am trezit și am coborât. Erau amândoi în bucătărie și țipau, iar Tom avea un cuțit în mână și apoi a ieșit această lumină din mâinile mele.

Sam simți cum lacrimile îi înțepau ochii. Fu surprins. Nu îi păru rău. Se simți ușurat. Nu mai spusese nimănui despre asta.

Scăpase de o povară. Dar în același timp observă cum Quinn face un pas în spate, depărtându-se de el.

— Mama știa, bineînțeles. Mi-a luat apărarea în camera de urgențe. Tom striga că am tras în el. Doctorii au văzut arsura, și au știut că nu era o rană de glonț. Mama inventase o minciună. Spusese că Tom căzuse pe aragaz și se arsese.

— Ea a trebuit să aleagă între a te proteja pe tine sau a-i ține partea soțului ei, spuse Astrid.

— Da. Și Tom, odată ce și-a putut stăpâni durerea, și-a dat seama că ar fi ajuns într-un spital de nebuni dacă ar fi continuat să spună că fiul lui trăgea cu raze de lumină în el.

— I-ai făcut praf mâna tatălui tău? întrebă Quinn cu o voce ascuțită.

— Poftim, ce ai spus? Ce a făcut? întrebă Edilio.

Era rândul lui să fie surprins.

— Tatăl lui a ajuns să aibă un cârlig în loc de mână, omule. Au fost nevoiți să îi amputeze mâna pe loc, spuse Quinn arătând de unde a fost tăiată mâna. L-am văzut acum o săptămână, în San Luis. Are un cârlig acum, știi, din acela ca un clește sau ceva de genul. Își cumpăra țigări și îi dădea banii vânzătorului cu cleștele, spuse Quinn mimând, folosind două degete în loc de cleștele protezei.

— Deci ești un fel de ciudat? întrebă Quinn, încă indecis cum să reacționeze, dacă să fie nervos sau să râdă.

— Nu sunt singurul, se apără Sam. Fetița aceea din incendiu. Cred că ea a pornit incendiul. Când m-a văzut s-a panicat. Era ca și cum un foc lichid a țâșnit din mâinile ei.

— Deci ai ripostat. Ai lansat chestia aia spre ea, spuse Edilio.

Sam nu putea să îi vadă decât conturul feței din cauza întunericului.

— Asta te-a măcinat până acum. Crezi că i-ai făcut rău.

— Nu știu cum să mă controlez. Nu îi cer eu să apară și nu știu cum să o fac să dispară. Mă bucur că nu l-am rănit pe micul Pete. Mă înecam.

Quinn și Edilio își întoarseră atenția către băiețel. Micul Pete abia se trezise și se holba pe lângă ei, nebăgându-i în seamă, poate chiar nerealizând că sunt acolo. Poate că se gândea de ce stă noaptea în afara unei centrale nucleare sau poate nu se gândea la nimic.

— Și el e la fel, acuză Quinn. E un ciudat.

— Nu știe ce face, spuse Astrid.

— Nu prea mă încălzește cu nimic, se răsti Quinn. El ce face? Trage cu rachete din fund sau ce?

Astrid își trecu mâna prin părul frățiorului ei, mângâindu-i fața cu degetele.

— Scaunul de la fereastră, îi șopti ea, iar apoi le explică și celorlalți. Aceste cuvinte sunt un declanșator. Îl ajută să găsească un loc liniștit. E vorba de scaunul de lângă geamul din camera mea.

— Scaunul de la fereastră, spuse micul Pete.

— Vorbește, spuse Edilio.

— Poate vorbi, spuse Astrid. Dar nu prea o face.

— Vorbește. Minunat. În rest ce mai face? întrebă Quinn.

— Pare să fie în stare să facă multe lucruri. Majoritatea bune. De cele mai multe ori nici nu mă observă. Dar odată îi făceam terapie, lucrând cu o carte cu ilustrate pe care o foloseam uneori. Eu îi arătam o imagine și încercam să îl fac să zică ce reprezintă, și, nu știu, eram supărată în ziua aceea. Cred că am fost prea dură cu el când i-am luat mâna și i-am pus degetul pe imagine de parcă îl obligam să zică. S-a enervat. Și deodată nu mai eram acolo. Eram în camera lui, și apoi, deodată, eram în camera mea.

Se lăsă o liniște deplină și toți rămaseră uimiți, holbându-se la micul Pete.

— Atunci poate ne poate teleporta afară din FAYZ și înapoi la ai noștri, spuse Quinn într-un târziu.

Se făcu liniște din nou. Cei cinci stăteau în mijlocul drumului, cu centrala luminată și zgomotoasă în spate și cu un drum întunecat coborând în față.

— Tot aștept să începi să râzi, Sam, îi spuse Quinn. Știi, să spui: „te-am păcălit”. Să-mi spui că a fost un truc, să-mi spui că te prosteai.

— Suntem într-o lume nouă, spuse Astrid. Eu știu de ceva vreme de Petey. Am încercat să cred că e un fel de miracol. Ca și tine, Quinn, am vrut să cred că era mâna lui Dumnezeu.

— Atunci ce le produce? întrebă Edilio. Adică, spui că aceste lucruri se întâmplau înainte de FAYZ.

— Uite cum stă treaba, se presupune că eu sunt deșteaptă, dar asta nu înseamnă că înțeleg ceva din tot ce se întâmplă, recunoscu Astrid. Tot ce știu e că, după toate legile fizicii și ale

biologiei, nimic din ce se întâmplă nu poate fi posibil. Corpul omenesc nu are un organ care să producă lumină. Și ce a făcut Petey, să mute un obiect dintr-un loc în altul, oamenii de știință abia au reușit să mute câțiva atomi. Nu oameni. Ar fi nevoie de mai multă energie decât produce toată centrala, ceea ce ar însemna, în principiu, că legile fizicii ar trebui rescrise.

— Cum să rescrii legile fizicii? se întrebă Sam.

Astrid ridică din umeri.

— Eu abia pot să înțeleg fizica de liceu. Ca să înțelegi asta, trebuie să fii Einstein sau Heisenberg, sau Feynman. Trebuie să fii la nivelul lor. Eu știu doar că lucrurile imposibile nu se întâmplă. Așa că ori toate acestea nu se întâmplă, ori regulile au fost schimbate.

— De parcă cineva ar fi intrat în programul universului, spuse Quinn.

— Exact, spuse Astrid, surprinsă că Quinn înțelesese. De parcă cineva a intrat în program și a rescris soft-ul.

— Nu au mai rămas decât copiii, apare un fel de zid imens și, deodată, cel mai bun prieten al meu e un magician, spuse Quinn. Mă gândisem că e bine, că măcar îl mai am pe fratele meu, măcar îl am pe prietenul meu cel mai bun.

— Sunt încă prietenul tău, Quinn, spuse Sam.

— Da. Ei bine, nu mai e exact același lucru, nu-i așa? oftă Quinn.

— Probabil mai sunt și alții, spuse Astrid. Alții ca și Sam și Petey. Ca fetița care a murit.

— Nu trebuie să spunem nimănui despre asta, spuse Edilio. Nu putem să spunem nimănui. Oamenilor nu le plac persoanele care sunt mai bune decât ei. Dacă cei obișnuiți află asta, am putea fi în pericol.

— Sau poate că nu, spuse Astrid optimistă.

— Ești deșteaptă, Astrid, dar dacă tu crezi că oamenilor o să le placă asta înseamnă că nu îi cunoști, spuse Edilio.

— Ei bine, eu nu voi fi cel care va spune ceva despre asta, zise Quinn.

— Bine, cred că Edilio are dreptate. Măcar momentan. Și în special nimeni nu trebuie să afle de Petey, spuse Astrid.

— Eu nu o să zic nimic, confirmă Edilio.

— Voi știți. E de ajuns, spuse Sam.

Începură să meargă spre orașul îndepărtat. Mergeau și nimeni nu zicea nimic. La început erau toți grămadă, apoi Quinn merse mai în față și Edilio în paralel. Astrid era cu micul Pete.

Sam rămase mai în spate. Voia să fie singur. Voia liniște. O parte din el voia să se îndepărteze și mai mult, să rămână în urmă, uitat de ceilalți.

Dar acum era legat de aceste patru persoane. Știau ce era cu el. Îi cunoșteau secretul și nu se întorseseră împotriva lui.

Sam îl auzi pe Quinn cântând *Three Little Birds* și grăbi pasul ca să își prindă prietenii din urmă.

• PAISPREZECE

<u>255 ore, 42 minute</u>

Sam, Astrid, Quinn și Edilio se prăbușiră extenuați pe iarba din piață. Micul Pete rămase în picioare, jucându-se, de parcă drumul de șaisprezece kilometri parcurs în noapte ar fi fost doar o plimbare. Soarele răsări și lumină munții din spatele lor și mult prea calmul ocean. Roua din iarbă îi pătrundea direct prin tricou lui Sam. Se gândi că nu va avea cum să adoarmă acolo, însă ațipi imediat.

Se trezi cu soarele în ochi. Clipi și se ridică. Roua se evaporase și acum iarba se rumenea în soare. Erau o mulțime de copii în preajmă, dar nu își vedea prietenii. Poate că se duseseră să caute mâncare. Și el era înfometat.

Când se ridică în picioare, observă că mulțimea se deplasa într-o singură direcție, spre biserică.

Se alătură și el mulțimii. O fată pe care o cunoștea trecea pe lângă el și o întrebă ce se întâmplă.

Ea ridică din umeri.

— Eu doar îi urmez pe ceilalți.

Sam merse mai departe până când mulțimea începu să se înghesuie. Se urcă pe o bancă din parc, balansându-se cu grijă, reușind să vadă peste capetele celorlalți.

Patru mașini coborau pe bulevardul Alameda. Mergeau încet ca la o paradă. Făcând totul și mai impresionant, cea de-a treia

mașină era o decapotabilă. Toate cele patru mașini erau închise la culoare, puternice și scumpe. Ultima mașină era un SUV negru. Toate aveau farurile aprinse.

— A venit cineva să ne salveze? îl întrebă pe Sam un elev de clasa a cincea.

— Nu văd nicio mașină de poliție, deci nu cred. Mai bine ai rămâne mai în spate.

— Sunt extratereștrii?

— Dacă erau extratereștrii cred că am fi văzut nave spațiale, nu BMW-uri.

Defilarea, parada, convoiul sau ce era coti de-a lungul curbei din capătul pieței, peste stradă de primărie, și se opri.

Din mașini coborâră niște copii. Toți purtau pantaloni largi negri și bluze albe, iar fetele purtau fuste negre asortate cu niște ciorapi înalți până la genunchi. Și băieții, și fetele avea sacouri sport de o culoare roșie, pală, cu o insignă cusută în dreptul inimii. Atât băieții, cât și fetele purtau cravate în dungi negre, roșii și aurii.

Insigna avea literele „A” și „C” ornate cu fir auriu, peste un fundal ce reprezenta un vultur auriu și o pumă. Sub insignă era mottoul Academia Coates scris în limba latină: *Ad augusta, per angusta*. Pe drumuri înguste spre locuri înalte.

— Sunt copiii de la Coates, spuse Astrid.

Ea și micul Pete erau lângă Edilio. Sam coborî și li se alătură.

— O prezentare bine pregătită, spuse Astrid, parcă citindu-i gândurile lui Sam.

Pe măsură ce copiii de la Coates coborau din mașini, mulțimea se dădu mai în spate. Existase dintotdeauna o rivalitate între copiii din oraș, care se credeau normali, și cei de la Coates, în cea mai mare parte bogați și, deși academia se străduia să ascundă acest fapt, ciudați.

Coates era locul unde părinții bogați te trimiteau dacă restul școlilor spuneau că ești „dificil”.

Copiii de la academie se aliniară, nu chiar ca o formație, dar se vedea că exersaseră.

— Semiarmată, spuse Astrid încet, discret.

Apoi un băiat, purtând un pulover galben strident cu gulerul în formă de V în loc de sacou, se ridică în mașina decapotabilă. Zâmbi prostește și se cățără vioi de pe bancheta din spate pe

portbagaj. Făcu cu mâna împotriva voinței sale, de parcă nici lui nu îi venea să creadă ce face.

Era chipeș. Chiar și Sam observă asta. Avea părul și ochii negri, nu prea diferiți de ai lui Sam. Însă fața părea că îi strălucește de o lumină interioară. Emana în jurul lui încredere, dar fără aroganță sau mândrie. De fapt, părea cu adevărat umil, deși stătea singur, privindu-i pe toți de sus.

— Salutare tuturor, spuse el. Eu sunt Caine Soren. Probabil v-ați dat seama că eu… că noi suntem de la Academia Coates. Ori asta, un avem toți același prost gust la îmbrăcăminte.

Din mulțime se auziră câteva râsete.

— O glumă spusă în silă ca să fim mai receptivi, zise Astrid, continuându-și comentariul în șoaptă.

Cu coada ochiului, Sam îl văzu pe Mallet. Se întorsese cu spatele și se aplecase de parcă încerca să se ascundă. Mallet era și el de la Coates. „Care era problema?” se întrebă Sam. Oare nu se înțelegea cu copiii de la academie? Cam așa ceva.

— Știu că este o tradiție de rivalitate între copiii de la academie și cei din Perdido Beach, zise Caine. Ei bine, acelea au fost alte vremuri. Mi se pare că suntem implicați în asta cu toții. Cu toții avem aceeași problemă acum. Și ar trebui să lucrăm împreună ca să rezolvăm problemele, nu credeți?

Mulțimea răspunse dând din cap aprobator.

Avea o voce clară și poate puțin mai ascuțită decât a lui Sam, dar puternică și hotărâtă. Avea un fel de a privi mulțimea, de parcă ar fi privit în ochi pe toată lumea, văzând fiecare persoană individual.

— Știi ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

Caine dădu din cap.

— Nu. Nu cred că știm mai multe decât știți și voi. Toți cei de peste cincisprezece ani au dispărut și a apărut acea barieră.

— Noi îi spunem FAYZ, strigă Howard.

— Faza? întrebă Caine interesat.

— F-A-Y-Z. Fallout Alley Youth Zone.

Caine rămase pe gânduri un moment și apoi râse.

— E excelent. Voi ați inventat-o?

— Da.

— E vital să încercăm să ne păstrăm umorul acum, când lumea deodată a devenit un loc foarte ciudat. Cum te cheamă?

— Howard. Sunt primul om al căpitanului. Al Căpitanului Orc.

Un val de îngrijorare trecu prin mulțime și Caine observă imediat.

— Sper ca tu și Căpitanul Orc să va alăturați nouă și oricui altcuiva care e dispus să stea și să discute despre ce vom face. Pentru că deja avem un plan pentru viitor.

El sublinie această ultimă propoziție, gesticulând de parcă ar tăia trecutul.

— O vreau pe mama, strigă deodată un copil mic.

Toată lumea tăcu. Băiețelul spusese ceea ce toată lumea simțea.

Caine coborî din mașină și se duse la copil. Îngenunche în fața lui și îl prinse de mâini. Îl întrebă cum îl cheamă și se prezentă din nou.

— Cu toții ne vrem părinții înapoi, spuse el cu blândețe, dar destul de tare ca și cei din jur să îl audă. Cu toții vrem asta și eu cred că se va întâmpla. Eu cred că ne vom vedea din nou mamele și tații, și frații și surorile mai mari, și chiar și profesorii. Tu nu crezi asta?

— Ba da, oftă băiețelul.

Caine îl luă în brațe și îi spuse:

— Fii puternic. Fii băiețelul puternic al mamei tale.

— E bun, spuse Astrid. E mai mult decât bun.

Apoi Caine se ridică. Lumea făcuse un cerc în jurul lui, stând aproape, dar menținând o distanță respectuoasă.

— Trebuie să fim puternici cu toții. Cu toții trebuie să trecem prin asta. Și dacă ne ajutăm și alegem lideri buni, care să facă ce trebuie, o să reușim.

Toată mulțimea parcă se înălțase puțin. Acum erau priviri hotărâte pe fețele care până adineauri fuseseră cuprinse de frică și oboseală.

Sam era fascinat. În doar câteva minute, Caine reușise să le redea speranța unor copii descurajați și speriați.

Și Astrid părea hipnotizată, deși Sam credea că detectase o picătură de scepticism în privirea ei.

Sam era și el sceptic. Nu avea încredere în discursuri învățate pe de rost. Nu avea încredere în charismă. Dar era mult prea greu să nu creadă că acest Caine încerca să facă legătura cu Perdido Beach. Era greu să nu îl crezi. Măcar un pic. Și dacă acest Caine avea un plan, nu era un lucru bun? Nimeni altcineva nu părea să aibă vreo idee ce să facă.

Caine vorbi din nou tare:

— Dacă sunteți cu toții de acord, aș vrea să împrumut puțin biserica. Aș vrea să stau de vorbă cu liderii voștri, în prezența Domnului, să discutăm planul meu, și orice schimbări care ar trebui făcute. Există un grup mai restrâns care să poată vorbi în numele vostru?

— Eu, spuse Orc, făcându-și loc în față.

În continuare avea la el bâta de baseball de aluminiu. Și acum făcuse rost și de o cască de polițist. O cască neagră, de plastic, pe care polițiștii din Perdido Beach o purtau când patrulau pe biciclete.

Caine îi aruncă bătăușului o privire pătrunzătoare.

— Tu ar trebui să fii Căpitanul Orc.

— Da, eu sunt.

Caine întinse mâna.

— E o onoare să te cunosc, Căpitane!

Orc rămase cu gura căscată și ezită. Sam crezu că era probabil prima dată, în viața turbulentă a lui Orc, când cineva spunea că e onorat să îl cunoască. Și probabil era prima dată când cineva se oferise să îi strângă mâna. Orc era vizibil confuz și aruncă o privire către Howard.

Howard privea ba la Orc, ba la Caine, analizând situația.

— Îți plătește recuzita, Căpitane, spuse Howard.

Orc grohăi, își mută bâta din mâna dreaptă în cea stângă și își întinse laba groasă. Caine îl prinse cu ambele mâini și îl privi serios în ochi pe Orc, pe măsură ce dădură noroc.

— Frumos, spuse Astrid încet.

Încă ținând mâna lui Orc într-a lui, Caine spuse:

— Acum, cine altcineva mai vorbește în numele orașului?

— Sam Temple a intrat într-o clădire în flăcări ca să salveze o fetiță, spuse Bette. El poate vorbi. În numele meu, cel puțin.

Un murmur aprobator se auzi din mulțime.

— Da, Sam e un adevărat erou, spuse o voce din mulțime.

— Ar fi putut muri, continuă altă voce.

— Da, Sam e omul potrivit.

Zâmbetul lui Caine apăru și dispăru atât de repede, încât Sam nici nu știu dacă apăruse cu adevărat. Acea fracțiune de secundă arătase ca o privire victorioasă. Caine se apropie de Sam, deschis și sincer, cu mâna întinsă.

— Probabil există oameni mai capabili decât mine, spuse Sam dându-se mai în spate.

Dar Caine îl prinse de cot și îl strânse de mână.

— Sam, nu? Se pare că ești un adevărat erou. Ești cumva rudă cu asistenta de la noi de la școală, Connie Temple?

— E mama mea.

— Nu sunt surprins să aud că ar avea un copil curajos, spuse Caine. E o femeie foarte bună. Văd că ești o persoană atât modestă, cât și curajoasă, Sam, dar eu... eu îți cer ajutorul. Am nevoie de ajutorul tău.

Amintind de mama lui, totul se legă. Caine. „C”. Care erau șansele ca acest „C” să fie alt copil de la Coates?

Mai devreme sau mai târziu C sau altcineva va face ceva grav. Cineva va fi rănit. Cum s-a întâmplat cu S și T.

— Bine, spuse Sam. Dacă asta vor oamenii.

Câteva alte nume fură menționate, iar Sam cu jumătate de inimă, dar loial, îl numi pe Quinn.

Privirea lui Caine se îndreptă de la Sam la Quinn și, pentru o milisecundă, deveni cinică și pătrunzătoare. Dar aceasta dispăru într-o clipită, fiind înlocuită de expresia exersată, plină de umilință și dornică de a găsi o soluție, a lui Caine.

— Atunci, să mergem, spuse el.

Se întoarse și se îndreptă hotărât spre treptele bisericii cu restul aleșilor urmându-l.

Unul dintre copiii de la Coates, o fată foarte frumoasă cu ochi negri, îl abordă pe Sam și întinse mâna. Sam întinse și el mâna.

— Eu sunt Diana, spuse ea ținându-i în continuare mâna. Diana Ladris.

— Sam Temple.

Ochii ei întunecați îi întâlniră pe ai lui și el vru să privească în altă parte, simțindu-se ciudat, dar nu putu.

— Ah, spuse ea de parcă cineva îi spusese ceva fascinant, apoi îi dădu drumul și zâmbi. Ei bine, cred că ar trebui să intrăm. Nu vrem să îl lăsăm pe liderul neînfricat fără discipoli.

Era o biserică catolică, construită cu o sută de ani înainte de un om bogat, care deținuse fabrica de conserve acum ruginită și abandonată în apropierea portului, ca o clădire oribilă de tablă.

Cu arcade înalte și multe statui de sfinți, cu bănci frumoase din lemn, biserica era probabil prea grandioasă pentru micuțul oraș Perdido Beach. Trei din cele șase ferestre ascuțite încă mai aveau vitralii originale care îl reprezentau pe Iisus în diferite ipostaze. Celelalte trei fuseseră distruse de-a lungul timpului de vandali, de vreme sau de cutremure și înlocuite cu vitralii abstracte, de proastă calitate.

Când Astrid intră în biserică, se lăsă într-un genunchi și își făcu semnul crucii, uitându-se în sus la crucifixul impunător de deasupra altarului.

— Asta e biserica unde vii tu? întrebă Sam în șoaptă.

— Da. Tu unde te duci?

Sam clătină din cap. Era prima dată când intrase aici. Mama lui era evreică nepracticantă, iar despre tatăl lui nimeni nu spusese vreodată ce religie avea. Sam nu prea era interesat de religie. Biserica îl făcu să se simtă mic și nelalocul lui.

Caine înaintase cu încredere spre altar. Altarul în sine nu era măreț, era doar un dreptunghi de marmură suit pe trei trepte acoperite de un covor castaniu. Caine nu se duse în locul de unde se ținea predica, ci se opri pe cea de-a doua treaptă.

Înăuntru erau acum cincisprezece copii, incluzându-i și pe Sam Temple, Quinn, Astrid și micul Pete, Albert Hillsborough și Mary Terrafino, Elwood Booker, cel mai bun atlet din clasa a opta, și prietena lui, Dahra Baidoo, Orc, al cărui nume real se zvonea că ar fi Charles Merriman, Howard Bassem și Cookie, pe care îl chema de fapt Tony Gilder.

De la Academia Coates, în afară de Caine Soren, mai erau Drake Merwin, un puști încruntat, zâmbăreț și jucăuș, cu părul sălbatic și blond, Diana Ladris și un elev pierdut de clasa a cincea, cu ochelari, prezentat de Caine ca fiind Computer Jack.

Toți copiii din Perdido Beach se așezară pe scaune, Orc și banda lui întinzându-se pe rândul din față. Computer Jack se așeză într-o parte cât mai departe posibil, Drake Merwin stătea zâmbind cu mâinile încrucișate la piept în stânga lui Caine, iar Diana Ladris urmărea mulțimea din dreapta lui.

Sam își aminti din nou că cei de la Coates trebuie să fi repetat tot ce se întâmplase în dimineața asta, judecând după coloana de mașini, care ar fi avut nevoie de câteva ore de pregătire pentru a stăpâni această prezentare. Trebuie să fi început planificările și exercițiile chiar de la apariția FAYZ-ului.

Era un gând îngrijorător.

După ce toate introducerile avuseră loc, Caine trecu repede la explicarea planului.

— Trebuie să lucrăm împreună, anunță el. Eu cred că ar trebui să ne organizăm în așa fel încât lucrurile să nu fie distruse și problemele să fie ținute sub control. Cred că scopul nostru ar trebui să fie păstrarea lucrurilor așa cum erau. Astfel încât, când bariera va coborî și cei care au dispărut vor apărea, vor vedea că am făcut o treabă destul de bună în a păstra lucrurile la locul lor.

— Căpitanul deja face asta, spuse Howard.

— Este evident că a făcut o treabă excelentă, spuse Caine coborând scările spre Orc. Dar este o povară mare. De ce să trebuiască să facă el toată treaba? Eu consider că trebuie să avem un sistem, un plan. Căpitane, i se adresă Caine direct, sunt sigur că nu vrei să stai să împărți mâncarea, să ai grijă de bolnavi și de grădiniță și să citești și să scrii tot ce ar trebui, ca să stabilești un sistem aici în Perdido Beach.

— Și-a dat seama că Orc e aproape analfabet, șopti Astrid.

Orc aruncă o privire către Howard, care părea hipnotizat de Caine. Orc ridică din umeri. Cum spusese și Astrid, mențiunea că ar trebui să scrie și să citească îl pusese într-o situație stânjenitoare.

— Exact, spuse Caine, pe măsură ce Orc ridica din umeri dându-i dreptate.

Caine se întoarse în centrul sălii și se adresă întregului public:

— Se pare că avem o sursă de energie electrică pe care ne putem baza, dar mijloacele de comunicație nu merg. Prietenul meu de nici, Computer Jack, spune că am putea face telefoanele mobile să meargă din nou.

Un murmur entuziasmat se auzi din sală și Caine ridică mâinile.

— Nu mă refer că vom putea suna pe oricine din afara… care era termenul genial folosit de Howard? FAYZ-ului? Dar măcar am putea comunica între noi.

Privirile se îndreptară către Computer Jack, care înghiți în sec, dădu din cap aprobator, își potrivi ochelarii și roși.

— Va dura, dar împreună putem reuși, spuse Caine dovedindu-și siguranța lovind cu pumnul drept palma stângă. În afară de un șerif care să aibă grijă ca regulile să fie respectate,

post pe care cred că Drake Merwin ar fi potrivit să îl ocupe, ținând cont că tatăl lui este un locotenent al patrulei de pe autostradă, vom avea nevoie de un pompier care să se ocupe de urgențe, și aici îl nominalizez pe Sam Temple. Având în vedere ce au spus oamenii mai devreme, cred că el este clar cea mai bună soluție, nu-i așa?

Mulțimea murmură și aprobă din cap.

— Te cooptează, șopti Astrid. Știe că tu ești concurența.

— Nu ai încredere în el, șopti Sam înapoi. Și nu a fost o întrebare.

— E un manipulator, spuse Astrid. Nu înseamnă că e rău. Poate fi de treabă.

— Sam a salvat magazinul de unelte și grădinița și aproape a salvat și fetița. Și, venind vorba despre asta, cineva trebuie să o îngroape, spuse Mary.

— Exact, spuse Caine. Doamne ajută să nu avem de-a face cu asta din nou, dar cineva trebuie să îngroape morții. Așa cum altcineva trebuie să se ocupe de cei care se îmbolnăvesc sau se accidentează. Și cineva trebuie să se ocupe de copiii mici.

— Mary a avut grijă în totalitate de preșcolari, explică Dahra Baidoo. Ea împreună cu fratele ei, John.

— Dar avem nevoie de ajutor, spuse repede Mary. Nu avem timp să dormim. Am rămas fără scutece și fără mâncare, oftă ea. Eu și John îi cunoaștem pe copii acum și putem avea grijă de ei, dar avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de mult ajutor.

Caine păru că se emoționează, chiar aproape să verse o lacrimă. Se duse repede la Mary, o ridică în picioare și își puse o mână în jurul ei.

— Ce persoană nobilă ești, Mary! Tu și fratele tău veți putea întocmi planul. De câți oameni veți avea nevoie pentru a avea grijă de preșcolari?

Mary socoti în gând.

— Noi doi și probabil încă patru, spuse ea.

Apoi, căpătând încredere, spuse:

— De fapt, avem nevoie de patru dimineața, patru după-masa și patru noaptea. Și avem nevoie de scutece și lapte praf. Și avem nevoie ca cineva să ne aducă lucruri, cum ar fi mâncare.

Caine aprobă.

— Cei mici sunt cea mai mare responsabilitate a noastră. Mary și John, aveți dreptul să luați câți oameni aveți nevoie și să

cereți ce aveți nevoie. Dacă cineva refuză, Drake și oamenii lui, inclusiv Căpitanul Orc, vor avea grijă să primiți ce vă trebuie.

Mary fu copleșită și recunoscătoare. Dar nu și Howard.

— Poftim? Am fost de acord mai devreme, dar acum vrei să zici că Orc lucrează pentru tipul acesta? spuse Howard, arătând cu degetul către Drake, care zâmbea ca un rechin. Noi nu lucrăm pentru nimeni. Căpitanul Orc nu lucrează pentru nimeni și nu acceptă ordine de la nimeni.

Sam văzu o expresie furioasă pe fața frumoasă a lui Caine, dar aceasta dispăru la fel de repede precum apăruse.

Probabil că și Orc observase, pentru că se ridică în picioare, împreună cu Cookie, amândoi strângând bâtele. Drake, încă zâmbind, se băgă între ei și Caine. O bătaie se apropia repede ca o furtună.

Ciudat, Diana Ladris îl privea atentă pe Sam, indiferentă față de Orc.

Caine oftă, își ridică mâinile, și cu palmele își dădu părul pe spate.

Deodată se auzi un huruit prin podea și prin scaunele de lemn. Un cutremur minor, ceva ce Sam, ca majoritatea californienilor, probabil mai simțise până atunci.

Toți se ridicară în picioare, toți știau ce trebuiau să facă în timpul unui cutremur.

Dar apoi se auzi un sunet puternic, un sunet de oțel și lemn îndoindu-se, și crucifixul se desprinse din perete. Rupse pivoții care îl țineau în loc, de parcă un gigant invizibil îl smulsese de la locul său.

Toți rămaseră nemișcați.

O cascadă de bolovani și bucăți de tencuială căzură pe altar.

Crucifixul se rostogoli în față ca un copac tăiat.

Pe măsură ce crucifixul cădea, Caine își lăsă mâinile pe lângă corp. Era încruntat și furios.

Crucifixul, înalt de cel puțin trei metri, se izbi cu putere de scaunele din primul rând. Impactul fu zgomotos și brusc, ca un accident de mașină.

Orc și Howard săriră în lateral. Cookie însă fu prea lent și bara orizontală a crucifixului îl lovi peste umărul drept.

Căzu la pământ și o pată roșie se răspândi lângă el.

Totul se petrecu atât de repede, încât copiii care se ridicaseră în picioare nu au avut timp să fugă.

— Ajutor, ajutor, strigă Cookie.

Zăcea întins pe podea strigând. Sângele trecea prin țesătura tricoului său și forma o baltă.

Elwood ridică crucea de pe el și Cookie țipă.

Caine rămase nemișcat, iar Drake Merwin își menținea privirea rece asupra lui Orc, cu mâinile încrucișate, părând indiferent.

Diana Ladris îl privea în continuare pe Sam. Zâmbetul ei cunoscut nu dispăruse.

Astrid îl prinse pe Sam de mână și îi șopti:

— Hai să plecăm de aici. Trebuie să vorbim.

Diana observă și ea acest lucru.

Caine rămânând perfect calm spuse:

— Groaznic. Știe cineva să acorde primul ajutor? Sam? Mama ta a fost infirmieră.

Micul Pete, care stătuse până acum tăcut și nemișcat ca o piatră, începu să se balanseze din ce în ce mai tare. Dădea din mâini de parcă se apăra de un roi de albine.

— Trebuie să îl scot de aici, intră în panică, spuse Astrid, trăgându-l pe micul Pete afară. Scaunul de la fereastră, Petey, scaunul de la fereastră.

— Nu sunt asistentă medicală, spuse Sam fără să-și dea seama. Nu știu…

Dahra Baidoo a fost cea care s-a trezit din transă și îngenunche lângă Cookie.

— Știu eu câte ceva. Elwood, ajută-mă!

— Se pare că avem și o nouă infirmieră, spuse Caine, calm și fără griji ca un director școală când anunță numele celui căruia îi revine premiul onorific.

Diana se întoarse, trecu lângă Caine și îi șopti ceva la ureche. Ochii negri ai lui Caine se îndreptară către copiii șocați, analizându-i pe fiecare. Zâmbi ușor și aprobă din cap imperceptibil către Diana.

— Această întâlnire se amână până când îl ajutăm pe prietenul nostru rănit… cum îl cheamă? Cookie?

Vocea lui Cookie era din ce în ce mai disperată, fiind aproape isteric, cerând ajutor.

— Chiar doare, chiar doare rău, of, Doamne!

Caine îi îndrumă pe Drake și Diana de-a lungul culoarului, trecând de Sam, urmându-i pe Astrid și micul Pete afară din biserică.

Drake se opri la jumătatea drumului, se întoarse și pentru prima dată vorbi. Cu o voce amuzată, spuse:

— Oh, Căpitane Orc? Ia-ți oamenii, cei care nu sunt răniți, și aliniați-vă afară. Vom stabili sarcinile voastre. Cu un zâmbet asemănător cu un mârâit, Drake continuă fericit: Pe mai târziu.

• CINCISPREZECE

<u>251 ore, 32 minute</u>

Jack își dădu seama târziu că trebuia să îi urmeze pe Caine și pe ceilalți afară din biserică. Sări repede, lovindu-se de scaun, scoțând un sunet care îi atrase atenția băiatului liniștit pe care Caine îl numise erou.

— Scuze, spuse Jack.

Jack merse repede afară. Inițial, nu văzu niciun alt copil de la Coates. O mulțime de oameni erau în afara bisericii, învârtindu-se în zonă, vorbind despre ce se întâmplase înăuntru. Urletele de durere ale lui Cookie erau doar parțial acoperite.

Jack o zări pe fata înaltă cu părul blond pe care o văzuse înăuntru, și pe frățiorul ei.

— Scuză-mă, știi cumva unde s-au dus Caine și ceilalți?

Fata, al cărei nume nu și-l amintea, îl privi în ochi.

— E la primărie. Unde altundeva ar putea fi noul nostru lider?

De cele mai multe ori, Jack nu observa tonul pe care vorbeau anumite persoane, dar acum nu putea să nu recunoască sarcasmul ei rece.

— Scuze că te-am deranjat.

Își aranjă ochelarii și încercă să zâmbească în același timp. Își întoarse capul și căută cu privirea primăria.

— E acolo, îi arătă cu degetul fata. Și mă cheamă Astrid, adăugă ea. Chiar crezi că vei putea face telefoanele să meargă iar?

— Desigur. Dar va dura o vreme. Acum semnalul de la telefon se duce la turn, nu?

Vorbea pe un ton binevoitor și încercă să formeze cu mâinile schema unui turn cu niște raze venind spre el.

— Iar apoi semnalul e trimis către satelit și apoi jos la un dispozitiv care interconectează mai multe rețele. Dar nu putem trimite semnale către satelit acum, deci…

Jack fu întrerupt de un urlet înfricoșător de durere venind din biserică.

— Cum știi că nu putem face legătura cu satelitul? întrebă Astrid.

Clipi surprins și făcu acea expresie încrezută pe care o făcea de fiecare dată când cineva îi punea la îndoială expertiza tehnologică.

— Mă îndoiesc că vei înțelege.

— Pune-mă la încercare, puștiule, spuse Astrid.

Spre surprinderea lui, ea părea să înțeleagă tot ce îi spusese, așa că el continuă și îi explică felul în care ar putea reprograma câteva calculatoare bune, în așa fel încât să servească pe post de router pentru telefonie.

— Nu ar fi rapid. Adică, nu ar putea să țină mai mult de, să zicem, douăsprezece apeluri simultane, dar, în principiu, ar trebui să funcționeze.

Frățiorul lui Astrid părea că se holba la mâinile lui Jack, pe care acesta le învârtea agitat. Jack era neliniștit, fiind departe de Caine. Înainte de a veni de la Coates, Drake Merwin îi avertizase pe toți să țină conversațiile cu cei din Perdido Beach cât mai scurte posibil.

Un avertisment din partea lui Drake era ceva serios.

— Ei bine, ar trebui să plec, spuse Jack.

Astrid îl opri.

— Deci tu ești cu calculatoarele.

— Da. Eu sunt un fel de tehnician.

— Câți ani ai?

— Doisprezece.

— Ești mic pentru asemenea talente.

Jack râse.

— Nimic din ce am spus eu nu e greu de făcut. Nu e ceva ce oamenii obișnuiți ar putea să facă, dar pentru mine e ușor.

Jack nu fusese niciodată rușinat când venea vorba de talentul lui. Primise primul calculator adevărat la patru ani, de Crăciun. Părinții lui încă mai spuneau povestea în care el a stat paisprezece ore la calculator, chiar în prima zi, făcând pauze doar pentru Nutri-Grain și suc.

La vârsta de cinci ani, deja putea instala programe și naviga pe internet. La șase ani, părinții lui îi cereau ajutorul când venea vorba de calculatoare, iar la opt ani, avea propriul site și era tehnicianul neoficial al școlii.

La nouă ani, Jack intrase în baza de date a departamentului de poliție din zona lui, pentru a șterge o amendă luată de tatăl unui prieten.

Părinții lui au aflat și s-au panicat, iar în semestrul următor l-au trimis la Academia Coates, locul unde lumea își trimitea copiii deștepți, dar dificili.

Însă Jack nu era dificil, sau cel puțin el refuza această etichetă. În orice caz, academia nu l-a ajutat să stea departe de probleme, dimpotrivă, la Coates erau copii pe care părinții lui Jack îi considerau influențe rele asupra lui. Unii din ei chiar foarte rele. Iar alții doar rele.

— Atunci, ce ar fi greu pentru tine, Jack? întrebă Astrid.

— Aproape nimic, răspunse el sincer. Dar aș vrea să fac să meargă un fel de internet aici în… oricum i-ar zice.

— Se pare că îi spunem FAYZ acum.

— Da. Aici în FAYZ. Adică, estimez că sunt vreo două sute douăzeci și cinci de calculatoare decente, judecând după numărul de case și de firme. Zona e relativ mică, deci nu ar fi foarte greu să creez o rețea de internet wireless. E ușor. Și dacă aș avea la dispoziție și niște G5 pe care să lucrez, cred că aș putea să ridic un sistem local.

Începu să zâmbească la acest gând.

— Ar fi grozav. Spune-mi, Comp… chiar trebuie să îți zic Computer Jack?

— Toată lumea îmi spune așa. Câteodată îmi mai zic și Jack.

— Bine, Jack. Ce are Caine de gând să facă?

Jack fu luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ce are de gând să facă? Ești un tip deștept, trebuie să ai o idee.

Jack vru să plece, dar nu știu cum exact să o facă. Astrid se apropie de el și îl prinse de braț. Jack rămase uimit, holbându-se la mână.

— Știu că pune ceva la cale, spuse Astrid și frățiorul ei își fixă ochii lui mari, bulbucați și pierduți asupra lui Jack. Știi ce cred eu?

Jack dădu lent din cap.

— Eu cred că ești o persoană bună, spuse Astrid. Ești foarte deștept și de aceea oamenii nu te tratează întotdeauna cum ar trebui. Le e frică de talentul tău și încearcă să te folosească.

Jack aprobă din cap.

— Dar eu nu cred că puștiul acela, Drake, e o persoană bună. Nu e, nu-i așa?

Jack rămase nemișcat. Nu voia să spună ceva ce nu trebuia. Nu se pricepea la oameni la fel ca la calculatoare. Majoritatea oamenilor nu erau atât de interesanți.

— E un bătăuș, nu-i așa? La Drake mă refer.

Jack ridică din umeri.

— Așa ziceam și eu. Dar Caine?

Când Jack nu răspunse, Astrid nu mai spuse nimic. Jack înghiți în sec și încercă să se uite în altă parte, dar nu era ușor.

— Caine, repetă Astrid. Ceva nu e în regulă cu el, nu-i așa?

Computer Jack nu se mai opuse, dar rămase precaut, vorbind mai încet.

— Poate să facă lucruri, spuse Jack. Poate să...

— Jack, aici erai.

Astrid și Jack tresăriră. Era Diana Ladris. Ea își înclină capul prietenește către Astrid.

— Sper că frățiorul tău nu a pățit nimic. La felul în care ați plecat, am crezut că poate îi era rău.

— Nu, nu, e bine.

— E norocos că te are, spuse Diana, prinzând-o pe Astrid de mână, de parcă ar fi vrut să dea noroc, dar Jack știa ce voia să facă de fapt.

Astrid își retrase mâna.

Diana avea un zâmbet frumos în general, dar nu și acum. Jack se întrebă dacă Diana reușise să termine cu Astrid. Probabil că nu. De obicei, îi lua mai mult să citească nivelul forței unei persoane.

Aerul confruntării se schimbă la zgomotul unui motor diesel. Era un copil, părea a fi mexican, care conducea un excavator pe stradă.

— El cine e? întrebă Diana.

Edilio, spuse Astrid.

— Ce face?

Puștiul din excavator începu să sape un șanț, chiar în iarba din piață, aproape de trotuarul unde zăcea corpul acoperit al fetiței, loc evitat de toată lumea.

— Ce face? repetă Diana.

— Cred că îngroapă decedații, spuse încet Astrid.

Diana se miră.

— Caine nu i-a spus să facă asta.

— Ce contează? întrebă Astrid. Oricum cineva trebuia să o facă. De fapt, cred că mă voi duce să văd dacă pot să îl ajut cu ceva. Știi tu, dacă consideri că ar fi și Caine de acord.

Diana nu zâmbi și nici nu mârâi, deși Jack o văzuse făcând asta de mai multe ori.

— Pari a fi o fată de treabă, Astrid, spuse Diana. Pun pariu că ești o fată deșteaptă, de genul Lisei Simpson, plină de idei grozave și îngrijorată de salvarea planetei. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai e vechea ta viață. E ca... știi cum e? E ca și cum ai fi trăit într-un cartier foarte liniștit și te-ai mutat într-unul dificil și dur. Tu nu pari dură, Astrid.

— Ce l-a creat? FAYZ? Știi cumva? întrebă Astrid, refuzând să se lase intimidată.

Diana începu să râdă.

— Extratereștrii. Dumnezeu. O schimbare bruscă în cursul universului. Am auzit că lumea îți spune Astrid cea deșteaptă, așa că probabil te-ai gândit deja la explicații pe care eu nici nu le-am luat în calcul. Nu contează. S-a întâmplat. Și aici am ajuns.

— Ce vrea Caine? întrebă Astrid.

Lui Jack nu îi venea să creadă că Astrid nu se pierduse în fața Dianei. Majoritatea o făceau. Majoritatea nu îi făceau față. Și dacă reușeau, apoi le părea rău.

Lui Jack i se păru că zărește o sclipire de apreciere în ochii negri ai Dianei.

— Ce vrea Caine? Vrea ceva și îl va obține, spuse Diana. Acum du-te acolo la înmormântare și nu îmi mai sta în cale. Și ai grijă de frățiorul tău. Jack?

Auzindu-și numele, Jack se trezi din transă.

— Da.

— Vino.

Jack plecă în spatele Dianei, rușinat de supunerea lui imediată.

Urcară scările primăriei unde, spre surprinderea celor care nu îl cunoșteau, Caine se instalase deja în biroul primarului. Stătea în spatele unui birou masiv din lemn de mahon, balansându-se ușor într-un scaun prea mare din piele de culoare castanie.

— Unde ai fost? întrebă Caine.

— M-am dus să îl iau pe Jack.

Caine se miră.

— Și unde era Computer Jack?

— Nicăieri anume, pur și simplu se plimba pierdut, spuse Diana.

Ea îl proteja, realiză Jack cu uimire.

— M-am întâlnit cu fata aceea, spuse Diana. Blonda cu fratele ei ciudat.

— Da?

— Ei îi spun Astrid cea deșteaptă. Cred că e legată de tipul acela cu focul.

— Îl cheamă Sam, îi aminti Caine.

— Eu cred că Astrid e o persoană pe care ar trebui să o avem vizor.

— Ai citit-o? întrebă Caine.

— Doar parțial, deci încă nu sunt sigură.

Caine întinse mâinile exasperat.

— De ce, mă rog, ca să primesc o informație? Doar spune-mi.

— Are în jur de două bare.

— Ai vreo idee ce putere ar putea să aibă? Aprinzător? Viteză? Cameleon? Sper că nu încă o Dekka. E dificilă. Și sper că nu e o Cititoare ca tine, Diana.

Diana dădu din cap.

— Nu am nicio idee. Nici măcar nu sunt sigură că e la două bare.

Caine dădu din cap în semn de înțelegere. Apoi oftă de parcă tot pământul era pe umerii lui.

— Trece-o pe listă, Jack! Astrid ce deșteaptă: două bare. Cu un semn de întrebare.

Jack își scoase tableta. Bineînțeles că internet nu mai avea, dar i celelalte funcții încă mergeau. Introduse codul de securitate și deschise fișierul.

Lista se deschise și pe ea erau trecute douăzeci și opt de nume, toți copii de la Coates. Așezate în coloană în dreptul fiecărui nume erau niște numere: unu, doi sau trei. Doar un singur nume avea patru scris în dreptul său: Caine Soren.

Jack se concentră și introduse informația.

Astrid. Două bare. Semn de întrebare.

El încercă să nu se gândească ce însemna acest lucru pentru frumușica blondă.

— A mers mai bine decât mă așteptam, îi spuse Caine Dianei. Credeam că o să dăm de un bătăuș de care va trebui să avem grijă. Și am spus că va fi un lider. Îl atragem pe bătăuș de partea noastră și suntem atenți la lider până suntem gata să îi facem față.

— Sunt eu atentă la el, spuse Diana. E drăguț.

— Pe el l-ai citit?

Jack văzuse când Diana îl luase de mână pe Sam, și fu surprins când auzi răspunsul Dianei:

— Nu. Nu am avut ocazia.

Jack ridică din sprâncene, nedumerit dacă să îi amintească Dianei sau nu. Dar era ceva stupid. Bineînțeles că Diana ar fi știut dacă îl citise pe Sam sau nu.

— Să o faci cât mai repede, spuse Caine. Ai văzut cum se uita lumea la el? Și când am cerut să nominalizeze pe cineva, el a fost primul nume menționat. Nu îmi place, e fiul infirmierei Temple. E o coincidență neplăcută. Să îl citești. Dacă are putere, s-ar putea să nu mai putem amâna și să ne ocupăm de el.

•

Lana se vindecase.

Dar era slăbită, înfometată și însetată.

Setea era problema cea mai mare. Nu era sigură că mai putea rezista.

Dar trecuse prin infern și supraviețuise și asta îi permitea să spere.

Soarele răsărise, dar încă nu ajunsese cu razele până la ea. Râpa era ferită de soare. Lana știa că cea mai bună alegere era să se întoarcă înapoi la fermă înainte ca pământul să se încingă și să ardă ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor.

— Nu te gândi la mâncare, își spuse ea și se bucură când descoperi că încă mai avea voce.

Încercă să se cațăre înapoi direct către șosea, dar cu genunchii și palmele julite își dădu seama că nu avea cum să reușească. Nici măcar Patrick nu putea urca. Era prea abrupt.

Singura variantă rămasă era să meargă de-a lungul văii până la o ieșire. Dar drumul nu era ușor. În cele mai multe locuri pământul era tare, dar în altele era alunecos, făcând-o pe Lana să cadă în mâini și în genunchi.

De fiecare dată când cădea, îi era tot mai greu să se ridice. Patrick gâfâia, mai mult târându-se decât alergând, la fel de obosit și de chinuit.

— Trecem împreună prin asta, nu, băiete? spuse ea.

Tufișurile îi zgâriau picioarele, pietrele o învinețeau. Din loc în loc, erau tufe de spini pe lângă care trebuia să treacă. Într-un loc țepii nu putură fi ocoliți și ea fu nevoită să îi traverseze încet și cu mare grijă, acumulând zgârieturi care ardeau ca focul pe picioarele ei goale.

Dar odată ce trecu, își puse mâna pe zgârieturi și durerea se atenuă. După aproape zece minute, nu mai era niciun semn de zgârietură.

Era un miracol. Lana era convinsă. Știa că ea nu avea puterea să vindece câini sau oameni. Nu mai făcuse asta niciodată. Dar nu știa cum apăruse acest miracol. Mintea ei era îndreptată către situații mai urgente: cum să urce un delușor sau cum să ocolească un mărăcine, sau unde, unde, unde ar putea găsi ceva de băut sau de mâncat în această zonă aridă.

Își dorea să fi dat mai multă atenție așezării terenului din zonă, de fiecare dată când venise sau plecase de la fermă. Această râpă ducea către fermă sau trecea pe lângă ea? Mai avea un pic și ajungea? Sau se îndrepta către adevăratul deșert? Oare o căuta cineva?

Pereții râpei nu mai erau la fel de înalți, însă erau la fel de abrupți și mai apropiați. Ravena se îngusta. Trebuia să fie un semn bun. Dacă se îngusta și scădea ca adâncime, nu însemna că se apropia de o ieșire?

Era cu ochii la picioare, ferindu-se de șerpi, când Patrick se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat, băiete? întrebă ea, dar curând văzu ce era.

Un perete traversa râpa. Peretele se înălța imposibil de sus, mult mai sus decât râpa în sine, ca o barieră din... din ceva ce nu mai văzuse până acum.

Numai mărimea, combinată cu apariția ei ciudată în acest loc, o înspăimânta. Dar nu părea a face ceva. Era doar un zid. Era transparent ca un lapte apos și licărea puțin de parcă era un efect video. Era absurd. Imposibil. Un zid unde nu avea ce căuta un zid.

Ea se apropie, dar Patrick refuză să meargă mai departe.

— Trebuie să mergem să vedem ce e, băiete, îl îndemnă ea.

Patrick nu fu de acord. Nu avea niciun interes în a vedea ce era.

Apropiindu-se, ea își putu zări reflexia pală.

— Probabil e mai bine că nu mă pot vedea mai clar, murmură ea.

Părul îi era tare, încleiat de sângele uscat. Știa că era murdar. Și putea vedea că hainele îi erau rupte, și nu într-un fel artistic sau modern, ci pur și simplu ferfenițe.

Lana făcu și ultimii pași către barieră și o atinse cu un deget.

— Ahh!

Scânci și își retrase mâna. Înainte de accident, ar fi considerat această durere ca fiind mistuitoare. Acum standardele ei erau mult mai ridicate în ceea ce privea durerea adevărată. Dar asta nu însemna că va mai atinge zidul.

— E un fel de gard electric? îl întrebă ea pe Patrick. Ce caută aici?

Acum nu mai avea de ales decât să se cațăre pe pereții râpei. Problema era că Lana era destul de sigură că ferma se afla în partea stângă, și acea parte era imposibil de escaladat. Ar fi avut nevoie de o sfoară și de pitoane.

Se gândi că ar putea urca pe partea dreaptă, agățându-se de bolovani și margini sfărâmicioase. Dar apoi, dacă nu era cumva complet dezorientată, ar pune râpa între ea și fermă.

Singura alternativă rămasă era să se întoarcă pe unde venise. Îi luase jumătate de zi să ajungă până aici. S-ar înnopta până ar ajunge înapoi de unde a plecat. Și acolo ar muri.

— Vino, Patrick. Hai să ieșim de aici.

Urcușul pe partea dreaptă a râpei păru să dureze aproape o oră. Tot acest timp sub privirea încruntată și tăcută a barierei,

pe care Lana ajunsese să o considere o vietate, o forță imensă și dușmănoasă, pornită să îi stea în cale.

Când, în final, ajunse în vârf, clipi și privi în jur, scrutând peisajul de la stânga la dreapta. Aproape că se prăbuși. Nu era niciun semn de stradă, niciun semn de fermă. Doar o creastă abruptă și nu mai mult de un kilometru și jumătate de teren întins până unde ar fi început panta.

Și acel zid imposibil. Acel zid care pur și simplu nu avea ce căuta acolo.

O direcție era blocată de râpă, în partea opusă erau munții, iar între acestea se ridica zidul care traversa peisajul de parcă ar fi căzut din cer.

Singura direcție accesibilă era înapoi pe unde venise, de-a lungul fâșiei înguste de pământ care mergea în paralel cu râpa.

Își feri ochii de lumina soarelui și clipi.

— Stai, îi spuse lui Patrick. E ceva acolo.

Cuibărită aproape de barieră și de poalele munților. Era cu adevărat o bucată de verdeață sclipind între valurile de căldură? Trebuia să fie un miraj.

— Tu ce crezi, Patrick?

Patrick rămase indiferent. Spiritul combativ dispăruse. O ducea la fel de rău ca și ea.

— Cred că mirajul e tot ce ne-a rămas, spuse Lana.

Plecară la drum împreună. Cel puțin era mai ușor decât cățăratul afară din râpă. Dar soarele era acum ca un ciocan care îi lovea Lanei capul neprotejat. Își putea simți corpul cedând și spiritul torturat de îndoială. Alerga după un miraj cu ultimele puteri. Avea să moară urmărind un miraj.

Dar peticul de verdeață nu dispăru. Devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropiau. Conștiința Lanei pâlpâia ca o lumânare. Era alertă pentru câteva secunde, și apoi se pierdea într-un vis.

Lana se clătina, târându-și picioarele, pe jumătate orbită de lumina neîncetată a soarelui, când își dădu seama că pășise de pe pământ pe iarbă.

Degetele simțiră iarba moale ca un burete.

Era un gazon minuscul, de trei metri pătrați, iar în centru o stropitoare. Nu era pornită, însă un furtun era legat la ea. Un furtun ce ducea în spatele unei barăci de lemn fără ferestre.

Baraca nu era cine știe ce și era de mărimea unei camere, iar în spate se afla o cocioabă pe jumătate prăbușită. Și un fel de moară, de fapt o elice de avion prinsă în vârful unui turn dărăpănat, înalt de șase metri.

Lana urmări furtunul, mergând clătinat până îi găsi capătul. Furtunul provenea de la un container de oțel plin de praf, ridicat pe un macaz de cale ferată, sub moara improvizată. O țeavă ruginită ieșea din pământul de sub moară, legată de mai multe țevi și valve. Furtunul ducea la un robinet atașat de spatele containerului.

— E o oază, Patrick.

Lana apucă frenetic furtunul cu degetele-i slăbite și îl desprinse.

Răsuci mânerul. Apa, fierbinte și mirosind a minerale și rugină, țâșni cu putere.

Lana și Patrick băură.

Lăsă apa să îi curgă pe față, să îi curețe sângele de pe față și să îi înmoaie părul.

Dar nu venise atâta drum ca să lase salvarea ei să se scurgă pentru un moment de plăcere. Răsuci robinetul și îl închise la loc. Ultima picătură atârna pe gura robinetului de bronz, iar ea o luă pe vârful degetului și își șterse crusta de sânge de la ochi.

Apoi, pentru prima dată parcă după o veșnicie, râse.

— Nu am murit încă, nu-i așa, Patrick? spuse Lana. Nu încă.

• ȘAISPREZECE

171 ore, 12 minute

— Mai întâi trebuie să fierbi apa, iar apoi pui și pastele, spuse Quinn.

— De unde știi? zise Sam, ridicând din sprâncene, întorcând o cutie albastră de rotini căutând instrucțiuni.

— Pentru că am văzut-o pe mama făcând asta de nenumărate ori. Apa trebuie mai întâi fiartă.

Sam și Quinn se holbau la oala mare de pe aragaz.

— O oală pândită nu fierbe niciodată, spuse Edilio.

Sam și Quinn întoarseră privirile și Edilio râse.

— E doar o zicală, nu e adevărat.

— Știam, spuse Sam râzând. Bine, de fapt nu știam.

— Poate ai putea să o încălzești cu mâinile tale magice, sugeră Quinn.

Sam îl ignoră. Nu îi plăcea atunci când Quinn îl tachina pe subiectul acesta.

Clădirea pompierilor era un cub cenușiu cu etaj. Jos era garajul unde se aflau mașina de pompieri și ambulanța. La etaj se afla un fel de apartament, o cameră mare care înconjura o bucătărie, o masă alungită și două canapele total diferite. O ușă ducea la o cameră îngustă separată, în care erau aliniate paturi de metal pentru șase persoane.

Camera principală era aproape plăcută. Era plin de fotografii cu pompieri, unii pozând nemișcați, formal, iar alții prostindu-se cu amicii. Erau și scrisori de mulțumire de la diferite persoane, inclusiv scrisori ilustrate de la vizita elevilor din clasa întâi, toate începând cu „Dragă Pompierule”, deși uneori ortografia era misterioasă.

Găsiseră și o mare masă rotundă pe care erau împrăștiate rămășițele unui joc de poker neterminat: mâini de cărți căzute, chipsuri și trabucuri în scrumiere. Ulterior fusese curățată.

Și era și o cămară surprinzător de bine aprovizionată: borcane de pastă de roșii, conserve de supă și cutii cu paste. Era și o cutie roșie lăcuită de prăjituri de casă, acum destul de vechi, dar nu necomestibile dacă le puneai la cuptorul cu microunde cincisprezece secunde.

Sam acceptase angajamentul de a fi pompierul-șef. Nu pentru că el voia asta, ci pentru că mulți alții o voiau. Spera ca nimeni să nu îl cheme să facă ceva, pentru că, după trei zile în acea clădire, cei trei abia știau să pornească mașina de pompieri, nemaivorbind de a o conduce sau de a face ceva cu ea.

Odată, un copil venise țipând: „Foc”, și Sam, Quinn și Edilio pe jumătate căraseră și pe jumătate târâseră un furtun și o cheie de hidrant la șase străzi depărtare, ca să descopere că fratele copilului pusese o conservă în cuptorul cu microunde și fumul venea de la cuptorul cu microunde ars.

Dar, în schimb, știau unde să găsească toate echipamentele de urgență din ambulanță și exersaseră cu furtunul și hidrantul

pentru a fi mai rapizi și mai eficienți decât fusese Edilio la primul incendiu.

Și deveniseră maeștri în a coborî pe bara pompierilor.

— Nu mai avem pâine, spuse Edilio.

— Nu ai nevoie de pâine dacă ai paste, spuse Sam. Ambele au glucide.

— Cine vorbește despre nutriție? La o masă trebuie să ai pâine.

— Eu credeam că voi mâncați tortilla, spuse Quinn.

— Tortilla e pâine.

— Ei bine, nu avem pâine, spuse Sam. De niciun fel.

— Într-o săptămână nimeni nu o să mai aibă pâine, remarcă Quinn. Pâinea trebuie făcută proaspăt, știi. După o vreme mucegăiește.

Trei zile trecuseră de când Caine și miliția lui veniseră și puseseră stăpânire pe oraș.

Trei zile nimeni nu venise să îi salveze. Trei zile de depresie acută. Trei zile de încercări de a accepta că, momentan, aceasta e viața.

Și FAYZ în sine, numită de toată lumea așa, împlinise cinci zile. Cinci zile fără adulți. Cinci zile fără mame, tați, frați și surori mai mari, profesori, polițiști, vânzători, pediatri, preoți sau dentiști. Cinci zile fără televizor, internet sau telefoane.

Caine fusese bine primit la început. Oamenii voiau să fie cineva la comandă, voiau reguli, iar Caine a fost foarte bun în a-și impune autoritatea. De fiecare dată când Sam avusese de-a face cu el, fusese impresionat de modul în care se purta, plin de încredere, de parcă ar fi fost născut pentru acest post.

Dar după trei zile deja apăruseră și îndoielile. Îndoieli cu privire la Caine și la Diana, dar cele mai multe erau legate de Drake Merwin. Câțiva copii spuneau că e nevoie de cineva puțin înfricoșător pentru a avea grijă ca regulile să fie respectate, iar alții erau de acord cu acest lucru, dar spuneau că Drake e mai mult decât „puțin înfricoșător”.

Copiii care i se opuseseră lui Drake sau unuia din așa-zișii șerifi fuseseră plesniți, loviți, împinși, trântiți sau, într-un caz, un copil a fost târât într-o baie și băgat cu capul în toaletă. Frica de Drake înlocuia frica de necunoscut.

— Pot eu să fac tortilla, spuse Edilio. Îmi trebuie doar faină, puțină grăsime pentru frăgezirea aluatului, sare și praf de copt. Și avem de toate aici.

— Păstreaz-o pentru noaptea taco, spuse Quinn luând pastele de la Sam și vărsându-le în oală.

Edilio ridică din sprâncene.

— Ați auzit ceva?

Sam și Quinn înțepeniră. Cel mai puternic sunet venea de la apa care fierbea.

Apoi cu toții auziră. O voce, un plânset.

Sam făcu trei pași până la bara pompierilor, își înfășură mâinile și picioarele în jurul ei și își dădu drumul prin gaura din podea, până jos în garajul luminat strident.

Garajul era deschis pentru a lăsa aerul de seară să pătrundă înăuntru. Cineva, o fetiță, apreciind după părul lung și roșu, era prăbușită pe pragul ușii, părând că încerca să se târască, mișcându-se, dat neajungând cu adevărat undeva.

Trei siluete veneau dinspre stradă.

— Ajutor, imploră fata.

Sam îngenunche lângă ea șocat:

— Bette?

Partea stângă a feței lui Bette era plină de sânge. Avea o tăietură deasupra tâmplei. Gâfâia, încercând să respire, de parcă s-ar fi prăbușit după un maraton și, cu ultimele puteri, încerca să se târască peste linia de sosire.

— Bette, ce s-a întâmplat?

— Vor să mă prindă, strigă Bette și îl apucă pe Sam de mână.

Cele trei siluete întunecate înaintară și ieșiră la lumină. Unul dintre ei era Orc. Nimeni nu era atât de mare în afară de el. Edilio și Quinn veniră și ei în ușa garajului.

Sam se desprinse de Bette și se așeză lângă Edilio.

— Dacă vreți să vă bat, băieți, o să o fac! strigă Orc.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Sam, privindu-i atent și recunoscându-i și pe ceilalți doi băieți.

Unul era un puști pe nume Karl, un elev de clasa a șaptea, și Chaz, un elev de clasa a opta de la Coates. Toți trei erau înarmați cu bâte de aluminiu.

— Nu e treaba ta, spuse Chaz. Avem ceva de făcut aici.

— Ce să faceți? Orc, ai lovit-o pe Bette?

— Încălca regulile, spuse Orc.

— Dai într-o fată, omule? spuse Edilio, ofensat.

— Taci, mexicane, spuse Orc.

— Unde e Howard? întrebă Sam, doar pentru a trage de timp până își dădea seama ce putea să facă.

Deja pierduse o luptă în fața lui Orc.

Orc luă întrebarea ca pe o insultă.

— Nu am nevoie de Howard ca să am grijă de tine, Sam.

Orc se apropie de Sam, oprindu-se la un pas de el, cu bâta pe umăr de parcă era pregătit să lovească un home-run, ca un jucător de baseball pregătit pentru următoarea minge rapidă. Doar că semăna mai mult cu T-ball[4]: capul lui Sam era imposibil de ratat.

— Dă-te la o parte, comandă Orc.

— Bine, eu nu mai trec prin asta din nou, spuse Quinn. Lasă-l să o ia, Sam.

Sam observă o mulțime în spatele lui Orc. Erau oameni venind pe stradă, douăzeci și ceva de copii. Și Orc îi observă și întoarse capul.

— Ei nu o să te salveze, spuse el, balansând bâta cu putere.

Sam se lăsă jos. Bâta îi trecu pe lângă cap și Orc se roti, purtat în față de inerție.

Sam își pierduse echilibrul, dar Edilio era pregătit. Urlă și se aruncă cu capul înainte. Edilio era probabil pe jumătate cât Orc, dar îl doborî la pământ, lăsându-l pe spate.

Chaz se duse spre Edilio, încercând să îl ridice de pe Orc.

Mulțimea de copii venea în valuri pe stradă. Voci supărate și amenințări, toate îndreptate către Orc.

Toți țipau, dar Sam observă că niciunul nu se băga în lupta inegală.

O voce se ridică peste zgomotul mulțimii.

— Să nu miște nimeni, spuse Drake.

Orc îl împinse pe Edilio la o parte și începu să lovească cu picioarele lui uriașe, încălțate în adidași Nike, corpul chircit al băiatului. Sam sări în ajutorul prietenului lui, dar Drake fu mai rapid. El veni în spatele lui Orc, îl prinse de păr, îi smuci capul pe spate și îi trase un cot în față.

Sângele îi țâșni pe nas, iar Orc începu să urle furios.

Drake îl lovi din nou și îl lăsă să cadă pe asfalt.

---

[4] Suport pentru mingea de baseball, utilizat de începători ca să exerseze lovitura. (n. red.).

— Care parte din „să nu miște nimeni” nu ai înțeles, Orc? întrebă Drake.

Orc se ridică în genunchi și se aruncă asupra lui Drake ca un fundaș. Acesta se dădu la o parte, sprinten ca un matador. Întinse mâna și îi spuse lui Chaz:

— Dă-mi aia.

Chaz îi dădu bâta.

Drake îl lovi pe Orc în coaste cu o împungere scurtă și rapidă de bâtă. Apoi îl lovi în rinichi, și apoi în cap, cu fiecare lovitură calculată, precisă și eficientă.

Orc se rostogoli pe spate, neajutorat și expus.

Drake îi puse capătul gros al bâtei lui Orc la gât.

— Omule, chiar trebuie să asculți când vorbesc.

Apoi Drake râse, se dădu mai în spate, aruncă bâta în aer, o prinse și o puse pe umăr și apoi zâmbi către Sam.

— Acum, ce-ar fi să îmi zici ce se întâmplă aici, domnule Pompier-Șef.

Sam mai avusese de a face cu bătăuși înainte. Dar niciodată nu văzuse pe cineva ca Drake Merwin. Orc îl depășea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme, însă Drake îl manevrase ca pe o jucărie.

Sam arătă către Bette, care încă era ghemuită.

— Cred că Orc a lovit-o.

— Da? Și ce dacă?

— Și nu aveam de gând să îl las să o facă din nou, spuse Sam cât de calm putu.

— Nu mi s-a părut că erai pregătit să salvezi pe cineva. Mie mi s-a părut că era aproape să îți pierzi capul de pe umeri, spuse Drake.

— Bette nu făcea nimic greșit, strigă o voce ascuțită și tânără din mulțime.

Fără să se uite în spate, Drake spuse:

— Taci! Se întoarse către Chaz. Tu. Explică-ne ce s-a întâmplat.

Chaz era un puști atletic cu părul blond, lung, aproape până la umeri și cu ochelari moderni. Purta o uniformă Coates, șifonată și murdară după multe zile de folosire.

— Fata făcea ceva, spuse el arătând către Bette. Folosea puterea.

Sam simți un fior urcându-i pe șira spinării.

Spusese „Puterea”. De parcă ar fi fost ceva comun, folosit într-o conversație obișnuită.

Drake zâmbi.

— Dar ce vrei să spui, Chaz?

Felul în care rostise cuvintele era fără îndoială o amenințare.

— Nimic, răspunse Chaz repede.

— Ne arăta o scamatorie, strigă o voce. Nu făcea rău nimănui.

— I-am spus să se oprească, zise Orc, care era din nou în picioare, privindu-l pe Drake cu ură, dar și cu prudență.

— Orc e un șerif, spuse Drake rezonabil. Deci când îi spune cuiva să nu mai facă ceva greșit, acel cineva trebuie să se supună. Dacă această fată a refuzat să asculte ordinul, cred că a primit ce merita.

— Nu ai dreptul să bați oamenii, spuse Sam.

Drake avea un zâmbet ca un rechin: prea mulți dinți, prea puțin umor.

— Cineva trebuie să-i facă pe oameni să respecte regulile, nu?

— Sunt reguli împotriva scamatoriilor? întrebă Edilio.

— Da, spuse Drake. Dar presupun că unii oameni nu știau. Chaz? Dă-i pompierului-șef cel mai nou set de reguli.

Sam acceptă o bucată de hârtie mototolită fără să se uite la ea.

— Poftim, spuse Drake. Acum știi regulile.

— Nimeni nu face magie aici, spuse Quinn încercând să aplaneze conflictul.

— Atunci treaba mea s-a încheiat, spuse Drake râzând la propria glumă și îi aruncă bâta de baseball lui Chaz. Bine. Plecați toți acasă.

— Bette va rămâne aici o vreme, spuse Sam.

— Faceți cum vreți.

Drake îi luă pe Orc și pe ceilalți în urma lui. Mulțimea se despărți să îi facă loc.

— Ce tot zice lumea de magie și scamatorii? o întrebă Quinn pe Bette.

Bette dădu din cap.

— Nu a fost nimic.

— A făcut să apară niște bile mici de lumină din mâini, spuse o voce tânără. A fost un truc mișto.

— Bine, ați auzit ce a spus Drake: plecați cu toții, zise Quinn cu voce tare. Duceți-vă toți acasă.

Sam, Quinn și Edilio o duseră pe Bette înăuntru și o așezară în ambulanță. Edilio îi șterse sângele de pe față cu pansamentele sterile, îi dădu un antibiotic și folosi două copci ca să închidă rana.

— Poți să rămâi peste noapte aici, Bette, spuse Sam.

— Nu, trebuie să ajung acasă, fratele meu are nevoie de mine. Dar, mulțumesc, spuse Bette, reușind să schițeze un zâmbet pentru Edilio. Îmi pare rău că ai fost lovit pentru mine.

Edilio ridică din umeri rușinat.

— Nu-i nimic.

•

Sam plecă să o conducă pe Bette acasă, iar Quinn și Edilio se târâră înapoi la etaj.

Quinn se duse la oală și scurse câteva bucăți de rotini. Gustă una.

— Parcă ar fi pilaf, omule.

— Le-am lăsat prea mult, fu de acord Edilio, privind peste umăr.

— Cereale? întrebă Quinn.

Își turnă puțin și începu să fredoneze singur, hotărât să nu intre într-o conversație cu Edilio. Abia îl mai putea suporta. Buna lui dispoziție. Competența lui la aproape orice. Iar acum, modul în care se năpustise la Orc ca un fel de soldat mexican.

Era stupid, se gândi Quinn, era o prostie să ataci pe cineva ca Orc. Nu era bine ce se întâmplase cu Bette, dar ce rost avea să pornești o bătaie cu cineva pe care nu poți să îl bați? Dacă nu ar fi venit Drake, Edilio ar fi avut noroc dacă mai putea merge acum.

Dacă tot veni vorba…

Sam se întoarse și dădu din cap către Edilio, abia uitându-se la Quinn.

Quinn scrâșni din dinți. Perfect. Acum Sam era supărat pe el că nu își luase bătaia. De parcă Sam era un mare erou. Quinn își putea aminti nenumărate dăți când lui Sam îi fusese frică de valuri pe care el sărea. De multe ori.

— Pastele nu au supraviețuit, zise Quinn.

— Am dus-o pe Bette acasă. Sper că e bine, spuse Sam. Ea a zis că e bine.

— Bette are ce ai și tu, nu-i așa? spuse Quinn pe măsură ce Sam se așezase și se înfrupta din castronul lui cu cereale.

— Da. Poate mai puțin decât mine, cred. A zis că tot ce poate să facă e să îi strălucească mâinile.

— Deci încă nu ai făcut praf mâna cuiva, nu?

Quinn era sătul de felul în care Sam îl privea cu milă și dispreț. Era sătul să fie tratat așa doar pentru că își vedea de treaba lui.

Sam ridică privirea, cu ochii întredeschiși, de parcă urma să comenteze. Dar își forță un zâmbet pe buze, își dădu mâncarea la o parte și nu zise nimic.

— De asta nu poți să spui nimănui. Oamenii vor crede că ești un ciudat. Vezi ce se întâmplă cu ciudații, spuse Quinn.

— Bette nu e o ciudată, zise Sam stăpânindu-se să rămână calm, scrâșnind din dinți. E doar o fată de la școală.

— Nu fi fraier, Sam, spuse Quinn. Bette, micul Pete, fetița din foc și cu tine. Dacă sunteți patru, mai sunt și alții. Oamenilor obișnuiți nu o să le placă asta. O să creadă că sunteți periculoși sau ceva.

— Tu asta crezi, Quinn? întrebă Sam încet, încă evitând să îl privească pe Quinn în ochi.

Sam găsi foaia cu regulile în buzunarul de la spate, o despături și o întinse pe masă.

— Doar spun să te uiți în jur, omule! Copiii au deja de ce să fie speriați. Cum pot oamenii normali să…

— Vrei să nu mai zici „oameni normali” pe tonul ăsta, se răsti Sam.

Edilio, întotdeauna pacificatorul, acum între Quinn și Sam, spuse:

— Citește regulile, omule.

Sam oftă. Întinse hârtia cu grijă, scană pagina până jos.

— Numărul unu precizează: Caine este primar în Perdido Beach și toată zona se cheamă FAYZ.

Edilio strâmbă din nas.

— Foarte modest mai e și el, nu-i așa?

— Doi, Drake este șeriful și are puterea să stabilească regulile. Trei, eu sunt pompierul-șef și sunt răspunzător de urgențe. Minunat. Norocul meu. Ridică privirea și adăugă: Norocul nostru.

— Patru, nimeni nu are voie să intre în vreun magazin și să ia ceva de acolo fără permisiunea primarului sau a șerifului.

— Ai ceva împotriva acestei reguli? spuse Quinn. Oamenii nu pot pur și simplu să ia mereu ce le poftește inima.

— N-am nimic cu regula asta, răspunse Sam cu silă. Cinci spune că toți trebuie să o apărăm pe Mary la grădiniță, să îi aducem tot ce ne cere și să o ajutăm ori de câte ori are nevoie. Bine. E drept. Șase: Să nu ucizi.

— Pe bune? întrebă Quinn.

Sam schiță un zâmbet șters, cum făcea când se sătura să fie nervos și se aștepta ca și ceilalți să se potolească.

— Glumeam, zise el.

— Bine, nu te mai prosti și citește aia!

— Încercam doar să păstrez simțul umorului în timp ce lumea se duce de râpă în jurul nostru, spuse Sam. Șase: cu toții trebuie să ajutăm la explorarea caselor etc. Șapte: trebuie să-i raportăm lui Drake informațiile legate de un comportament neadecvat.

— Deci toți ar trebui să fim turnători, spuse Edilio.

— Stai liniștit, nu e niciun polițist de la imigrări, spuse Quinn. Și în orice caz, dacă cineva găsește o metodă de a te trimite înapoi în Mexic, eu merg cu tine.

— Honduras, spuse Edilio. Nu Mexic, pentru a zecea oară.

— Numărul opt, uite aici e. Îl citesc exact cum e scris, spuse Sam. „Oamenii nu au voie să facă scamatorii sau orice altă acțiune care provoacă frică sau îngrijorare.”

— Ce înseamnă asta? întrebă Quinn.

— Caine sigur știe despre putere.

— Mare surpriză, spuse Edilio dând din cap deasupra castronului cu cereale. Copiii spun că a fost mâna lui Dumnezeu. Eu întotdeauna am spus că acest Caine are puterea. Oamenii spun că e un fel de *mago*, știi, ca un magician.

— Nu, omule, dacă ar fi avut puterea, nu i-ar mai fi pus pe Orc și Drake să-i oprească pe oameni să o folosească.

— Ba da, Quinn, spuse Sam. Dacă ar fi vrut ca el să fie singurul care o folosește.

— Ești cam paranoic, nu crezi, frate?

— Numărul nouă, continuă Sam să citească. „Suntem într-o stare de urgență. Pe timpul acestei crize nimeni nu-i va critica, ridiculiza sau împiedica pe oameni să își facă datoria oficială.”

Quinn ridică din umeri.

— Ei bine, suntem în criză, nu? Dacă asta nu e criză, atunci nu știu ce ar putea fi.

— Deci noi nu avem voie să spunem nimic? zise Sam dând din cap neîncrezător.

Momentul de împăcare se terminase. Sam era din nou dezamăgit de Quinn.

— Uite, e ca la școală, nu? comentă Quinn. Nu poți să îți bați joc de profesori. Nu în fața lor cel puțin.

— Atunci o să îți placă numărul zece, Quinn: „Șeriful poate decide că regulile de mai sus nu sunt suficiente pentru a acoperi diferite situații de urgență. În acele cazuri, șeriful poate formula orice reguli de care este nevoie pentru a se asigura că oamenii sunt în siguranță".

— „Formula", strâmbă Quinn din nas. Sună de parcă Astrid i-a ajutat să le scrie.

Sam împinse hârtia deoparte.

— Nu. Nu e stilul lui Astrid.

Își încleștă mâinile, le puse pe masă și anunță:

— Nu e bine.

Expresia îngrijorată a lui Edilio o oglindea pe a lui Sam.

— Da, omule, nu e bine. Acolo spune că Drake și Caine pot face orice vor, oricând vor.

— La asta se rezumă tot, fu de acord Sam. Și oamenii ajung să se întoarcă unii împotriva celorlalți, să se suspecteze unii pe ceilalți.

Quinn râse.

— Nu înțelegi, frate. Oamenii sunt deja suspicioși. Nu sunt vremuri normale, înțelegi? Suntem separați și nu e niciun adult de niciun fel, niciun polițist, niciun profesor sau părinte și, fără supărare, unii dintre noi suferă mutații sau ceva. Te porți de parcă totul ar merge normal, de parcă nu ar exista FAYZ.

Răbdarea lui Sam se termină.

— Tu te porți de parcă Bette merita bătaia aceea. De ce nu ești supărat, Quinn? De ce ești de acord cu faptul că o fată pe care o știm, o fată care nu a făcut rău nimănui, e bătută de Orc?

— Oh, aici voiai să ajungi? De parcă e vina mea? spuse Quinn ridicându-se și trântind scaunul în spate. Sam, eu nu zic că e în regulă că a luat bătaie, bine? Dar la ce te aștepți? Copiii sunt bătuți pentru că poartă anumite haine sau pentru că nu sunt buni la un sport, și atunci intervin părinții sau profesorii. Asta e viața de zi cu zi. Crezi că acum, când totul e atât de încurcat,

copiii o să zică: Oh Sam poate să tragă cu mingi de foc din ochi, ce mișto?” Nu, frate, nu așa merg lucrurile.

Spre surprinderea lui Quinn și chiar și spre cea a lui Sam, Edilio spuse:

— Are dreptate. Dacă sunt mai mulți ca tine și Bette, o să apară probleme. Unele persoane cu putere, altele fără. Eu sunt obișnuit să fiu pe planul al doilea, spuse Edilio aruncând o privire încruntată către Quinn, pe care acesta o ignoră. Dar alții o să fie invidioși sau speriați și o să intre în panică și o să dea vina pe cineva. Avem o expresie spaniolă: *cabeza de turco* – cineva pe care dai vina pentru toate problemele tale.

— Țap ispășitor, traduse Quinn.

Edilio aprobă din cap.

— Da, aia e. Un țap ispășitor.

Quinn întinse mâinile larg, cu o privire inocentă, nedreptățită.

— Eu ce am zis? Așa e: ești diferit, devii victimă. Încerci să fii superior, să faci dreptate, dar nici măcar nu ai înțeles totul. Răul cel mai mare care se putea întâmpla înainte era să intri în bucluc, să fii suspendat și să iei o notă mică, dar acum, dacă o dai în bară, poți să iei o bâtă de baseball în cap. Întotdeauna au existat bătăuși, dar tot adulții erau la conducere. Acum? Acum bătăușii sunt cei care conduc. E un joc diferit, frate, unul foarte diferit. Acum jucăm după regulile bătăușilor.

• ȘAPTESPREZECE

<u>169 ore, 18 minute</u>

— Îmi mai trebuie pastile, strigă Cookie cu o voce care o îngrozea pe Dahra Baidoo și care nu părea să slăbească sau să răgușească.

— E prea devreme, spuse Dahra pentru a mia oară în ultimele trei zile.

— Dă-mi pastilele, zbieră Cookie. Doare. Mă doare atât de rău!

Dahra își puse mâinile la urechi și încercă să descifreze textul din fața ei. Probabil că ar fi fost mai ușor să afle ce trebuie să

facă dacă mai avea internet. Ar fi putut deschide o pagină Google și să tasteze „Vicodin” și „supradoză”. Era mult mai greu să găsească un răspuns în groasa carte *Ghidul practic al medicamentelor*, adus de cineva din singurul cabinet medical din Perdido Beach.

Printre altele, problema era că trebuia să amestece Advil, Vicodin sau Tylenol cu codeină. Și nicăieri în carte nu scria cum să amesteci câte puțin din fiecare când nu ai de ajuns din niciuna.

Prietenul Dahrei, Elwood, era tolănit într-un scaun, adormit. Fusese întotdeauna un prieten de încredere, cel puțin în a sta prin preajmă sau pentru a-i ține companie. Și mereu o ajuta să îl ridice pe Cookie când trebuia să îi pună plosca.

Dar erau și limite în ceea ce putea face prietenul ei. Nu curăța plosca și nu ținea pâlnia când Cookie trebuia să urineze.

Dahra se ocupase cu asta. În cele trei zile de când fusese accidental aleasă să se ocupe de regatul subteran, murdar, întunecat, fără ferestre și lipsit de fericire al bisericii, Dahra făcuse tot felul de lucruri pe care nu crezuse niciodată că le va face. Lucruri pe care nu voia să le facă, de exemplu, să-i administreze în fiecare zi injecții cu insulină unui diabetic de șapte ani.

Cineva bătu la ușă și Dahra își împinse scaunul departe de birou și de cercul de lumină care cădea deasupra cărții inutile.

Mary Terrafino era la ușă cu o fetiță care părea să aibă în jur de patru ani.

— Bună, Mary, spuse Dahra. Ce avem aici?

— Scuze că te deranjez, zise Mary. Știu cât de ocupată ești, dar are o durere de stomac.

Cele două fete se îmbrățișară. Nu se cunoșteau prea bine înainte de FAYZ, dar acum erau ca două surori.

Dahra îngenunche în fața fetiței până la nivelul ei.

— Bună, scumpo. Cum te cheamă?

— Ashley.

— Bine, Ashley, hai să îți luăm temperatura și să vedem care e problema. Poți să vii aici și să te așezi pe masă?

Dahra înveli termometrul electronic într-un strat protector de plastic și i-l băgă fetiței în gură.

— Te descurci, spuse Mary zâmbind.

Cookie urlă pe neașteptate atât de tare și de obscen, încât fetița aproape înghiți termometrul.

— Nu mai am pastile pentru durere, spuse Dahra. Nu știu ce să fac. Am golit cabinetul medical și tot ce primesc e ce mai găsesc oamenii prin case. Dar are dureri atât de mari!

— Se vindecă? Umărul, mă refer?

— Nu, spuse Dahra. Nu o să se facă mai bine. Tot ce pot să fac e să îl curăț.

Dahra examină termometrul.

— Treizeci și șapte cu unu. E normal. Întinde-te pe spate și lasă-mă să verific ceva. O să te apăs pe burtică. S-ar putea să te gâdile puțin.

— O să îmi faci o injecție? întrebă fetița.

— Nu, scumpo. Vreau doar să te apăs un pic pe burtică, spuse Dahra și apăsă destul de tare cu degetele burtica fetiței și apoi luă mâna repede. Te-a durut?

— M-a gâdilat.

— Ce vrei să afli? întrebă Mary.

— Apendicită, spuse Dahra ridicând din umeri. E cam tot ce știu, Mary. Când caut în carte despre durere de stomac, găsesc tot de la constipație până la cancer de stomac. Probabil are nevoie să elimine fecalele.

— Ai fost la toaletă azi? o întrebă pe fetiță.

— Nu cred.

— O duc eu la toaletă, spuse Mary.

— Pune-o să bea niște apă. Știi, câteva cești.

Mary o strânse de mână.

— Știu că nu ești un doctor, dar e bine că te avem.

— Încerc să citesc cartea, oftă Dahra. Dar în principiu tot ce face e să mă sperie. Adică, sunt milioane de boli de care nici nu am auzit și la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Da, îmi imaginez.

Mary trăgea de timp și Dahra o întrebă dacă mai era și altceva.

— Auzi, știu că e ciudat, spuse Mary reducându-și vocea la un nivel confidențial, dar orice îți spun…

— Nu vorbesc cu nimeni despre ce se întâmplă aici, spuse Dahra puțin stânjenită.

— Știu. Scuze. Nu e… adică, e ceva rușinos.

— Mary, am trecut de mult de chestii rușinoase. Sunt aproape de umilire și dezgust acum, așa că orice mi-ai spune nu mă poate deranja.

Mary dădu din cap, își întoarse degetele și spuse în grabă:

— Eu iau Prozac.

— Pentru ce?

— Doar pentru, știi tu, niște probleme. Problema e că nu mai am. Știu că nu e la fel de important ca și ce faci tu, spuse Mary uitându-se la Cookie. Doar că atunci când nu am pastile devin…

Mary trase puternic aer în piept și oftă aproape suspinând.

— Nicio problemă, spuse Dahra vrând să afle mai multe informații, însă instinctul îi spunea să o lase baltă. Stai să văd ce am. Știi cam ce cantitate trebuie să iei?

— Patruzeci de miligrame, o dată pe zi.

— Trebuie să fac pipi, gemu jalnic Cookie.

Dahra se duse la dulapul unde ținea medicamentele. Unele erau puse în sticle mari și albe de farmacie, iar altele în sticle mai mici maro cu capac. Și avea niște pachete cu eprubete luate din cabinetul medical.

Elwood se trezi respirând puternic pe nas.

— Oh, vai, am adormit.

— Salut, Elwood, spuse Mary.

— Uh-huh, spuse Elwood sprijinindu-și capul în palmă și adormind la loc.

— E frumos din partea lui că stă cu tine.

— Nu e bun de nimic, se răsti Dahra, dar apoi se potoli. Dar măcar e aici. Probabil că pot să îți dau pastile de douăzeci de miligrame și să iei două pe zi.

Își vărsă pastilele în mână.

— Uite, sunt destule pentru o săptămână. Scuze, dar nu am în ce să ți le dau.

Mary luă pastilele cu recunoștință.

— Ești o persoană bună, Dahra. Când toate acestea se vor termina, știi, când vom fi mari, poți să te faci doctor.

Dahra râse cu amărăciune.

— După toate acestea, e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Brusc ușile spitalului se deschiseră. Ambele fete se întoarseră brusc și o văzură pe Bette. Se clătina cu mâna dreaptă ținându-se de cap.

— Mă doar capul, spuse Bette.

Abia o puteai înțelege. Vorbea neclar și mâna stângă atârna pe lângă ea de parcă era moartă. Își târî piciorul stâng pe măsură ce înaintă câțiva pași.

Dahra alergă spre ea să o prindă și Bette se prăbuși.

— Elwood, scoală-te! țipă Dahra.

Dahra, Elwood și Mary o cărară pe Bette până în patul unde fusese examinată Ashley.

— Trebuie să merg la toaletă acum, spuse Ashley.

— Oh, Doamne, îmi mai trebuie pastile, urlă Cookie.

— Taci, strigă Dahra și își acoperi urechile și închise ochii. Tăceți toți!

Bette era întinsă pe masă acum și șopti.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar se auzi: „Mm par rău”.

— Nu mă refeream la tine, Bette, își ceru scuze Dahra. Doar întinde-te pe spate.

Dahra se uită la fața ei și îi spuse lui Elwood să-i dea cartea.

Propti cartea deschisă pe burta lui Bette și începu să citească cuprinsul.

— Snt lovtă ici, spuse Bette ridicându-și mâna bună și atingându-și ghemotocul de sânge închegat de la cap.

— Te-a lovit cineva, Bette? întrebă Elwood.

Bette fu tulburată de întrebare. Ridică din sprâncene de parcă nu avea niciun sens și gemu de durere.

— Pare să aibă pareză pe jumătate din corp, spuse Dahra. Uite cum îi cade gura. Și ochii. Nu sunt simetrici.

— Mnn doo-re, gemu Bette.

— Cred că zice că o doare capul, spuse Mary. Ce facem?

— Nu știu ce să zic, ce ar fi dacă i-aș deschide capul și aș vedea dacă pot să fac ceva? spuse Dahra cu o voce ascuțită. Și apoi fac o scurtă intervenție chirurgicală pe Cookie. Nicio problemă. Adică, doar am această carte stupidă.

Luă cartea și o aruncă în partea cealaltă a camerei. Cartea alunecă până în capăt, pe podeaua lustruită de linoleum.

Dahra încercă să tragă puternic aer în piept de câteva ori. Fetița, Ashley, plângea, Mary se uita la Dahra de parcă ea își pierduse mințile și Cookie alterna între a țipa după pastile și a țipa că trebuia să facă pipi.

— S veți grij e frat meu, spuse Bette și o prinse pe Mary de mână. D frat-me mic.

Bette se strâmbă de durere și apoi toate trăsăturile feței i se relaxară.

— Bette, spuse Dahra.

— Bette. Uh-uh, Nu face asta, Bette!

— Bette, șopti Dahra și căută să îi simtă pulsul la gât.

— Ce a zis? întrebă Elwood.

— Cred că ne ruga să avem grijă de fratele ei, răspunse Mary.

Dahra luă degetele de la gâtul fetei și o mângâie de rămas-bun.

— A… Mary nu putu să termine întrebarea.

— Da, șopti Dahra. Probabil avea și hemoragie internă, nu doar externă. Cine a lovit-o în cap a omorât-o. Elwood, du-te la pompieri și găsește-l pe Edilio. Spune-i că trebuie să o îngropăm pe Bette.

— E cu Domnul acum, spuse Mary.

— Nu sunt sigură că există Dumnezeu și în FAYZ, spuse Dahra.

O îngropară pe Bette în piață, lângă fetița cu focul, la ora unu dimineața. Nu era niciun loc special unde să îngroape cadavrele și niciun fel în care să pregătească trupurile pentru a fi înmormântate.

Edilio săpă groapa cu excavatorul lui. Sunetul motorului forțat și loviturile bruște ale cupei păreau oribil de puternice și nelalocul lor.

Sam era acolo împreună cu Astrid și micul Pete, Mary și Albert, venit de la McDonald’s. Elwood venise în locul Dahrei, care trebuise să rămână cu Cookie, și mai erau și gemenele Anna și Emma. Și frățiorul lui Bette era acolo, un copil de nouă ani, plângând în brațele lui Mary. Quinn preferase să nu participe.

Sam și Edilio căraseră corpul lui Bette câteva zeci de metri de la subsolul bisericii până în piață.

Nu găsiră nicio metodă blândă sau demnă de a o coborî pe Bette în groapă, așa că în cele din urmă o rostogoliră înăuntru, iar ea căzu ca un rucsac aruncat.

— Ar trebui să zicem ceva, sugeră Anna. Poate să povestim niște amintiri cu Bette.

Niciunul dintre ei nu fusese prieten cu Bette sau foarte apropiat de ea, dar toți făcură efortul să spună ceva.

Astrid începu să spună Tatăl Nostru.

— Tatăl nostru care ne ești în ceruri, sfințească-se numele Tău.

Micul Pete spunea și el odată cu ea. Mai multe cuvinte decât îl auzise cineva vreodată spunând. Și ceilalți, în afară de Sam, li se alăturară.

Apoi fiecare aruncă o lopată de pământ peste ea, pentru ca apoi Edilio să astupe gaura cu excavatorul.

— O să îi fac o cruce mâine, spuse Edilio după ce termină.

Spre finalul ceremoniei, apărură și Orc și Howard, ca niște fantome în ceață. Nimeni nu vorbi cu ei și ei plecară după câteva minute.

— N-ar fi trebuit s-o las să se ducă acasă, îi spuse Sam lui Astrid.

— Nu ești doctor. Nu aveai de unde să știi că avea hemoragie internă. Și, oricum, ce ai fi putut face? Întrebarea e ce o să facem acum?

— Ce vrei să facem? întrebă Sam.

— Orc a omorât-o pe Bette, spuse hotărât Astrid. Poate că nu a vrut, dar tot crimă e.

— Da. El a omorât-o. Și ce vrei să faci acum?

— Măcar putem să cerem cuiva să se facă ceva cu Orc.

— Cui să cerem? spuse Sam, închizându-și jacheta pentru că era răcoare. Vrei să te duci la Caine să ceri dreptate?

— Întrebare retorică, comentă Astrid.

— Asta înseamnă o întrebare la care eu nu mă aștept ca tu să poți să răspunzi?

Astrid aprobă din cap. Niciunul dintre ei nu avu ce să spună o vreme. Mary, gemenele și cu fratele lui Bette în spate plecară.

— Nu știu dacă Dahra mai poate face față mult timp, spuse Elwood pe un ton vag, ridică din umeri și porni înapoi spre spital.

Edilio se duse lângă Sam și Astrid.

— Nu poate fi doar o simplă întâmplare, spuse el. Mă auziți? Dacă lăsăm asta baltă, unde se va opri? Oamenii nu pot să se bată între ei așa de rău, altfel mor.

— Ai vreo sugestie? întrebă Sam cu răceală.

— Eu? Eu sunt mexicanul, îți aduci aminte? Eu nu sunt de aici, nici măcar nu îi cunosc pe acești oameni. Nu sunt eu marele geniu și nici cel cu putere, omule, spuse el lovind pământul de parcă ar fi fost cineva pe care voia să îl rănească.

Părea că voia să spună mai multe, dar își mușcă buza, se întoarse și plecă cu pași mari.

— Caine îi are pe Drake și pe Orc, pe Panda și pe Chaz, și am auzit că a făcut pace și cu Mallet. Probabil că îi mai are și pe alții, spuse Sam.

— Îți e frică de ei, îl întrebă Astrid.

— Da, Astrid, îmi e.

— Bine, spuse ea. Dar ți-a fost frică și să intri în clădirea în flăcări.

— Nu înțelegi, nu-i așa? spuse Sam cu atâta foc încât Astrid făcu un pas în spate. Știu ce vrei, bine? Știu ce vrei și tu, și încă o grămadă de alți oameni. Vreți ca eu să fie un anti-Caine. Nu vă place cum merg lucrurile și vreți ca eu să îl dau afară. Ei bine, uite ceva ce nu știi: chiar și dacă aș putea să fac asta, nu aș fi mai bun decât el.

— Aici greșești, Sam. Tu ești…

— Noaptea în care am folosit prima dată puterea? Când l-am rănit pe tatăl meu vitreg? Cum crezi că m-am simțit?

— Trist. Plin de regret, spuse Astrid uitându-se la fața lui de parcă răspunsul se afla acolo. Speriat, probabil.

— Da. Toate. Și încă un lucru.

Își ridică mâna și, la câțiva centimetri de fața ei, strânse pumnul.

— M-am simțit cuprins de adrenalină, Astrid. Am zis: o Doamne, uite ce putere am! Uite ce pot să fac! O adrenalină nebunească.

— Puterea corupe, spuse Astrid cu blândețe.

— Da, spuse Sam pe un ton sarcastic. Am mai auzit asta.

— Puterea corupe, puterea totală corupe în totalitate. Am uitai cine a zis asta.

— Fac o grămadă de greșeli, Astrid. Și nu vreau să fac această greșeală. Nu vreau să fiu acela. Nu vreau să fiu Caine. Eu vreau să…

Își deschise brațele larg, într-o manieră neajutorată.

— Eu vreau să fac surf.

— Tu nu vei fi corupt, Sam. Tu nu ai face acele lucruri.

El făcu un pas în spate și ea înaintă să micșoreze distanța.

— Cum poți să fii atât de sigură?

— Păi, din două motive. În primul rând, nu ăsta e caracterul tău. E normal că ai simțit adrenalina puterii. Dar apoi ai respins-

o. Nu ai îmbrățișat-o, ai dat-o deoparte. Ăsta e primul motiv. Tu ești tu, nu ești Caine sau Drake, sau Orc.

Sam vru să fie de acord, vru să accepte asta, dar simți că știa mai bine.

— Nu fi atât de sigură!

— Și motivul numărul doi: mă ai pe mine, spuse Astrid.

— Chiar așa?

— Da.

Toată mânia și frustrarea lui dispărură la acest gând, de parcă cineva l-ar fi scos din priză. Pentru o lungă perioadă de vreme fu pierdut, privind în ochii ei. Ea era foarte aproape. Inima începu să îi bată mai tare, cutremurându-i tot corpul.

Erau la doar câțiva centimetri unul de altul. El micșoră distanța la jumătate și se opri.

— Nu pot să te sărut cu frățiorul tău de față, spuse el.

Astrid se trase mai în spate, îl apucă de umăr pe micul Pete și îl întoarse în cealaltă direcție.

— Dar acum?

• OPTSPREZECE

164 ore, 32 minute

Albert plecă de la înmormântare și traversă piața spre McDonald's. Își dorea să aibă pe cineva cu care să vorbească. Poate dacă aprindea luminile, cineva ar intra pentru un hamburger la o oră foarte târzie.

Dar mica adunare se împrăștie până ca el să apuce să deschidă ușa din față de la McDonald's, de la McDonald's-ul lui. Piața rămase pustie și tăcută, auzindu-se doar bâzâitul cablurilor de deasupra prin care trecea curentul electric.

Albert rămase cu cheile într-o mână și cu șapca de McDonald's în cealaltă. Își dăduse șapca jos în semn de respect pentru decedați. Se întristă și avu o presimțire rea. În mod normal el era o persoană optimistă, dar înmormântarea de la miezul nopții a unei fetițe omorâte de niște bătăuși… nu era ceva ce îți îmbunătățea starea de spirit.

Lui Albert îi plăcuse singurătatea, încă de la începutul FAYZ-ului. Își făcea griji pentru frații și surorile lui și îi simțea lipsa mamei lui. Dar, într-o clipită, trecuse de la a fi cel mai mic din șase frați, de la a fi victima și cel care muncea suplimentar și nu era apreciat cum trebuia, la a fi o persoană responsabilă și respectată în această comunitate nouă și ciudată.

Dar nimic nu schimbase faptul că acum, cu mirosul pământului proaspăt răscolit intrându-i în nări și desfundându-i colțuri adormite ale creierului, ar fi vrut să vadă unul dintre filmele cu crime oribile la care se uita mama lui și să fure floricele de porumb din castronul din brațele ei.

Marile probleme ale FAYZ-ului, ce se întâmpla, cum și de ce, nu îl deranjau prea mult pe Albert. El era o persoană realistă și, în orice caz, acele întrebări erau pentru persoane ca Astrid. Cât despre evenimentele din noaptea aceasta, moartea lui Bette, erau probleme care trebuiau rezolvate de Sam, Caine și de cei de genul lor.

Albert era îngrijorat pentru cu totul altceva: nimeni nu muncea. Nimeni în afară de Mary, Dahra și ocazional Edilio. În rest, toți ceilalți ori făceau curat, ori se plimbau aiurea, ori se băteau, ori pur și umplu stăteau și se jucau sau se uitau la DVD-uri. Erau ca niște șoareci care locuiau într-o casă abandonată: mâncau tot ce găseau, făceau dezordine și lăsau o mizerie mai mare ca înainte.

Nu puteau să mai continue așa. Toți pierdeau vremea. Dar dacă acesta ar fi fost singurul lucru pe care îl făceau, nu ar fi ajuns să se omoare între ei.

Albert asta credea. Știa că așa era. Dar nu putea să explice nimănui și să îi facă să îl asculte. El nu putea să vorbească sigur și calm precum Caine, și nici imparțial și rațional ca Astrid. Când Albert vorbea, nimeni nu îi acorda atenție ca lui Sam.

Avea nevoie de altcineva să explice tot ce îi spuneau instinctele lui.

Albert băgă cheile în buzunar și porni hotărât pe strada cu magazine întunecate. Cel mai bine era să se ducă acasă și să doarmă câteva ore. Soarele avea să răsară curând. Dar el nu se ducea la culcare. Sam, Caine, Astrid și Computer Jack aveau toți câte ceva de făcut și știau fiecare câte ceva, dar acesta era Albert.

— Nu putem fi șobolani, murmură el. Trebuie să fim...

Dar nici măcar încercând să își explice lui nu putu să găsească cuvintele potrivite.

Biblioteca din Perdido Beach nu era impresionantă. Era o clădire întunecată și prăfuită, cu tavanul jos, întâmpinându-l cu un miros de mucegai când deschise ușa. Nu mai intrase niciodată și fu un pic surprins să găsească ușa deschisă și neoanele aprinse bâzâind.

Albert se uită în jur și râse.

— Nimeni nu a intrat aici de când a început FAYZ-ul, spuse el către un raft cu volume broșate galbene.

Se uită și în biroul de stejar al bibliotecarei. Nu știi niciodată unde poți găsi un baton de ciocolată. Însă el găsi o cutiuță cu bomboane mentolate. Păreau că sunt acolo de ceva vreme, așteptându-i pe copiii care nu veneau niciodată.

Luă o bomboană și începu să meargă printre rafturile subțiri ale bibliotecii. Știa că trebuia să știe ceva, dar nu știa ce anume trebuia să știe. Majoritatea cărților păreau că stătuseră acolo, nemișcate, dinainte ca Albert să se fi născut.

Găsi o serie de enciclopedii, în stil Wikipedia, doar că în format tipărit și foarte voluminoase. Se așeză pe carpeta mizerabilă și o deschise pe prima. Nu știa ce anume căuta, dar știa de unde să înceapă. Luă volumul cu litera „M” și căută cuvântul „Muncă”. Găsi două intrări mari și late. Prima era exprimată în termeni fizici.

Cea de-a doua însă descria „munca” drept „activitatea necesară pentru supraviețuirea societății”.

— Da, spuse Albert. Asta căutam.

Începu să citească. Sări de la un volum la altul, înțelegând doar o parte din ce citea, însă de ajuns pentru a urmări o nouă idee. Era la fel ca urmărirea hyperlink-urilor, doar că dura mai mult și necesita mai mult efort fizic.

„Munca” îl duse la „efort”, care îl duse mai departe la „productivitate”, care îl duse la cineva pe nume „Karl Marx”, care îl duse la altcineva pe nume „Adam Smith”.

Albert nu fusese niciodată un elev serios. Dar ce învățase în școală nu însemna mare lucru din punctul lui de vedere. Asta conta. Orice conta acum.

Albert se lăsă ușor pradă somnului și adormi, doar pentru a se trezi speriat, simțind priviri ațintite asupra lui.

Se învârti, sări în picioare și oftă ușurat când văzu că era doar o pisică. Era o pisică tigrată, puțin cam grasă și probabil bătrână. Avea un medalion de bronz în formă de inimioară prins de o zgardă roz. Stătea plină de încredere în mijlocul culoarului și se holba la el cu ochii ei verzi și coada îndoită.

— Bună, pisicuțo, spuse Albert.

Pisica dispăru.

Albert se dădu în spate șocat, cuprins dintr-odată de durere. Pisica sărise pe el, pe fața lui, înfigându-și ghearele ascuțite în pielea lui. Pisica îl scuipă, arătându-și colții în formă de ace, cu o privire încruntată, la un milimetru de ochii lui Albert.

Albert țipă după ajutor, țipă la pisică și aceasta își înfipse ghearele și mai adânc. Albert încă avea un volum din enciclopedie, cel cu litera „S”, în mâna dreaptă. Își dădu singur cu cartea în cap.

Pisica dispăru și Albert își pierdu cunoștința.

Iar acum pisica era în capătul celălalt al camerei, stând calmă pe biroul bibliotecarei.

Era imposibil. Nimic nu se deplasa atât de repede. Nimic.

Albert trase aer în piept amețit și începu să se dea în spate, spre ușa dinspre stradă.

Fără să facă vreo mișcare pe care Albert să o poată detecta, pisica ajunse de pe birou pe ceafa lui Albert. Îl zgâria nebunește și mârâia.

Din nou Albert se lovi cu cartea, iar acum pisica stătea pe un raft, privind în jos către Albert cu ochii ei verzi, plini de dispreț și batjocoritori.

Avea să îl atace din nou.

Instinctul îl făcu pe Albert să ridice cartea, apărându-și fața cu ea.

Simți cartea sărindu-i violent în mâini și fața pisicii, deformată de furie, era la un centimetru de fața lui.

Dar cartea era încă în fața lui.

Și pisica era în carte. Ba nu, trecuse prin carte.

Albert privi șocat cum ochii pisicii se întunecară și sufletul ei de animal se risipi.

Dădu drumul enciclopediei pe podea.

Cartea, volumul greu legat cu piele albastră, tăiase pisica chiar din spatele labelor din față. Era ca și cum cineva o tăiase

în două și lipise bucățile de carte. Partea din spate a pisicii ieșea prin coperta din spate.

Albert gâfâia puternic după efortul depus, dar și complet îngrozit. Chestia de pe podea, chestia aceea nu era posibilă. Și felul în care pisica se mișcase era imposibil.

— E un coșmar. Ai un coșmar, își spuse el.

Dar dacă era un vis, era unul cu o textură foarte apropiată de realitate. Cu siguranță, nu ar visa și mirosul de mucegai. Cu siguranță, nu putea visa cum vezica și intestinele pisicii se împrăștiaseră pe podea.

Albert își aminti că văzuse geanta mare a bibliotecarei pe birou. Cu mâinile tremurând, luă geanta și o vărsă pe birou: ruj, portofel, pudrieră și un telefon mobil.

Ridică enciclopedia. Era grea. Acum greutatea pisicii era adăugată și cartea cântărea în jur de zece kilograme. Și pisica din carte era voluminoasă, prea mare ca să încapă cu ușurință în geantă.

Dar trebuia să arate asta cuiva. Era ceva imposibil. Imposibil. Doar că era adevărat. Albert avea nevoie ca altcineva să îi spună că era real, cineva care să îi confirme că nu visa și că nu înnebunise.

Dar nu Caine. Sam poate? El ar fi la sediul pompierilor, dar asta nu era o chestie pentru Sam, era pentru Astrid. În două minute, ajunse pe veranda bine luminată a lui Astrid.

Astrid deschise ușa cu grijă după ce se uită prin vizor.

— Albert? E miezul… oh, Doamne, ce ai pățit la față?

— Nu mi-ar strica niște plasturi, spuse Albert. Uitase probabil cât de rău arăta. Uitase de durere. Da, nu mi-ar strica niște ajutor. Dar nu de asta am venit.

— Atunci?

— Astrid trebuie să…

Nu își găsi cuvintele. Iar acum, în siguranță pe pragul casei lui Astrid, îl cuprinse frica și pentru un minut nu putu scoate niciun sunet.

Astrid îl trase înăuntru și închise ușa.

— Trebuie să… începu el din nou, însă nici de data asta nu putu spune mai multe, și cu o voce speriată rosti: Doar uită-te.

Aruncă pisica și cartea pe covorul oriental și Astrid împietri.

— Totul s-a petrecut atât de repede! M-a atacat. Nici măcar nu o puteam vedea cum se mișcă. Era într-un loc și apoi era pe mine. Adică, nu sărea, Astrid. Pur și simplu… apărea.

Astrid îngenunche și împinse delicat cartea. Încercă s-o deschidă, dar corpul pisicii trecea prin fiecare pagină, ținându-le împreună. Nu era ca și cum pisica făcuse o gaură prin pagini: pisica parcă se contopise cu hârtia.

— Ce e, Astrid? întrebă Albert.

Ea nu spuse nimic. Doar se holba. Albert aproape vedea cum i se învârteau rotițele în cap. Dar ea nu îi dădu niciun răspuns și, după o vreme, Albert acceptă că nu avea să apară niciun răspuns. Nu exista nicio explicație pentru ceea ce nu putea fi adevărat.

Dar ea văzuse chestia, chestia aceea imposibilă. El nu era nebun.

După o perioadă ce păru foarte lungă, Astrid șopti:

— Hai, Albert. Hai să facem ceva cu zgârieturile acelea.

•

Lana se întinse în cabană în întuneric, ascultând sunetele misterioase ale deșertului de afară. Ceva scotea un foșnet, ca o mână mângâind mătase, iar altceva, o insectă, scotea sunete ca un percuționist care se oprea pentru câteva secunde și apoi pornea din nou.

Moara scârțâia enervant. Niciodată pentru mult timp, niciodată nu urma vreun tipar. Vântul nu bătea, doar câteva adieri întorceau paletele de lemn un sfert de rotație… scârț… sau jumătate de rotație… scârț, scârț… sau doar le atingea, producând un sunet ascuțit precum ciripitul unei vrăbii.

În afara tuturor zgomotelor înfricoșătoare, mai era și sforăitul reconfortant al lui Patrick. El sforăia și se oprea, și apoi sforăia din nou și, din când în când mai scotea un schelălăit ușor, pe care Lana îl iubea.

Trupul Lanei era bine. Rănile ei se vindecaseră miraculos și își curățase și sângele închegat de pe ea. Acum avea și apă, și de mâncare și un acoperiș deasupra capului.

Dar creierul Lanei era un motor turat cu o viteză nebună. Se întorcea din nou și din nou la amintirile momentelor de durere, de teroare, imagini scurte cu scaunul gol al bunicului ei, cu rostogolirea în jos pe pantă, cu vulturii și cu puma.

Dar oricât de îngrozitoare erau acele imagini, erau doar ca o vopsea nouă aplicată peste imagini permanente. Imaginile care rămâneau erau cu casa. Cu școala. Mall-ul. Mașina tatălui ei și furgoneta mamei ei. Piscina publică. Întunecatul orizont imaginar al Las Vegas-ului așa cum se vedea de pe fereastra din dormitorul ei.

Luate împreună, toate acele imagini amestecate din nou și din nou în mintea ei îi alimentau o furie constantă.

Ar fi trebuit să fie acasă, nu aici. În camera ei, cu prietenii ei. Nu singură.

Nu singură ascultând zgomote stranii, un scârțâit și un sforăit.

Dacă ar fi fost un pic mai atentă... Încercase să ascundă sticla de votcă în geanta ei cu mărgele care îi plăcea atât de mult. Geanta fusese prea mică, dar singura mai mare ar fi fost ghiozdanul și ea nu dorise să îl ia pentru că nu se potrivea cu ținuta ei.

Pentru asta fusese prinsă. Pentru o tâmpenie legată de modă, de dorința ei de a arăta cool.

Și acum...

Un val de furie ațintit spre mama ei o cuprinse. Se simțea de parcă urma să se înece în toată furia aceea.

Mama ei era cea pe care o învinovățea. Tatăl ei doar făcuse ce îi spusese mama ei să facă. A fost nevoit să îi dea dreptate mamei, deși el era cel mai delicat și nu era atât de strict ca mama ei.

Care era marea problemă dacă i-ar fi dat lui Tony sticla de votcă? Nu era ca și cum ar fi condus o mașină.

Mama Lanei nu înțelegea Las Vegas-ul. Vegas nu era Perdido Beach. Erau exercitate niște presiuni asupra ei în Vegas. Era un oraș mare, și nu era orice oraș. În Vegas, copiii se maturizau mai repede. Existau așteptări și de la elevi de clasa a șasea sau a șaptea, darămite de la unul de clasa a opta cum era ea.

Tâmpita de maică-sa! Era vina ei.

Cu toate astea era destul de greu să dea vina pe mama ei pentru zidul intimidant din deșert. Era destul de greu.

Poate extratereștrii erau de vină și poate chiar acum niște monștri înfiorători îi urmăreau pe mama și pe tatăl ei pe străzile din Vegas, ca în filmul *Războiul lumilor*. Poate.

Ciudat, Lana găsi acel gând ca fiind liniștitor. La urma urmei, cel puțin nu era urmărită de extratereștri în mașinării gigantice

cu trei picioare. Poate acel zid era un fel de scut de apărare pus împotriva extratereştrilor. Poate era în siguranță de partea aceasta a barierei.

Sticla de votcă nu fusese singurul lucru pe care îl furişase pentru Tony. Lana strecurase şi nişte Xanax de la mama ei pentru el. Şi o dată furase o sticlă de vin dintr-un magazin.

Nu era naivă: nu se gândise niciodată că Tony o iubea sau ceva de genul ăsta. Ştia că el se folosea de ea. Dar şi ea îl folosea pe el, în felul ei. Tony avea un anumit statut în şcoală şi o parte din el îi fusese transferat şi ei.

Patrick sforăi şi îşi ridică brusc capul.

— Ce e, băiete?

Ea se rostogoli de la pătuţul îngust şi se ghemui temător în linişte, în cabana întunecată.

Afară se afla ceva. Putea auzi zgomote înăbuşite de paşi pe pământ.

Patrick se ridică, dar într-un fel ciudat, parcă cu încetinitorul. Avea ghearele scoase şi blana zbârlită, privea intens intrarea.

Se auzi un zgomot ca un câine zgâriind uşa, încercând să intre înăuntru şi apoi Lana auzi sau i se păru că aude o şoaptă.

— Vino afară.

Patrick ar fi trebuit să latre, dar nu o făcea. Era rigid, gâfâia din greu şi privea intrarea prea atent.

— E doar imaginaţia mea, şopti Lana încercând să se liniştească.

— Vino afară, se auzi din nou.

Lana îşi dădu seama că trebuia să facă pipi. Era urgent şi în cabină nu exista nimic de genul unei toalete.

— E cineva acolo? strigă ea.

Dar nu veni niciun răspuns. Poate era doar imaginaţia ei. Poate era vântul.

Se târî până la uşă şi ascultă cu atenţie. Nimic. Aruncă o privire către Patrick. Câinele ei avea încă blana zbârlită, dar se mai relaxase un pic. Pericolul, sau orice ar fi fost, trecuse mai departe.

Lana întredeschise uşa. Nimic. Nu putea vedea nimic, iar Patrick cu siguranţă nu mai era îngrijorat.

Nu avea de ales, trebuia să alerge până la veceu. Patrick ţopăi şi el după ea.

Veceul era o construcție verticală simplă, nedecorată, neornamentată și destul de curată. Bineînțeles, nu era nici lumină, așa că va trebui să meargă pe pipăite, să localizeze colacul și hârtia igienică.

La un moment dat începu să chicotească. Până la urmă, era amuzant ca ea să facă pipi într-un astfel de loc, în timp ce câinele ei stătea de pază.

Drumul înapoi spre cabană fu un pic mai relaxat și Lana se opri un moment să privească cerul întunecat. Luna deja cobora spre orizontul vestic. Stelele... ei bine, stelele păreau ciudate. Dar nu își putu da seama de ce i se păreau ciudate.

Își reluă mersul spre cabană și înțepeni. Între ea și ușa de la intrare stătea un coiot. Dar nu semăna deloc cu cei pe care bunicul ei i-i arătase. Niciunul dintre aceia nu era mare ca Patrick. Dar acest animal sălbatic, galben era de mărimea unui lup. Patrick nu văzuse și nici nu auzise animalul apropiindu-se și acum părea prea șocat pentru a reacționa. Patrick, care se luptase cu o pumă, părea acum intimidat și nesigur.

Bunicul ei o învățase câte ceva despre animalele deșertului: despre coiotul ce trebuia respectat, dar de care nu aveai de ce să te temi, despre șopârlele care te speriau cu săriturile lor bruște, despre căprioarele care semănau mai mult cu niște șobolani decât cu Bambi, despre măgarii atât de diferiți față de cei domestici și despre șerpii cu clopoței care nu reprezentau un pericol atâta timp cât purtai cizme și erai atent.

— Pleacă, strigă Lana și dădu din mână cum o învățase bunicul ei să facă dacă se apropia prea mult de un coiot.

Dar coiotul nu se mișcă.

În schimb, schelălăi ascuțit făcând-o pe Lana să sară în spate. Cu coada ochiului putu vedea niște siluete întunecate alergând spre ea. Trei sau patru umbre rapide.

De data aceasta Patrick reacționă. Mârâi amenințător, își scoase ghearele și își arătă colții, dar coiotul nu se mișcă și tovarășii lui se apropiau cu viteză.

Lana auzise că pentru oameni coioții nu erau periculoși, dar nu avea cum să mai creadă asta acum. Se feri în dreapta, sperând să păcălească animalul, dar acesta fu prea rapid.

— Patrick, sari pe el! îl îndemnă ea neajutorată.

Dar Patrick nu avea de gând să facă ceva mai mult decât să mârâie și în câteva secunde ceilalți coioți aveau să ajungă, și apoi… ei bine, cine știe ce se întâmpla apoi?

Lana nu avea de ales. Trebuia să ajungă la baracă. Trebuia să ajungă sau murea.

Strigă cât de tare putu și o luă la fugă direct spre coiotul din fața ei.

Animalul se retrase surprins.

Apăru o strălucire mică, întunecată, iar coiotul schelălăi de durere.

Lana trecu de el și mai avea zece pași până la baracă. Zece, nouă, opt, șapte, șase…

Patrick o luă la fugă în fața ei și sări panicat înăuntru.

Lana era pe urmele lui, se întoarse și trânti ușa fără a încetini măcar. Alunecă până se opri, se întoarse și se aruncă înapoi în fața ușii.

Dar coioții nu o urmăriseră. Aveau alte probleme. Îi putea auzi cum scoteau zgomote canine de durere și furie și cum schelălăiau.

După o vreme schelălăitul se diminuă până când în final încetă. Un alt coiot începu să urle, începu să urle la lună.

Și apoi se lăsă liniștea.

Dimineața, cu soarele strălucind puternic și cu toate terorile nocturne alungate, Lana găsi coiotul mort, la treizeci de metri de ușă. Încă atașat de botul lui era o jumătate de șarpe cu un cap lat, în formă de diamant. Corpul îi fusese rupt în două, dar nu înainte ca veninul să îi intre în sânge. Pentru o lungă perioadă de timp se holbă la capul șarpelui. Era fără îndoială un șarpe. Dar totuși era sigură că îl văzuse zburând.

Lana își scoase asta din cap, la fel și șoaptele auzite, pentru că șerpi zburători și coioți de mărimea unui dog german care să vorbească nu erau posibili. Exista un cuvânt pentru oamenii care credeau în lucruri imposibile: nebuni.

— Bănuiesc că, până la urmă, bunicul nu era chiar un expert în fauna deșertului, îi spuse ea lui Patrick.

• NOUĂSPREZECE

132 ore, 46 minute

— Nu trebuie să îți placă tipul, frate, dar face o treabă bună.

În dimineața aceea, Quinn era în fața casei cu numărul trei, gata să bată la ușă. Erau Sam, Quinn și o fată pe nume Brooke de la Coates. Ei erau echipa de căutare numărul trei.

Era ziua a opta de când începuse totul și a cincea zi de când Caine pusese stăpânire pe oraș.

Și era a doua zi de când Sam o sărutase pe Astrid lângă un mormânt proaspăt săpat.

Caine organizase zece echipe de căutare, fiecare ocupându-se pentru început de un cvartal. Ideea era de a intra în fiecare casă de pe fiecare stradă. Ei trebuiau să se asigure că aragazurile, aerele condiționate, televizoarele și luminile din interior erau oprite, iar luminile de pe verandă – aprinse. Trebuiau să oprească și sistemele automate de irigație și toate fierbătoarele.

Iar dacă nu își dădeau seama cum să îndeplinească vreuna dintre sarcini, trebuiau să o adauge pe lista lui Edilio. Edilio părea că se descurca de fiecare dată când venea vorba de ceva mecanic. Alerga prin Perdido Beach cu o centură cu scule și doi copii de la Coates ca „ajutoare”.

Echipele trebuiau să caute de asemenea și copiii pierduți, bebelușii care puteau fi abandonați și blocați în pătuțuri sau animalele de casă în fiecare casă, ei făceau câte o listă cu tot ce putea fi folositor, cum ar fi un calculator, și cu orice putea fi periculos, de genul armelor sau drogurilor. Trebuiau să noteze câtă mâncare era în fiecare casă și să adune toate medicamentele pe care le găseau pentru Dahra. Iar scutecele și rețetele se duceau la grădiniță.

Era un plan bun. Era o idee bună.

Fără îndoială, Caine avea niște idei bune și îl pusese și pe Computer Jack să înființeze un sistem de comunicații pentru urgențe. Computer Jack alesese să îl facă de modă veche: instalase radiouri de unde scurte în primărie, în stația de

pompieri, în grădiniță și în casa abandonată pe care Drake și ceilalți șerifi o foloseau ca sediu.

Dar Caine nu luase nicio decizie în privința lui Orc.

Sam se dusese la el și îi ceruse să facă ceva cu el.

Ce ar trebui să fac? întrebă Caine rezonabil. Bette încălca regulile și Orc e unul dintre șerifi. A fost o tragedie pentru toți cei implicați. Lui Orc îi pare foarte rău.

Deci Orc încă patrula străzile din Perdido Beach. Iar în opinia lui Sam, sângele lui Bette era încă pe bâta bătăușului. Și acum frica de așa-numiții șerifi era multiplicată de zece ori.

— Hai să terminăm, spuse Sam, neavând de gând să intre într-o discuție despre Caine de față cu Brooke.

Sam presupusese că fata de zece ani era un spion și, în orice caz, nu era într-o dispoziție prea bună, urmând ca mai târziu să fie verificată și casa lui.

Quinn bătu la ușă și apăsă soneria.

— *Nada*, strigă el încercând ușa care era închisă. Adu ciocanul.

Fiecare echipă avea câte un căruț, fie luat din magazin, fie împrumutat din curtea cuiva, în care cărau un baros.

Verificarea primelor două case le luase două ore. Va trece ceva vreme până când toate casele din Perdido Beach aveau să fie verificate și clasificate ca fiind în siguranță.

— Vrei să dai cu ciocanul? îi ceru Sam părerea lui Quinn.

— Trăiesc pentru ciocan, frate.

Quinn ridică ciocanul cu greu și lovi ușa chiar sub clanță. Lemnul se crăpă și Quinn deschise ușa.

Mirosul îi izbi puternic.

— Oh, omule, cine a murit aici? spuse Quinn în glumă.

Dar gluma nu avea pic de haz.

Chiar în fața ușii, pe podeaua de lemn era o suzetă. Cei trei ne holbară la ea.

— Nu, nu, nu. Nu pot să fac asta, spuse Brooke.

Cei trei rămaseră pe verandă, niciunul dintre ei nu voia să intre înăuntru. Dar nimeni nu era dispus nici să închidă ușa și să plece.

Mâinile lui Brooke tremurau foarte tare și Sam i le cuprinse într-ale lui.

— Nu e nimic. Nu trebuie să intri, spuse el.

Ea era durdulie, pistruiată și roșcată. Purta o uniformă de la Coates și, până în momentul acesta, păru fadă. Nu glumea niciodată și nu se juca, făcea doar ce trebuia să facă, să îl urmeze pe Sam.

— E doar că, după ce Coates… spuse Brooke.

— Ce e cu Coates? întrebă Sam.

Brooke își reveni.

— Nimic. Doar știi, cu toți adulții dispărând… spuse ea și apoi, simțind nevoia să explice mai mult, adăugă: Pur și simplu nu mai vreau să văd lucruri înspăimântătoare, bine?

Sam îi aruncă o privire plină de înțeles lui Quinn, dar acesta ridică din umeri:

— Probabil e un copil mic mort înăuntru. Nu trebuie să intrăm pentru a afla asta.

— E cineva înăuntru? strigă Sam cât de tare putu și apoi spuse către Quinn: Nu putem pur și simplu să ignorăm asta.

— Poate că ar trebui doar să îi spunem lui Caine, zise Quinn.

— Nu îl văd pe el mergând din casă în casă, se răsti Sam. El doar stă în fund și se poartă de parcă e împăratul din Perdido Beach.

Când niciunul dintre ei nu prinse momeala și nu se lăsă păcălit, Sam spuse:

— Dă-mi unul din sacii mari de gunoi.

Quinn desprinse unul.

Peste zece minute, Sam terminase și trăgea după el conținutul sacului pe carpetă până la ușa din față. Îl ridică de bretele și îl cără până la căruț.

— Ca și cum ai duce gunoiul, își spuse Sam.

Mâinile îi tremurau. Era atât de supărat, voia să rănească pe cineva. Era atât de nervos încât, dacă punea mâna pe cei responsabili pentru toate cele întâmplate, i-ar fi strâns de gât.

Dar în principal Sam era supărat pe el însuși. Nici nu știa cu adevărat această familie. Era o casă cu un singur părinte, mama și diverși bărbați și un băiețel. Nu erau prieteni de familie cu ei, nici măcar cunoștințe, dar totuși el ar fi trebuit să se gândească la bebeluș. Acesta ar fi trebuit să fie primul lui gând. Ar fi trebuit să își amintească, dar nu o făcuse.

Fără să se uite în spate la Quinn și Brooke, Sam spuse:

— Deschideți niște ferestre. Lăsați să se aerisească. Ne putem întoarce când nu e atât de… când se duce mirosul.

— Frate, eu nu intru acolo.

Sam se apropie repede de el și Quinn, văzându-i fața, se dădu un pas mai în spate.

— Eu am luat bebelușul de jos și l-am băgat într-un sac de gunoi, bine? Așa că treci înăuntru și deschide ferestrele. Fă-o!

— Omule, chiar trebuie să te relaxezi, spuse Quinn. Nu primesc ordine de la tine.

— Nu, le primești de la Caine, spuse Sam.

Quinn ridică mâna tachinându-l.

— Îmi pare rău, te deranjez cumva? De ce nu îmi arzi mâna, băiatule magic?

Sam și Quinn avuseseră multe dispute de-a lungul anilor. Dar de la începutul FAYZ-ului, în special de când Sam îi spusese lui Quinn adevărul despre el, simplele neînțelegeri deveniseră usturătoare. Acum erau față în față gata să se bată, și Sam era destul de nervos încât să o facă.

— O fac eu, Sam, spuse Brooke.

— Nu vreau să stea așa lucrurile între noi, spuse Sam, fiind încă la câțiva centimetri de chipul lui Quinn.

Quinn se relaxă și forță un zâmbet.

— Nu-i mare lucru, frate.

— Deschide ferestrele și apoi spune-i lui Edilio să sape încă o groapă. Eu mă duc la mine acasă. Ar fi bine dacă ai putea să duci cărucioul până în centru, dar, dacă nu poți, te înțeleg, îi spuse Sam lui Brooke.

Fără să îi mai spună altceva lui Quinn, Sam plecă în grabă și se opri brusc în capătul străzii.

— Brooke, vezi dacă găsești o poză cu el și mama lui, bine? Nn vreau să fie înmormântat singur. Ar fi trebuit să…

Dar nu putu să spună mai multe și, orbit de lacrimile neașteptate, merse de-a lungul străzii și se împiedică de scările casei lui, ale casei pe care o ura. Intră înăuntru și trânti ușa după el.

A durat o vreme până când își dădu seama că laptop-ul mamei lui dispăruse.

Se duse la masă și o pipăi în locul unde trebuia să fie laptop-ul, asigurându-se că nu era o întâmplare.

Apoi văzu sertarele și dulapurile deschise. Mâncarea nu fusese luată, doar aruncată din loc în loc, o parte din ea ajungând pe jos.

Plecă în goană spre camera lui. Lumina era încă acolo. Dar încercarea lui de a o ascunde fusese distrusă. Cineva știa. Cineva văzuse.

Dar nu se oprise aici. În dormitorul mamei lui, sertarele și șifonierul erau devastate.

În dulap mama lui ținea o cutie gri de metal. Sam știa asta pentru că mama lui i-o arătase de mai multe ori spunându-i:

— Dacă vreodată se întâmplă ceva cu mine, aici e testamentul meu. O spunea foarte serios, dar apoi continua: Știi tu, în cazul în care sunt lovită de un autobuz.

— Nu avem autobuze în Perdido Beach, scoase el în evidență.

— Hmm. Probabil asta explică de ce nu ajung niciodată la timp, spunea ea râzând și apoi îl strângea la piept.

— Sam, și certificatul tău de naștere e tot acolo, îi spunea ea cât îl ținea în brațe.

— Bine.

— E alegerea ta dacă vrei să îl vezi sau nu.

Înțepenise în brațele ei. Ea îi oferea o șansă să afle ce scria pe certificatul lui de naștere. Trebuiau să fie trecute trei nume: al lui, al mamei lui și al tatălui.

— Poate că da, poate că nu, spusese el.

Ea îl ținea strâns, dar el cu grijă se ferise de îmbrățișarea ei. Voia să zică ceva. Voia să își ceară scuze pentru cele întâmplate cu Tom. Voia să întrebe dacă cumva tot el l-a gonit și pe tatăl lui adevărat.

Dar toată viața lui era un secret. Și chiar dacă mama lui îi oferise acea ocazie, Sam știa că ea de fapt nu voia ca el să îi violeze intimitatea.

De luni de zile, Sam știuse de cutie. Știuse și unde era cheia.

Dar acum cutia dispăruse.

Fără îndoială știa cine a luat cutia și a cotrobăit în casă.

La acel moment, Caine știa că Sam avea puterea.

Își luă bicicleta, așa cum îi promisese lui Astrid. Și în acest moment simțea cu disperare nevoia de a fi cu ea. Ea ar putea să dea sens lucrurilor.

Majoritatea copiilor acum se deplasau pe bicicletă, chiar dacă nu erau neapărat ale lor, sau cu skateboard-uri. Doar preșcolarii mergeau pe jos. Și pe măsură ce el traversa piața în drum spre casa lui Astrid, văzu o mulțime defilând pe partea cealaltă a străzii. Fratele John era în frunte, Sora Mary împingea un căruț

cu două locuri, o fată de la Coates căra un copilaș în brațe și alți doi copii, aleși pentru această zi, țineau sub control un șir de vreo treizeci de preșcolari. Erau foarte liniștiți pentru un grup de copii mici, dar mai aveau și unele scăpări, îndeajuns ca Mary să strige la ei:

— Julia și Zosia, treceți înapoi în linie!

Gemenele Emma și Anna aveau grijă de coada șirului. Sam le cunoștea cât de cât, o dată chiar ieșise la o întâlnire cu Anna. Emma avea un cărucior cu o singură persoană, iar Anna împingea un căruț de la băcănia lui Ralph, încărcat cu mâncare, scutece și biberoane.

Sam se opri și așteptă ca ei să traverseze strada. Ei nu se îndepărtară de trecerea de pietoni, fapt pe care Sam îl consideră un lucru bun. Era mai bine pentru preșcolari să învețe să traverseze strada de parcă ar fi fost trafic. Unii copii încercaseră să conducă de câteva ori, deseori cu rezultate proaste. Caine stabilise regulile și pentru asta; acum: nimeni nu avea voie să conducă, în afară de unii dintre oamenii lui Caine și de Edilio, care teoretic ar fi trebuit să conducă ambulanța sau mașina de pompieri. Asta dacă și-ar fi dat seama cum funcționează.

— Care-i treaba, Anna? întrebă Sam politicos.

— Bună, Sam. Pe unde ai umblat?

El ridică din umeri.

— La postul de pompieri. Cam acolo locuiesc acum.

Anna arătă cu degetul către micuții care mergeau în fața ei.

— Avem grijă de bebeluși.

— Nasol, spuse Sam.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Și e și foarte bună în ceea ce face, strigă Mary în spate încurajator.

— Pot să schimb un scutec în mai puțin de șaizeci de secunde, spuse Anna râzând. Chiar mai puțin dacă e treaba mică.

— Unde vă duceți cu toții?

— La plajă. Ne ducem la un picnic.

— Mișto. Pe mai târziu, spuse Sam.

Anna îi făcu cu mâna și trecu mai departe.

— Hei, urează-ne „La mulți ani” mie și Annei, Sam, strigă Emma în spate.

— La mulți ani, spuse Sam ridicându-se pe pedale și mărind viteza, îndreptându-se spre casa lui Astrid.

Se simți un pic trist, gândindu-se la întâlnirea pe care o avusese în trecut cu Anna. Era o fată de treabă. Dar adevărul era că el nu era atât de interesat de fete pe atunci. Ieșise cu ea doar pentru că el considerase acest lucru o necesitate. Nu voia ca toți ceilalți copii să spună că e un tocilar. Și mama lui îl tot întreba dacă se întâlnea cu cineva, așa că o invitase pe Anna la un film. De fapt, își și amintise filmul, *Pulbere de stele*.

Mama lui îi dusese cu mașina. Era seara ei liberă. Mama lui îi lăsase la cinematograf și se întorsese să îi ia după. El și Anna merseseră la California Pizza Kitchen și împărțiseră o pizza de pui.

Ziua de naștere?

Sam întoarse bicicleta într-o curbă strânsă și pedală înapoi până în locul unde se întâlnise cu preșcolarii. Nu îi luă mult timp ca să îi prindă din urmă. Tocmai ajunseseră la plajă, și toți copiii treceau cu plicii mici peste zidul ce delimita plaja, râzând pe măsură ce își scoteau papucii și alergau spre nisip, cu Mama Mary strigând după ei ca o învățătoare:

— Luați-vă papucii cu voi. Să nu vă pierdeți papucii. Alex, ridică-ți papucii și ia-i cu tine!

Anna și Emma parcaseră cărucțul plin cu mâncare, scutece și biberoane și Emma dezlega copilul din cărucior.

— Verifică-i scutecul, îi reaminti Mama Mary și Emma se supuse.

Sam își aruncă bicicleta pe jos și alergă epuizat spre Anna.

— Ce e, Sam?

— Ce zi de naștere? gâfâi el.

— Poftim?

— Ce zi de naștere, Anna?

Dură ceva până când și ea îi absorbi frica. Dură o vreme ca motivul acestei frici să o copleșească și pe ea.

— Cincisprezece, șopti Anna.

— Care e problema? întrebă Emma, simțind starea sufletească a surorii ei gemene. Nu înseamnă nimic.

— Nu înseamnă, repetă Anna.

— Probabil ai dreptate, spuse Sam.

— Oh, Doamne, zise Anna. O să dispărem?

— Când v-ați născut? întrebă Sam. La ce oră?

Gemenele priviră speriate una către cealaltă.
— Nu știm.
— Știi ceva, nimeni nu a mai dispărut de atunci, așa că probabil…
Emma dispăru.
Anna începu să țipe.
Ceilalți copii mai mari observară. Chiar și cei mici.
— O, Doamne! strigă Anna. Emma. Emma. O, Doamne!
Îl prinse pe Sam de mână și el o strânse.
Unii dintre preșcolari se speriară și ei și Mama Mary veni la ei.
— Ce s-a întâmplat? Speriați copiii. Unde e Emma?
Anna continua să spună „o, Doamne” și să strige numele surorii ei.
— Unde e Emma? întrebă Mary din nou. Ce se întâmplă?
Sam nu voia să explice. Anna îl rănea, înfigându-i degetele în mâini și privindu-l cu ochii larg deschiși.
— La ce interval de timp v-ați născut? întrebă Sam.
Anna doar se holba în gol, speriată.
Sam își coborî vocea aproape de o șoaptă și repetă:
— La ce interval v-ați născut, Anna?
— Șase minute, șopti ea.
— Ține-mă de mână, Sam, spuse ea. Nu-mi da drumul, Sam!
— Nu o voi face, Anna, nu o să îți dau drumul, spuse Sam.
— Ce o să se întâmple, Sam?
— Nu știu, Anna.
— O să ne ducem unde sunt și părinții noștri?
— Nu știu… Anna.
— O să mor?
— Nu, Anna. Nu o să mori.
— Nu-mi da drumul, Sam!
Mary era și ea acolo acum, cu un copil în brațe. Și John era acolo. Preșcolarii, unii dintre ei, îi priveau serios și îngrijorați.
— Nu vreau să mor, repetă Anna. Nu… nu știu cum e.
— O să fie bine, Anna.
— A fost o întâlnire frumoasă. Atunci când am ieșit împreună, zâmbi Anna.
— Da, a fost.
Pentru o fracțiune de secundă i se păru că Anna se încețoșă. Mult prea rapid ca să fie adevărat. Era neclară, și Sam putea să jure că o văzuse zâmbind înspre el.

Dar degetele lui nu mai strângeau nimic.

Pentru o perioadă teribil de lungă, nimeni nu se mișcă și nu zise nimic.

Cei mici nu începură să plângă, iar cei mari pur și simplu se holbau.

Cu vârful degetelor, Sam încă putea simți atingerea mâinilor Annei. Se holba la locul unde îi văzuse fața. Încă îi mai putea vedea ochii rugători.

Neputându-se stăpâni, întinse o mână în spațiul pe care ea îl ocupase. Se întinse după o față care nu mai era acolo.

Cineva începu să plângă.

Cineva strigă și alte voci, în afara celor mici, începură să se audă plângând.

Lui Sam i se făcu rău. Când profesorul dispăruse, totul fusese neașteptat. De data aceasta știa ce va urma, ca un monstru dintr-un coșmar mișcându-se în reluare. De data aceasta știa, ca și cum ar fi fost legat de șinele de cale ferată neputând să se dea la o parte din fața trenului.

• DOUĂZECI

131 ore, 03 minute

— Pur și simplu s-a întâmplat, anunță Drake.

Caine stătea în scaunul mare de piele, cel care aparținuse primarului orașului. Îl făcea să pară mic și foarte tânăr. Și, pe lângă asta, își mai și rodea unghiile, părând că își suge degetul mare.

Diana era întinsă pe canapea citind o revistă, acordându-le doar puțină atenție.

— Ce s-a întâmplat?

— Cele două fete pe care m-ai pus să le urmăresc. Au făcut amândouă saltul cel mare. Puf, cum a zis idiotul de Quinn.

Caine sări în picioare.

— Exact cum am prezis. Exact cum am zis.

Dar Caine nu părea fericit că avea dreptate. Ieși din spatele biroului și, spre marele amuzament al lui Drake, îi luă revista din mână Dianei și o aruncă în capătul celălalt al camerei.

— Crezi că ai putea să fii atentă?

Diana oftă și se ridică ușor, înlăturând o scamă de pe bluza ei.

— Nu te supăra pe mine, Caine, îl avertiză ea. Eu am fost cea care a zis că trebuie să strângem certificatele de naștere.

Drake își făcuse timp să verifice dosarul Dianei la o zi după ce începuse FAYZ-ul. Dar dosarul ei dispăruse până atunci și, în locul lui, ea îl lăsase pe cel al lui Drake deschis pe biroul doctorului și desenase o față zâmbitoare în dreptul cuvântului „sadic”.

Drake o urâse și înainte, dar după acest eveniment, ura pentru Diana devenise o ocupație constantă pentru el.

Spre dezgustul lui Drake, Caine acceptă răspunsul Dianei.

— Da. A fost o idee bună, spuse Caine. O idee foarte bună.

— Băiatul Dianei, Sam, era acolo, spuse Drake.

Diana nu răspunse provocării.

— O ținea de mână pe una din ele când a dispărut, adăugă Drake. O privea direct în ochi. Vezi tu, după ce prima fată a dispărut, cu toții știau ce se va întâmpla. Și cea de-a doua fată plângea. Eram prea departe ca să aud ce spunea, dar îți puteai da seama că făcea pe ea de frică.

— Sadic, spuse Diana. Bucuria pentru durerea altuia.

Drake își etală zâmbetul de rechin.

— Vorbele nu mă sperie.

— Dacă te-ar speria nu ai fi un psihopat, Drake!

— Terminați amândoi, spuse Caine trântindu-se înapoi în scaunul prea mare și începând să își muște din nou degetul. E șaptesprezece noiembrie. Am cinci zile la dispoziție să găsesc o soluție.

— Cinci zile, repetă Drake.

— Nu știu ce ne-am face dacă ai dispărea și tu, Caine, spuse Drake aruncând o privire grăitoare către Diana, care spunea exact ce va face dacă acela nu ar mai fi.

Computer Jack intră repede în cameră agitat și privind cruciș în felul lui caracteristic, cărând în mână un laptop.

— Ce e? mârâi Caine.

— Am spart parola, spuse mândru Computer Jack. Când primi ca răspuns niște priviri nedumerite, continuă: Laptop-ul asistentei Temple.

Caine îl privi încurcat.

— Ce? O! Minunat! Am probleme mai mari. Dă-i-l Dianei și ieși afară.

Computer Jack îi dădu laptop-ul Dianei și fugi afară.

— Vierme mic și speriat ce e, nu-i așa? spuse Drake.

— Lasă-l în pace. E folositor, îl avertiză Caine. Drake. Ce ai văzut mai exact când fata a… dispărut?

— Pe prima fată nu am văzut-o când s-a întâmplat. Dar la a doua m-am uitat atent. Într-un minut era acolo, în următorul dispăruse.

— La unu și șaptesprezece?

Drake ridică din umeri.

— Cam așa ceva.

Caine lovi cu putere cu pumnul în masă.

— Nu vreau aproximativ, idiotule, strigă el. Încerc să îi dau de cap. Știi, nu e vorba doar de mine, Drake! Toți îmbătrânim. Și tu o să fii într-o zi în situația asta, așteptând să dispari.

— Pe doisprezece aprilie, la doar un minut după miezul nopții, Drake, spuse Diana. Nu că aș fi memorat exact ziua, ora și minutul sau ceva…

Apoi tăcu, citind ceva pe ecranul calculatorului.

— Ce e? întrebă Caine.

Diana îl ignoră, dar era clar că găsise ceva foarte important în jurnalul lui Connie Temple. Diana se ridică brusc, cu grația unei feline, și deschise dulapul. Scoase cutia gri de metal și o puse aproape cu umilință pe biroul lui Caine.

— Nimeni nu a deschis-o încă? întrebă ea.

— Eram mai interesat de laptop-ul asistentei Temple, spuse Caine. De ce?

— Fă-te folositor, Drake! ordonă Diana. Sparge lacătul.

Drake luă un deschizător de scrisori, inseră lama în lacătul de calitate inferioară și răsuci. Lacătul se deschise.

Diana deschise cutia.

— Seamănă cu un testament. Și, ah, asta e interesant, un articol de ziar despre evenimentul cu autobuzul de școală de care am tot auzit. Și… uite-l.

Ridică un dosar de plastic ce proteja un certificat de naștere amănunțit. Se holbă la el și începu să râdă.

— Ajunge, Diana, o avertiză Caine.

Sări în picioare și îi luă Dianei certificatul din mână. Se holbă ridicând din sprâncene și apoi se așeză brusc, ca o marionetă căreia cineva îi tăiase sforile.

— Douăzeci și doi noiembrie, spuse Diana, zâmbind cu răutate.

— Coincidență, spuse Caine.

— E mai mare cu trei minute decât tine.

— E o coincidență. Nu semănăm.

— Cum se cheamă gemenii care nu sunt identici? spuse Diana punându-și degetul în dreptul gurii, parodiind o gândire profundă. Oh, da, gemeni biovulari. Același pântec, aceiași părinți, embrioni diferiți.

Caine părea gata să leșine. Drake nu îl văzuse niciodată așa.

— E imposibil.

— Niciunul din voi nu vă știți tatăl adevărat, spuse Diana.

Acum își juca rolul frumos, cât de compătimitoare putea fi.

— Și de câte ori mi-ai spus că nu semeni deloc cu părinții tăi, Caine?

— Nu are niciun sens, respiră puternic Caine.

Se întinse să o ia pe Diana de mână și, după o scurtă ezitare, ea îl lăsă.

— Despre ce tot vorbiți? întrebă Drake.

Nu îi plăcea să fie singurul care să nu știe despre ce e vorba, dar amândoi îl ignorară.

— Scrie și în jurnal, spuse Diana. Asistenta Temple știa că ești un mutant. Bănuia că ai un fel de putere imposibilă, și evident că îi bănuia și pe alții. Te-a suspectat pe tine pentru multe răni provocate pentru care nimeni nu putea stabili o cauză.

Drake izbucni în râs, prinzându-se de toată treaba.

— Vrei să zici că asistenta Temple era mama lui Caine?

Caine explodă de furie:

— Taci, Drake!

— Doi băiețași născuți pe douăzeci și doi noiembrie, spuse Diana. Unul rămâne cu mama lui, iar celălalt e adoptat de o altă familie.

— Era mama ta și te-a lăsat pe tine și l-a păstrat pe Sam? spuse Drake râzând de umilința lui Caine.

Caine se întoarse și îndreptă mâinile spre Drake.

— Greșeală, spuse Diana, deși nu fu clar dacă vorbea cu Caine sau Drake.

Ceva îl lovi puternic pe Drake în piept. Parcă fusese lovit de un camion. Fu ridicat de pe picioare și aruncat într-un perete. Sparse câteva rame și căzu grămadă.

Încercă să se scuture. Voia să sară pe Caine, să termine cu el repede, până când ciudatul să îl poată lovi din nou, dar Caine era acolo, deasupra lui, cu fața roșie și cu dinții încleștați ca un câine turbat.

— Îți aduci aminte cine e șeful, Drake? spuse Caine cu o voce guturală aproape animalică.

Drake dădu din cap acceptând înfrângerea. Pentru moment.

— Ridică-te, îi ordonă Caine. Avem treabă.

•

Astrid era pe verandă cu micul Pete. Era cel mai bun loc pentru a sta un pic la soare. Ea stătea pe balansoarul mare împletit din salcie, cu picioarele proptite sus pe balustradă. Picioarele ei goale și albe ardeau în lumina razelor. Întotdeauna avusese pielea deschisă și nu fusese niciodată o persoană obsedată de bronzat, dar azi simțea nevoia să stea la soare. Zilele împreună cu micul Pete erau petrecute mai mult înăuntru. După puțin timp, casa începuse să pară a fi o închisoare.

Se întreba dacă așa se simțea și mama ei. Asta era explicația pentru care mama ei trecuse de la a-și petrece toată ziua și toată noaptea devotată lui Pete la a găsi orice scuză pentru a-l lăsa cu oricine îl putea ține?

Strada unde locuia Astrid se schimbase puțin de când apăruse FAYZ-ul. Mașinile stăteau și nu se mai mișcau deloc. Nu era niciun pic de trafic. Curțile erau neîngrijite. Florile de la două case distanță, pe care domnul Massilio le întreținea mereu atât de frumos, păleau în lipsa lui. Stegulețele erau ridicate la câteva cutii poștale, așteptând poștașul care nu mai venea niciodată. Pe stradă era o umbrelă deschisă, purtată de vânt câte puțin, încoace și încolo. La câteva case distanță, un animal sălbatic, sau poate doar un animal de casă flămând, răsturnase coșul de gunoi vărsând pe alee coji de banane înnegrite, oase de pui și ziare ude.

Astrid îl văzu pe Sam pedalând îndârjit pe bicicletă. El îi spusese că va veni să o ia, să o ducă la supermarket și ea îl

așteptase neliniștită, cuprinsă de tot felul de emoții. Voia să îl vadă și era agitată din cauza asta.

Sărutul sigur fusese o greșeală.

Sau poate că nu.

Sam își aruncă bicicleta pe gazon și urcă scările.

— Bună, Sam.

Era evident că era supărat. Ea își lăsă picioarele jos și se aplecă.

— Anna și Emma au dispărut.

— Poftim?

— Eram acolo. Mă uitam la ele. O țineam pe Anna de mână când s-a întâmplat.

Astrid se ridică în picioare și, fără să gândească prea mult, își înfășură brațele în jurul lui Sam, cum făcea când încerca să îl liniștească pe micul Pete.

Dar, spre deosebire de Pete, Sam răspunse la atingerea ei și o strânse înapoi. Pentru un moment, fața lui era în părul ei și ea îi auzi respirația greoaie aproape de ureche. Și se părea că avea să se întâmple din nou, sărutul, dar apoi, amândoi deodată, se separară.

— Era speriată, spuse Sam. Anna, vreau să zic. A văzut-o pe Emma dispărând. S-au născut la un interval de doar șase minute. Deci prima dată a fost Emma. Și apoi Anna, așteptând, știind ce va urma.

— Groaznic. Sam, vino înăuntru, spuse ea aruncând o privire către fratele ei care se juca, așa cum obișnuia.

Astrid îl duse pe Sam până în bucătărie și îi turnă un pahar cu apă. El bău jumătate într-o singură înghițitură.

— Mai am cinci zile, spuse Sam agitat. Cinci. Zile. Nici măcar o săptămână.

— Nu știi sigur asta.

— Nu zice, bine? Nu zice. Nu-mi spune o poveste despre cum o să fie bine. Nu o să fie bine.

— Bine, spuse Astrid. Ai dreptate. Cumva, vârsta de cincisprezece ani reprezintă pragul, și când ajungi acolo dispari.

Confirmarea acestui fapt parcă îl liniști. Avea nevoie să audă adevărul gol-goluț. Astrid realiză că aceasta era o metodă de a-l ajuta pe Sam, nu doar acum, ci și în viitor. Dacă ar avea un viitor.

— Evitam asta. Nu mă gândeam la ea. Aproape mă convinsesem că nu avea să se întâmple, spuse el reușind să zâmbească, în principal pentru Astrid.

Putea vedea cum frica lui se oglindea în ea și acum încerca să o liniștească.

— Și, în plus, e bine că nu va trebui să îmi fac griji pentru Ziua Recunoștinței aici în FAYZ.

— S-ar putea să fie o metodă de a evita situația, spuse Astrid cu grijă.

El se uită la ea optimist, sperând că ea avea un răspuns.

Ea dădu din cap și el zise:

— Nimeni nu caută nici măcar o metodă de a ieși din FAYZ. Poate există o cale de scăpare. Cine știe, poate fi și o poartă deschisă larg în barieră. Poate o ieșire spre mare. Poate spre deșert sau sus, spre pădurea națională. Nimeni nici măcar nu s-a uitat.

Astrid rezistă îndemnului de a eticheta acest sentiment ca a te agăța de un fir de ață. În schimb, zise:

— Dacă ar exista o ieșire, ar exista și o intrare. Și toată lumea ar trebui să știe ce s-a întâmplat. Perdido Beach, centrala nucleară, autostrada blocată, nu se poate ca nimeni să nu fi observat. Și ei au mai mulți oameni și mai multe resurse decât noi. Probabil că jumătate din oamenii de știință din lume se ocupă de ea. Dar totuși suntem încă aici.

— Știu. Știu toate aceste lucruri.

Era mai calm acum și se așeză pe unul dintre scaunele de lângă bar. Pipăi cu o mână suprafața fină de granit, parcă apreciind răcoarea pietrei.

— M-am mai gândit, Astrid. Cum ar fi un ou?

— Um. Nu mai am ouă.

— Nu, mă refer să te gândești la un ou. Puiul de găină reușește să iasă din ou, nu? Dar dacă încerci să îl spargi, totul se distruge, spuse el gesticulând, încercând să ilustreze ideea. Când văzu că ea nu răspunse, fu demoralizat și spuse: Avea sens când mă gândeam la acest lucru.

— De fapt, chiar are un anumit sens, spuse ea.

El fu surprins. Ochii îi sclipiră cum îi plăcea lui Astrid și zâmbi înclinat într-o parte.

— Pari surprinsă, spuse el.

— Sunt, puțin. S-ar putea să fie o analogie competentă.

— Spui „analogie competentă” doar ca să arăți că ești mai deșteaptă decât mine, o tachină el.

Privirile li se întâlniră. Apoi amândoi se uitară în altă parte zâmbind rușinați.

— Îmi pare rău, știi, spuse el. Adică, momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Îmi pare rău.

— Vrei să zici...

— Da.

— Nici eu, spuse Astrid. Ăăă, a fost prima dată pentru mine. Adică, dacă nu se pune și când l-am pupat pe Alfredo Salvin în clasa întâi.

— Prima dată?

— Păi. Da. Tu?

El tresări și clătină din cap cu părere de rău. Apoi spuse:

— A fost prima dată când a însemnat ceva pentru mine.

O liniște confortabilă se lăsă. Apoi Astrid spuse:

— Sam, chestia cu coaja de ou: spui că, dacă oamenii din afară ar încerca să penetreze bariera, ar putea să fie periculos pentru noi. Și că oamenii de afară au luat și asta în calcul. Se poate ca noi să fim singurii care să poată sparge bariera și să ieșim. Poate că toată lumea așteaptă și ne privește, sperând că ne vom da seama cum să ieșim din ou.

Deschise un dulap de deasupra ei, luă o pungă de prăjituri pe jumătate goală, o puse pe bar și luă una pentru ea.

— E o teorie bună, dar îți dai seama că e puțin probabil.

— Știu. Dar nu vreau să stau pur și simplu aici și să aștept să bată ceasul dacă există o ieșire din FAYZ.

— Ce vrei să faci?

El ridică din umeri. Avea un fel aparte care nu exprima îndoială sau nesiguranță, ci îl făcea să semene mai mult cu cineva care se lepăda de o povară grea, eliberându-se pentru a acționa.

— Vreau să urmăresc toată bariera să văd dacă e cumva vreo poartă mare. Poate dacă treci prin poarta aceea, toată lumea e acolo, știi? Mama mea, părinții tăi. Anna și Emma.

— Profesorii, adăugă Astrid.

— Nu strica o imagine frumoasă, spuse Sam.

— Ce se întâmplă dacă într-adevăr găsești o poartă, Sam? Treci prin ea? Și ce se va întâmpla cu toți copiii încă blocați în FAYZ?

— Ies și ei.

— Nu vei ști sigur că e o poartă până nu treci prin ea. Și, odată ce ai ieșit, e posibil să nu te mai poți întoarce.

— Astrid, în cinci zile vă părăsesc. Dispar. Îmi sap o groapă.

— Trebuie să te gândești la tine, spuse Astrid.

Sam parcă fu lovit.

— Nu cred că e drept să...

Orice avea de gând să spună se pierdu, pentru că în acel moment se auziră două zgomote succesive. Primul fu o bufnitură venită de afară, iar cel de-al doilea – țipătul micului Pete.

Astrid alergă spre ușă, o deschise cu putere și îl găsi pe micul Pete ghemuit, tremurând, pregătit să se descarce.

Lângă el, pe podeaua de scânduri, era o piatră.

Iar pe trotuar, râzând, erau Panda, un puști de la Coates pe nume Chris și Quinn. Panda și Chris țineau în mână câte o bâtă de baseball. Iar Chris, de asemenea, căra și un sac alb de gunoi. În sac, abia vizibil, era logoul unui nou model de joc.

— Ați aruncat cu o piatră în fratele meu? izbucni violent și fără frică Astrid, îngenunchind lângă micul Pete.

Sam traversă deja jumătate de curte, înaintând cu pași mari, hotărâți.

— Ce ai făcut, Panda?

— Mă ignora, spuse Panda.

— Panda doar se prostea, Sam, spuse Quinn trecând între cei doi.

— Să arunci cu o piatră într-un copil inofensiv e o glumă? întrebă Sam. Și, până la urmă, tu ce cauți cu târâtura asta?

— Pe cine faci tu târâtură? întrebă Panda, strângând mai tare bâta, dar nevrând neapărat să lovească cu ea.

— Pe cine? Pe oricine care aruncă cu o piatră într-un copil mic, spuse Sam rămânând ferm pe poziție.

Quinn ridică mâinile încercând să facă pe pacificatorul.

— Liniștește-te, frate! Eram doar într-o mică misiune pentru Mama Mary. Ea l-a ales pe Panda și l-a trimis să caute ursulețul de pluș al unui copil, bine? Făceam o faptă bună.

— Făceați bine și furați lucrurile altcuiva? arătă Sam către sacul de gunoi din mâna lui Chris. Și pe drumul de întoarcere v-ați gândit să aruncați cu o piatră într-un copil autist?

— Hei, termină, spuse Quinn. Îi ducem jocul lui Mary, ca să le dea copiilor ceva de făcut.

Micul Pete îi urla lui Astrid în ureche, iar ea nu auzea tot ce se spunea, doar fragmente dintr-un schimb nervos de cuvinte între un Quinn iritabil și un Sam furios.

Sam se întoarse pe călcâie și porni spre ea. Quinn îi arătă pe la spate degetul mijlociu și plecă hoinărind pe stradă cu Panda și puștiul de la Coates.

Sam se trânti violent pe scaunul de pe verandă. Zece minute îi trebuiră lui Astrid să îl liniștească pe frățiorul ei și să îl redirecționeze către jocul lui video. Sam fierbea.

— Devine nefolositor. Mai rău decât nefolositor, spuse Sam și apoi potolindu-se continuă: O să trecem peste.

— Te referi la tine și la Quinn?

— Da.

Astrid se gândi să nu mai spună nimic. Dar era o discuție pe care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să o poarte cu Sam.

— Nu cred că va trece peste.

— Nu îl cunoști atât de bine.

— E gelos pe tine.

— Păi, bineînțeles, sunt atât de frumos, spuse Sam încercând să o transforme într-o glumă.

— El e un tip de persoană, tu ești alta. Când viața decurge normal, semănați mult. Dar când viața ia o întorsătură ciudată și înfricoșătoare, când apare o criză, deodată sunteți persoane complet diferite. Adevărat, nu e vina lui Quinn, dar el nu e curajos. El nu e puternic. Tu ești.

— Tot vrei ca eu să fiu marele erou.

— Vreau să fii tu însuți, spuse ea rămânând lângă micul Pete și întinzându-se să îl prindă pe Sam de mână. Sam, lucrurile o să se înrăutățească. Acum toată lumea e într-o stare de șoc. Sunt speriați. Dar încă nu au realizat cât de speriați ar trebui să fie. Mai devreme sau mai târziu, proviziile de mâncare se vor termina. Mai devreme sau mai târziu, centrala electrică va ceda. Când o să rămânem în întuneric, flămânzi, disperați, cine o să fie la conducere? Caine? Orc? Drake?

— Ei bine, spuse el laconic, faci totul să sune foarte amuzant.

— Bine, nu te mai cicălesc, spuse Astrid observând că trebuia să se oprească.

Îi cerea imposibilul acestui băiat pe care abia îl cunoștea. Dar știa că asta trebuia să facă.

Credea în el. Știa că el are un destin.

Dar se întreba de ce. Nu era logic. Ea nu credea în destin. Toată viața, Astrid se bazase pe creierul ei, pe fapte. Dar acum exista o parte din ea pe care abia o cunoștea, o parte neglijată, îngropată a minții ei o îndemna. Fără niciun motiv, pur și simplu un instinct care îl spunea să îl preseze.

Dar era sigură.

Sigură.

Astrid își întoarse privirea spre micul Pete, ca Sam să nu vadă îngrijorarea de pe fața ei, dar nu îi dădu drumul la mână.

Era sigură. Parcă ar fi răspuns la întrebarea: „Cât fac doi plus doi?” Atât de sigură era.

Îi dădu drumul la mână și inspiră puternic. Nu mai era atât de sigură acum. Se încruntă și mai tare și spuse:

— Să mergem la magazin.

Sam nu era atent, era preocupat, și nu văzu felul în care Astrid se holba concentrată la mâinile ei și își șterse palmele pe pantaloni.

— Da, spuse el. Mai bine mergem cât încă mai putem.

• DOUĂZECI ȘI UNU

129 ore, 34 minute

— Arată-mi lista, ceru Howard.

Băiatul stătea afară în fața ușii de la supermarketul lui Ralph, așezat pe scaunul de pe gazon, cu picioarele ridicate pe un al doilea scaun. Avea un mic DVD-player și se uita la Spider-Man 3. Abia ridică privirea când ei se apropiară.

— Nu am o listă, spuse Astrid.

Howard ridică din umeri.

— Îți trebuie o listă. Nimeni nu intră înăuntru fără o listă.

— Bine, ai o coală de hârtie și un creion? spuse Sam.

— Chiar se întâmplă să am, Sam, spuse Howard.

Scoase un carnețel îndoit din buzunarul unei jachete de piele și i-l dădu lui Astrid.

Ea scrise și i-l înapoie lui Howard.

— Puteți să luați orice e proaspăt că o să se strice. Înghețata aproape s-a terminat, dar se poate să găsiți niște înghețată pe băț. Se uită spre micul Pete și continuă: îți place înghețata pe băț, retardatule?

— Termină odată ce ai de zis, spuse Sam.

— Dacă vreți conserve sau paste, sau ceva asemănător, trebuie aveți permisiunea lui Caine sau a unuia dintre șerifi.

— Ce vrei să zici? întrebă Astrid.

— Adică puteți lua salată, ouă și lapte pentru că o să se strice în curând, dar păstrăm conservele sau orice nu se va strica.

— Bine, bănuiesc că e logic, recunoscu Astrid.

— De asemenea, și produsele din hârtie. Fiecare primește câte o rolă de hârtie igienică. Așa că vedeți cum o folosiți.

Howard aruncă din nou o privire asupra listei.

— Tampoane? Ce mărime?

— Mai taci, spuse Sam.

Howard începu să râdă.

— Intrați. O să verific tot ce luați când ieșiți, și dacă nu e în regulă, vă trimit să le puneți înapoi.

Magazinul era un dezastru. Înainte să pună Caine un paznic, fusese prădat de tot ce însemna mâncare semipreparată. Și copiii nu fuseseră ordonați sau grijulii. Erau borcane de maioneză sparte, vitrine deschise, cioburi de la geamurile congelatoarelor.

Erau muște peste tot și locul începuse să miroasă a gunoi. Unele becuri se arseseră, lăsând magazinul doar parțial luminat. Postere viu colorate cu oferte speciale și reduceri încă atârnau deasupra lor.

Sam luă un cărucior și Astrid îl ridică pe micul Pete și îl puse în scaun.

Florile din colțul micuț al florarului erau ofilite și zeci de batoane Mylar cu urări de „la mulți ani” sau pentru Ziua Recunoștinței încă pluteau prin aer pierzând altitudine.

— Poate ar trebui să iau un curcan, spuse Astrid uitându-se la vitrina cu mâncare specifică Zilei Recunoștinței: plăcintă cu dovleac, carne tocată, sos de merișoare, curcan și umplutură.

— Știi cum să pregătești un curcan?

— Pot să găsesc instrucțiuni pe internet.

Astrid oftă.

— Sau, nu. Poate au o carte de bucate pe aici.

— Bănuiesc că sos de merișoare nu putem lua.

— Nimic conservat.

Sam merse mai departe până la raionul de produse proaspete și se opri, realizând că Astrid încă se holba la vitrina sezonieră. Plângea.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Astrid își șterse lacrimile, dar apărură altele.

— Cumpărăturile le făceam mereu noi trei împreună. Mama, Petey și cu mine. Era momentul când puteam vorbi. O dată pe săptămână. Știi, făceam cumpărăturile destul de încet și discutam despre ce să mâncăm și alte chestii. Nu am venit niciodată aici fără mama mea.

— Nici eu.

— E ciudat. Arată la fel, dar nu e.

— Nimic nu mai e la fel, spuse Sam. Dar oamenii tot trebuie să mănânce.

Reuși să scoată un zâmbet șovăielnic de la Astrid.

— Bine. Hai să cumpărăm.

Luară salată, morcovi și cartofi. Sam se duse în spatele tejghelei și luă două bucăți de carne pe care le înfășură în hârtie. Pe unele bucăți de carne, care rămăseseră afară când dispăruseră măcelarii, muștele se așezaseră grămadă, dar carnea din vitrină părea neatinsă.

— Altceva, doamnă? întrebă el.

— Ei bine, din moment ce nimeni nu o vrea, aș putea să iau și friptura.

Sam se aplecă și se uită în vitrină.

— Bine, mă dau bătut. Care din ele e?

— Aia mare de acolo, arătă ea cu degetul pe geam. Pot să o pun în congelator.

— Desigur. Friptura.

Sam o ridică și o puse pe o foaie de hârtie.

— Îți dai seama că e în jur de douăzeci de dolari kilogramul?

— Socotește-o la mine.

Trecură mai departe la vitrina cu brânzeturi. Acolo era Panda, pândind nervos și ținând bâta pregătită.

— Iar tu? se răsti Sam.

Panda nu răspunse și Astrid începu să țipe.

Sam se întoarse și văzu doar o imagine scurtă cu Drake Merwin până când ceva îl lovi în cap. Căzu peste un raft cu parmezan, împrăștiind recipientele verzi în toate direcțiile.

Văzu o bâtă apropiindu-se și încercă să o pareze, dar era amețit și nu putu focaliza. Genunchii îl lăsară și se prăbuși la pământ.

Ca de departe, văzu niște copii, patru sau cinci, mișcându-se repede. Doi dintre ei o prinseră pe Astrid și îi ținură mâinile la spate.

Se auzi o voce de fată, una pe care Sam nu o recunoscu până când nu îl auzi pe Panda spunând:

— Diana.

— Leagă-l la mâini, spuse Diana.

Sam opuse rezistență, dar nu își putea controla mușchii. Ceva îl prinse de mâna stângă, apoi și de cea dreaptă. Degete puternice îl țineau nemișcat.

Când se putu concentra rămase uimit, holbându-se stupid la ce se întâmplase. Încheieturile îi fuseseră legate cu o sfoară de plastic. Și în jurul fiecărei mâini era prins, cu bandă adezivă, câte un balon Mylar dezumflat.

Diana Ladris îngenunche, venind cu fața la nivelul lui.

— E Mylar. E o suprafață reflectorizantă. În locul tău nu aș încerca să îmi folosesc puterea. Ți-ai arde singur mâinile.

— Ce faceți? spuse Sam neclar.

— Fratele tău vrea să aveți o conversație.

Nu avea niciun sens pentru Sam și nu fu sigur că auzise bine. Singura persoană căreia îi spusese vreodată „frate” era Quinn.

— Dați-i drumul lui Astrid, spuse Sam.

Drake trecu pe lângă Diana și îl lovi cu piciorul pe Sam în spate. Drake se puse deasupra lui împungându-i gâtul cu capătul bâtei. Aceeași mișcare pe care o făcuse și cu Orc seara trecută.

— Dacă ești cuminte, o să ne purtăm frumos cu prietena ta și eu fratele ei handicapat. Dacă ne faci probleme, îi fac și eu ei.

Micul Pete începuse să vâjâie din mâini și să urle.

— Fă-l să tacă sau îl fac eu, se răsti Drake la Astrid. Apoi, către Howard, Panda și ceilalți, spuse: Luați-l pe marele erou și aruncați-l într-un cărucior.

Sam fu luat pe sus și trântit într-un cărucior.

Howard era cel care îl împingea.
— Sammy, Sammy, Sammy. Sam din autobuz a devenit Sam din cărucior acum?
Drake se aplecă deasupra lui Sam și ultimul lucru pe care el îl văzu fu o bucată de bandă adezivă venind peste ochii lui.
Îl împinseră de-a lungul autostrăzii și apoi prin oraș, în căruciorul de la supermarket. Nu vedea nimic, dar putea simți denivelările. Și putea auzi râsetele și comentariile batjocoritoare ale lui Howard și Panda.
Sam încercă să își dea seama pe ce traseu mergeau și încotro. După ceva vreme, simți că mergeau la deal.
Howard începu să se plângă.
— Omule, să mă ajute cineva să împing chestia asta. Hei, Freddie, omule, ajută-mă!
Căruciorul prinse viteză pentru o vreme și apoi începu să încetinească din nou. Le putea auzi respirațiile obosite.
— Ia unii dintre cei care stau degeaba, ceru Freddie.
— Da. Hei, tu: vino aici și ajută-mă să împing căruciorul.
— Nu, omule. Nici gând.
Quinn. Inima lui Sam tresări. Quinn l-ar ajuta.
Căruciorul se opri.
— Ce, ți-e frică că băiatul tău o să afle ce ai făcut până acum? spuse Howard.
— Taci, omule, spuse Quinn.
— Sammy, cine crezi că ne-a spus că o să te duci cu Astrid la cumpărături?
— Taci, Howard, spuse Quinn disperat.
— Cine crezi că ne-a spus despre puterile tale, Sam?
— Nu știam că o să facă asta, spuse Quinn. Nu am știut, frate!
Sam își dădu seama că nu era nici măcar surprins. Dar totuși trădarea lui Quinn îl durea mai mult decât orice îi făcuse Drake. Voia să strige la Quinn. Voia să îi spună Iuda. Dar dacă ar striga, dacă ar țipa, dacă ar plânge l-ar face să pară slab.
— Nu am știut, frate, îți spun adevărul, spuse Quinn.
— Da. Ai crezut că o să vrem să avem o întâlnire la fan-clubul lui Sam Temple, spuse Howard, râzând la propria glumă. Acum prinde căruciorul și împinge.
Căruciorul începu să se miște din nou.
Sam se simțea rău. Quinn îl trădase. Astrid era cu Drake și Diana. Și el nu putea face nimic.

Părea că durase o veșnicie, dar până la urmă se opriră.

Fără vreun avertisment, căruciorul se răsturnă și Sam ateriză pe asfalt. Se rostogoli pe mâini și genunchi și încercă pe ascuns să rupă Mylar-ul de ciment.

O lovitură de picior în coaste îl lăsă fără aer.

— Hei, strigă Quinn. Nu trebuie să dați cu piciorul în el.

Niște mâini îl prinseră pe Sam de brațe și apoi auzi vocea lui Orc:

— Dacă ne faci probleme, te bat.

Îl împinseră mai departe, împiedicându-se de niște scări. Apoi se auzi o ușă. Una mare după zgomotul produs. Pe urmă pașii lor lipăiră pe linoleumul lucios.

Se opriră. O nouă ușă se deschise. Sam fu împins înăuntru. Orc îl lovi în spatele genunchilor și el căzu cu fața în jos.

Orc îl încălecă, îl prinse de păr și îi trase capul pe spate brusc.

— Scoate-i banda, comandă o voce.

Howard prinse marginea bandei adezive, o strânse și o trase puternic, luând cu ea și o parte din sprâncenele lui Sam.

Sam recunoscu imediat împrejurimile. Era sala de gimnastică a școlii.

Era întins pe podeaua lucioasă de lemn, iar Caine stătea calm în fața lui, cu mâinile încrucișate, fericit.

— Hei, Sam, spuse Caine.

Sam întoarse capul în stânga și în dreapta. Orc, Panda, Howard, Freddie și Chaz, toți înarmați cu bâte de baseball. Quinn încercă să se ascundă de privirea lui.

— Ai mulți oameni cu tine, Caine. Înseamnă că sunt periculos.

Caine dădu din cap precaut.

— Îmi place să fiu prudent. Bineînțeles, Drake o are pe prietena ta. Așa că, dacă aș fi în locul tău, nu aș încerca să fac probleme. Drake e un băiat violent și agitat.

Howard râse.

— Lăsați-l să se ridice! ordonă Caine.

Orc se ridică de pe el, dar nu fără a-i mai înfige un genunchi în coaste înainte. Sam se ridică, tremurând, dar fericit că nu mai era pe podea.

Îl analiză cu atenție pe Caine. Se întâlniseră doar în piață, în prima zi, când venise Caine. De atunci, Sam nu îl mai văzuse decât de la depărtare.

Și Caine îl analiză la fel de atent.

— Ce vrei de la mine? întrebă Sam.

Caine începu să își roadă degetul și apoi lăsă mâinile în jos pe lângă corp, părând să stea în poziție de drepți.

— Mi-aș dori să fi existat o metodă de a fi prieteni, Sam.

— Văd că mori de nerăbdare să devii amicul meu.

Caine râse.

— Vezi? Ai un simț al umorului. Nu ai cum să-l fi moștenit de la mama ta. Mie nu mi s-a părut niciodată foarte amuzantă. Poate e de la tatăl tău.

— Nu am de unde să știu.

— Nu? De ce?

— Ai laptop-ul mamei mele. Ai toate hârtiile ei personale. Și îl ai pe Quinn care îți răspunde la toate întrebările legate de mine. Așa că bănuiesc că știi deja răspunsul.

Caine aprobă din cap.

— Da. Tatăl tău a dispărut la puțin timp după ce te-ai născut. Probabil că nu a fost prea impresionat de tine, nu?

Caine râse de gluma lui și câțiva lingușitori i se alăturară, râzând doar pe jumătate, neînțelegând gluma.

— Ei bine, nu te simți prost. Se întâmplă ca și tatăl meu să fi dispărut. Și mama mea la fel.

Sam nu răspunse. Avea mâinile amorțite de la sfoara de plastic. Avea răni, dar era hotărât să nu le arate.

— Nu ar trebui să porți încălțăminte de stradă pe podeaua sălii de sport, spuse Sam.

— Deci tatăl tău dispare și tu nici nu vrei să știi de ce? întrebă Caine. Interesant. Eu, eu întotdeauna am vrut să știu cine au fost părinții mei adevărați.

— Lasă-mă să ghicesc: ești un vrăjitor care a fost crescut în secret de niște încuiați.

Caine zâmbi cu răceală. Își ridică o mână și o îndreptă spre Sam. Un pumn invizibil îl lovi în față. Se clătină în spate și abia reuși să nu cadă. Dar capul i se învârtea și îi curgea sânge din nas.

— Da. Ceva de genul, spuse Caine.

Își întinse ambele mâini și Sam se simți ridicat de la podea. Caine îl ridică pe Sam la aproape un metru înălțime și apoi își încrucișă degetele, iar Sam căzu cu putere înapoi.

Sam se ridică cu greu. Piciorul stâng îi era nesigur. Își scrântise glezna.

— Avem un sistem pentru a măsura puterea, spuse Caine. Diana l-a inventat de fapt. Poate să îi citească pe oameni dacă îi ține de mână. Poate să le spună cât de multă au. Ea îl descrie ca pe un fel de semnal de la un telefon mobil. O bară, două, trei. Știi ce sunt eu?

— Nebun? spuse Sam scuipând sângele care îi cursese în gură.

— Patru bare, Sam. Sunt singurul pe care l-a citit cu patru bare. Pot să te ridic și să te arunc în tavan sau să te izbesc de un perete.

Își ilustră punctul de vedere gesticulând din mâini ca și cum ar fi dansat hula.

— Ai putea să te angajezi la un circ, spuse Sam.

— Ooooh, ești dur, spuse Caine puțin iritat că Sam nu îi răspunsese cu teamă.

— Uite cum stă treaba, Caine. Am mâinile legate, ai cinci bătăuși în jurul meu cu bâte de baseball și mie ar trebui să îmi fie frică pentru că poți să faci scamatorii?

Sam calculă „cinci” în loc de „șase”. Îl lăsase pe Quinn deoparte, nesocotindu-l nicăieri.

Caine observă omisiunea și aruncă o privire suspicioasă către Quinn. Quinn încă părea un copil care nu știa unde să stea și ce să facă.

— Și unul dintre cei cinci, spuse Sam, e un criminal. Un criminal și niște lași. Asta e miliția ta, Caine.

Caine deschise ochii larg. Strânse din dinți furios, și deodată Sam zbură prin încăpere.

Zbură de parcă ar fi fost aruncat cu o catapultă.

Sala de sport se învârtea în jurul lui.

Lovi panoul de baschet cu putere, spărgând geamul cu capul. Atârnă acolo puțin și apoi căzu pe spate.

Fu tras de niște mâini invizibile cu o putere terifiantă, de parcă ar fi fost măturat de o tornadă și se opri la picioarele lui Caine.

De data aceasta se ridică și mai greu. Sângele care îi curgea din nas se uni acum cu un firicel care țâșnea de pe frunte.

— Câțiva dintre noi au dobândit puteri ciudate, începând de acum câteva luni, spuse Caine într-un stil familiar. Suntem ca un club secret. Frederico, Andrew, Dekka, Brianna și încă vreo câțiva. Am lucrat împreună pentru a le dezvolta. Ne-am

încurajat unii pe ceilalți. Vezi, asta e diferența dintre noi, cei de la Coates, și voi, cei din oraș. Într-un internat e greu să păstrezi secrete. Dar destul de repede a devenit clar că puterile mele erau la cu totul alt grad. Ce am făcut cu tine acum? Nimeni nu mai poate face asta.

— Da, a fost mișto, spuse Sam sfidându-l. Poți să o mai faci o dată?

— Te ispitește.

Era Diana intrând în cameră și clar nefericită de ce vedea.

— Încearcă să arate că e dur, se răsti Caine.

— Da. A dovedit-o. Treci mai departe.

— Ai grijă cum vorbești cu mine, Diana, spuse Caine iritat.

Diana se plimbă până lângă Caine. Își încrucișă brațele la piept și dădu din cap descurajator către Sam.

— Ei bine, arăți destul de rău, Sam.

— O să arate și mai rău, amenință Caine.

Diana oftă.

— Uite cum stă treaba, Sam. Caine vrea niște răspunsuri de la tine.

— De ce nu îl întreabă pe Quinn?

— Pentru că el nu știe răspunsurile. Dar tu le știi. Așa că uite cum stă treaba: dacă nu îi răspunzi la întrebările Liderului Neînfricat, Drake o să înceapă să o lovească pe Astrid. Și doar ca să știi: Drake e bolnav mintal. Și nu spun asta ca să te sperii, o spun pentru că e adevărat. Eu sunt o fată rea, Caine are iluzii de grandoare, dar Drake e pur și simplu nebun la cap. Ar putea să o omoare, Sam. Și o să înceapă în cinci minute dacă nu mă duc înapoi la el și îi spun să nu o facă. Deci, tic-tac.

Sam înghiți sânge și fiere.

— Ce întrebări?

Diana își întoarse privirea către Caine.

— Vezi ce ușor a fost?

Uimitor, Caine o încasă de la Diana. Fără amenințări, fără vreun atac asupra ei, doar acceptă critica fierbând mânios.

„O iubește”, realiză Sam șocat. Când îi văzuse împreună nu fusese niciun semn de afecțiune, dar nu era posibil niciun alt răspuns.

— Spune-mi despre tatăl tău, zise Caine.

Sam ridică din umeri. O mișcare dureroasă care îl făcu să tresară.

— Nu a făcut parte din viața mea. Tot ce știu e că mamei nu îi plăcea să vorbească despre el.

— Mama ta. Asistenta Temple.

— Da.

— Numele tatălui tău de pe certificatul tău de naștere? Serie Taegan Smith.

— Bine.

— Taegan. Un nume ciudat. Foarte rar.

— Și ce?

— Iar Smith este un nume comun. E un nume pe care cineva l-ai folosi pentru a-și ascunde identitatea.

— Uite, îți răspund la întrebări, dă-i drumul lui Astrid.

— Taegan, repetă Caine. Chiar acolo pe certificat scrie. Mamă: Constance Temple. Tată: Taegan Smith. Data nașterii: douăzeci și doi noiembrie. Ora nașterii: zece și douăsprezece minute, seara. Spitalul Regional Sierra Vista.

— Și acum poți să îmi faci horoscopul.

— Nu te interesează chestiile acestea?

Sam oftă.

— Mă interesează ce se întâmplă. De ce a apărut FAYZ-ul. Cum poate fi oprit, sau cum putem scăpa. Pe lista mea mare cu lucrurile pe care trebuie să le fac, tatăl meu biologic, pe care nici nu l-am cunoscut, care nu a însemnat nimic pentru mine, e undeva la coadă de tot.

— O să dispari în cinci zile, Sam. Asta te interesează?

— Dă-i drumul lui Astrid.

— Hai, Caine. Termină odată, spuse Diana.

Caine zâmbi afectat.

— Sunt foarte interesat de dispariția oamenilor. Știi de ce? Pentru că nu vreau să mor. Și pentru că nu vreau să mă trezesc deodată înapoi în lume. Îmi place aici în FAYZ.

— Asta crezi tu că se întâmplă? Că trecem înapoi în lume?

— Eu pun întrebările, se răsti Caine.

— Dă-i drumul lui Astrid.

— Faza e că noi doi avem ceva în comun, Sam, continuă Caine. Ne-am născut la un interval de doar trei minute.

Sam simți un fior urcându-i pe șira spinării.

— Trei minute, spuse Caine apropiindu-se de el. Tu dispari primul. Și apoi eu.

— Nu, spuse Sam. Nu se poate.

— Se poate, spuse Caine. Și este adevărat. Și tu ești… fratele meu.

Ușa se deschise puternic. Drake Merwin se rostogoli în cameră. Căuta ceva.

— E aici?

— Cine? întrebă Diana.

— Cine crezi? Blonda și fratele ei handicapat.

— Ai lăsat-o să scape? întrebă Caine, uitându-l pe Sam pentru un moment.

— Nu i-am dat drumul. Erau în cameră cu mine. Fata mă enerva și am lovit-o. Apoi au dispărut amândoi. Nu mai erau.

Caine aruncă o privire ucigătoare către Diana.

— Nu, mai are câteva luni până să împlinească cincisprezece ani. Și, în orice caz, frățiorul ei are patru ani.

— Atunci cum? ridică Caine din sprâncene. Poate să fie puterea?

Diana negă dând din cap.

— Am citit-o pe Astrid din nou pe drum până aici. Are abia două bare. Nu se poate. Două persoane să se teleporteze?

Lui Caine i se părea că i se scurge culoarea din obraji.

— Handicapatul?

— E autist. E în lumea lui, protestă Diana.

— L-ai citit?

— E un copil autist, de ce l-aș citi?

Caine se întoarse spre Sam.

— Ce știi despre asta? spuse el ridicând o mână amenințătoare și cu fața la doar câțiva centimetri de a lui Sam țipă. Ce știi?

— Ei bine. Știu că îmi place să te văd speriat, Caine.

Pumnul invizibil îl întinse pe Sam pe spate.

Pentru prima dată, Diana părea îngrijorată. Zâmbetul obișnuit îi dispăruse.

— Singura dată când am văzut pe cineva teleportându-se a fost cu Taylor sus la Coates. Și ea putea trece doar până în capătul celălalt al camerei. Ea avea trei. Dacă puștiul acesta se poate teleporta împreună cu sora lui prin pereți…

— Ar putea fi patru, spuse Caine încet.

— Da, spuse Diana. Ar putea fi patru.

Și când spuse cuvântul „patru” se uită la Sam.

— Ar putea fi și mai mult.

— Orc, Howard: legați-l pe Sam în așa fel încât să nu își poată rupe Mylar-ul de pe mâini, spuse Caine. Apoi luați-l pe Freddie să vă ajute. A mai tencuit până acu', știe ce să facă. Luați ce vă trebuie de la magazin. Îl prinse pe Drake de umăr: Găsește-i pe Astrid și pe puști.

— Cum să îi prind dacă pot să se teleporteze când vor?

— Nu am zis să îi prinzi, spuse Caine. Ia o armă, Drake. Împușcă-i până să te vadă.

Sam alergă spre Caine și se aruncă asupra lui până ca acesta să poată reacționa. Inerția îi împinse pe amândoi la podea. Sam îl lovi pe Caine cu capul în nas. Caine își reveni cu greu, dar Drake și Orc tăbărâră grămadă peste Sam și îl dădură jos.

Sam gemu de durere.

— Nu poți să omori oamenii, Caine. Ești nebun?

— M-ai lovit în nas, spuse Caine.

— Ești dus cu capul, Caine. Ai nevoie de ajutor. Ești nebun.

— Da, spuse Caine atingându-și nasul și tresărind de durere. Îmi tot spuneau asta. Asta spunea Asistenta Temple... asta spunea mama. Fii fericit că am nevoie de tine, Sam. Trebuie să te văd cum dispari, să îmi dau seama cum să fac să nu mi se întâmple și mie. Orc, ia-l pe erou de aici. Drake: du-te.

— Dacă le faci vreun rău, Drake, te voi vâna și te voi omorî, strigă Sam.

— Nu-ți mai irosi puterile strigând, îi spuse Diana. Nu îl știi pe Drake. Prietena ta e ca și moarta.

• DOUĂZECI ȘI DOI

128 ore, 32 minute

Astrid voia să țipe la Drake și la Diana, voia să îi acuze, să întrebe ce fel de oameni buni de nimic foloseau FAYZ-ul ca o scuză pentru violență.

Dar trebuia să îl țină pe micul Pete calm. Aceasta era prioritatea ei, fratele ei. Fratele ei neajutorat și lipsit de afecțiune.

Nu-l suporta. El o transformase într-o mamă la vârsta de paisprezece ani. Nu era corect. Acum trebuia să fie momentul ei de strălucire, momentul ei să fie curajoasă. Era timpul să își folosească intelectul, acel așa-zis mare dar. În schimb, ea era o bonă.

Astrid și micul Pete erau conduși, cu o politețe batjocoritoare, într-o sală de clasă. Nu era una dintre clasele lui Astrid, dar nici nu conta. Totul era dureros de familiar: cărți deschise pe bănci, pereții împodobiți cu proiecte ale studenților.

— Ia un loc. Citește o carte dacă vrei, spuse Diana. Știu că îți place.

Astrid ridică una dintre cărți.

— Da, matematică de clasa a patra. Cum să nu îmi placă?!

— Știi, nu îmi placi câtuși de puțin, spuse Diana.

Drake se rezemă de un perete și zâmbi.

— Bineînțeles, spuse Astrid. Te fac să te simți inferioară.

Ochii Dianei licăriră.

— Nu mă simt inferioară nimănui.

— Chiar așa? Pentru că de regulă persoanele care fac lucruri rele recunosc că ceva nu e în regulă cu ele. Știi? Chiar dacă se stăpânesc, ele știu că înăuntru sunt bolnave.

— Da, spuse Diana laconic. Îmi pare rău. De inima mea rea. Dă-mi mâna.

— Ce?

— Promit că nu te infectez cu răutatea mea. Dă-mi mâna.

— Nu.

— Drake, fă-o să-mi dea mâna.

Drake veni de lângă perete.

Astrid întinse mâna și Diana o prinse într-a ei.

— Tu citești oamenii, spuse Astrid. Trebuia să îmi fi dat seama mai devreme. Și tu ai puterea, nu-i așa? spuse ea uitându-se la Diana ca la un specimen dintr-un laborator.

— Da, spuse Diana, dându-i drumul la mână. Citesc oamenii. Dar stai liniștită, citesc doar nivelul puterii, nu și gândurile tale secrete cu Sam Temple.

Astrid roși, disprețuindu-se, iar Diana râse de ea.

— Oh, te rog, e evident. E drăguț. E curajos. E deștept, dar nu cât tine. E perfect.

— E un prieten, spuse Astrid.

— Da, da. Ei bine, o să aflăm cât de bun prieten îți e. Știe că te avem. Dacă nu face ce îi spune Caine și nu îi spune tot ce vrea să audă, Drake o să te rănească.

Astrid se prăbuși pe dinăuntru.

— Poftim?

Diana oftă.

— Ei bine, de aia îl ținem pe Drake prin preajmă. Îi place să rănească lumea. Nu îl păstrăm pentru talentul lui de a face conversație.

Drake arăta de parcă voia să sară pe Diana. Ochii lui mici ca de șopârlă se încruntară și mai mult. Diana nu rată expresia de pe fața lui.

— Dă-i drumul, ridică o mână împotriva mea, Drake, îl necăji Diana. Caine te-ar omorî. Apoi către Astrid spuse: Ai face bine să te porți frumos, e întărâtat acum.

Diana plecă.

Astrid putea simți privirea lui Drake asupra ei, dar nu îl putea vedea. Rămase cu privirea ațintită în jos, la cartea de matematică. Apoi aruncă o privire spre fratele ei, care stătea și se juca cu jocul lui stupid, neputincios, nevoitor, nepăsător.

Astrid se simți rușinată de propria frică. Rușinată că nu putea să îl privească pe bătăușul care stătea indiferent rezemat de perete.

Nu avea nicio îndoială că Sam va face tot ce putea pentru a o salva. Dar Caine ar putea cere ceva ce Sam nu putea să îi dea.

Trebuia să se gândească. Trebuia să întocmească un plan. Era speriată. Întotdeauna îi fusese frică de violența fizică. Și era speriată de goliciunea pe care o simțea în Drake Merwin.

Își împinse banca până lângă cea a lui Pete și puse o mână pe umărul lui. Nicio reacție. Știa că ea e acolo, dar nu schița niciun gest, era pierdut în jocul lui.

— Nu te deranjează că Diana te tratează ca pe un animal sălbatic pe care îl ține în lesă? spuse Astrid, fără a-l privi pe Drake.

— Pe tine nu te deranjează să umbli după tine cu retardatul ăla? Să ai un cretin practic atașat de tine?

— Nu e retardat, spuse Astrid pe același ton.

— Oh. E cuvântul greșit? Retardat?

— E autist.

— Retardat, insistă Drake.

Astrid se uită la el. Se încăpățână să îi întâlnească privirea.

— „Retardat” e un cuvânt pe care oamenii nu îl mai folosesc. Când îl foloseau, era utilizat pentru a desemna un intelect sub limită. Petey nu e așa. Are un IQ cel puțin normal și poate chiar mai mare decât cel normal. Deci cuvântul nu e valabil.

— Da? Chiar așa. Pentru că mie chiar îmi place cuvântul „retardat”. De fapt, mi-ar plăcea să te aud spunându-l. Retardat.

Astrid simți cum teama îi slăbea puterile. Nu avea nici cea mai mică îndoială că el voia să o rănească. Se mai uită puțin la el și apoi își coborî privirea.

— Retardat, insistă Drake. Spune.

— Nu, șopti Astrid.

Drake se plimbă până în capătul celălalt al camerei. Nu avea nicio armă la el. Dar nici nu avea nevoie de una. Își puse pumnii pe banca ei și se aplecă.

— Retardat, spuse Drake. Spune. Fratele meu e un retardat.

Astrid nu putu vorbi. Se îneca cu lacrimi. Voia să creadă că e curajoasă, dar acum, cu bătăușul la doar câțiva centimetri de ea, știa că nu e.

— Fratele. Meu. Hai, spune odată cu mine. Fratele. Spune.

Palma fu atât de rapidă, încât ea abia înregistră mâna lui mișcându-se. Fața îi ardea de durere.

— Spune. Fratele…

— Fratele, șopti ea.

— Mai tare, vreau ca micul retardat să te audă. Fratele meu e un handicapat.

A doua palmă fu atât de puternică, încât aproape căzu de pe scaun.

— Poți să o spui cât fața ta e încă frumoasă, sau poți să o spui după ce o fac eu praf. E alegerea ta. Fratele meu e un retardat.

— Fratele meu e un retardat, spuse Astrid tremurând.

Drake râse încântat și se uită la micul Pete, care își ridicase privirea din jocul lui video, parcă înregistrând ce se întâmplase. Drake își puse fața în câmpul vizual al lui Pete și cu o mână o trase pe Astrid de păr astfel încât gura ei să fie la urechea micului Pete.

— Încă o dată, frumos și tare, spuse el.

O împinse pe Astrid lângă capul lui Petey și strigă:

— Fratele meu e…

Și Astrid căzu pe spate în patul ei.

În patul ei. În camera ei.

Micul Pete era pe scaunul de la fereastră, cu picioarele încrucișate și cu jocul video în mână.

Astrid își dădu seama imediat ce se întâmplase. Dar totuși era incredibil de amețitor. Într-o secundă era în școală, în următoarea era în camera ei.

Nu putu să îl privească. Fața îi ardea de la palme, dar și mai mult de la rușine.

— Mulțumesc, Petey, șopti ea.

•

Orc îl târî pe Sam de la sala din sport până la sala de forță.

Howard privi în jur, gândindu-se ce să facă.

— Howard, omule, nu poți fi de acord cu asta, se rugă Sam. Nu poți fi de acord cu asta: Caine să îi omoare pe Astrid și pe micul Pete. Orc, nici măcar tu nu poți fi de acord cu așa ceva. Nu ai vrut să o omori pe Bette. Dar asta deja depășește orice limită.

— Da, a depășit, recunoscu Howard preocupat, strâmbând din gură sarcastic.

— Trebuie să mă ajuți. Lasă-mă să mă duc după Drake.

— Nu prea cred, Sammy. Vezi tu, am văzut ce poate să facă Drake. Și amândoi am văzut ce poate face Caine. Apoi zise către Orc: Hai să-l punem aici pe bancă. Cu fața în sus. Îi legăm picioarele de bara verticală.

Orc îl ridică pe Sam și îl trânti pe bancă.

— Orc, o să fie crimă cu sânge rece, spuse Sam.

— Nu eu, omule, spuse Orc. Eu doar te leg aici.

— Drake o să o omoare pe Astrid. Te ajuta să treci la matematică. Poți să oprești asta, Orc.

— Nu trebuia să zică nimănui despre asta, murmură Orc. În orice caz, nu mai există ora de matematică.

Folosiră o frânghie ca să îi lege gleznele de picioarele băncii și alta ca să îl lege la mijloc.

— Bine, acum urmează partea bună, spuse Howard. Punem niște greutăți pe bară. Îi legăm mâinile lui Sam de bară și o coborâm pe linia de alunecare, nu? O să fie ocupat să țină bara deasupra gâtului.

Orc nu înțelese și Howard îi arătă. Apoi Orc puse greutățile pe bară.

— Cât poți să ridici la piept, Sam? întrebă Howard. Eu zic să punem câte două de douăzeci de kilograme pe fiecare parte, nu? Împreună cu bara, ar face cam nouăzeci de kilograme.

— N-are cum să ridice nouăzeci, își dădu seama Orc.

— Cred că ai dreptate, Orc. Cred că o să fie ocupat doar să țină bara să nu-l sufoce.

— Nu e bine, Howard, spuse Sam. Știi că nu e bine. Nu faceți chestii de genul acesta, niciunul dintre voi. Sunteți bătăuși, nu criminali cu sânge rece.

Howard oftă.

— Sammy, e o cu totul altă lume, nu ai observat? E FAYZ, omule!

Orc coborî greutatea. Bara se sprijinea pe încheieturile legate ale lui Sam, care îi apăsau pe mărul lui Adam. Împinse în sus cu toată puterea, dar nici în cea mai bună zi a lui nu putea ridica nouăzeci de kilograme. Tot ce putea face era să o țină destul de sus, pentru a putea respira.

Orc râse și spuse:

— Hai, omule, ar trebui să ne întoarcem la Caine să nu pierdem mai multă distracție.

Howard îl urmă pe Orc, dar se opri la ușă.

— E destul de ciudat, Sam. În prima noapte, omule, am zis că „bătrânul Sam din autobuz o să conducă în curând lucrurile pe aici dacă nu avem grijă”. Toată lumea se uita la tine. Știi asta. Dar nu, tu erai prea bun ca să joci așa. Și ai plecat fără să scoți o vorbă, împreună cu Astrid.

Începu să râdă.

— Bineînțeles, e atrăgătoare, nu-i așa? Și acum Caine conduce FAYZ-ul și Drake o să o elimine pe prietena ta.

Sam se chinui cu greutatea, dar nu avea cum să o ridice. Chiar și dacă ar fi avut un unghi bun, nu ar fi putut să o ridice.

Dar Howard, cu toată istețimea lui, omisese un lucru: în poziția aceasta, Sam putea ajunge cu dinții la Mylar.

Încercă să rupă materialul, dar dura prea mult și el nu avea timp. Nu avea nicio îndoială că micul Pete îi teleportase pe el și pe Astrid la ei acasă. Drake avea să îi găsească acolo.

Sam încercă să prindă Mylar-ul între dinți, dar era alunecos și tare. Și când se concentra asupra lui, nu se putea concentra asupra greutății de pe gât.

Bara îi presa degetele pe gât. Împinse în sus, dar deja mâinile îi erau obosite. Mușchii îl lăsau.

Putea să rupă Mylar-ul și să își elibereze mâinile, sau putea să țină bara să nu îl mai sufoce. Era imposibil să le facă pe amândouă.

Și dacă își elibera mâinile, ce făcea? El nu era Caine. El nu avea control asupra puterilor sale. Putea rupe Mylar-ul și apoi să nu poată face nimic.

Bara alunecă mai jos.

Avea Mylar-ul între dinți.

Roase, încercând să facă o gaură mică pe care să o lărgească. Deja Drake trebuia să fi ieșit din școală și să se fi apropiat de Astrid. Oare va trebui să se oprească undeva înainte pentru a lua o armă?

Astrid ar trebui să știe că vor veni după ea. Ea va ști că ar fi periculos să rămână în casă. Oare s-ar mișca destul de repede?

Și unde s-ar putea duce?

Sam simți cum își atinse dinții de sus cu cei de jos. Făcuse o gaură.

Dar nu mai putea respira.

Abia sesiză ușa deschizându-se.

Auzi niște pași rapizi pe carpetă și apoi sunetul unei greutăți ridicându-se de pe bară. Sam inspiră.

— Rezistă, frate!

Quinn ridică restul greutăților de pe bară.

Cu brațele tremurând, Sam își ridică bara de pe gât.

— Nu am știut că vor face asta, frate, nu am știut, omule, spuse Quinn.

Era palid. Ca și cum nu văzuse niciodată soarele.

— Trebuie să mă crezi, Sam.

Îl dezlegă și Sam se ridică.

Quinn arăta ca o epavă. Plânsese și avea ochii roșii și umflați.

— Jur pe Dumnezeu, nu am știut.

— Trebuie să ajung la Astrid înaintea lui Drake, spuse Sam.

— Știu, știu. Totul e o harababură.

Cu picioarele eliberate, Sam se ridică.

— E cumva alt truc? O să mă urmărești până la Astrid.

— Nu, omule. O să mă bată dacă află că ți-am dat drumul. Quinn își întinse brațele larg deschise, implorându-l:

— Trebuie să mă iei cu tine.

— Cum să am încredere în tine, Quinn?
— Dacă mă lași aici, ce crezi că o să îmi facă Caine?
Sam nu avea timp de discuții. Se hotărî repede.
— Ai face bine să te rogi ca Astrid să nu pățească nimic, Quinn. Dacă faci asta ca să mă păcălești, ai face bine să ai grijă să și mor.
Quinn își mușcă buzele neliniștit.
— Nu trebuie să mă ameninți, frate.
— Nu-mi spune frate, spuse Sam. Nu sunt fratele tău.

• DOUĂZECI ȘI TREI

128 ore, 22 minute

Astrid se simți ușurată, dar apoi simți un val de repulsie față de propria persoană. Îl lăsase pe Drake să o terorizeze. Îi spusese lui Pete că e handicapat.
Mâinile îi tremurau. Își trădase fratele. Îl ura pentru ce era, pentru că era nevoiaș, și ea îl trădase ca să se salveze pe ea. Și acum era mult mai nervoasă pe ea decât fusese vreodată pe el.
Însă acum trebuia să gândească. Repede. Ce să facă?
Drake o va prinde din nou. Cu siguranță, Caine sau creatura aceea crudă, Diana, își vor da seama ce s-a întâmplat.
Și nu ar dura decât câteva secunde până când Drake îi va denunța. Câteva secunde în plus până să își dea seama Caine. Dacă Diana putea cu adevărat să citească puterea reală din oameni, ea ar ști că nu Astrid a fost cea care i-a teleportat. Ea ar ști că a fost micul Pete.
Trebuia să meargă într-un loc unde Drake nu s-ar uita. Într-un loc în care Sam s-ar uita.
Dacă ar scăpa.
Dacă ar fi măcar în viață.
Mintea parcă i se mișca cu încetinitorul, învârtindu-se în cercuri, nereușind să se concentreze. Vedea în continuare acea teribilă față bolnavă, simțind înțepătura ascuțită a palmei lui, și felul în care căldura ei se unea cu rușinea arzătoare.

— Gândește-te, proasto, se certă ea. Gândește. E singurul lucru la care ești bună.

Nu puteau să treacă prin oraș. Nu puteau să ia o mașină. Era prea târziu să învețe să conducă.

Mintea ei era ca un aparat de fotografiat defocalizat, învârtindu-se la nesfârșit și revenind la momentul când frica pusese stăpânire pe ea, la momentul când ea nu mai putuse rezista și își trădase fratele. O bandă sonoră ce se repeta la nesfârșit în mintea ei, spunând cuvintele: „Fratele meu e un retardat”.

Clifftop.

Camera pe care o împărțiseră în prima noapte.

Da. Sam își va da seama. Dar și Quinn fusese acolo. Și el ar fi putut ajunge la aceeași concluzie.

Astrid ezită. Dar nu era timp pentru ezitări. Drake nu ar ezita. Deja el ar fi pe urmele lor. Era pe drum.

Nu putea să îl înfrunte iar.

— Petey, trebuie să mergem.

Astrid îl prinse de mână și îl trase după ea. Coborâră scările. Nu aveau timp să se oprească pentru nimic. Nu aveau timp deloc.

Spre ușa din față. Ba nu. Mai bine pe cea din spate.

Traversară grădina din spatele casei la pas. Micul Pete rareori putea fi convins să alerge. Gardul viu era destul de mic, dar totuși era epuizant și dură foarte mult timp până când micul Pete să îl poată trece. Alergară prin curtea din spatele casei vecinilor.

— Stai departe de străzi, își spuse ea.

Merseră cât de departe putură, din curte în curte, se furișară pe străzi când drumul le era blocat, apoi se întorceau din nou prin curți și alei.

Nu văzură pe nimeni. Dar nu aveau de unde ști dacă nu sunt priviți.

Ajunseră la dealul ce marca marginea orașului și începutul zonei Clifftop. Se îngrămădiră printre desișuri agățătoare până la nisip. Astrid îl trase pe micul Pete după ea, disperată să se miște repede, dar cu frică să nu îl supere.

Clifftop rămăsese neschimbat. Bariera era încă acolo. Coridorul era încă luminat, încă gol și curat.

Astrid avea cheia electronică din prima seară. Găsi apartamentul, deschise ușa și se prăbuși înăuntru pe pat.

Rămase întinsă acolo, gâfâind, holbându-se la tavanul alb. Patul era moale. Aerul condiționat bâzâia.

Putea să explice cuvintele pe care Drake o obligase să le zică. Nu înseninau nimic. Erau doar cuvinte. Pe micul Pete nu îl interesa.

Dar nu putea să explice și frica. Îi era rușine.

Își puse o mână rece pe față, să vadă dacă era într-adevăr atât de fierbinte cum își imagina.

•

— Unde mergem, Sam? întrebă Quinn, nerăbdător.

Se mișcau într-un ritm mai lejer, alergau într-un ritm pe care îl puteau susține mai mult timp.

Sam mergea în față direct prin oraș, direct prin piață, parcă indiferent față de cine îl urmărea.

— O să o găsim pe Astrid înaintea lui Drake, spuse Sam.

— Hai să vedem dacă e acasă.

— Nu. Lucrul bun la un geniu e că nu trebuie să te întrebi dacă va face vreo prostie. Ea va ști că trebuie să iasă din casă.

— Unde s-ar duce?

Sam se gândi un moment.

— La centrala electrică.

— La centrală?

— Da. Și o să luăm o barcă și o să înaintăm pe coastă.

— Bine. Dar, frate… adică, omule, nu ar trebui să ne furișăm în loc să alergăm direct prin centrul orașului?

Sam nu îi răspunse. O parte din motivul pentru care mergea în linie dreaptă și nu se furișa era că spera să îl ia și pe Edilio de la postul de pompieri. Iar cealaltă parte era că trebuia să afle dacă Quinn avea să îl trădeze cu prima ocazie.

Și mai era și o chestiune de tactică, pe care Sam o înțelesese intuitiv: Caine avea mai multă putere, deci el trebuia să fie mai rapid. Cu cât prelungea jocul, cu atât era mai probabil că va câștiga Caine.

Ajunseră la postul de pompieri. Edilio era în cabina mașinii de pompieri cu motorul pornit. Îi văzu pe Sam și pe Quinn și se aplecă pe fereastră.

— Bună sincronizare, omule, o să încerc, o să o scot…

Tăcu brusc când văzu fața însângerată a lui Sam.

— Edilio! Vino! Trebuie să mergem.

— Bine, omule, lasă-mă doar să îmi iau…

— Nu. Acum. Drake o urmărește pe Astrid. O să o omoare.

Edilio sări jos din mașină.

— Încotro?

— La port. O să luăm o barcă. Cred că Astrid se va duce la centrală.

Cei trei alergară spre piață. Sam știa că Orc și Howard erau la școală alături de Caine. Drake se îndrepta spre casa lui Astrid. Asta ar însemna că ar mai fi câțiva bătăuși prin zonă, dar Sam nu își făcea griji prea mari pentru ei.

Îl văzură pe Mallet și pe încă un puști de la Coates trândăvind pe scările primăriei. Niciunul din ei nu îi provocă atunci când trecură pe lângă.

Portul nu era mare, avea doar patruzeci de bacuri, aproape jumătate dintre ele ocupate. Avea un depozit de tablă, ruginit, care huruia și fusese odată o fabrică de conserve. Acum adăpostea ateliere de reparat nave. Multe bărci erau ridicate din apă și puse pe butuci. Păreau nesigure. Păreau că vor cădea la cel mai mic vânt.

Nu era nimeni acolo. Nimeni nu-i oprea.

— Ce luăm? se întrebă Sam.

Își îndeplinise primul țel, dar nu știa nimic despre bărci. Se uită la Edilio și acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— Bun. Ceva care poate căra cinci persoane. O barcă cu motor. Cu rezervorul plin. Quinn, tu vezi bărcile din dreapta, Edilio, tu în stânga, și eu mă duc până în spate și înapoi. Plecați!

Se despărțiră și înaintară fiecare pe drumul său, sărind în fiecare barcă disponibilă, uitându-se după chei și încercând să își dea seama cum să verifice rezervorul pe măsură ce timpul trecea.

Cu ochiul minții, Sam îl vedea pe Drake căutând casa lui Astrid. Cu o armă în mână. Ar fi puțin încetinit gândindu-se ca nu cumva Astrid și micul Pete pur și simplu să se teleporteze din nou. Drake nu avea de unde să știe că micul Pete nu își putea controla puterile, și va încerca să se furișeze, ar avea răbdare.

Era un lucru bun. Cu cât avea mai multă nesiguranță, cu atât mai greu înainta.

Deodată un motor porni puternic, revenind la viață. Sam sări jos pe platforma de încărcare din barca pe care o explora.

Alergă înapoi de-a lungul platformei și îl găsi pe Quinn stând mândru într-o barcă cu motor, o balenieră *Boston*.

— Are combustibil, spuse Quinn peste pufăitul leneș al motorului.

— Bună treabă, omule, spuse Sam și sări lângă el înăuntru. Edilio, dă-i drumul!

Edilio ridică frânghiile din jurul buștenilor și sări înăuntru.

— Trebuie să te avertizez, omule. Am rău de mare.

— Nu e cea mai mare problemă a noastră, nu? spuse Sam.

— Am pornit-o, dar nu știu cum să o conduc, spuse Quinn.

— Nici eu, recunoscu Sam. Dar presupun că o să învăț.

— Hei, hei!

Era vocea rezonantă a lui Orc.

— Să nu plecați.

Orc, Howard și Panda erau la capătul platformei.

Sam se uită ca un nebun la comenzi. Motorul pufăia și barca cu ancora ridicată plutea ușor îndepărtându-se de platformă, dar prea încet. Chiar și Orc ar putea sări cu ușurință peste distanța dintre barcă și doc.

— Accelerația, spuse Edilio, arătând cu degetul maneta cu capăt roșu. Aia o face să meargă.

— Da. Țineți-vă bine.

Sam împinse accelerația o gradație. Barca țâșni în față și se izbi de un pilon. Sam aproape fu doborât din picioare. Edilio prinse balustrada și se ținu strâns. Iar Quinn fu trântit cu putere jos în provă.

Prova trecu de pilon zgâriindu-l și aproape accidental îndreptând barca în larg.

— Poate ar fi mai bine să o iei mai încet pentru început, spuse Edilio.

— Stop! Opriți barca, strigă Orc rămânând fără suflu, pășind cu greu de-a lungul platformei.

— O să te bat.

Sam cârmi barca în direcția bună, speră el, și se îndepărtă încet pufăind. Acum Orc nu mai avea cum să sară.

— Caine o să te omoare, strigă Panda.

— Quinn, trădătorule, țipă Howard.

— Spune-le că te-am obligat eu, spuse Sam.

— Poftim?

— Spune-le, mârâi Sam printre dinți.

Quinn se ridică în picioare și își ridică mâinile.

— M-a obligat.

— Acum spune-le că ne ducem la centrală.

— Omule!

— Spune-le, insistă Sam. Și arată-le direcția.

— Ne ducem la centrală, strigă Quinn arătând spre nord.

Sam lăsă cârma, se întoarse și îi trimise cu putere un croșeu cu mâna stângă lui Quinn în față. Acesta căzu brusc.

— Ce...

— Trebuia să pară real, spuse Sam.

Dar nu era o scuză.

Barca era departe acum. Sam își ridică mâna, cu degetul mijlociu întins, sus deasupra capului, împingând maneta încă o gradație și cârmind spre nord către centrală.

— Care e treaba? întrebă Edilio confuz.

Stătea destul de în spate, doar în caz că Sam îl va lovi pe el următorul.

— Ea nu va fi la centrală, spuse Sam. Va fi la Clifftop. Mergem spre nord doar cât timp ne urmărește Orc.

— M-ai mințit, îl acuză Quinn, mângâindu-și bărbia, asigurându-se că e încă atașată.

— Da.

— Nu ai avut încredere în mine.

Orc, Howard și Panda dispărură din vedere, probabil alergând înapoi spre oraș să îi raporteze lui Caine. Când fu sigur că au plecat, Sam întoarse cârma, împinse accelerația la maxim și se îndreptă spre sud.

•

Drake locuia într-o casă abandonată de lângă piață. Era la mai puțin de un minut de mers pe jos de la primărie. Casa aparținuse unui tip care locuia singur. Era mică, cu doar două dormitoare, foarte curată, foarte organizată, cum îi plăcea lui Drake.

Tipul, proprietarul casei căruia Drake îi uitase numele, deținea arme. În total trei arme, o pușcă de calibrul douăzeci, o armă de vânătoare cu lunetă de calibrul treizeci și șase și un pistol semiautomat Glock de nouă milimetri.

Drake ținea toate trei armele încărcate permanent. Erau întinse pe masă, expuse ca un lucru la care să te uiți cu drag.

Ridică pușca de vânătoare. Patul puștii era lucios ca sticla, lustruit aproape sclipitor. Mirosea a oțel și a ulei. Ezită înainte să ia pușca pentru că nu trăsese niciodată cu o armă lungă. Nu avea nicio idee cum să folosească luneta. Dar cât de greu putea fi?

O băgă într-o centură de piele și își testă libertatea de mișcare a umerilor. Pușca era grea și puțin cam lungă. Patul amortizat cu cauciuc îi ajungea până jos în spatele coapsei. Dar putea să o care.

Apoi ridică pistolul. Strânse mânerul și puse degetul pe trăgaci. Drake iubea să țină această armă în mână.

Tatăl său îl învățase să tragă folosind pistolul de serviciu. Drake încă își mai amintea prima dată. Încărcarea cartușelor în încărcător. Introducerea încărcătorului în patul armei. Rotind mecanismul pentru a ridica un glonț pe țeavă. Și trăgând siguranța.

Clic. Sigură.

Clic. Mortală.

Își amintea cum tatăl lui îl învățase să țină patul cu putere, dar nu prea strâns. Să își odihnească mâna dreaptă în palma stângă și să ochească cu grijă, să își întoarcă corpul în lateral pentru a fi o țintă mai mică dacă cineva trage înapoi. Tatăl lui fusese nevoit să țipe pentru că amândoi purtau căști de protecție.

— Dacă tragi după o țintă, centrezi cătarea în centrul înălțătorului. Ridici înălțătorul până când cătarea se află sub ținta ta. Expiră încet și strânge trăgaciul.

Prima pocnitură, reculul, felul în care arma sărise cincisprezece centimetri în aer, mirosul prafului de pușcă, totul era limpede în mintea lui Drake ca amintire obișnuită.

Primul lui foc cu care ratase complet ținta.

Și al doilea ratase deoarece, după ce simțise reculul prima dată, tresărise anticipând.

Cu al treilea foc nimerise ținta, atingând doar o porțiune din colțul de jos.

Trăsese o întreagă cutie de muniție în prima zi și, până la final, deja lovea ce ținea.

— Dacă nu trag în ținte? îl întrebase pe tatăl său. Dacă trag după persoane?

— Nu trage într-o persoană, îi spusese tatăl său. Dar apoi se înduioșă, ușurat de faptul că găsise ceva să-i împărtășească fiului său. Fiecare persoană o să îți spună câte o tehnică diferită. Dar dacă aș fi eu, și să zicem că aș opri traficul și aș vedea un cetățean întinzându-se după o armă, și mă gândesc că ar trebui să trag repede? Doar aș ținti. Aș ținti ca și cum țeava ar fi un al șaselea deget. Țintești și, dacă trebuie să tragi, tragi jumătate de încărcător, poc, poc, poc, poc.

— De ce tragi de atâtea ori?

— Pentru că, dacă trebuie să tragi, tragi ca să omori. Într-o situație ca aceea, nu țintești cu grijă spre cap sau inimă, doar îndrepți arma spre centrul masei și speri să nimerești un glonț norocos, și dacă nu, dacă tot ce nimerești e un umăr sau burta, doar viteza gloanțelor tot îl vor da jos.

Drake nu credea că va avea nevoie de șase gloanțe pentru a o omorî pe Astrid.

Își amintea intens, în detaliu, cu încetinitorul data când îl împușcase pe Holden, pe băiatul vecinului, care îi plăcea să vină la el și să îl enerveze. Fusese un glonț în coapsă, cu o armă de calibru mic și, cu toate acestea, copilul aproape murise. Acel „accident” era motivul pentru care Drake ajunsese la Coates.

Acum ținea în mână Glock-ul de nouă milimetri, o armă mai slabă ca putere decât pușca Smith & Wesson de calibru patruzeci a tatălui său, dar mai puternică decât cea de douăzeci și doi pe care o folosise pe Holden.

Un glonț ar fi de ajuns. Unul pentru blonda îngâmfată și altul pentru retardat. Ar fi mișto. S-ar întoarce la Caine să-i raporteze și i-ar spune: „două gloanțe, două ținte doborâte”. Asta ar șterge zâmbetul de pe fața Dianei.

Casa lui Astrid nu era departe. Dar ideea era să o nimerească până când fratele ei să folosească puterea și să dispară din nou.

Drake ura puterea. Era un singur motiv pentru care Caine era la comandă, și nu el: puterile lui Caine.

Dar Caine înțelegea că toți cei ce aveau puterea trebuiau controlați. Și odată ce Caine și Diana aveau toți ciudații sub control, ce îl oprea pe Drake să-și folosească cei nouă milimetri ai lui de putere pentru a pune stăpânire pe tot?

Dar toate la timpul lor.

Se uită la casa lui Astrid de la jumătate de stradă distanță, căutând semne pentru a afla în ce cameră ar putea fi.

Se furișă în jurul casei și urcă pe veranda din spate. Ușa era închisă. Oricine își închidea ușa din spate o închidea și pe cea din față. Dar poate nu și ferestrele. Se sui pe balustradă și se aplecă pentru a deschide fereastra. Geamul se ridică ușor. Nu era prea ușor să intri pe fereastră fără să faci mult zgomot.

Îi luă zece minute să verifice fiecare cameră a casei, să caute în fiecare dulap, sub fiecare pat, în spatele fiecărei perdele și chiar și în pod.

Atunci simți un moment de panică. Astrid putea fi oriunde. Și el ar arăta ca un fraier dacă nu ar prinde-o.

Unde s-ar duce ea?

Verifică garajul. Nimic nici acolo. Nicio mașină, cu siguranță nicio Astrid. Dar era o mașină de tăiat iarba, și unde era așa ceva, era și combustibil.

Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă Astrid și retardatul s-ar teleporta într-o clădire în flăcări?

Drake deschise containerul de combustibil, se duse în bucătărie și începu să împrăștie benzina pe tejghea, în sufragerie, pe draperii, pe masă și încă o împroșcare pe perdelele din față.

Nu găsi chibrituri și rupse o bucată de hârtie pe care o aprinse la aragaz. Aruncă bucata de hârtie pe masa din sufragerie și ieși pe ușa din față, fără a se mai obosi să o închidă.

— Acesta e un loc unde nu va mai putea să se ascundă, își spuse el.

Alergă înapoi în piață și urcă scările bisericii. Biserica avea o turlă. Nu era foarte înaltă, dar îi oferea o perspectivă bună.

Sus pe scările circulare. Împinse trapa și se cățără sus în spațiul înghesuit, prăfuit și plin de pânze de păianjen, dominat de clopot. Avu grijă să nu atingă clopotul. Acel sunet s-ar fi auzit departe.

Ferestrele aveau obloane și erau acoperite de ventilatoare care lăsau aerul să intre și sunetul să iasă, dar nu îi ofereau decât o vedere în jos. Folosi patul puștii pentru a dărâma primul ventilator. Acesta căzu pe pământul de jos.

Copiii din piață se uitară în sus. Și ce dacă. Mai dărâmă încă trei ventilatoare, ce zdrăngăniră până jos. Acum avea o priveliște fără restricții, în orice direcție deasupra acoperișurilor de țiglă portocalie ale caselor din Perdido Beach.

Începu de la casa lui Astrid, care deja scotea fum. Înaintă cu privirea sistematic, ca un vânător, căutând orice mișcare. De câte ori vedea pe cineva mergând, alergând sau pedalând, arunca o privire prin lunetă, țintindu-i.

Se simțea ca Dumnezeu. Tot ce trebuia să facă era să apese pe trăgaci.

Dar niciuna dintre siluetele mișcătoare de jos nu era Astrid.

Nu putea să rateze părul ei blond. Nu. Nu era Astrid.

Apoi, chiar când avea de gând să renunțe, zări activitate în port. Întoarse luneta și, deodată, Sam Temple îi era clar în țintă. Pentru un moment, cătarea era îndreptată spre pieptul lui. Dar apoi dispăru. Se urcase într-o barcă.

Era imposibil. Caine îl prinsese pe Sam la școală. Cum scăpase?

Edilio și Quinn erau și ei în barcă, îndepărtându-se. Drake vedea apa învolburată în urma motorului.

Quinn. Așa scăpase Sam. Acesta trebuia să fie motivul.

Drake trebuia să poarte o conversație frumoasă cu Quinn.

Pe doc îl zări pe Orc fluturând o bâtă și strigând neputincios. Barca prindea viteză și se îndrepta spre nord, lăsând în urmă pe apă o dâră lungă și albă ca o săgeată.

Fără îndoială, Sam va încerca să o găsească pe Astrid. Și se îndrepta spre nord.

Centrala electrică. Acolo trebuia să fie.

Drake înjură și, din nou, pentru un moment, simți frica aproape disperată că îl dezamăgise pe Caine. Nu era îngrijorat pentru ce îi va face Caine. Până la urmă avea nevoie de el. Dar știa că, dacă nu va reuși să îndeplinească ordinele lui Caine, Diana va râde de el.

Drake lăsă jos pușca. Cum putea să ajungă la centrală înaintea lui Sam?

Nu avea cum. Chiar și fără a lua o barcă trebuia să îl prindă din urmă. O mașină? Poate. Dar nu știa drumul. Și drumul cu barca ar fi mai scurt. I-ar lua ceva să ajungă la port și… dar stai. Stai o secundă.

Barca cu motor întorcea.

— Ce isteț ești, Sam, șopti Drake. Dar nu destul.

Prin lunetă putea vedea chipul lui Sam la cârmă, cu vântul bătându-i în față, scăpase de Caine și îl păcălise pe Orc, și acum sigur pe el se îndrepta spre sud.

Nu avea cum să tragă de la distanța aceea. Drake știa asta.

Întoarse luneta puștii spre sud și se opri la barieră. Sam nu ar avea unde să se ducă prea departe în acea direcție.

Plaja de la poalele stâncilor? Dacă ea era acolo, Drake nu avea cum să ajungă la ea înaintea lui Sam. Dacă era acolo, jocul se încheia.

Dar dacă nu era… dacă era, să zicem, în hotel, la Clifftop? Atunci avea o șansă dacă se grăbea.

Ce minunat ar fi dacă ar împușca-o pe Astrid chiar sub privirile lui Sam Temple!

• DOUĂZECI ȘI PATRU

127 ore, 45 minute

Astrid aproape pierdu din vedere barca. Se dusese la fereastră ca să tragă jaluzelele. Cu coada ochiului văzu în depărtare ambarcațiunea cu motor, singura aflată pe apă. Pentru un scurt moment, se întrebase dacă erau adulți la bord, cineva care venea să îi salveze din FAYZ.

Dar nu, dacă salvarea ar fi venit din afara FAYZ-ului, nu ar fi fost o singură barcă. Și, oricum, Astrid era convinsă că nu venea nimeni. Nu acum. Probabil niciodată.

Miji ochii, dar nu putu să își dea seama cine era în barcă. Dacă ar fi avut un binoclu… Păreau a fi trei oameni. Poate patru. Nu putea spune. Dar ambarcațiunea se apropia cu viteză.

Îngenunche pentru a vedea ce mai era în frigiderul minibar. În timpul ultimei șederi aici, ea, Sam și Quinn aproape că îl goliseră. Tot ce mai rămăsese erau niște alune. Va trebui să îl hrănească pe micul Pete mai devreme sau mai târziu. Înainte ca oricine ar fi fost în barcă să ajungă aici.

— Hai, Petey, zise ea și îl ghidă în sus, de la capătul patului. Hai, mergem să facem rost de mâncare. Miam-miam? spuse ea, folosind o expresie care funcționa uneori. Miam-miam?

Se puteau duce la restaurantul Clifftop și probabil că ar fi găsit ceva acolo pentru a-și pregăti un sendviș cu pui, ori cel

puțin ar fi putut găsi niște iaurt. Sau puteau rămâne în siguranță și doar să golească minibarurile celorlalte camere.

Deschise ușa. Se uită pe hol. Era gol.

— Ne mulțumim cu dulciuri, spuse ea, dându-și seama că n-avea curajul de a coborî la restaurant.

Camera următoare avea un minibar, dar nu era nicio cheie în yală. Mai încercă în trei camere, înainte să realizeze că avusese noroc în prima noapte. Toate frigiderele erau încuiate. Dar poate că toate cheile erau interschimbabile.

— Hai înapoi în camera noastră, zise ea.

— Miam-miam, protestă Micul Pete.

— Miam-miam, confirmă Astrid. Hai, Petey!

Când se aflau din nou pe hol auzi clicul unui lift. Motorul silențios deschise ușile. Oare era Sam? Îngheță, oscilând între teamă și speranță. Teama învinse.

Liftul se afla la capătul holului, după colț. Avea doar câteva secunde la dispoziție.

— Hai, șopti ea și îl împinse pe micul Pete înainte.

Bâjbâind, cu mâinile tremurând, strecură cartela magnetică prin dispozitiv. Prea repede. Trebuia să o facă mai lent. Din nou. Tot nu se aprinse becul verde. Încă o dată. Auzi ușile liftului închizându-se.

El era. Dintr-odată știu că era Drake.

— Bucură-te, Maria, cea plină de har, Domnul este cu tine.

Era singura rugăciune care îi veni în minte. Încercă din nou cheia. Becul verde se aprinse. Răsuci mânerul ușii.

El era acolo. În capătul holului. Stătea cu o pușcă pe umăr și cu un pistol într-o mână. Astrid aproape leșină. Drake rânji. Ridică pușca și ținti.

Ea îl împinse pe micul Pete în cameră și se grăbi să intre după el. Trânti ușa care se închise și trase zăvorul. Apoi blocă ușa cu cartela.

Se auzi un zgomot incredibil de puternic. Ușa avea o gaură în ea de mărimea unei monede, iar metalul era sfărâmat. O altă detunătură și mânerul atârna.

Micul Pete îi putea salva pe amândoi. Chiar putea. Avea puterea. Dar era foarte calm, încă total cufundat în lumea lui. Nefolositor.

Balconul. Era singura scăpare.

— Petey, hai! strigă ea tăios.

— Miam-miam, se opuse el.

Drake se izbi de ușă, dar aceasta rezistă. Zăvorul era încă la locul lui. Trase cu arma o dată și încă o dată, frustrat, ochind zăvorul. Ura disperat ca ea și Petey să nu se teleporteze din nou.

Trebuia să îl facă să creadă că acest lucru se întâmplase. Îl trase pe micul Pete către balcon, deschise ușa și se uită în jos. Pământul era jos. Mult prea jos. Dar mai era un balcon chiar sub ei.

Astrid se urcă pe balustradă, speriată de moarte, tremurând, dar fără alternativă. Cum îl va face pe micul Pete să o urmeze? Mintea lui era fixată acum pe mâncare.

— Jucăria, șopti ea și îi împinse Game-Boy-ul în față. Hai, Petey, hai, jucăria!

Îl ghidă pe fratele ei spre ea, îi puse mâna pe balustradă, numai una, pentru că în cealaltă el ținea acum Game-Boy-ul, pierdut în jocul stupid, prea calm ca să își folosească puterile, prea imprevizibil.

— Binecuvântată ești tu între femei, și binecuvântat este rodul pântecelui tău, suspină Astrid.

Nu avea să meargă. Ea putea reuși, dar cum va proceda cu fratele ei? El era mic. L-ar fi putut balansa. L-ar fi putut ține pentru câteva secunde, câte i-ar fi fost necesare.

— Sfântă Maria, Maica lui Dumnezeu…

Prinse balustrada cu mâna stângă, apucă încheietura micului Pete cu dreapta și îl săltă peste balustradă. El căzu. Ea îl prinse, îl ținu cu unghiile, apoi îi alunecă. El se prăbuși pe șezlongul de dedesubt. Aterizase destul de rău. Era amețit.

Astrid îl auzi pe Drake bușindu-se în ușă din nou și percepu un sunet ca de așchii în timp ce zăvorul ceda. Acum ușa era ținută doar de lanțul fragil, iar el avea să îl desfacă într-o clipită.

— Roagă-te pentru noi, păcătoșii…

Se balansă și ateriză aproape pe micul Pete. Nu era timp pentru durerea ascuțită din picior, nici pentru sânge sau pielea julită. Îl apucă pe micul Pete, îl îmbrățișă, îl ținu aproape și se dădu înapoi pentru a se lipi de ușa glisantă, din sticlă, a balconului.

— Scaunul de la fereastră, scaunul de la fereastră, copile, scaunul de la fereastră, cântă ea foarte încet în urechea lui.

Îl auzi pe Drake în camera de sus. El deschise ușa de sticlă și păși pe balcon. Nu îi putea vedea de acolo. Doar dacă se apleca suficient de mult.

— Roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre, încheie ea rugăciunea în tăcere și își ținu fratele aproape. Amin.

Îl auzi pe Drake înjurând de furie. Reușiseră. Crezuse că ei au dispărut.

— Mulțumesc, Doamne, se rugă Astrid pe tăcute.

Tocmai atunci micul Pete începu să geamă. Jocul lui căzuse când ea îl balansase peste balcon. Ușița de la baterii era deschisă. Una dintre baterii se rostogolise afară. Iar acum micul Pete încerca să îl facă să meargă, dar nu reușea. Astrid aproape că suspină cu voce tare.

Drake se opri din înjurat. Ea se uită în sus și îl văzu acolo, aplecat peste balustradă. Rânjetul lui ca de rechin era larg. Ținea pistolul în mână, dar nu prea putea să îi țintească încă, așa că își legănă un picior peste balustradă și se aplecă așa cum făcuse și Astrid, iar acum îi putea vedea foarte bine. Ținti. Râse. Apoi urlă de durere și căzu.

Astrid sări la balustradă. Drake era întins jos pe iarbă, pe spate, inconștient, stătea pe pușcă și cu pistolul lângă el.

— Astrid, zise Sam.

Era deasupra ei, încă ținând lampa de masă pe care o folosise cu să îi zdrobească mâna lui Drake. Se aplecă peste balustradă.

— Sam!

— Ești bine?

— O să fiu imediat ce găsesc bateria lui Petey.

Sunase stupid și aproape că îi venea să râdă.

— Am o barcă jos pe plajă, spuse Sam.

— Unde mergem?

— Ce-ai zice de orice alt loc numai aici nu?

• DOUĂZECI ȘI CINCI

<u>127 ore, 42 minute</u>

Trecuseră două zile de când Lana supraviețuise atacului coioților. Coioților vorbitori. Două zile de când viața ei fusese salvată de un șarpe. Un șarpe zburător. Lumea o luase razna.

Lana udase gazonul în acea dimineață, cu ochii în patru, uitându-se după coioți și șerpi. Fu atentă la fiecare lătrat al lui Patrick, la fiecare mârâit al lui sau tresărire. Acesta era primul sistem de avertizare. În trecut, ei doi formaseră perechea stăpân și animal de companie. Sau, poate mai bine zis, fuseseră prieteni. Acum erau o echipă. Erau parteneri într-un joc de supraviețuire. Simțurile lui Patrick și creierul ei.

Udatul gazonului era un lucru prostesc, din moment ce nu era sigură că va mai rămâne apă suficientă și pentru ea. Dar bărbatului care fusese proprietarul acestei reședințe din mijlocul deșertului îi plăcuse să aibă câțiva metri de iarbă. Era un gest de sfidare la adresa deșertului. Sfidare, deși el alesese să trăiască aici, în mijlocul pustietății. Oricum, într-o lume nebună, de ce nu ar fi și ea la fel?

Bărbatul care avea coliba se numea Jim Brown. Aflase asta din documentele de pe biroul lui. Simplu, Jim Brown. Nu era nicio poză cu el, dar nu avea decât patruzeci și opt de ani. „Un pic prea tânăr, gândi Lana, pentru a lăsa în urmă civilizația și a deveni un pustnic."

Magazia din spatele colibei era înțesată până sus cu provizii pentru supraviețuire. Nu era nimic proaspăt printre ele, dar erau destule pachete cu biscuiți, borcane cu unt de arahide și conserve cu piersici, salată de fructe, chili, șuncă și porții militărești gata preparate pentru a fi mâncate pe fugă, astfel că toate le puteau ajunge Lanei și lui Patrick pentru cel puțin un an. Poate mai mult.

Nu era niciun telefon. Niciun televizor sau vreun alt aparat electric. Nu era nici aer condiționat pentru a ușura după-amiezile caniculare. Nici electricitate. Singurele lucruri mecanice erau moara de vânt, care punea în funcțiune pompa care aducea apă din subteran către suprafață, și o tocilă acționată mecanic menită să ascută furci, lopeți și ferăstraie. Erau destul de multe furci, lopeți, ferăstraie și ciocane.

Mai existau și urme de mașină, sau mai degrabă de camionetă. Amprentele cauciucurilor se puteau vedea prin nisip, pornind dintr-un fel de garaj care se sprijinea de o latură a casei. Înăuntru erau cutii goale de ulei de mașină aruncate la gunoi și

două canistre roșii, mari, de o sută de litri, care miroseau ca și cum ar fi fost pline cu benzină.

În spate se afla un teanc de traverse de cale ferată, frumos așezate într-o stivă pătrățoasă. Lângă aceasta era o scândură, mare parte din ea fiind folosită pentru îmbinări, plină de cuie.

Pustnicul Jim, așa cum îl numise Lana, probabil că era plecat. Poate că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Poate că ceea ce i se întâmplase bunicului ei i se întâmplase și lui, iar acum ea era singura persoană rămasă în viață în toată lumea.

Totuși nu voia să fie aici dacă el se întorcea. Nu avea de unde să știe dacă putea avea încredere într-un bărbat care trăia într-o vale fierbinte și uscată, între dealuri prăfuite, la capătul pustietății și avea un gazon la fel de des ca un teren de golf.

Lana termină de udat și îl stropi pe Patrick în joacă înainte de a închide apa.

— Vrei niște chili, băiete? întrebă ea cățelul.

Se întoarse în casă. În colibă era ca într-un cuptor, atât de fierbinte, încât începu să asude înainte să apuce să treacă pragul. Dar Lana avea de gând să nu se mai plângă vreodată de ceva atât de minor. Nu după câte îndurase. Căldură? Mare scofală! Avea apă, avea mâncare, iar toate oasele îi erau întregi, așa cum îi plăcea ei să și le știe.

Chili-ul era păstrat în conserve mari. Neavând frigider, trebuiau să mănânce câte una deodată înainte să se strice, așa că aveau la masă chili și iar chili până se termina. Dar cel puțin era și salată de fructe pentru desert. A doua zi, poate va deschide una dintre conservele mari cu budincă de vanilie și va mânca din ea câteva zile.

Nu exista cuptor, doar un ochi de aragaz. Nici chiuvetă. Doar un singur scaun la masă și un pătuț lângă perete. Singurul lucru decorativ era covorul persan ros din centrul unicei încăperi. Cel mai bun scaun din casă era un fotoliu urât mirositor, dar confortabil, cu mai multe poziții, așezat pe covor. Era blocat în poziția de tolănit, dar asta nu o deranja pe Lana. Nu avea nimic de făcut decât să stea tolănită și să nu se grăbească.

Tot ce putea face era să citească. Pustnicul Jim avea exact treizeci și opt de cărți. Le inventariase. Erau unele romane destul de recente, Patrick O'Brian, Dan Simmons, Stephen King și Dennis Lehane și câteva cărți despre care ea presupunea că erau de filosofie, de autori precum Thoreau. Existau și clasici,

ale căror nume îi păreau familiare: *Oliver Twist*, *Lupul de mare*, *Somnul de veci*, *Ivanhoe*. Niciunul dintre titluri nu îi sărise în ochi, nu erau cărți de J. K. Rowling sau de Meg Cabot și nu era nimic pentru copii. Dar în timpul primei zile terminase *Mândrie și prejudecată*, iar acum începuse *Lupul de mare*. Niciuna dintre ele nu era ușoară. Dar Lana avea tot timpul de partea ei.

— Nu putem să stăm aici, Patrick, zise ea în timp ce câinele atacă bolul cu chili. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mergem mai departe. Prietenii mei sunt îngrijorați. Toată lumea este. Chiar și mama și tata. Probabil cred că noi suntem morți.

Dar chiar și când zicea acest lucru Lana avea îndoieli.

•

Nu avu mare lucru de făcut după ce termină inventarul mâncării, așa că își petrecu mare parte din timp stând pe scaunul de lemn, citind sau uitându-se la peisajul deșertic. Își trase scaunul în prag, acolo unde putea să aibă parte de umbră și să se uite dincolo de gazon, la dealurile din jur. Devenise expertă în a citi un paragraf, privind în sus pentru a cerceta zona pentru eventuale pericole și spre Patrick pentru a detecta anumite semne îngrijorătoare, apoi cufundându-se înapoi în carte, trecând la următorul paragraf.

După o vreme, nesfârșitul nimic de care avea parte puse stăpânire pe optimismul ei care nu fusese niciodată un punct forte. Bariera era încă acolo. Era în spate, dar nu o putea vedea decât dacă se îndepărta puțin de colibă.

Luă în mână o cană de tinichea cu apă și se duse către ușă, intenționând să bea în timp ce privea gazonul, dar dintr-odată îl văzu pe Patrick gonind spre ea. Blana îi era zburlită. Dădea din cap de parcă ar fi avut o criză.

— Intră! țipă Lana.

Ținu ușa deschisă. Patrick se refugie înăuntru. Ea trânti ușa și trase zăvorul. Patrick se trânti pe covor, se târî pe burtă, se rostogoli de două ori și se ridică. Avea ceva în gură. Ceva viu. Lana se opri cu grijă. Se aplecă pentru a cerceta.

— O șopârlă cu coarne? Asta ai? M-ai speriat de moarte pentru o șopârlă cu coarne?

Simți că inima îi bătea nebunește.

— Scuip-o jos! Doamne, Patrick, mă bazez pe tine și tu faci în halul ăsta pentru o șopârlă cretină?

Patrick nu vru să cedeze captura. Lana decise să îl lase să se bucure de ea. Era moartă, oricum, iar ea presupunea că Patrick avea dreptul la propria versiune de nebunie.

— Du-o afară și o poți păstra, zise ea.

Se duse spre ușă, dar îngenunche pentru a îndrepta covorul. Apoi observă o ușiță în podea. Îndepărtă și mai mult covorul, îndoindu-l și rezemându-l de fotoliu. Ezită, nesigură dacă voia cu adevărat să vadă ce se ascundea sub dușumea. Poate că pustnicul Jim era un criminal în serie. Dar oricum ea nu avea altceva de făcut. Dădu fotoliul la o parte și rulă covorul. Ușița avea un inel de metal. Trase de el.

În spațiul de dedesubt erau aliniate cărămizi de metal, fiecare lungă de 15-20 de centimetri, jumătate din această dimensiune pe lățime și o treime grosime. Nu fu nicio urmă de îndoială în mintea Lanei cu privire la ce erau de fapt.

— Aur, Patrick. Aur.

Lingourile erau grele, fiecare avea zece kilograme sau mai mult. Scoase îndeajuns de multe ca să vadă capătul grămezii. Estima că erau în jur de patruzeci de bucăți în total, fiecare de cel puțin zece kilograme. Lana nu avea idee cât valorează aurul, dar știa cât costă o pereche de cercei din aur.

— Aici sunt o mulțime de cercei, zise ea.

Patrick, curios, se uită în gaură.

— Știi ce înseamnă asta, Patrick? Tot aurul ăsta de aici și toate lopețile de afară înseamnă că pustnicul Jim este un căutător de aur.

Alergă afară, în locul în care pustnicul Jim își parca de obicei mașina. Patrick veni și el în fugă sperând că era rost de joacă. Uneori ea îi arunca un mâner rupt de lopată ca el să îl aducă înapoi, dar astăzi Patrick fu dezamăgit.

Pentru prima oară Lana merse pe urmele cauciucurilor. Se estompaseră, dar încă erau destul de vizibile. După vreo treizeci de metri distanță de casă, se despărțeau. Urmele mai vechi păreau să o ia spre sud, probabil către Perdido Beach. Cele puțin mai noi se îndreptau spre poalele dealului de la nord.

Perdido Beach, aproximă ea, era la 20-30 de kilometri depărtare, ceea ce însemna o plimbare foarte lungă în căldură. Dar dacă mina era la baza acelui deal, nu era nici măcar o zecime din distanța aceea. Pustnicul Jim ar putea fi acolo. Dacă

da, tot acolo trebuia să fie și camioneta lui. Chiar dacă el nu era acolo, totuși camioneta putea fi.

Lana simți o aversiune profundă față de ideea de a se aventura din nou în sălbăticie. Fusese atât de aproape de moarte data trecută! Iar coioții ar putea fi încă acolo, așteptând răbdători. Dar era doar un kilometru și jumătate până la mină. S-ar descurca.

Își umplu un vas cu apă. Bău cât putu și se asigură că și Patrick este hidratat. Își umplu buzunarele cu plicuri cu mâncare gata de mâncat și mai împachetă și într-un prosop pe care îl răsuci pentru a forma o desagă. Își luă ochelarii de soare și o trusă de prim ajutor.

— Hai să mergem la plimbare, Patrick!

•

Edilio rânji în timp ce Astrid se așeza pe partea stângă a balenierei *Boston*.

— Ce bine! Cel puțin acum avem o persoană inteligentă în barcă.

Edilio și Quinn împinseră ambarcațiunea din nisip înapoi în valurile mici. Se urcară și ei la bord și apoi își băgară picioarele în apă. Pentru a îndepărta nisipul lipicios.

Sam coti în larg, către barieră. Spera că Drake era mort sau cel puțin rănit grav. Dar nu era sigur de asta, așa că voia să fie la distanță înainte ca psihopatul să înceapă să tragă după ei. Își dădu seama că niciodată în viața lui nu dorise moartea nimănui.

Opt zile trecuseră de la începutul FAYZ-ului. Opt zile și avusese parte de destulă nebunie ca să îi ajungă pentru tot restul vieții. Iar acum visa ca un puști să fie mort.

Odată ce prinseră viteză și erau în afara razei de acțiune a unui eventual glonț, începu să se simtă mai bine. Nu mai fusese atât de aproape de valuri în ultimele opt zile. Nu erau impresionante, dar baleniera ateriza pe ele cu o forță splendidă, care i se transmitea în picioare, îi zăngănea dinții și îi aducea un zâmbet pe buze gândindu-se la surf. Picături de apă sărată zburau în jur, iar pentru Sam fu prea greu să își păstreze atitudinea severă când apa îi atingea fața.

— Mulțumesc, Edilio. Și ție, Quinn, zise Sam.

Era încă supărat pe Quinn, dar erau, literalmente, cu toții în aceeași barcă acum.

— Să vezi cât o să îmi mulțumești când o să vomit în barcă, zise Edilio.

Era cam verde la față.

Sam își aminti că trebuia să mențină distanța față de bariera FAYZ, dar în același timp voia să fie aproape de ea. Exista posibilitatea tentantă să fie o gaură, o poartă, o crăpătură prin care puteau pătrunde și să își ia la revedere de la toată nebunia asta.

Departe, spre nord, putea vedea stâncile care marcau canalul ocupat de centrala nucleară. Dincolo de aceasta, doar o pată în zare, era conturul celei mai apropiate dintre cele câteva insule private.

Astrid găsise vestele de salvare și îi prindea una micului Pete. Edilio acceptă și el una, dar Quinn refuză. Ea mai găsise și o geantă mică, frigorifică, în care se aflau câteva cutii cu suc, o bucată de pâine și resturi tocmai bune pentru prepararea unor sendvișuri cu unt de arahide și cu jeleu.

— Nu o să murim de foame, spuse ea. Cel puțin nu imediat.

Bariera era aproape, în stânga, un perete gol, groaznic, impunător. Valurile se loveau de ea și creau un zgomot neliniștit. Și apa voia să evadeze. Sam se simțea ca un pește în acvariu, iar peretele FAYZ era o latură a vasului. Era același lucru misterios, semitranslucid, ca și pe pământ.

Conduse barca până când erau suficient de departe ca hotelul Clifftop să nu pară mai mare decât o piesă de Lego cocoțată pe o dungă subțire de nisip. Perdido Beach arăta ca o pictură în ulei, cu puncte și stropi colorați care dădeau impresia unui oraș, fără a oferi însă detalii.

— O să încerc ceva, anunță el.

Sam opri motorul și lăsă barca să plutească liberă. Aceasta părea să vrea să se îndrepte de-a lungul zidului. Era un curent slab, dar evident. Se îndrepta pe lângă perete, dinspre pământ, urmând curba lungă a zidului, către larg.

— Avem ancoră? întrebă Sam.

Răspunsul fu un zgomot venit dinspre Edilio. Sam se uită la el și văzu că acesta tocmai își vomitase prânzul.

— Nu-i nimic, zise Sam. Caut eu.

Nu era nicio ancoră. Dar observă că Astrid făcea sendvișuri cu unt de arahide și jeleu. Îi dădu unul lui Sam. El nu realizase până atunci că îi era foame. Îndesă în gură o jumătate de sendviș.

— Ăsta e motivul pentru care-ți spun Astrid cea deșteaptă, bolborosi el cu gura plină cu unt de arahide.

— Omule, nu vorbi despre mâncare, gemu Edilio.

Sam cercetă barca micuță. Nu era nicio ancoră nicăieri, dar existau niște dispozitive parașoc pe care le agăță de margini în caz că s-ar fi ciocnit de barieră. Mai era un snop de frânghie de nailon albastru cu alb. Legă un capăt de o clemă a bărcii și pe celălalt și-l prinse de gleznă. Își dădu tricoul jos și își scoase pantofii, rămânând doar în pantalonii scurți. Răscoli și mai găsi o șurubelniță lungă.

— Ce faci? îl întrebă Quinn.

Sam îl ignoră.

— Edilio, o să supraviețuiești?

— Sper că nu, spuse Edilio printre dinții încleștați.

— Eu o să mă scufund să văd dacă pot ajunge sub barieră.

Astrid păru sceptică, îngrijorată, dar Sam putu observa că ea era cufundată în propriile gânduri, preocupată. Probabil încerca să își revină după ce aproape fusese împușcată.

Quinn spuse:

— Te trag eu dacă te înțepenești.

Sam dădu din cap, nefiind pregătit încă să îi vorbească lui Quinn. Nefiind sigur că o să îi mai poată vorbi lui Quinn vreodată. Apoi se aruncă în apă.

Apa era un prieten bine-venit. Rece, șocantă, dar bine-venită. Râse când simți gustul de sare. Luă câteva guri de aer, îl ținu în piept și se scufundă. Înotă cu lovituri puternice de picioare și cu mâna liberă, în timp ce în cealaltă mână ținea șurubelnița pentru a se apăra de zid. Nu avea nicio dorință de a se lovi de el. Îl atinsese numai cu un deget și îl duruse. A se sprijini cu umărul sau cu coapsa de el cu siguranță nu ar fi fost deloc plăcut.

Înotă mai jos, tot mai jos. Își dorea să fi fost prevăzător și să își fi luat echipamentul pentru scufundări sau cel puțin masca și labele de scafandru din port, dar fusese nițel cam prea ocupat în acel moment.

Apa era destul de limpede, totuși vizibilitatea era redusă din cauza umbrei barierei. Când simți că nu mai avea aer, se repezi în barieră. Șurubelnița nu lovi nimic, iar el fu cuprins de încântare, dar doar pentru un moment, care se risipi atunci când următorul atac fu învins de rezistența solidă.

Se ridică la suprafață și trase aer în piept. Bariera se extindea la cel puțin șase metri sub nivelul apei. Dacă s-ar fi sfârșit undeva jos în apă, ar putea să găsească marginea ei numai folosind o rezervă de oxigen și labele de scafandru.

Barca se legăna aproape de barieră, la cincisprezece metri distanță. Auzi declicul și fâsâitul inconfundabil când Astrid deschisese o cutie de Cola pentru micul Pete. Quinn stătea la proră ținând frânghia, iar Edilio încă arăta de parcă și-ar fi vărsat o parte din ficat.

Sam înotă către barcă, încet, bucurându-se de apa care îi mângâia pielea atât de mult, încât nu mai era atât de dezamăgit că nu găsise o cale de a trece dincolo de FAYZ.

Percepu zgomotul unui motor și bufniturile pe care le scotea o ambarcațiune la impactul cu valurile, înainte să vadă barca propriu-zisă. Împinse tare cu picioarele în apă și își înălță capul deasupra apei ca să poată vedea.

— Hei! țipă el.

Quinn auzise și el motorul.

— Vine o barcă. Vino repede! strigă Quinn.

— Unde?

— Dinspre oraș, raportă Quinn. Repede! exclamă el din nou.

• DOUĂZECI ȘI ȘASE

126 ore, 10 minute

Sam înotă cât de repede putu și, în scurt timp, atinse cu mâna marginea balenierei *Boston*. Quinn îl săltă la bord. Se prăbuși pe punte și se rostogoli. Fu în picioare într-o clipă și văzu barca mare cu motor, genul căreia îi spunea barcă-țigară, îndreptându-se spre ei. Era la nici patru sute de metri. La cârmă se afla un puști pe care Sam nu îl recunoscu de la distanță. Stând în picioare, cu mare efort, erau Howard și Orc. Drake nu era printre ei.

— Nu îi putem întrece, zise Quinn.

Adrenalina părea să îi fi potolit stomacul lui Edilio.

— Omule, așa o fi, dar nu putem ști până nu încercăm.

— Nu, Quinn are dreptate, zise Sam. Astrid, ține-l bine pe micul Pete!

Edilio înfășură rapid frânghia cu mâinile parcă zburând. Nu puteau să o lase să atârne în apă pentru că ar fi blocat elicea. Imediat ce frânghia fu în barcă, Sam porni motorul și barca prinse repede viteză de-a lungul barierei. Barca lui Orc viră și îi urmări.

Astrid îl apucă pe fratele ei mai mic, apoi aruncă un ochi peste margine și strigă:

— Ne urmărește, nu încearcă să ne intercepteze.

Lui Sam îi trebui o secundă ca să înțeleagă ce voia ea să spună. Barca ar fi putut să abordeze un unghi de interceptare și să le taie fața cu ușurință. Dar conducătorul nu se gândise la asta. Aproape prea târziu barca de viteză viră spre dreapta, încercând să ajungă în spatele lui Sam, dar întoarcerea fu greoaie și viteza prea mare. Barca-țigară alunecă în lateral, în barieră, și se auzi un zgomot surprinzător de puternic. Apoi, când luă din nou viteză, țâșni înainte și trecu de balenieră.

— Țineți-vă bine! îi avertiză Sam.

Valul produs de întoarcerea bărcii mătură baleniera și izbi mica barcă de barieră. Sam fu zdruncinat, dar se ținu bine, picioarele sale goale luptându-se să își recapete echilibrul pe puntea înclinată.

Baleniera *Boston* se lăsă pe spate, iar elicea prinse apa din nou și ambarcațiunea luă viteză. Țâșniră în dreapta spre cealaltă barcă, atât de aproape încât Sam ar fi putut bate palma cu Howard. Acum baleniera se îndepărta, legănându-se de pe o creastă de val pe alta, cu bariera în stânga, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de țărm.

Dar barca de viteză era mai rapidă și, pentru că acela care o conducea își revenise, venea huruind în spatele lui Sam și în curând fu în coasta lui.

— Oprește, cretinule! răcni Orc.

Sam ignoră cererea. Mintea lui gonea. Cum avea oare să scape? Barca lui era înceată. Mai agilă, dar cu siguranță mai înceată. Iar barca de viteză era mai mare și mai grea încât putea să treacă fix prin baleniera *Boston*.

— Oprește sau trecem prin voi! strigă Orc din nou.

— Nu fi prost, Sammy! țipă Howard cu o voce mai puțin puternică, care abia se auzi peste zgomotul motoarelor și al apei.

Astrid fu în curând lângă el.

— Sam. Poți face ceva?

— Poate. Am o idee.

Încet, șoptind, ea îi zise:

— Te referi la…

— Nu știu cum să fac aia, Astrid, se întâmplă pur și simplu. Și nu e tocmai momentul potrivit să îl întreb pe maestrul Yoda despre cum să îmi folosesc puterea.

Edilio veni și el lângă ei.

— Ai un plan, Sam?

— Nu unul bun.

Sam ridică emițătorul radio de lângă accelerație. Apăsă pe buton.

— Aici e Sam, sunteți pe recepție, băieți? Terminat.

Uitându-se înapoi, văzu expresia de uimire de pe fața lui Howard. Da, ei recepționau. Howard ridică emițătorul și se încruntă la el. Sam apăsă pe buton:

— Ține butonul, Howard, zise el, și când ai terminat ce ai de spun zici „terminat” și îi dai drumul. Terminat.

— Trebuie să oprești, zise Howard cu vocea îngroșată de micul emițător. Ăăă, terminat.

— Nu cred că vom face asta, Howard. Drake a încercat să o omoare pe Astrid. Tu și Orc aproape m-ați omorât pe mine. Terminat.

Asta îl ținu ocupat pe Howard pentru un minut cât timp se gândi la o minciună bună.

— Este în regulă, Sammy, Caine s-a răzgândit. Zice că, dacă te porți cum trebuie, o să vă lase pe toți în pace. Terminat.

— Da. Cu siguranță, te cred, zise Sam.

Sam aduse și mai mult barca lângă barieră. Era atât de aproape acum încât mai aveau puțin și o atingeau. Apăsă din nou butonul emițătorului.

— Dacă încerci să mai dai peste mine o dată, s-ar putea să intri în barieră, îl avertiză Sam. Terminat.

Tăcere. Apoi se auzi o voce nouă, slabă, dar inteligibilă. Trebuia să vină de la un emițător de pe uscat.

— Prindeți-l! ordonă vocea. Prindeți-l sau nu vă mai întoarceți.

Caine. Utiliza radioul pe care îl folosea ca să fie în contact cu Drake, grădinița și stația de pompieri. Howard zise:

— Hei, Caine, ei îi au pe Astrid și pe retardat. Și pe Quinn.

— Ce? Zi din nou. Astrid e cu ei?

Sam fu cel care îi răspunse, detensionând situația, deși triumful probabil avea să fie de scurtă durată.

— Așa e, Caine. Animalul tău nebun a eșuat.

— Puneți mâna pe toți! ordonă Caine.

— Și dacă folosește puterea? se tângui Howard.

— Dacă putea folosi puterea ar fi făcut-o deja, zise Caine cu un rânjet ce se transmise prin eter. Nu vreau nicio scuză. Doborâți-i! Caine terminat.

Astrid spuse:

— Sam, dacă o poți face, trebuie să o faci acum.

— Să facă ce? întrebă Edilio. O, chestia aia?

Radioul prinse din nou viață:

— Număr până la zece, Sammy. Apoi lovim barca și vă aruncăm peste bord. Nu trebuie să se termine așa, dar nu avem ce face. Așa că... zece.

— Edilio, tu, Astrid și micul Pete, jos pe punte. Quinn, și tu cu ei.

— Nouă.

Edilio o trase pe Astrid jos lângă el și se culcară pe punte cu fața în jos, cu micul Pete între ei.

— Opt.

— Ar fi bine să fie un plan bun, spuse Quinn, care se ghemui lângă Astrid.

— Șapte. Șase.

Prora bărcii ținti pupa balenierei, cu partea roșie despicând apa, balansându-se în sus și în jos, croindu-și drum către ei. Ecoul celor trei motoare se lovi de barieră, răsucindu-se și amplificând sunetul.

— Cinci.

El avea un plan. Dar însemna sinucidere.

— Patru.

— Toată lumea e pregătită?

— Pregătiți pentru ce?

— Trei.

— O să ne lovească.

— Ăsta e planul tău? sună vocea ascuțită a lui Quinn.

— Doi.

— Cam da, răspunse Sam.

— Unu.

Sam auzi cele două motoare ale bărcii-țigară intensificându-și puterea. Marginea roșie a prorei țâșni înainte. Era ca și cum cineva i-ar fi legat o rachetă la spate.

Sam trecu ambreiajul balenierei pe neutru și viră ca să frece partea stângă a bărcii de bariera FAYZ. Baleniera încetini brusc.

— Țineți-vă bine!

Se lăsă în jos, îngenunchind pe puntea udă, ținând volanul cu o mână, trăgându-l spre dreapta și apoi echilibrându-l. Își acoperi capul cu mâna, urlând ca să își potolească nervii.

Baleniera *Boston* încetini. Barca de viteză nu. Prora înaltă și ascuțită ca un pumnal trecu pe deasupra jumătății din stânga a pupei balenierei *Boston*. Se auzi un zgomot de fibră de sticlă zdrobită. Impactul îl aruncă pe Sam departe de cârmă. Partea din spate a balenierei plonjă, iar cei cinci și întreaga barcă fură dintr-odată sub apă.

Sam țipa în apă, țipa și se lupta ca să nu fie atras de elicele ce răscoleau apa ca o tornadă, la câțiva milimetri deasupra capului lui. Barca de viteză acoperi soarele, roșu aprins și alb mortal, ca un cuțit peste barca mai mică.

Cele două motoare ale ei urlară. Dar barca rapidă nu distrusese în întregime ambarcațiunea mică. În schimb, lovind baleniera într-un colț, barca-țigară fu propulsată în aer ca o mașină de cascadorii pe o rampă. Se rostogolise în aer și își zdrobise partea de sus de barieră, făcându-și praf parbrizul și distrugându-și balustrada.

Barca rapidă lovi apa cu putere din lateral, la șase metri de baleniera *Boston*. Ateriză cu „burta” pe apă atât de puternic, încât Sam se gândi că va rămâne dedesubt, dar reveni precum un submarin ce emersează și apoi se îndreptă singură.

Baleniera o încasase rău. Pupa era zdrobită, balustrada de pe partea stângă dispăruse, iar apărătoarea neagră a motorului era strâmbă, dar încă se mai ținea. O bucată mare era smulsă din învelișul de fibră de sticlă al prorei. Puntea era inundată. Pupitrul de comandă era strâmbat spre înainte și într-o parte, astfel încât cârma era într-o parte, iar mânerul accelerației ieșise din suport și atârna. Motorul fusese înecat și acum bolborosea. Dar Sam era teafăr.

— Astrid! țipă el speriat când nu o zări imediat.

Micul Pete era singur, holbându-se, aproape ca și cum toate acestea abia că îi atinseseră conștiința. Quinn și Edilio săriră în sus și se aplecară ca să vadă spatele bărcii. O zăriră pe Astrid abia ținându-se de balustradă. O traseră la bord, pe jumătate înecată și sângerând dintr-o tăietură adâncă de la picior.

— E bine? întrebă Sam.

Edilio dădu din cap, prea ud ca să mai răspundă. Sam răsuci cheia și speră. Marele motor Mercury scoase un răget. Accelerația era înțepenită, blocată, dar împingând-o cu toată forța reuși să o urnească. Cârma îndoită încă mai funcționa.

Barca rapidă era în față, nemișcată. Orc era în apă, urlând de nervi. Howard alerga de colo-colo căutând o vestă de salvare, în timp ce conducătorul bărcii încerca să reporneasca motorul. Din păcate, acesta nu părea afectat.

Eta acum sau niciodată. Cu degetele tremurând, Sam își dezlegă frânghia din jurul gleznei și ținu capătul liber în dinți. Sări în apă și plonjă prin cei câțiva metri de apă ce separau baleniera de barca de viteză.

— Înoată încoace. Barca lui se scufundă, strigă conducătorul bărcii de viteză, neînțelegând ce se întâmplă.

Dar Howard știa mai bine.

— Pune ceva la cale.

Sam se scufundă. Trebuia să o facă acum, înainte ca tipul care conducea barca să pornească motoarele. Dacă elicele începeau să se învârtă, putea fi prea târziu și era o posibilitate foarte mare ca Sam să își piardă degetele în ele, dacă nu chiar toată mâna.

Încercând să fie încrezător, Sam rămase sub valuri holbându-se prin apa învolburată, cu degetele încercând să priceapă ce era... acolo. Văzu elicea dreaptă. Trecu sfoara de nailon în jurul ei și o strânse pe cât de bine putu. Apoi se propulsă către cea stângă, eliberând ultima picătură de aer astfel încât să rămână scufundat. Auzi clicul de la contact. Cheia fusese răsucită. O mișcare a degetelor conducătorului bărcii și...

Motorul porni. Sam se împinse înapoi panicat. Ambele elice izbucniră și se agitară. Apoi cea din dreapta se opri, iar cea din stânga se învârti și apoi se opri. Cu ultima putere Sam răsuci frânghia în jurul elicei din partea stângă, se îndepărtă de pupă și

se ridică la suprafață la câțiva metri depărtare și trase aer în piept.

Auzi cum motoarele reporniseră, dar se opriră din nou. Conducătorul bărcii de viteză realiză abia acum ce se întâmplase de fapt. Howard era la pupă strigând amenințări nervoase.

Sam se răsuci și începu să înoate rapid către balenieră, care se legăna lovindu-se de barieră.

— Sam!

Astrid era cea care îl strigase.

— În spatele tău!

Lovitura veni de nicăieri. Capul lui Sam se învârti. Ochii lui nu se mai putură concentra. Mușchii membrelor se înmuiaseră. Mai trecuse prin asta o dată. Era ca atunci când căzuse de pe placa de surf și se întorsese, iar aceasta îl lovise. Un colț al minții lui știa ce să facă: să evite panica și să aștepte câteva secunde ca să i se limpezească mintea. Numai că asta nu era placa lui de surf.

A doua lovitură nimeri chiar lângă el, ratându-i capul, dar atingându-i clavicula. Durerea ascuțită îl ajută pe Sam să se concentreze. Îl văzu pe Howard ridicând cârligul lung din aluminiu pentru a lovi a treia oară, dar de data aceasta Sam evită impactul cu ușurință. În timp ce cârligul lovi apa, Sam sări, punându-și toată greutatea pe el.

Howard își pierdu echilibrul, iar Sam trase. Howard dădu drumul cârligului și se lovi cu pieptul de unul dintre motoare. Sam se întoarse din nou către balenieră, dar era prea târziu. Orc era acum pe el și, în timp ce o mână gigantică se întindea ca să îi apuce gâtul, cealaltă îl pocnea. Orc lovi întâi apa înainte să îi atingă nasul lui Sam, așa că puterea se diminuase, dar impactul fu șocant.

Sam se ghemui și își direcționă ambele picioare, cât de mult putu, în plexul solar al lui Orc. Și lovitura lui fu încetinită de curentul de apă, dar îi împinse pe Sam și pe Orc în spate. Sam era un înotător mai bun, dar Orc era mai puternic. În timp ce Sam încerca să scape, Orc se prinse de pantalonii lui Sam, de mijloc, și îl ținu ferm.

Howard era acum în picioare, strigând cuvinte de încurajare și de laudă către Orc. Lupta se ducea chiar sub prora arcuită a balenierei.

Sam se dădu înapoi, lovi cu picioarele goale vasul și se împinse în jos, sub apă. Spera ca atunci când capul lui Orc se va scufunda, acesta să se panicheze și să îi dea drumul. Planul funcționă, iar Sam se desprinse. Era liber, dar era încolțit între peretele FAYZ și vârful bărcii.

Fața lui Orc era o mască înspăimântătoare a furiei. Veni direct spre el, iar Sam nu avea nicio opțiune. Așteptă ca Orc să ajungă, îl apucă de tricou în timp ce se apropia, îl răsuci și, folosindu-se de elanul lui, îi împinse fața în barieră. Orc țipă. Biciui apa și țipă din nou. Sam își luă avânt folosind corpul lui Orc ca pe o rampă de lansare. Lovitura îl împinse pe acesta și mai mult în barieră și urlă ca un taur aflat pe moarte.

Sam înotă, se agăță de parapetul de la tribord și se ținu bine.

— Edilio, hai!

Edilio împinse accelerația înainte, în timp ce Sam, ridicat cu o mână de Astrid și cu alta de Quinn, fu săltat la bord.

Orc țipa incoerent, pe jumătate înecat, împroșcând înjurături din apă. Howard înota către el, iar conducătorul bărcii era în stare de șoc, neștiind ce să facă. Frânghia era bine legată de o clemă a bărcii. Aceasta nu avea să țină, dar întinderea puternică avea să distrugă cel puțin una dintre elicele blocate.

Edilio întoarse baleniera menținând-o la distanță de barieră și zise:

— Ai grijă la frânghie, Sam!

Avertismentul veni la țanc. Frânghia se încordă și se ridică din apă aproape atingându-i brațul. Baleniera se smuci la impact. Clema se rupse din punte, dar elicele bărcii rapide erau acum inutile.

— OK, asta a fost o nebunie, zise Edilio râzând.

— Cred că ți-a trecut răul de mare acum, nu-i așa?

Radioul reveni la viață și se auzi vocea familiară a lui Howard, slăbită și speriată, văicărindu-se:

— Aici e Howard. Au scăpat.

Vocea slabă de pe uscat răspunse:

— De ce nu mă miră?

Apoi, Howard din nou:

— Barca noastră nu mai merge.

— Sam, zise Caine. Dacă mă poți auzi, frate, ar fi bine să știi că o să te omor.

— Frate? De ce îți spune frate? întrebă Astrid.

— E o poveste lungă.

Sam zâmbi. Era destul timp acum pentru povești. Reușiseră. Scăpaseră. Dar era o victorie amară. Acum nu se mai puteau întoarce acasă.

— OK, zise Sam. Ori scăpăm, ori nimic.

Fixă echea pe un curs care urmărea curba lungă a barierei FAYZ. Astrid găsi o sticlă tăiată și decolorată și începu o muncă anevoioasă de a scoate apa din barcă.

• DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

125 ore, 57 minute

Lanei îi trebui mai mult timp decât se așteptase ca să ajungă la capătul urmelor de cauciucuri. Ceea ce îi păruseră a fi doi-trei kilometri trebuie să fi fost vreo cinci. Iar apa și mâncarea pe care le căra prin căldura aprigă îi îngreunau mersul.

Era deja după-amiază când își târa picioarele epuizate pe culme. Acolo, se ivi înaintea ochilor ei uimiți ceea ce părea a fi un orășel minier abandonat. Trebuie să fi fost o adevărată tabără odată. Erau peste zece clădiri înghesuite una într-alta în pliul de pe culme. Clădirile cu greu se puteau deosebi unele de altele acum, toate niște adunături de bețe gri, dar părea că ar fi fost odată și o stradă acolo.

Era un loc straniu, tăcut, deprimant, cu ferestrele cu geamuri sparte, ca niște ochi care se holbau la ea.

În spatele rămășițelor vechii străzi, departe de ochii eventualilor trecători – deși Lana nu își putea imagina de ce ar vrea cineva să vină în acest loc dezolant și neprimitor –, se afla o clădire robustă. Era construită din același lemn gri, dar stătea încă în picioare și avea acoperișul din tablă. Clădirea avea mărimea unui garaj pentru trei mașini. Urmele duceau într-acolo.

— Hai, băiete, zise Lana.

Patrick fugi înainte, adulmecând o buruiană de lângă ușa barăcii și se întoarse la stăpâna lui tot cu coada în sus.

— Deci nu e nimeni înăuntru, încercă Lana să se liniștească. Altfel ai fi lătrat.

Împinse ușa deschisă nedorind să se furișeze ca o fată din filmele de groază. Razele soarelui pătrundeau printr-o mulțime de găuri din acoperișul de tablă și lemn. Totuși era întuneric. Camioneta era acolo. Mai nouă decât cea a bunicului ei, cu o platformă mai lungă.

— Hei! Hei?

Așteptă.

— Hei? zise ea din nou.

Cercetă mai întâi camioneta. Rezervorul era pe jumătate plin. Cheile nu se aflau nicăieri. Verifică fiecare centimetru al mașinii și nu găsi nimic.

Supărată, Lana începu să inspecteze baraca, unde găsi mai multe utilaje. Unul părea a fi un sfărâmător de piatră. Mai era ceva ce semăna cu o cuvă imensă, dotată dedesubt cu un sistem de propulsie prin căldură. Un rezervor cu motorină în colț.

— OK. Ori găsim cheile și probabil ne sinucidem conducând, rezumă Lana pentru Patrick, ori mergem pe jos atâția kilometri până la Perdido Beach și e posibil să murim de sete.

Patrick lătră.

— Sunt de acord. Hai să căutăm cheile.

Pe lângă ușile duble, înalte, de la intrarea în baracă, mai era o ușă mică în spate. Luând-o pe acolo, Lana găsi o potecă bine bătătorită care șerpuia printre grămezi de pietre, pe lângă un cimitir de mașinării ruginite, și se sfârșea la o groapă mărginită cu lemn. Părea a fi gura surprinsă a muntelui, un pătrat strâmb, negru, cu doi suporți pentru grinzi, rupți, arătând ca niște dinți ascuțiți de animal. O cale ferată îngustă ducea în mină.

— Nu cred că vrem să mergem acolo, spuse Lana.

Patrick se apropie precaut de intrare. Blana i se zburli și mârâi. Dar nu mârâia către deschidere. Lana auzi un zgomot rapid de pași amortizați. Dintr-o parte, ca o avalanșă tăcută, se apropia alergând o haită de coioți. Poate douăzeci sau mai mulți. Coborau de pe munte cu o viteză uluitoare. Și, în timp ce veneau, Lana îi putea auzi șoptind, cu voci încordate, răgușite:

— Mâncare… mâncare.

— Nu! își spuse Lana.

Nu. Trebuia să fie doar imaginația ei.

Lana aruncă o privire panicată peste umăr către haita care era acum departe în vale. Jumătatea stângă a haitei începuse deja să urce în fugă pentru a-i tăia calea.

— Patrick! strigă ea și alergă în mină.

Imediat ce trecură pragul minei temperatura scăzu cu zece grade. Ca și cum ar fi pășit într-o încăpere cu aer condiționat. Nu exista nicio lumină, cu excepția celei care venea de afară, iar ochii Lanei nu avură timp să se adapteze.

Era un miros îngrozitor. Ceva infect, dulceag și copleșitor. Patrick se întoarse pentru a-i înfrunta pe coioți. Aceștia trepidau la intrarea în mină, dar nu intrară. Lana, pe jumătate oarbă, se aruncă să apuce ceva din întuneric, orice. Găsi pietre de mărimea unui pumn. Începu să le arunce spre animale. Nu nimerea. Doar azvârlea disperată cu pietre în coioți.

— Plecați! Uș! Duceți-vă de aici!

Niciunul dintre proiectilele Lanei nu își atinse ținta. Coioții se fereau din calea lor, cu delicatețe, fără efort, ca și cum ar fi jucat un joc nu foarte incitant.

Haita se împărți în două, formând o coadă. Unul dintre coioți, nu cel mai mare, dar cel mai urât, înaintă prin haită cu capul sus. Una din urechile lui imense era pe jumătate smulsă, într-o parte a botului avea dâre de râie unde blana îi chelise, iar pe cealaltă, pe stânga, avea dinții pe jumătate expuși, probabil din cauza unei răni vechi, care dădea impresia că rânjea permanent.

Conducătorul coioților mârâi la ea. Lana tresări și ridică în aer o piatră mare, pe post de amenințare.

— Stai! avertiză Lana.

— Om nu are voie aici.

Vocea era ca o bolboroseală, ca atunci când târâi cizmele prin pietriș ud, stridentă. Pentru câteva secunde Lana nu făcu altceva decât să se holbeze. Era imposibil. Dar sunase ca și cum vorbele veniseră de la coiot.

— Ce?

— Ieși afară, zise coiotul.

De data aceasta nu mai încăpea îndoială. Îi văzuse botul mișcându-se, percepuse lupta pe care o dădea limba lui în spatele dinți lor ascuțiți.

— Nu poți vorbi, spuse Lana. Nu este adevărat.

— Ieși afară.

— O să mă omori, zise Lana.

— Da. Ieși afară. Mori repede. Rămâi acolo, mori încet.

— Poți să vorbești, zise Lana simțindu-se nebună, cu adevărul nebună.

Coiotul nu răspunse. Lana încercă să tragă de timp.

— De ce nu pot sta în mină?

— Om nu are voie aici.

— De ce?

— Ieși afară.

— Haide, Patrick, spuse Lana cu o șoaptă tremurândă.

Începu să se dea în spate, cât mai departe de conducătorul coioților, adânc în întuneric. Piciorul atinse ceva. Se uită repede în jos și văzu un picior ieșind dintre niște rămășițe închegate de sânge. Găsise sursa mirosului. Pustnicul Jim era mort de multă vreme.

Sări înapoi peste cadavru, punându-l între ea și coiot.

— L-ai omorât! îl acuză Lana.

— Da.

— De ce?

Văzu o lanternă, una mare și pătrată. Se aplecă repede și o ridică.

— Om nu are voie aici.

Coiotul dădu un ordin haitei sale și toți se repeziră în peșteră și săriră peste cadavru. Lana și Patrick se întoarseră și fugiră. Ea se lupta cu lanterna încercând să găsească butonul. Întunericul deveni profund.

O durere în gleznă aproape că o făcu să cadă, dar doar se poticni. Găsi butonul și dintr-odată puțul minei fu invadat de o lumină ciudată, care dezvălui un peisaj alcătuit numai din rocă zimțată și grinzi de lemn. Umbrele erau ca niște degete cu gheare care o încolțeau.

Coioții, speriați de lumină, se retraseră. Ochii lor luceau. Dinții se transformaseră în rânjete înguste. Și apoi porniră după ea. O mușcătură ca o menghină îi prinse gamba, iar ea căzu grămadă. Coioții dădură năvală asupra ei. Duhoarea lor era în nasul ei, greutatea lor o copleșea.

Se luptă ca să se ridice în coate. O a doua menghină o prinse de braț și căzu, știind că nu avea să se mai ridice. Auzi lătratul înfiorător al lui Patrick, atât de profund și de tare încât acoperi scheunatul frenetic al coioților.

Dintr-odată, toți coioții o lăsară în pace. Scânciră surprinși, săriră și își întoarseră capetele nedumeriți, la stânga și la dreapta. Lana sângera din cauza zecilor de mușcături și zăcea în cercul straniu de lumină aruncat de lanternă.

Conducătorul haitei mârâi, iar coioții se calmară puțin, deși era clar că ceva îi speriase și încă îi speria. Se mișcau nervoși, iritați. Toți își ciuliră urechile și se întoarseră spre umbrele din adâncul puțului. Ca și cum ar fi auzit ceva.

Lana se încordă să audă și ea, dar tot ce distinse fu respirația ei printre suspine puternice. Inima îi bătea nebunește, ca și când i-ar ieși prin coaste.

Coioții nu o mai atacau. Ceva intervenise. Era ceva în atmosferă. Ceva în mințile lor canine de nepătruns. Ea devenise din pradă prizonier.

Conducătorul haitei de coioți se apropie încet și o mirosi.

— Mergi, omule.

Ea se aplecă și își puse mâna pe cea mai gravă dintre răni. Durerea se diminuă în timp ce vindecarea începea. Dar sângera din zecile de mușcături în timp ce se ridica și se cufundă mai adânc în peșteră, din ce în ce mai adânc, cu Patrick alături și coioții urmându-i îndeaproape.

Mai jos, tot mai jos. Șinele de tren se terminară, în timp ce ei intrau în ceea ce părea a fi o secțiune nouă de tunel. Aici grinzile care țineau tunelul erau încă verzi, iar capetele cuielor cu care erau prinse încă luceau. Podeaua puțului era mai puțin murdară, acoperită cu piatră sfărâmată și cu praful adunat timp de mai multe decenii. Aici era locul în care pustnicul Jim muncea, săpa, în căutarea metalului strălucitor.

În timp ce mergea, Lanei îi era din ce în ce mai frică. Un nou tip de frică. Îndurase teama înnebunitoare și înecăcioasă a morții. Acum era ceva diferit. Această nouă senzație îi transforma mușchii în piftie și părea să îi absoarbă căldura din corp, să îi umple arterele cu apă înghețată și stomacul cu fiere.

Îi era frig. Îi era frig peste tot. Picioarele cântăreau fiecare câte cincizeci de kilograme, iar mușchii abia le puteau ridica și muta mai departe. Fiecare colț al creierului ei urla: „Fugi, fugi, fugi!”

Dar nu putea fugi, îi era imposibil fizic. Singura cale era să meargă înainte în timp ce se simțea trasă mai adânc și mai adânc de o voință care nu făcea parte din ea.

Într-un final, Patrick nu mai suportă. Își întoarse coada și fugi uitându-se peste umăr la câinii sălbatici disprețuitori. Ar fi vrut să îl strige. Dar niciun sunet nu ieși dintre buzele inerte.

Mai adânc și mai adânc. Rece, din ce în ce mai rece. Intensitatea luminii lanternei slăbi și, în timp ce aceasta se diminua, Lana devenea conștientă că pereții grotei începeau să strălucească într-un verde pal.

Era aproape acum. Ceva. Orice era, era aproape.

Lanterna îi căzu din mâinile amorțite. Ochii i se dădură pe spate și căzu în genunchi, nepăsătoare, inconștientă chiar și de durerea provocată de impactul cu piatra dură. În genunchi, oarbă, Lana așteptă. O voce îi explodă în cap. Spatele i se arcui și căzu într-o parte. Fiecare capăt de nerv, fiecare celulă din corp urla de durere. O durere ca și cum ar fi fost fiartă de vie.

Nu știa cât durase. Nu își amintea cuvintele pe care le auzise – dacă fuseseră cuvinte.

Se trezi mai târziu, târâtă afară din peșteră de doi coioți. O scoaseră din mină în toiul nopții. Așteptară răbdători ca ea să trăiască sau să moară.

• DOUĂZECI ȘI OPT

123 ore, 52 minute

Sam, Edilio, Queen, Astrid și micul Pete urmară bariera FAYZ departe în larg. Curba ei îi îndepărtă de țărm și apoi îi aduse înapoi spre el. Nu era nicio gaură în zid. Nicio cale de scăpare.

Soarele apunea în timp ce ei călătoreau spre nordul unei adunături de insule private. Lângă una dintre ele era un iaht frumos, care se ciocnise de pământ. Sam se gândi să facă un ocol pentru a arunca o privire mai de aproape, dar se răzgândi. Era hotărât să cerceteze întregul zid FAYZ. Dacă era prins ca un caras auriu într-un bol, voia să vadă întregul bol.

Bariera FAYZ întâlni țărmul în dreptul Parcului Național Stefano Rey, descriind un lung semicerc pe suprafața mării care era ciudat de calmă. Malul era imposibil; o fortăreață de stâncă ascuțită și creste mângâiate de razele soarelui ce apunea.

— Ce frumos! zise Astrid.

— Aș prefera să fie un loc urât, în care să pot acosta, răspunse Sam.

Fundul apei era încă lipsit de pericole, dar nu era nevoie decât de foarte puțin pentru ca stâncile să găurească baleniera *Boston* și-așa schilodită.

Se îndreptară spre sud, înaintând greoi, sperând să găsească un loc în care să tragă, înainte ca rezervorul de combustibil să se golească și să se lase noaptea.

Într-un final, ochiră o pată mică de nisip, în formă de „V”, nu mai mare de patru metri lungime și lată de doi. Sam se gândi că ar putea, cu noroc, să conducă barca într-acolo și să o proptească în nisip. Dar ambarcațiunea nu va rezista prea mult acolo, iar ei vor sfârși prin a merge pe jos, fără hartă, la poalele unei stânci de douăzeci de metri înălțime.

— Cum stăm cu combustibilul, Edilio?

Edilio înfipse un băț în rezervor și îl scoase.

— Nu prea mai e. Cam trei centimetri.

— OK. Atunci, cred că asta e. Legați-vă bine vestele de salvare.

Sam împinse accelerația și ținti plaja micuță. Trebuia să mențină viteza, altfel curentul l-ar fi împins în stâncile care se înghesuiau din ambele părți.

Barca se îndreptă direct în nisip. Impactul o zdruncină pe Astrid, dar Edilio o prinse de mână înainte ca ea să cadă.

Coborâră cu toții. Micul Pete nu putu fi convins să se dea jos și nici măcar să le ia în seamă prezența. Așa că Sam, cu teama că în orice moment micul Pete ar putea să se sperie și să îl sugrume, să îl teleporteze sau cel puțin să înceapă să țipe, fu nevoit să îl ducă pe băiat pe mal în brațe.

Edilio luă cu el trusa de prim ajutor a bărcii, care nu conținea mai mult decât plasturi, o cutie cu chibrituri, două rachete de semnalizare și o busolă micuță.

— Cum îl urcăm pe micul Pete pe stânca asta? se întrebă Sam cu voce tare. Nu este o cățărare grea, dar…

— Poate să se cațăre, spuse Astrid. Uneori se urcă în copaci. Atunci când vrea.

Sam și Edilio aveau amândoi expresii identice, pline de îndoială.

— Poate, zise Astrid. Trebuie doar să îmi amintesc cuvintele potrivite. Ceva despre o pisică.

— OK.

— Odată a urmărit o pisică într-un copac.

— Nu știu dacă mai există maree, zise Quinn, dar dacă mai este, plaja asta va fi în curând sub apă.

— Charlie Tuna! zise Astrid.

Cei trei băieți se uitară la ea.

— Pisica, explică ea. Numele motanului era Charlie Tuna.

Astrid se aplecă lângă micul Pete.

— Petey. Charlie Tuna? Charlie Tuna? Îți aduci aminte?

— Nu e prea ciudat, murmură Quinn.

Sam zise:

— OK, Edilio, tu mergi primul, apoi Astrid, așa încât micul Pete să te urmeze. Quinn și cu mine venim în spate, în caz că alunecă Petey.

Se dovedi că Astrid avusese dreptate, micul Pete putea să se cațăre. De fapt, aproape că o depăși pe Astrid. Chiar și așa, până cuceriră creasta se întunecase. Când în sfârșit se prăbușiră pe un pat din iarbă și ace de pin, sub copacii semeți, avuseseră nevoie de toți plasturii pe care Edilio îi luase cu el.

— Cred că o să dormim aici, zise Sam.

— Este destul de cald, spuse Astrid.

— Este întuneric, răspunse el.

— Hai să facem un foc, propuse Astrid.

— Să ținem urșii la distanță, ha? întrebă Edilio agitat.

— Din păcate, ăla este un mit, spuse Astrid. Animalele sălbatice văd foc mereu. Nu se tem în mod special de el.

Edilio scutură din cap cu regret.

— Uneori, Astrid, faptul că tu le știi pe toate nu e tocmai folositor.

— Am înțeles, zise ea. Ceea ce am vrut să spun este că urșii, ca toate animalele sălbatice, se tem de foc.

— Mda, prea târziu, răspunse Edilio agitat, uitându-se către umbrele negre ca tăciunele de sub copaci.

Astrid și Edilio îl supraveghează pe micul Pete, în timp ce Sam și Quinn plecară să caute lemne pentru foc.

Quinn, agitat pentru mai mult decât un singur motiv, spuse:

— Nu vreau să te bat la cap sau ceva de genul ăsta, Sam, dar, frățioare, dacă într-adevăr știi să faci ceva magie, trebuie să îți dai seama cum.

— Știu, zise Sam. Crede-mă, dacă aș ști cum să aprind lumina, aș face-o.

— Mda. Mereu ți-a fost frică de întuneric.

După un timp, Sam spuse:

— Nu știam că știi asta.

— Nu e mare lucru. Oricui îi e frică de ceva, spuse Quinn încet.

— Ție de ce ți-e frică?

— Mie?

Quinn făcu o pauză, ținând în brațe câteva bețe pentru foc, și se gândi.

— Cred că îmi e teamă să nu fiu un nimic. Un mare și uriaș… nimic.

Adunară îndeajuns de multe lemne și destule ace de pin pentru a însufleți primele flăcări și, în curând, făcură un foc vesel, deși cam înecăcios.

Edilio se uita fix în flăcări.

— E mai bine, chiar dacă nu sperie urșii. În plus, nu mai sunt în barcă. Îmi place să simt pământul sub picioare.

Căldura focului nu era necesară, însă Sam se bucura totuși de ea. Lumina portocalie se reflecta în trunchiurile copacilor și în crengi și făcea ca noaptea să pară și mai întunecată. Dar atâta timp cât focul ardea, puteau pretinde că erau în siguranță.

— Știe cineva vreo poveste cu fantome? întrebă Edilio pe jumătate glumind.

— Știți ce mi-ar plăcea? întrebă Astrid. Biscuiți cu ciocolată și bezele încălzite la foc. Am fost odată în tabără. Era una de modă veche, cu pescuit și călărit și cântece enervante în jurul focului. Și biscuiți cu bezele. Atunci nu mi-au plăcut, în special pentru că nu voiam să fiu în tabăra aia. Dar acum…

Sam se uită la ea printre flăcări. Bluzele albe apretate, pe care le purta înainte de FAYZ, cedaseră locul tricourilor. Iar el nu mai era atât de intimidat de ea, nu acum când trecuseră prin atâtea împreună. Dar era în continuare atât de frumoasă încât uneori era nevoit să se uite în altă parte. Iar faptul că o sărutase făcea ca de fiecare dată când se gândea la ea să fie năpădit de amintiri copleșitoare, de mirosuri, de senzații, de gusturi.

Se foi și își mușcă buza, folosindu-se de durere ca să-și alunge gândul de la Astrid, de la tricoul ei, părul ei și pielea ei.

— Nu e nici momentul și nici locul, murmură el pentru sine.

Micul Pete stătea cu picioarele încrucișate și se uita în foc. Sam se întrebă ce era oare în capul lui, ce putere zăcea ascunsă în spatele acelor ochi inocenți.

— Foame, zise micul Pete. Miam-miam.

Astrid îl luă în brațe.

— Știu, scumpule. O să facem rost de mâncare mâine.

Unul câte unul simțiră că pleoapele li se îngreunează. Unul câte unul se întinseră tăcuți și adormiră. Sam rămase ultimul. Focul era pe ducă. Întunericul se apropia din toate direcțiile.

Stătea cu picioarele încrucișate. Își întoarse mâinile cu palmele în sus și le așeză pe genunchi. Cum? Cum se produsese? Cum i se întâmplase asta lui? Cum putea să o controleze, să declanșeze lumina la comandă? Închise ochii și încercă să își amintească panica pe care o simțise de fiecare dată când crease raza de lumină. Nu îi fu greu să rememoreze emoția, dar era imposibil să o simtă.

Cât putu de încet se retrase de lângă foc. Întunericul de sub copaci ar putea ascunde o mie de terori. Se concentră pe teamă. Acele de pin trosneau sub picioarele lui. Merse până când abia mai putea zări lumina slabă a cenușii din spatele lui și nu mai putea simți aroma fumului de pin.

Își ridică mâinile, așa cum îl văzuse pe Caine făcând, cu palmele în afară, ca și cum ar fi semnalat cuiva să se oprească sau ca și cum ar fi fost un preot care îi binecuvântează pe cei adunați la slujbă.

Conștientiză teama acelui coșmar din dormitor, panica din momentul în care micul Pete îl sufocase, reacția bruscă atunci când fetița cu puterea focului încercase să îl omoare. Nimic. Nu funcționa. Nu putea simula frica și, încercând să se sperie singur cu pădurea întunecată, nu avea să funcționeze.

Se răsuci. Auzise un zgomot în spate.

— Nu merge, nu-i așa? întrebă Astrid.

— Aproape mergea, m-ai speriat îndeajuns de tare încât să o fac să se întâmple, spuse Sam.

Astrid veni mai aproape.

— Am să îți spun un lucru îngrozitor.

— Un lucru îngrozitor?

— L-am trădat pe Petey. Drake. A vrut să mă facă să îl batjocoresc.

Ea își răsucea degetele atât de tare, încât părea dureros. Sam îi luă mâinile în ale sale.

— Ce a făcut?

— Nimic. Doar…

— Doar ce?

— M-a pălmuit de câteva ori, nu a fost prea rău, dar…

— Te-a lovit? întrebă Sam simțindu-se ca și cum ar fi înghițit acid. Te-a lovit?

Astrid aprobă din cap. Încercă să explice, dar vocea ei o trădă. Așa că arătă spre locul în care mâna lui Drake o lovise cu destul de multă forță încât capul îi fusese smucit într-o parte. Se liniști și continuă:

— Nu e mare scofală. Dar mi-a fost frică. Sam, mi-a fost atât de frică!

Ea se apropie, vrând probabil ca mâinile lui să o ia în brațe, Sam făcu un pas înapoi.

— Sper că e mort, spuse. Sper că e mort, pentru că, dacă nu e, o să îl omor eu.

— Sam.

Pumnii lui erau încleștați. Își simțea creierul fierbând în craniu. Răsuflarea îi deveni adâncă și aspră.

— Sam, șopti Astrid. Încearcă acum.

El se uită la ea, neînțelegând.

— Acum, țipă ea.

Sam își ridică mâinile, cu palmele în afară și ținti un copac.

— Aaaaaaa! țipă el și din mâini îi ieșiră raze de culoare verde-metalic.

Își lăsă mâinile în jos, gâfâind, uimit de ceea ce făcuse. Copacul era ars în mijloc. Începu să se clatine, la început încet, apoi mai repede și se prăbuși cu greutate peste un tufiș de mărăcini.

Astrid veni în spatele lui și își strecură mâinile în jurul lui. El îi simți lacrimile pe ceafa și respirația în ureche.

— Îmi pare rău, Sam.

— Îți pare rău?

— Nu poți chema frica atunci când ai nevoie de ea, Sam. Dar mânia este o teamă direcționată. Mânia e ușor de chemat.

— M-ai manipulat? întrebă el desfăcându-i mâinile și întorcându-se.

— S-a întâmplat cu Drake așa cum ți-am spus, zise Astrid. Dar nu aveam de gând să îți spun până când nu te-am văzut aici încercând. Spuneai că frica este cea care face puterea să funcționeze. Așa că, m-am gândit…

— Mda.

Se simțea, în mod ciudat, înfrânt. Reușise, pentru prima oară, să facă lumina să apară din proprie voință. Dar era trist, nu încântat.

— Deci trebuie să fiu furios, nu speriat. Trebuie să vreau să rănesc oameni.

— O să înveți să o controlezi, zise Astrid. O să fii din ce în ce mai bun la asta, așa încât să îți poți folosi puterea fără să mai trebuiască să simți ceva.

— Ei, aceea va fi, cu siguranță, o zi fericită, zise Sam cu un sarcasm amar. O să pot să ard pe cineva fără să simt nimic.

— Îmi pare rău, Sam. Chiar îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tine, vreau să spun, că a trebuit să se întâmple asta. Ai dreptate să îți fie teamă de puterea asta. Dar adevărul e că avem nevoie de puterea ta.

Stăteau la distanță unul de altul, deși îi despărțeau numai treizeci de centimetri. Mintea lui Sam era departe, jucându-se cu amintirile dintr-o perioadă care părea a fi de acum un milion de ani. Un milion de ani sau poate doar opt zile.

— Îmi pare rău, șopti din nou Astrid și își strecură mâinile sub ale lui pentru a-l trage spre ea.

El își propti bărbia pe creștetul ei, uitându-se dincolo de ea, la foc, la întunericul de peste tot, întunericul care îl speriase încă de când era bebeluș.

— Uneori prinzi valul. Alteori valul te prinde pe tine, zise el într-un târziu.

— Suntem în FAYZ, Sam. Nu ești tu de vină. Suntem pur și simplu în FAYZ.

• DOUĂZECI ȘI NOUĂ

113 ore, 33 minute

Piciorul Lanei se lovi de o rădăcină, iar ea căzu în mâini și în genunchi. Patrick se aplecă pentru a o privi, dar păstră distanța. Nip, coiotul care devenise torționarul personal al Lanei, o împunse cu botul.

— Mă ridic, mă ridic, bombăni Lana.

Mâinile îi erau julite. Din nou. Genunchii îi sângerau. Din nou. Haita era cu mult în față, croindu-și drum printre tufișurile de salvie, sărind peste șanțuri, oprindu-se să adulmece găurile făcute de hârciogi și apoi mergând mai departe.

Lana nu putea ține pasul cu ei. Indiferent cât de repede alerga, coioții o depășeau întotdeauna, iar atunci când rămânea în urmă, Nip o ciupea de glezne și uneori o făcea să sângereze.

Nip era un coiot de grad mai mic, nerăbdător să se afirme în fața Căpeteniei. Dar nu era rău, spre deosebire de majoritatea coioților, așa că el nu o sfâșia cu dinții, doar mârâia și o ciupea. Dar când ea încetinea haita cu fuga ei de om, lentă și împiedicată, atunci Căpetenia mârâia la Nip și îl cresta cu ghearele în timp ce el scâncea și se umilea în fața lui.

Patrick avea statutul cel mai de jos între ei, mai jos decât al Lanei, El era un câine mare și puternic, dar îi însoțea dând din coadă, cu limba atârnând, lucru pe care coioții rapizi și eficienți îl considerau demn de milă și de dispreț.

Coioții erau vânători solitari, care puteau prinde chiar și cel mai rapid iepure sau veveriță. Patrick fusese lăsat în voia lui și, pentru că era mult mai încet decât restul, avea să i se facă în curând foame. Lanei îi fusese oferită una dintre prăzile Căpeteniei – un iepure pe jumătate viu, dar nu îi era chiar atât de foame. Încă.

Aproape uitase că nimic din toate acestea nu avea sens. Era uimitor cât de repede acceptase o lume trasată de o barieră gigantică. Era absurd faptul că știa că putea vindeca printr-o simplă atingere. Era ridicol faptul că acceptase că un coiot, Căpetenia, putea vorbi, într-un limbaj neclar, dar putea vorbi. Nebunie curată. Demență.

Dar ce se întâmplase jos în mină, jos unde se ascundea întunericul adânc, departe de soare, departe de lumea rațiunii, omorâse orice îndoială pe care o mai avea Lana: lumea o luase razna. Ea o luase razna.

Sarcina ei de acum era să supraviețuiască, nu să analizeze sau să înțeleagă, doar să supraviețuiască. Pantofii începuseră deja să se rupă. Hainele îi erau sfâșiate în mai multe locuri. Era murdară. Trebuia să urineze și să defecheze în mijlocul naturii, ca un câine. Mâinile și picioarele îi fuseseră distruse în mod repetat de pietrele ascuțite, tăiate de ghimpi, înțepate de țânțari. Fusese chiar mușcată de un raton. Dar rănile nu durau niciodată mult. Dureau, de fiecare dată dureau, dar ea le vindeca.

Coioții fugiră toată noaptea, alergând mereu după următoarea masă. Trecuseră doar vreo douăsprezece ore, dar păreau o eternitate.

— Sunt un om, își spuse ea. Sunt mai inteligentă decât el. Sunt superioară. Sunt o ființă umană.

Dar aici, în sălbăticie, în întunericul nopții deșertice, ea nu era deloc superioară. Era înceată și mai degrabă împiedicată decât slabă. Pentru a-și păstra buna-dispoziție, Lana vorbea cu Patrick sau cu mama ei. Și asta era o nebunie.

— Mă bucur de timpul petrecut aici, mamă, zise Lana. Pierd și puțin din greutate cu ocazia asta. Se numește dieta coioților. Să nu mănânci nimic și să fugi încontinuu.

Lana căzu într-o groapă și simți că glezna se sucește și se rupe. Durerea fu atroce. Dar dură doar un minut. Epuizarea era mai adâncă însă. Iar disperarea durea mai tare.

Căpetenia apăru și se uită în jos la ea de pe o stâncă.

— Aleargă mai repede, ordonă el.

— De ce mă ții prizonieră? întrebă ea. Omoară-mă sau lasă-mă să plec.

— Întunericul spune nu omorât, spuse Căpetenia cu vocea chinuită, stridentă și inumană.

Nu îl întrebă ce intenționase să spună prin „Întunericul”. Îi auzise vocea în cap, jos, la capătul minei de aur a pustnicului Jim. Era o cicatrice în sufletul ei, o cicatrice pe care puterile ei vindecătoare nu o puteau atinge.

— Vă încetinesc, suspină Lana. Lăsați-mă aici. De ce vreți să vin cu voi?

— Întunericul spune: tu înveți. Căpetenia învață.

— Ce învață? țipă ea. Despre ce vorbești?

Căpetenia sări pe ea, aruncând-o pe spate și se așeză cu dinții deasupra gâtului ei golaș.

— Învață să omoare oameni. Adună toate haitele. Căpetenia, căpetenia tuturor. Omoară oameni.

— Omoară oameni? De ce?

Căpetenia saliva. Un șir lung de bale se prelingea de pe bot pe gâtul ei.

— Urăsc omul. Omul omoară coiot.

— Stați departe de orașe și nimeni nu va omorî niciun coiot, îl certă Lana.

— Toți pentru coiot. Toți pentru Căpetenie. Niciun om.

Cu vocea lui nelumească, încordată, Căpetenia nu putea vorbi prea mult, dar furia și ura ieșiră la suprafață în doar câteva cuvinte. Ea nu avea de unde să știe cum ar fi trebuit să sune un coiot întreg la minte dacă ar putea vorbi, dar nu avea nicio îndoială că acesta era un coiot nebun. Animalele nu aveau idei grandioase despre extincția unei întregi specii. Gândul acela nu venise de la Căpetenie. Animalele se gândeau la mâncare, la supraviețuire și la înmulțire, asta dacă puteau gândi.

Chestia din peșteră. Întunericul. Căpetenia era victima acestuia și servitorul lui. Întunericul îl molipsise cu ambiția lui drăcească. Dar nu putuse să îl învețe modul în care să se poarte cu oamenii. Iar când apăruse Lana la mina de aur, Întunericul profitase de oportunitate pentru a se folosi de ea. Puterea Întunericului avea limite, indiferent cât de terifiant era. Avea nevoie să se folosească de coioți – și de Lana – ca să își ducă la îndeplinire planul. În plus, avea limite și în ceea ce privea cunoștințele sale.

Știa ce avea de făcut.

— Hai, omoară-mă! zise Lana.

Își arcui gâtul, oferindu-i-l, sfidătoare.

— Haide!

O mușcătură rapidă și totul s-ar fi terminat. Ea ar fi lăsat rana să sângereze. Nu ar fi vindecat-o, ci ar fi lăsat arterele să îi scurgă viața pe nisipul deșertului.

În acel moment Lana nu era sigură dacă blufa. Întunericul deschise o ușă în mintea ei, o ușă către ceva la fel de înspăimântător ca Întunericul însuși.

— Hai! provocă ea coiotul. Dă-i drumul și omoară-mă!

Liderul coioților ezită. Scoase un sunet nerăbdător, tânguitor. Niciodată nu prinsese o pradă neajutorată, care nu se lupta să trăiască.

Funcționa. Lana împinse botul umed al Căpeteniei. Se ridică, glezna încă durând-o.

— Dacă ai de gând să mă ucizi, fă-o.

Ochii maro-gălbui ai Căpeteniei o sfredeleau, dar ea nu avea deloc de gând să dea înapoi.

— Nu-mi e teamă de tine.

Coiotul tresări. Apoi ochii i se mutară la Patrick, și înapoi, cu o privire vicleană.

— Omor câine.

Era rândul Lanei să tresară. Dar știa instinctiv că nu putea să își arate slăbiciunea.

— Hai. Omoară-l. Apoi nu o să mai ai cum să mă amenințí.

Din nou, fața speriată a Căpeteniei oglindi confuzia. Ideea era complicată. Era o idee care cuprindea mai mult de o mișcare, ca atunci când joci șah și anticipezi ce se va întâmpla peste două sau trei mutări.

Inima Lanei sări din piept. Da, ei erau puternici și rapizi. Dar ea era o ființă umană, cu un creier uman. Coioții se schimbaseră în unele moduri față de ce fuseseră mai demult: unii aveau boturi și limbi care le permiteau acum să vorbească stâlcit și erau mai mult decât ar fi trebuit să fie, mai puternici decât ar fi trebuit să fie, chiar și mai deștepți decât aveau dreptul să fie.

Dar erau tot coioți, în continuare simpli, conduși de foame, de dorința de a se împerechea, de nevoia ocupării unui loc fruntaș în haită. Iar Întunericul nu îi învățase cum să mintă sau să blufeze.

— Întunericul zice să ne înveți, spuse Căpetenia, ducând discuția pe un teritoriu familiar.

— Bine, spuse Lana, iar creierul ei bâzâia încercând să se hotărască unde avea să ducă această discuție. Căutând un beneficiu, ea zise: Lasă câinele în pace. Și adu-mi niște hrană normală. Ceva ce mănâncă oamenii, nu iepuri mizerabili pe jumătate mestecați. Și o să te învăț.

— Nu mâncare de om aici.

„Așa e, animal nenorocit, se gândi Lana anticipând următoarea mișcare. Nu e mâncare pentru oameni aici.”

— Am observat, spuse ea, potolindu-și triumful din voce și încercând să își păstreze o expresie neutră, nevrând să lase să se vadă nimic.

— Așa că du-mă în locul în care crește iarba. Știi despre ce vorbesc. Locul în care se află peticul de iarbă verde din deșert. Du-mă acolo sau înapoi la Întuneric, pentru a-i spune că nu mă poți controla.

Căpeteniei nu-i plăcu asta și își exprimă frustrarea nu prin graiul uman, ci printr-o serie de sunete furioase care făcu ca restul haitei să îi dea târcoale, neliniștită. Se întoarse de lângă ea mimând frustrarea, neputând să își controleze sau să își ascundă emoțiile primordiale.

— Vezi, mamă, șopti Lana în timp ce își acoperi glezna cu mâinile tămăduitoare. Uneori înfrângerea este un lucru bun.

Într-un final, fără niciun cuvânt, Căpetenia o luă la goană către nord-est. El alerga, iar restul haitei îl urma, dar încet, într-un ritm pe care Lana credea că poate să îl țină de data aceasta. Patrick porni și el pe lângă ea.

— Ei sunt mai deștepți decât tine, băiatule, șopti Lana către câine. Dar nu sunt mai inteligenți decât mine.

•

— Scoală-te, Jack.

Computer Jack adormise pe tastatură. Își petrecea nopțile în primărie lucrând pentru a-și duce la îndeplinire promisiunea de a asambla un sistem primitiv de telefonie mobilă. Nu era ușor. Dar era amuzant. Și îi lua gândul de la altele.

Diana era cea care îl trezise, scuturându-i umărul.

— Ah, da, zise Computer Jack.

— Fața asta de tastatură nu prea te prinde.

Jack își pipăi obrazul și roși. Tastele pătrate i se imprimaseră în piele.

— E o zi mare astăzi, zise Diana, mergând prin cameră către frigider.

Scoase o cutie de suc, o deschise, ridică jaluzeaua și bău în timp ce se uita la piață.

Computer Jack își potrivi ochelarii. O latură a ramei era puțin strâmbă.

— E o zi mare? De ce?

Diana râse în felul ei.

— Mergem acasă pentru o vizită.

— Acasă?

Lui Jack îi trebuiră câteva secunde ca să îi pice fisa.

— Vrei să zici la Coates?

— Hai, Jack, arată și tu puțin entuziasm.

— De ce mergem la Coates?

Diana veni lângă el și își puse mâna pe obrazul lui.

— Atât de deștept! Și totuși atât de încet uneori! Nu citești niciodată lista pe care ți-a dat-o Caine? Îl mai știi pe Andrew? Împlinește azi cincisprezece ani. Trebuie să ajungem la el până la ora fatidică.

— Trebuie neapărat să merg? Am atâta treabă…

— Liderul Neînfricat are un plan care te include, zise Diana întinzându-și mâinile, dramatic, de parcă era un magician care arăta publicului rezultatul unei iluzii. O să filmăm marele moment.

Jack era atât speriat, cât și încântat de idee. Iubea orice implica tehnologia, în special când avea ocazia să își demonstreze cunoștințele tehnice. Dar, ca toată lumea, auzise ce se întâmplase cu gemenele Anna și Emma. Nu voia să vadă pe nimeni murind sau dispărând, sau ce naiba se întâmpla. Totuși… avea să fie fascinant.

— Cu cât sunt mai multe camere de filmat, cu atât mai bine, cugetă Jack cu voce tare, lucrând la problemă, deja imaginându-și cadrul. Dacă se întâmplă într-o clipită, trebuie să fim norocoși să prindem momentul la secundă… Camere digitale, nu cu peliculă. Cele mai scumpe și mai performante pe care le poate găsi Drake. Fiecare trebuie să aibă un trepied. Și avem nevoie de multă lumină. Ar fi cel mai bine dacă filmăm pe un fundal simplu, știi, ca un perete sau ceva. Nu, așteaptă, poate nu alb, poate verde, astfel pot folosi tehnica *chroma key*. În plus…

Se opri, rușinat că se lăsase dus de val și neplăcându-i ce voia să zică.

— În plus, ce?

— Uite, nu vreau ca Andrew să pățească nimic rău.

— În plus ce, Jack? insistă Diana.

— Păi, dacă Andrew nu vrea să stea pe loc? Dacă se mișcă sau încearcă să fugă?

Expresia de pe fața Dianei era greu de descifrat.

— Vrei să fie legat, Jack?

Jack se uită în altă parte. Nu intenționase să sune așa. Nu chiar, Andrew era un băiat bun… pentru un bătăuș.

— Nu am vrut să spun că vreau să fie legat, zise Jack accentuând cuvântul „vrut”. Dar dacă se mișcă din cadru, din zona în care sunt focalizate camerele…

Diana spuse:

— Știi, Jack, uneori mă îngrijorezi.

Computer Jack simți un val de căldură care i se urca pe gât.

— Nu e vina mea, spuse el roșind. Ce vrei să fac? Și, oricum, tu cine te crezi? Faci tot ce zice Caine, la fel ca și mine.

Jack nu își mai permisese până acum să fie atât de nervos în fața Dianei. Tresări, așteptând replica ei acidă. Dar ea îi răspunse încet.

— Știu ce sunt, Jack. Nu sunt o persoană prea plăcută, zise ea.

Diana își trase un scaun rotativ și apoi se așeză aproape de el. Destul de aproape încât prezența ei îl făcu să se simtă stânjenit. Jack începuse să observe fetele abia de curând, iar Diana era frumoasă.

— Știi de ce m-a trimis tata la Coates? întrebă ea.

Jack dădu din cap.

— Când aveam zece ani, Jack, mai tânără decât tine, am aflat că tata avea o amantă. Știi ce e o amantă, Jack?

Știa. Sau cel puțin credea că știa.

— Așa că i-am spus mamei despre amantă. Eram supărată pe tata pentru că refuzase să îmi cumpere un cal. Mama și-a ieșit din minți. A urmat o scenă monstruoasă între ea și el. Cu multe țipete. Mama voia să divorțeze.

— Și au divorțat până la urmă?

— Nu. N-a mai fost timp. A doua zi mama a alunecat și a căzut pe scara mare pe care o aveam în casă. Nu a murit, dar nu mai putea să facă nimic, spuse Diana și mimă o persoană care abia își mai putea ține capul sus. Avea o asistentă tot timpul și nu făcea altceva decât să zacă mereu în camera ei.

— Îmi pare rău, zise el.

— Mda, spuse ea și își apropie palmele cu zgomot, semnalând sfârșitul discuției. Hai să mergem! Fă-ți micul bagaj tehnic. Liderului Neînfricat nu îi place să aștepte.

Jack se supuse. Începu să îndese lucruri – unelte mici, un stick, o cutie de suc – în geanta de umăr Hogwarts.

— Nu înseamnă că ești o persoană rea doar pentru că mama ta a fost rănită într-un accident, zise el.

Diana făcu cu ochiul.

— Am spus poliției că tata a făcut-o. Le-am zis că l-am văzut când a împins-o. L-au arestat, s-a dat și la știri. I-a dat peste cap afacerile. Până la urmă polițiștii s-au prins că am mințit. Tata m-a trimis în cele din urmă la Academia Coates.

— Cred că e mai rău decât ce-am făcut eu ca să ajung să fiu trimis la Coates, admise Jack.

— Și asta e numai o parte din poveste. Ce vreau să spun este că nu pari o persoană rea, Jack. Și am sentimentul că mai târziu, când o să îți dai seama ce se întâmplă, o să te simți rău. Știi tu, vinovat.

El se opri din împachetat, stătea cu un set de căști atârnându-i printre degete.

— Ce vrei să spui? Ce vrei să spui prin ce se întâmplă?

— Haide, Jack. Micul tău PDA fatidic? Lista pe care o ții pentru Caine? Toți ciudații? Știi despre ce e vorba cu lista. Știi ce o să se în tâmple cu ciudații.

— Eu nu fac nimic. Doar țin lista pentru tine și pentru Caine.

— Dar cum o să te simți atunci? întrebă Diana.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe prostul, Jack! Cum o să te simți când Caine va începe să parcurgă lista?

— Nu e vina mea, zise Jack disperat.

— Ai un somn adânc, Jack. Chiar acum, când dormeai. Ți-am ținut mâna grăsuță. Probabil atât de aproape cum nu o să mai fii vreodată cu vreo fată. Presupunând că îți plac fetele.

Jack știa ce avea ea să spună în continuare. Diane văzuse frica din ochii lui și rânji triumfător.

— Deci care e, Jack? Care e puterea ta?

El dădu din cap, neavând curajul de a vorbi.

— Nu ți-ai trecut numele pe listă, Jack. Mă întreb de ce. Caine se folosește de ciudații care îi sunt loiali, știi asta. Și mai știi că atâta timp cât o să fii loial va fi bine, spuse ea și se aplecă atât de mult încât el îi simți suflarea. Ai două linii, Jack. Și ai fost un nimic. Ceea ce înseamnă că puterile tale se dezvoltă. Ceea ce înseamnă, surpriză, că oamenii își pot căpăta puterile mai târziu. Așa este?

El aprobă.

— Și nu te-ai gândit să ne spui și nouă. Mă întreb ce înseamnă asta pentru loialitatea ta.

— Sunt complet loial, mărturisi Computer Jack. Sunt total loial. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine.

— Ce știi să faci?

Jack străbătu camera, iar picioarele îi tremurau. Fără niciun avertisment, viața devenise dintr-odată periculoasă. Deschise debaraua. Scoase un scaun. Acesta era din metal, funcțional, fără zorzoane și foarte solid. Cu excepția spătarului unde bara de metal fusese strânsă atât de tare, încât avea imprimate urme de degete. Ca și cum ar fi fost tăcută din lut, nu din metal.

Auzi suspinul brusc al Dianei.

— M-am lovit la picior în el, explică Jack. Mă durea rău. Am apucat scaunul în timp ce săream și țipam.

Diana examină metalul, atingând cu degetele marginea urmelor.

— Măi, măi. Ești mai puternic decât pari, nu-i așa?

— Nu îi spune lui Caine, o imploră Jack.

— Ce crezi că îți va face? întrebă Diana.

Jack era acum îngrozit. Îngrozit de această fată imposibilă, care părea să nu aibă niciodată vreo noimă. Dintr-odată știu răspunsul. Avea un mod în care putea da înapoi.

— Știu că l-ai citit pe Sam Temple. Te-am văzut, o acuză el. I-ai spus lui Caine că nu ai făcut-o, dar nu a fost așa. El are patru linii, nu-i așa? Sam, vreau să spun. Caine și-ar ieși din minți dacă ar ști că mai există unul cu patru linii.

Diana nici măcar nu ezită.

— Da. Sam are patru linii. Iar Caine își va ieși din minți. Dar, Jack, cuvântul tău împotriva cuvântului meu? Pe cine crezi că va crede Caine?

Jack nu mai avea nicio carte în mânecă. Nicio altă amenințare. Voința lui se sfărâmă.

— Nu îl lăsa să îmi facă ceva rău, șopti el.

Diana îl opri.

— O va face. O să te pună pe listă. Numai dacă nu te protejez eu. Mă rogi să te protejez?

Jack văzu o rază de speranță în întunericul în care se afla.

— Da. Da.

— Spune-o!

— Te rog, protejează-mă!

Ochii Dianei păreau să se topească, privirea de gheață deveni aproape alta. Zâmbi.

— Te voi proteja, Jack. Dar uite care e chestia. De acum înainte ești al meu. Oricând îți spun să faci ceva, Jack, vei face. Fără întrebări. Și nu vei mai spune nimănui altcuiva despre puterea ta sau despre înțelegerea noastră.

El aprobă din cap.

— Ești al meu, Jack. Nu al lui Caine. Nu al lui Drake. Al meu. Micul meu Hulk. Și dacă am vreodată nevoie de tine…

— Orice vei vrea, o să fac.

Diane suflă un sărut spre obrazul lui Jack, sigilând astfel înțelegerea lor. Și îi șopti în ureche:

— Știu că o s-o faci, Jack. Acum, hai!

• TREIZECI

108 ore, 12 minute

Quinn cânta. Versurile erau un fel de omagiu trist adus surfingului.

— Ce vioi, comentă Astrid sec.

Quinn zise:

— Este Weezer. Eu și Sam i-am văzut în Santa Barbara. Weezer. Jack Johnson. Insect Surfers. Super concert!

— Nu am auzit de nici unii dintre ei, zise Astrid.

— Trupe de surferi, spuse Sam. De fapt, nu neapărat Weezer, ei sunt mai mult ska-punk. Dar Jack Johnson probabil că ți-ar plăcea.

Ieșiseră din Parcul Național Stefano Rey și coborau dealul, pe partea uscată a crestei. Copacii erau mai mici și mai împrăștiați, printre snopurile de iarbă uscată.

În acea dimineață dădură peste o tabără. Urșii cotropiseră o mare parte din mâncarea de acolo, dar rămăsese destulă, astfel încât toți cinci să aibă parte de un mic dejun copios. Aveau acum rucsacuri și mâncare și saci de dormit care aparținuseră altora. Edilio și Sam purtau fiecare câte un cuțit bun, iar Quinn avea în grijă lanternele și bateriile pe care le găsiseră.

Mâncarea le îmbunătățise tuturor starea de spirit. Micul Pete aproape că zâmbea.

Mergeau cu bariera în stânga lor. Era o experiență stranie. Copacii erau, de multe ori, tăiați în două de barieră, iar crengile se extindeau în interiorul ei și dispăreau sau răzbăteau din când în când din ea. Crengile care ieșeau din barieră nu cădeau, dar se vedea clar că mureau. Frunzele erau veștede, rupte parcă de sursa lor de hrană.

Din când în când Sam cerceta câte un șanț sau arunca un ochi în spatele unui bolovan, căutând mereu câte un loc în care bariera nu ajungea. Dar în curând acest lucru se dovedi a fi fără rost. Bariera ajungea în fiecare șanț, în fiecare canal de scurgere. Se desfășura în jurul fiecărei pietre și tăia în două tufișurile. Nu avea nicio crăpătură. Nu se sfârșea. Dibăcia barierei era, așa cum observă Astrid, impecabilă.

— Ce fel de muzică îți place? întrebă Sam.

— Lasă-mă să ghicesc, îi întrerupse Quinn. Clasică. Și jazz.

El lungi cuvântul „jazz” până deveni comic.

— De fapt…

— Șarpe! țipă Edilio, care sări în spate, se împiedică și căzu.

Se ridică arătând rușinat. Apoi, pe un ton mai calm, spuse:

— Este un șarpe acolo.

— Lasă-mă să văd, zise Astrid înflăcărată.

Se apropie cu grijă în timp ce Sam și Quinn rămaseră, precauți, la distanță.

— Nu îmi plac șerpii, recunoscu Edilio.

Sam rânji.

— Mda. Mi-am cam dat seama după felul în care ai reacționat, așa de grațios.

Scutură câteva mizerii și frunze uscate lipite de spatele lui Edilio.

— Ar trebui să veniți să vedeți asta, îi chemă Astrid urgent.

— Tu să vezi, spuse Edilio. Eu am văzut deja o dată. Mi-e de ajuns să îl privesc o dată.

— Nu e un șarpe, spuse Astrid. Cel puțin nu e doar un șarpe. N-ar trebui să fie niciun pericol. Acum e într-o gaură.

Sam se apropie ezitant. De fapt, nu avea chef să vadă niciun șarpe. Dar nu voia nici să arate ca un laș.

— Ușor, să nu îl speriați, zise Astrid. Ar putea fi capabil să zboare. Cel puțin zboruri lungi.

Sam îngheță.

— Poftim?

— Calcă ușor.

Sam se apropie încet. Era acolo. La început văzu numai capul triunghiular, care se uita la ei din gaura de circa treizeci de centimetri, umplută cu frunze uscate.

— Este un șarpe cu clopoței?

— Nu mai e, zise Astrid. Vino în spatele meu.

Când Sam ajunse unde îi spusese ea, îi zise:

— Uită-te la cincisprezece centimetri mai jos de capul lui.

— Ce e aia?

— Aripioare din piele neacoperită de solzi, dar gri și pline de ceea ce arată a vene roz, care atârnă de corpul șarpelui.

— Arată ca niște aripi vestigiale, spuse ea.

— Șerpii nu au aripi, îi zise Sam.

— Nu aveau înainte, răspunse ea misterios.

Amândoi se dădură ușor înapoi. Reveniră lângă Edilio, Quinn și micul Pete, care se uita la cer ca și cum ar fi așteptat să vină cineva din acea direcție.

— Ce era? întrebă Quinn.

— Un șarpe cu clopoței și cu aripi.

— Aha. Asta e bine, pentru că eu chiar mă gândeam că nu avem destule pe cap, spuse Quinn.

— Nu mă miră, zise Astrid.

Când ceilalți se holbară la ea, le explică:

— Vreau să spun că este evident că are loc un fel de mutație accelerată în FAYZ. De fapt, ținând cont de cum s-au comportat Petey, Sam și ceilalți, mutația se pare că a precedat FAYZ-ul. Dar bănuiesc faptul că FAYZ accelerează acest proces. Am văzut pescărușul mutant. Apoi a fost pisica lui Albert, care s-a teleportat. Și acum asta.

— Hai să mergem, zise Sam, mai mult pentru că nu avea niciun rost să stea așa și să se indispună.

Toată lumea călca acum cu mai multă grijă, cu privirile în jos, foarte atenți la lucrurile peste care pășeau.

Se opriră pentru prânz când micul Pete cedă și se așeză pe jos în ceea ce părea a fi un semn de protest. Sam ajută la pregătiri și apoi își luă conserva de piersici și batonul energizant și stătu singur, la distanță de ceilalți. Avea nevoie să se gândească. Toți așteptau de la el un plan, pe care el nu îl avea.

Se aflau puțin mai sus de nivelul văii, în câmp deschis, fără umbră. Terenul era stâncos. Soarele ardea. Se părea că nu urmau să aibă parte de adăpost sau de umbră. Era doar bariera care se întindea mai departe și mai departe, la infinit. De la această înălțime ar fi trebuit să vadă partea de sus a barierei, dar Astrid avea dreptate: oriunde stăteai, bariera părea a fi la fel de înaltă și la fel de impenetrabilă. Uneori, strălucea în lumina soarelui, dar în general nu își schimba aspectul, fie zi, fie noapte. Avea mereu același gri pâlpâitor. Uneori era îndeajuns de reflectorizantă, încât aproape puteai crede că ai zărit o deschizătură printre arborii care treceau dincolo de ea sau lângă pământul care părea să treacă printr-o gaură din barieră. Dar era întotdeauna o iluzie optică, un joc de lumini.

O simți mai degrabă decât o auzi pe Astrid venind în spatele lui.

— Este o sferă, nu-i așa? întrebă el. Se întinde peste tot în jurul nostru. Peste tot sub noi și peste tot deasupra noastră.

— Așa cred, spuse ea.

— De ce vedem stelele noaptea? De ce putem vedea soarele?

— Nu sunt sigură că vedem soarele, zise Astrid. Poate să fie o iluzie. Poate să fie un gen de reflexie. Nu știu.

Călcă intenționat pe o crenguță și o rupse în două.

— Chiar nu știu, adăugă ea.

— Urăști să spui „nu știu”, nu-i așa?

Astrid râse.

— Ai observat.

Sam oftă și își lăsă capul în jos.

— Este o pierdere de vreme, nu-i așa? Vreau să spun, încercarea de a găsi o poartă. Încercarea de a găsi o cale de ieșire.

— Ar putea să nu fie o ieșire, confirmă Astrid.

— Lumea o mai fi acolo? Adică de cealaltă parte a barierei?

Ea se așeză lângă el, destul de aproape ca să fie prietenoasă, dar fără să îl atingă.

— M-am gândit mult la asta. Mi-a plăcut ideea ta despre ou. Dar, ca să îți spun adevărul, Sam, eu nu cred că bariera e doar un zid. Un zid nu justifică ce se întâmplă cu noi. Cu tine și cu Petey, cu păsările, cu pisica lui Albert și cu șerpii. Și nu justifică de ce toți cei de peste paisprezece ani au dispărut deodată. Și continuă să dispară.

— Atunci, ce ar justifica toate astea? zise Sam, dar ridică o mână. Stai, nu vreau să te fac să spui din nou că nu știi.

— Îți aduci aminte când Quinn a zis că cineva a hackuit universul?

— Te inspiri de la Quinn acum? Ce s-a întâmplat cu geniul din tine?

Ea îi ignoră tonul zeflemitor.

— Universul are anumite reguli. Așa cum e sistemul de operare pentru un calculator. Nimic din ceea ce vedem că se întâmplă nu se poate întâmpla prin sistemul de operare al universului nostru. De exemplu, felul în care Caine poate muta lucrurile cu mintea. Sau felul în care tu poți produce raze din mâini. Astea nu sunt doar mutații. Sunt încălcări ale legilor naturii. Cel puțin legile naturii așa cum le percepem noi.

— Așa. Și?

— Și, zise Astrid dând din cap cu tristețe, respingându-și propriile cuvinte în timp ce le spunea, cred că asta înseamnă… că nu ne mai aflăm în vechiul nostru univers.

Sam se holbă la ea.

— Există un singur univers.

— Teoria universurilor multiple circulă de foarte multă vreme, spuse Astrid. Dar poate că s-a întâmplat ceva care a început să schimbe regulile vechiului univers. Doar *puțin*, doar în unele zone mici. Dar efectul s-a răspândit și, la un anumit moment dat, universului vechi i-a fost imposibil să mai mențină această nouă realitate. Așa că a fost creat un nou univers. Unul foarte mic.

Ea trase adânc aer în piept, cu un sunet de ușurare, ca și cum tocmai ar fi pus jos o greutate mare.

— Dar știi ce, Sam? Sunt deșteaptă, dar nu sunt chiar Stephen Hawkins.

— E ca și cum cineva ar fi introdus un virus în softul vechiului univers.

— Exact. A început la scară mică. Au fost unele schimbări în unele persoane. Petey. Tu. Caine. Copiii mai mult decât adulții pentru că sunt mai puțin definitivați, sunt mai ușor de modificat. Apoi, în acea dimineață, ceva s-a întâmplat, ceva care a înclinat balanța. Sau poate că au fost mai multe ceva-uri.

— Cum trecem prin bariera aia, Astrid?

Ea își puse mâinile pe ale lui.

— Sam, nu sunt sigură că există un „prin”. Când spun că suntem într-un alt univers, mă refer la faptul că e posibil să nu mai avem niciun punct de legătură cu vechiul univers. Poate că suntem ca baloanele de săpun care plutesc și apoi se unesc. Dar poate suntem precum baloanele de săpun care se află la miliarde de kilometri distanță.

— Atunci, ce e de cealaltă parte a barierei?

— Nimic, zise ea. Nu există cealaltă parte. Bariera poate fi sfârșitul a tot ce se află aici, în noul univers.

— Mă deprimi, spuse el încercând, dar nereușind să o facă să sune mai vesel.

Ea își trecu degetele printre ale lui.

— Aș putea să mă înșel.

— Cred că o să aflu... ce zi e azi? În mai puțin de o săptămână.

Astrid nu avu niciun răspuns la asta. Stătură împreună și se uitară la deșert. În depărtare un coiot singuratic alerga cu nasul pe jos, ca să prindă mirosul prăzii. O pereche de ulii descriau cercuri leneșe pe cer.

După un timp Sam se întoarse către Astrid și îi găsi buzele așteptându-l. Totul decurse simplu și natural. Atât de simplu și de natural pe cât putea fi ceva care îi făcea inima lui Sam să bată amenințând că va ieși din piept.

Se depărtară, în tăcere. Se sprijiniră unul de altul, amândoi desfătându-se cu acel contact fizic.

— Știi ce? zise Sam într-un final.

— Ce?

— Nu îmi pot petrece următoarele patru zile ascunzându-mă încontinuu.

Astrid aprobă din cap, o mișcare pe care el o percepu mai degrabă decât o văzu.

— Mă faci să fiu curajos, știi? spuse Sam.

— Tocmai mă gândeam că nu mai vreau să fii curajos, răspunse Astrid. Vreau să fii cu mine. Vreau să fii în siguranță și să nu mai cauți necazul cu lumânarea. Doar să stai cu mine, aproape de mine.

— Prea târziu, zise el cu o ușurare forțată. Dacă închid ochii, ce se va alege de tine și de micul Pete?

— Putem să avem grijă de noi, minți ea.

— Ești foarte confuză, știi? întrebă Sam.

— Păi, nu ești la fel de deștept ca mine, așa că nu e prea greu să ți se pară așa.

El rânji. Apoi deveni din nou serios. Îi mângâie părul cu o mână.

— Chestia e, Astrid, că îmi pot petrece timpul fiindu-mi frică, încercând să găsesc o cale de scăpare. Sau îmi pot petrece timpul cu capul sus. Poate atunci, dacă o să dispar, poate cel puțin tu și micul Pete...

— Am putea toți...

— Nu. Nu am putea. Nu putem doar să ne ascundem în păduri și să mâncăm hrană deshidratată. Nu ne mai putem ascunde.

Buza lui Astrid tremură, iar ea își șterse o lacrimă care tocmai se forma la coada ochiului.

— Trebuie să ne întoarcem. Cel puțin, eu trebuie. Trebuie să țin capul sus.

Ca pentru a ilustra cele spuse, Sam se ridică. O luă pe Astrid de mână și o trase după el. Împreună merseră la ceilalți.

— Edilio. Quinn. Am făcut multe greșeli. Și poate că și acum fac una. Dar m-am săturat să evit lupta. Și m-am săturat să fug. Sunt foarte, foarte îngrijorat că vă voi omorî pe toți. Așa că fiecare dintre voi trebuie să decidă dacă vrea să meargă cu mine. Trebuie să mă întorc în Perdido Beach.

— O să ne luptăm cu Caine? întrebă Quinn alarmat.

— Era și timpul, spuse Edilio.

•

— Bine ați venit la McDonald’s, zise Albert. Cu ce vă pot ajuta?

— Salut, Albert, spuse Mary.

Se uită în sus la meniu, care avea câteva lucruri acoperite cu bandă neagră. Salatele dispăruseră repede. Milk shake-urile nu erau disponibile pentru că se stricase aparatul folosit la prepararea lor.

Albert așteptă răbdător și zâmbi către micuța fată care o însoțea pe Mary. Mary observă și zise:

— O, îmi pare rău, ar trebui să vă fac cunoștință. Ea este Isabella. Isabella, el este Albert.

— Bine ai venit la McDonald’s, zise Albert.

— Isabella este nouă. O echipă de căutare a găsit-o și a adus-o la noi.

— Mama și tatăl meu au dispărut, spuse Isabella.

— Știu. Și părinții mei au dispărut, replică Albert.

— Cred că eu o să iau un Big Mac și o porție mare de cartofi, zise Mary. Și un meniu pentru copii pentru Isabella.

— Nuggets de pui sau hamburger?

— Nuggets.

— La Big Mac vrei chiflă, brioșă englezească sau gofră?

— Gofră.

Albert ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Mary, dar nu mai e pâine proaspătă nicăieri. Folosesc orice este congelat pentru chifle. Și, desigur, nu e nici salată, dar știi asta.

— Mai este sos special?

— Am aproape două sute de litri de sos pentru Big Mac. Iar în ceea ce privește murăturile, o să ajungă o veșnicie. Mă duc să îți pregătesc comanda. Aș alege chiflă dacă aș fi în locul tău.

— Chiflă, atunci.

Albert lăsă o sită cu cartofi în uleiul încins. Apoi făcu la fel cu nuggets-ii din a doua sită. Apăsă pe cele două temporizatoare. Se mută cu rapiditate către grătar și aruncă pe el trei bucăți de carne tocată. Desfăcu chifla, o stropi cu niște sos, presără ceapă și puse două bucăți de murături în centrul părții de sus a chiflei. Așteptă și se uită la Mary care încerca să o înveselească pe Isabella în zona meselor. Fetița era serioasă și părea că mai avea puțin și plângea.

Albert întoarse burgerii și apăsă capacul grătarului peste ei ca să grăbească procesul de frigere. Temporizatorul de la cartofi și nuggets ajunse la capăt. Ridică una dintre site, o scutură ca să se scurgă surplusul de ulei și dădu drumul cartofilor într-un vas. Trecu solnița pe deasupra lor. Apoi urmară nuggets-ii. Albert se bucura de mișcările de balet pe care le exersase până la perfecțiune de-a lungul zilelor… câte trecuseră? Opt? Nouă? Nouă zile de când conducea un McDonald’s.

— Tare! exclamă Albert cu satisfacție.

De la incidentul căruia toată lumea îi spunea „pisica lui Albert”, el stătuse înăuntru, sau cel puțin aproape de McDonald’s. Acolo nu erau chestii supranaturale sau pisici care se teleportau.

Aranjă comanda pe două tăvi și le duse la singura masă ocupată.

— Mersi! spuse Mary recunoscătoare.

— Am terminat materialele promoționale pentru meniu, spuse Albert. Dar am câteva jucării, știi, chestii micuțe. Așa că este o jucărie în Happy Meal. Numai că nu este una promoțională.

Isabella scoase din pungă o păpușă mică de plastic, cu părul roz. Nu zâmbi. Dar ținu păpușa în mână.

— Cât timp crezi că o să ții locul ăsta deschis? întrebă Mary.

— Păi, am multă carne pentru burgeri. În prima zi a FAYZ-ului a venit un camion cu marfă. Probabil că ai văzut că a plonjat în casa aceea veche din spatele atelierului, nu-i așa? Oricum, când am ajuns acolo motorul încă mai mergea, așa că unitatea de răcire era în funcțiune. Am depozitat totul aici și, în plus, am burgeri dosiți în frigiderele din tot orașul, dădu el din cap cu satisfacție. Am șaisprezece mii două sute optzeci de bucăți de carne tocată – incluzându-le pe cele gigant. Vând în jur de două sute cincizeci pe zi. Așa că sunt aranjat pentru vreo două luni, să zicem. Cartofii prăjiți se vor termina mai repede.

— Și apoi?

Albert ezită, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă să dezvăluie lucrurile astea, dar apoi, bucuros că avea cu cine să împartă grijile, spuse:

— Uite ce e, nu putem trăi pentru totdeauna cu mâncarea pe care o avem. Adică, OK, avem toată mâncarea de aici și toate produsele din magazine și încă ceva mâncare în toate casele, da?

— E destul de multă mâncare. Stai cu noi, Albert!

El nu se simți confortabil făcând asta.

— Scrie în manual că nu avem voie să stăm jos cu clienții. Dar cred că pot să iau o pauză și să stau la masa de lângă.

Mary zâmbi.

— Stai la asta.

Albert aprobă din cap.

— Când FAYZ se va termina, vreau ca managerul zonal să vină aici și să spună: „Uau, bună treabă, Albert!”

— E mai mult decât o slujbă bună. Tu faci oamenii să se gândească la faptul că poate e și o rază de speranță, știi?

— Mersi, Mary, e tare din partea ta să spui asta.

Se gândi că era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată și îl punea într-o lumină bună. Mulți copii veneau și se plângeau că nu avea exact ceea ce voiau ei.

— Dar îți faci probleme în legătură cu ce o să se întâmple apoi? îl întrebă Mary.

— Este multă mâncare acum, dar deja sunt unele lucruri care lipsesc. Aproape că nu mai poți găsi nicio bomboană și nicio pungă cu chipsuri. Cutiile cu suc o să dispară și ele în curând. Și până la urmă nu o să mai avem nimic.

— Cât înseamnă până la urmă?

— Nu știu. Dar destul de curând lumea se va lupta pentru mâncare. Folosim tot. Nu cultivăm nimic și nici nu facem ceva.

Mary luă două guri din Big Mac.

— Caine știe asta?

— I-am spus. Dar are mintea ocupată cu alte lucruri.

— E o problemă destul de importantă, spuse Mary.

Albert nu voia să discute despre lucruri triste, nu în timp ce cineva se bucura de mâncarea sa. Dar Mary era cea care punea întrebări și, în ceea ce-l privea pe el, ea era o sfântă precum cele din biserici. Ridică din umeri și zise:

— Eu doar încerc să îmi fac treaba aici.

— Nu putem să cultivăm mâncare? întrebă Mary cu voce tare.

— Cred că e treaba lui Caine sau… a altcuiva, spuse Albert, precaut.

Mary clătină capul.

— Știi ce, Albert? Nu prea îmi pasă cine conduce lucrurile, dar trebuie să am grijă de copiii mei.

— Iar eu am locul ăsta, fu de acord Albert.

— Iar Dahra are spitalul, adăugă Mary. Sam a avut stația de pompieri.

— Mda.

Era un moment ciudat pentru Albert. El o admira pe Mary, considera că este cea mai frumoasă persoană pe care o cunoscuse, cu excepția mamei lui, și voia să aibă încredere în ea. Dar nu era sigur că putea. Era deranjat de ce se întâmpla în Perdido Beach. Dar dacă Mary simțea altceva? Dacă avea să îi spună lui Drake faptul că Albert se plângea, poate, fără să vrea?

Drake i-ar fi putut ordona să închidă. Și Albert nu știa ce s-ar fi făcut dacă ar fi închis restaurantul. Munca îi abătea gândurile de la ce se întâmplase. Și, pentru prima oară în viața lui, era o persoană importantă. La școală fusese doar un copil oarecare. Acum era Albert Hillsborough – om de afaceri.

Cu toate astea, ar fi vrut ca Drake și Caine să dispară. Dar singura persoană care ar fi putut lua frâiele era în altă parte.

— Cum este burgerul? o întrebă pe Mary.

— Știi ce? zise ea zâmbind și lingând ketchupul de pe deget. Cred că, de fapt, îmi place mai mult cu chiflă.

• TREIZECI ȘI UNU

100 ore, 13 minute

Conduseră cu o viteză exasperant de redusă de la Perdido Beach la Academia Coates. Panda era la volan, mai neliniștit decât de obicei, înspăimântat chiar, i se păru lui Jack. Era întuneric, iar Panda spunea încontinuu că nu mai condusese niciodată după lăsarea nopții. Îi trebuiră cinci minute de orbecăială ca să găsească butonul pentru faruri și să le aprindă.

Caine stătea lângă el, mușcându-și degetul mare, tăcut, preocupat. Îl întrebase în mod repetat pe Jack despre procedura de înregistrare a marii dispariții a lui Andrew. Cumva, ceea ce începuse a fi o căutare de idei a lui Caine devenise responsabilitatea lui Jack. Dacă avea să funcționeze, Caine va trage spuza pe turta lui. Dar dacă va eșua, Jack va plăti, fără îndoială.

Diana, care stătea lângă Jack, pentru prima oară nu avea nimic de zis. Jack se întrebă dacă ei îi era teamă să se întoarcă la Coates așa cum îi era lui. Jack era țintuit între Diana și Drake. Acesta din urmă ținea în poală un pistol, unul automat, mai mult gri decât negru. Jack nu văzuse niciodată un pistol atât de aproape. Cu siguranță, nu văzuse unul în mâinile unui băiat despre care credea că e probabil nebun.

Drake nu putea lăsa pistolul în pace. Mișca încontinuu siguranța cu degetul mare pe pornit și oprit. Coborî geamul și ținti semnele de stop pe lângă care treceau, dar nu trase.

— Știi cum să tragi cu chestia aia? Sau o să te împuști în picior? întrebă Diana într-un final.

— Nu o să tragă, răspunse scurt Caine înainte ca Drake să o facă. Este doar pentru impresie. Vrem ca Andrew să se poarte

frumos. Și știi cât de dificil poate fi. Pistolul îi ajută pe oameni să se calmeze.

— Da, știu, mă calmează foarte mult, zise Diana.

— Taci din gură, Diana, spuse Drake.

Diana râse în felul ei tărăgănat și apoi se cufundă din nou în tăcere.

Jack transpira, deși era o seară răcoroasă, iar Caine coborâse geamurile. Simțea că mai avea puțin și vomita. Se gândise să spună că îi e prea rău ca să meargă, dar știa că nu ar fi fost lăsat să stea acasă. Se simțise din ce în ce mai rău de-a lungul zilei, în timp ce se grăbise să asambleze echipamentul de care aveau nevoie. Își petrecuse ziua cu Drake, căutând prin diverse case camere de filmat și trepiede. Jack avusese parte astăzi suficient de mult de Drake Merwin încât să îi ajungă o veșnicie.

Se apropiară de poartă, era una impresionantă, cu grilajul din metal lucrat fin, înaltă de șase metri, atârnând între doi stâlpi de piatră care erau chiar și mai înalți. Mottoul de la Coates, *Ad augusta*, *per angusta* era inscripționat pe două plăci suflate cu aur, care se uneau când poarta se închidea.

— Claxonează, ordonă Caine. Cine se ocupă de poartă probabil că doarme.

Panda apăsă pe claxon. Neprimind niciun răspuns, se lăsă cu mâna pe el. Sunetul se auzi plat, înghițit de copaci.

— Drake, zise Caine.

Drake se dădu jos, cu pistolul în mână și se îndreptă către poartă. O deschise și apoi păși în cabina de pază. Ieși în câteva secunde mai târziu și se urcă înapoi în mașină.

— Nu e nimeni în cabină.

Caine se încruntă în oglindă.

— Asta nu îi stă în fire lui Benno. El urmează ordinele.

Benno era bătăușul căruia Caine îi lăsase în grijă Coates. Lui Jack nu îi plăcuse niciodată de băiat – nimeni nu îl plăcea –, dar Caine avea dreptate: Benno era genul de bătăuș care făcea tot ceea ce îi spuneau să facă ceilalți mardeiași. Nu gândea. Și nu era suficient de prost ca să creadă că putea trece peste ordinele lui Caine.

— Ceva nu este în ordine, zise Panda.

— Nimic nu este în ordine, Panda, spuse Diana.

Panda conduse prin poarta deschisă. Mai erau patru sute de metri până la școală. Merseră în tăcere. Panda trase mașina la

capătul aleii, în zona rotundă din fața clădirii principale. Luminile erau aprinse la fiecare fereastră. Una dintre ferestrele de la etajul doi fusese spulberată astfel încât se putea vedea toată clasa. Pupitrele erau puse unul peste altul, la perete. Tabla era crăpată și zgâriată. Toate desenele, posterele și îndemnurile de pe pereți care decoraseră odată clasa erau arse, curbate de căldură. O bucată masivă din cărămidă și tencuială, care făcuse parte dintr-un perete, zăcea pe pajiște.

— Păi, asta nu e bine, spuse Diana tărăgănat.

— Cine are puterea să facă asta? întrebă Caine furios.

— Puștiul pe care am venit să-l vedem, răspunse Diana. Deși e cam mult dezastru pentru unul care are trei linii.

— Benno a pierdut controlul aici, comentă Drake. Ți-am spus că Benno e un pămpălău.

— Hai! spuse Caine și păși pe pietriș, urmat de toți ceilalți. Du-te sus pe scară, Panda, și deschide ușa! Hai să vedem ce ne așteaptă!

— Nici gând, spuse Panda cu vocea tremurândă.

— Lașule! urlă Caine.

Își ridică mâinile, cu palmele în afară, și deodată Panda zbură prin aer. Se lovi de ușă și căzu grămadă. Se ridică încet, apoi căzu din nou.

— Mă doare piciorul, nu îl pot mișca.

În acel moment ușa se deschise lovindu-l pe Panda în locul în care zăcea. Lumina se revărsa din interior, iar Jack văzu câteva forme, forme ca de maimuță, mergând în patru labe, împingându-se afara, țipând, urlând, speriate. Se rostogoliră pe scări. Fiecare ducea câte o bucată tăiată de ciment, pe care o târau în timp ce încercau să fugă. Dar, desigur, Jack știu că ele nu cărau acele blocuri. Mâinile le erau prinse în ciment.

Jack încercă să nu se gândească la asta. Se strădui să încerce să își alunge din minte această crudă, nemiloasă soluție a problemei legate de puterile copiilor neloiali. Dar, de când își descoperise propria putere, nu se putea gândi la altceva.

Descoperiseră că puterile supranaturale păreau să erupă prin mâini. Nu, Jack se corectă cu asprime, nu ei descoperiseră asta, ci el. El o observase. Și îi spusese lui Caine. Iar Caine îi ordonase lui Drake să facă acest lucru oribil.

— Adu-ți aminte cui îi aparții, șopti Diana în urechea lui Jack.

— Hrăniți-ne! Hrăniți-ne! Vrem mâncare! urlară victimele prinse în ciment.

Era un cor de voci slabe și disperate, atât de distruse de nevoie încât Jack se îngrozi. Nu mai putea sta aici. Nu mai putea sta cu acești oameni. Se întoarse, dar Drake îl apucă de umăr și îl împinse înainte. Nu exista cale de scăpare.

Ciudații urlau după mâncare. O fată pe nume Taylor, cu mâinile roșii și jupuite deasupra blocului de ciment, cu fața vărgată de mizerie, puțind în mizeria propriului corp, se prăbuși la picioarele lui Jack.

— Jack, șopti ea răgușit. Ne înfometează. Benno ne hrănea, dar a dispărut. Nu am mâncat… Te rog, Jack!

Jack o ocoli și vomită în pietriș.

— Prea dramatic, Jack, remarcă Diana.

Caine pășea în sus pe scară, iar Drake se grăbi să îl prindă din urmă. Diana îl ridică pe jumătate pe Jack și îl împinse în față, pe lângă puștii cu mâinile prinse în blocurile de piatră. Jack văzu silueta lui Caine în prag, iar Drake se grăbi pentru a se băga în față, ca un cățeluș cuminte ce era.

Se auzi un zgomot puternic, ca un avion supersonic ce trecea pe deasupra capetelor lor. Drake căzu pe spate lângă Caine. Pistolul îi alunecă din mână. Caine se ținu pe picioare. Drake își acoperi urechile, era în genunchi și gemea.

Caine își întinse o mână către spate, neuitându-se înapoi. Își desfăcu degetele și își descoperi palmele. Bucata căzută din zid se dădea la o parte, cărămidă cu cărămidă. Una câte una, ca și cum ar fi avut aripi, se ridicau și își luau zborul. Trecură peste capul lui Caine, prin ușa deschisă la fel de repede, ca niște gloanțe trase dintr-o mitraliera. Ușa se închise cu zgomot. Cărămizile se izbiră de ea. Săriră așchii cu un sunet ca de picamăr. În câteva secunde, ușa era sfărâmată.

Caine râse, ironizându-l pe cel care se afla de cealaltă parte.

— Tu ești, Andrew? Tu ești cel care crede că se poate pune cu mine?

Caine înaintă, direcționând șuvoiul din proiectile de cărămizi pe deasupra capului.

— Ți-ai pus în funcțiune puterea, Andrew, strigă Caine. Dar ești în continuare pe locul doi.

Caine păși prin ușa făcută țăndări. Diana, lăsându-se în jos, pe sub fluxul de cărămizi, rosti cu încântare:

— Hai, Jack! Nu trebuie să pierzi show-ul.

Înăuntru era marea sală pe care Jack o știa. Avea trei etaje și era dominată de un masiv candelabru. Scările în oglindă duceau la al doilea etaj. Cărămizile făcuseră țăndări una dintre acele scări. Zgomotul era ca al unui ferăstrău electric care rodea din metal.

Andrew, un băiat pe care Jack îl știa ca pe un puști de treabă, nici măcar ca pe un bătăuș până să își cunoască puterile, stătea paralizat de șoc la trei metri de Caine. Între picioare avea o pată udă. Șuvoiul de cărămizi se opri atât de brusc precum începuse. Andrew schiță o mișcare de a încerca să fugă pe a doua scară.

— Nu mă face să o distrug și pe-aia, îl avertiză Caine. Ar fi foarte nepotrivit.

Andrew cedă lupta. Își lăsă mâinile să cadă în lateral. Arăta ca un puști pe care mama îl prinsese făcând ceva rău. Vinovat. Speriat. Căutând o cale de a ajunge la o înțelegere.

— Caine. Nu am știut că tu erai, tipule. Am crezut că suntem, știi tu, atacați de Frederico.

Vocea lui tremura. Încercă să își acopere pata cu mâinile.

— Freddie? Ce amestec are Frederico în toate astea?

— Omule, Benno a dispărut, da? Și cineva trebuia să ia frâiele, da? Frederico a încercat să ia controlul, deși Benno îmi era mai mult mie prieten decât lui...

— O să mă ocup de Freddie mai târziu, îl întrerupse Caine. Cine te crezi, încercând să controlezi lucrurile, Andrew?

— Ce puteam face, Caine? întrebă Andrew, lingușitor. Benno s-a retras. Frederico se purta ca și cum avea totul în mână. Dar eu, eu te-am susținut, Caine!

Era evident că această idee îi venise lui Andrew pe moment.

— Asta e tot ce făceam, îți țineam partea. Frederico zicea că ești naspa, zicea: „dă-l încolo pe Caine, preiau eu controlul”.

Caine nu îl băgă în seamă pe Andrew și aruncă o privire furioasă către Jack.

— Cum de nu am știut de ziua lui Benno?

Jack nu avea niciun răspuns. Măruntaiele i se făcură apă. Dădu din umeri, neputincios. Apoi începu să scotocească după PDA, vrând să dovedească faptul că ziua lui Benno nu era încă. Diana zise:

— Caine, nu te gândești că, uneori, înregistrările școlii pot fi greșite? Poate o secretară senilă a școlii a scris unu în loc de

șapte sau ceva de genul ăsta... Nu da vina pe Jack. Știi că Jack e prea fixist pentru a greși un număr.

Caine se uită încruntat la Jack. Apoi ridică din umeri.

— Mda, mă rog. Totuși, îl avem pe Andrew care se pregătește de marele salt.

Andrew își umezi buzele și apoi încercă să râdă.

— N-am de gând să dispar. Nu ies din scenă. Vezi, Benno a adormit. El avea puteri, dar tipul a adormit. Eu cred că, dacă ai puterile, nu dispari, nu dacă ești treaz și ești, știi tu, pregătit.

Diana râse cu voce tare, un zgomot trepidant. Caine tresări. Apoi spuse:

— Este o teorie interesantă, Andrew. O să o testăm.

— Ce înseamnă asta?

— Vrem să ne uităm, zise Drake.

— Dar nu... nu ai de gând să mă tencuiești, nu? Sunt încă omul tău, Caine, nu mi-aș fi folosit niciodată puterile împotriva ta. Dacă știam că erai tu, vreau să spun.

Diana spuse răspicat:

— Îi lași pe ciudații ăștia să flămânzească. Îmi dau seama de ce ești îngrijorat că vei fi tencuit.

— Hei, am terminat mâncarea! se smiorcăi Andrew.

— Drake, trage în nemernic! zise Diana.

Drake râse.

— Cred că o să facem asta în sala de mese, spuse Caine. Jack, ai echipamentul la tine?

Jack sări, surprins că i se adresa din nou.

— Nu. Nu. E-e-eu trebuie să mă duc înapoi să-l iau.

— Drake, ia-l pe „e-e-eu” și aduceți lucrurile, zise Caine. Diana, ia-l pe Andrew de mână și condu-l în sala de mese.

•

Era un sunet aproape ciudat când soarele strălucea. Dar acum, în întuneric, „urletul” le făcea părul măciucă.

— E doar un coiot, zise Sam. Nu vă faceți griji din cauza lui.

Abia puteau zări unde călcau, așa că se mișcau încet, încercând mai întâi terenul.

— Poate că trebuia să fi campat în râpa aia, zise Edilio.

— Imediat ce găsim un loc cât de cât plat ca să ne întindem sacii de dormit, sunt de acord să ne oprim, spuse Sam.

Cu câteva ore în urmă, ajunseseră la o râpă adâncă, cu marginile abrupte, imposibil de traversat și aproape imposibil de

cățărat. Micul Pete cedă complet, în timp ce era cărat în sus pe culmea îndepărtată a râpei, iar ei erau îngroziți că ar putea să facă ceva.

— Hawaii, începu Quinn să zică în timp ce micul Pete urla. Hawaii.

— De ce tot spui Hawaii, omule? îl întrebă Edilio.

— Dacă își iese din minți și decide să ne trimită în turul de mister și magie al micului Pete, vreau să ajung în Hawaii, nu înapoi la casa lui Astrid.

Edilio se gândi la asta o vreme.

— Și eu vreau în Hawaii, Petey, Hawaii.

Dar micul Pete nu sugrumă pe nimeni, nu teleportă pe nimeni și nici nu încălcă vreuna din legile fizicii.

Bariera era din ce în ce mai departe, în stânga lor, invizibilă în lumina lunii ce răsărea. Sam era încă hotărât să o urmeze, dar nu mai avea o speranță reală de a găsi o poartă, ci doar pentru că era singura cale către casă pe care o mai știa. Mai devreme sau mai târziu bariera avea să se curbeze înapoi, înspre Perdido Beach.

Se auzi un urlet surprinzător de puternic.

— Doamne, a fost aproape! zise Edilio.

Sam aprobă.

— În direcția aia. Poate ar trebui să ocolim puțin, nu?

— Coioții parcă nu erau nimic îngrijorător, bombăni Edilio.

— Dar sunt. Normal.

— Spune-mi că nu te gândești la coioți cu aripi, zise Edilio.

— Mi se pare că terenul, mai mult nisipos decât stâncă, observă Astrid. Petey nu s-a mai împiedicat de ceva vreme.

— Nu văd destul de bine ca să fiu sigur, spuse Sam. Dar hai să ne oprim în cinci minute, orice-ar fi. Uitați-vă după lemne în timp ce mergeți.

— Dacă nu pot vedea pământul, cum aș putea găsi lemne pentru foc? întrebă Quinn.

— Hei, uite! arătă Sam. E ceva acolo. Cred. Seamănă cu o… nu știu, cu o clădire sau ceva.

— Nu văd nimic, spuse Quinn.

— E mai întuneric decât întunericul obișnuit. Nu văd stele.

Se îndreptară într-acolo. Poate găseau mâncare, apă sau un adăpost. Dintr-odată, picioarele lui Sam atinseră o suprafață

buretoasă care îi aminti de așternutul moale de ace de pin din pădure. Se aplecă și simți ceea ce nu putea fi decât iarbă.

— Băieți, stați!

Sam era precaut când venea vorba să folosească lanternele. Aveau o provizie limitată de baterii și una nelimitată de întuneric.

— Quinn! Fă puțină lumină aici!

Precaut, Quinn lumină în jur și apoi raza dezvălui un bordei. În spate, era o moară de vânt. Se apropiară cu atenție și toți cinci se adunară în jurul ușii de la intrare, în timp ce Quinn lumină clanța, iar Sam o atinse, o apucă și îngheță. Auzi zgomot de pași ce veneau în fugă, învălmășindu-se în întunericul din spatele lor.

— Intrați înăuntru, idioților! strigă o voce, o voce de fată.

Quinn mișcă repede lanterna, de emoție și văzu că ceva se îndrepta către el. Alte chestii se mișcau, ca o mare gri în ceață. Raza de lumină se plimba de la câinele care gonea, la fața murdară a unei fete înspăimântate și zdrențuite.

— Fugiți! Fugiți! țipă ea.

Sam apucă mânerul ușii și îl întoarse. Dar înainte de a o deschide, fata plonjă peste el și îl împinse înainte astfel încât ateriză pe podeaua de lemn, adunând sub el covorul în timp ce aluneca. Un câine ateriză pe el și apoi sări la o parte.

Quinn țipă de durere și de emoție. Pierduse lanterna. Dispozitivul lumina mai încolo pe podea, iar el se târî după el. În raza de lumină, văzu picioarele lui Astrid și ale lui Edilio în cădere. Urmă un cor de urlete canine, fata care îl doborâse pe Sam se chinuia să se ridice, câinele lătra și mârâia, iar de afară se auzeau alte mârâituri în timp ce corpuri rapide se apropiau amenințător.

— Ușa! Închideți ușa! țipă fata.

Ceva era pe ea, ceva rapid și furios, mârâind.

Sam se ridică în picioare, apucă ușa și încercă să o închidă, dar un corp blănos stătea în prag. Un protest canin, un mârâit și o durere bruscă în piciorul lui. O falcă de metal i se strânse în jurul genunchiului, sfărâmându-i oasele.

Sam căzu peste ușă, iar aceasta se închise. Alunecă și ateriză în fund chiar lângă ușă, iar botul animalului, al creaturii sălbatice care mârâia, se afla chiar la nivelul lui. Dinții fiarei trosneau la câțiva centimetri de ochii lui. Își acoperi fața cu mâinile și simți blana aspră care acoperea mușchii încordați.

Urmă o durere îngrozitoare, ascuțită în umăr, fălcile bestiei i se înfigeau în carne. Animalul îl scutura, sfâșiindu-i carnea, rupând-o și pătrunzând mai adânc.

Sam urla și lovea cu pumnii lipsiți de putere în bestie. Degeaba. Animalul își mută fălcile cu viteză uluitoare de la umăr la gât. Sângele îi sări pe piept. Sam își ridică mâinile, cu palmele în afară, dar atacul era prea feroce. Jugulara îi pompa sângele afară din corp, secându-l. Mâinile nu mai erau ale lui. Întregul corp părea acum a fi departe.

Cobora adânc, în întuneric.

O bufnitură surdă, lină. Iar maxilarul de fier își slăbi strânsoarea.

Altă bufnitură surdă.

Ochii lui Sam se rostogoliră în orbite, dar, înainte de a-și pierde cunoștința, surprinse o imagine a fetei sălbatice și zdrențuite care stătea deasupra lui. Fata își ridică mâinile, amândouă odată, deasupra capului. Totul se întâmpla cu încetinitorul pentru Sam. Erau scântei în ochii lui, în timp ce fata zdrobi ceva greu, dreptunghiular și galben de capul coiotului.

• TREIZECI ȘI DOI

97 ore, 43 minute

Lana aprinse una dintre lanternele pustnicului Jim și cercetă zona. Coliba era așa cum o lăsase. Numai că acum erau doi coioți morți în ea, trei copii speriați, un puști de patru ani ciudat care se holba întruna și un băiat aproape mort pe podea.

Îl împunse pe Nip cu degetul mare de la picior. Niciun reflex. Era mort, capul fiindu-i sfărâmat de un lingou. L-ar fi lovit din nou și din nou până când brațele i-ar fi obosit. Pe celălalt coiot nu îl știa prea bine ca să îi spună pe nume. Dar murise în același mod, prea absorbit de pradă ca să observe pericolul.

Patrick stătea într-un colț, umilit, confuz, neștiind ce să facă. Unul dintre copii, un tip care arăta a surfer, părea să trăiască aceeași confuzie.

— Bun băiat, zise Lana, iar Patrick dădu ușor din coadă pe podea.

— Cine ești? îl întrebă Lana pe tipul surfer.

— Quinn. Numele meu este Quinn.

— Și tu? întrebă fata blondă, drăguță.

Lana nu părea să o placă la prima vedere. Părea genul de fată prea perfectă, care ar fi călcat peste cineva ca Lana. Pe de altă parte, îl apăra pe băiețelul ciudat, îl legăna, așa că poate nu era chiar așa de rea.

Un puști cu fața rotundă și cu părul negru, tuns foarte scurt îngenunche lângă tipul rănit.

— Băieți, e rănit rău.

Blonda se târî până la el. Rupse tricoul băiatului. Un râu de sânge se prelinse pe piept.

— O, Doamne, nu! țipă blonda.

Lana o împinse într-o parte și își puse mâna pe rana care pulsa.

— O să supraviețuiască, zise ea. O să îl repar.

— Cum adică o să îl repari? întrebă blonda pe un ton tăios. Avem nevoie de copci, de un doctor. Uite cum sângerează!

Lana zise:

— Cum te cheamă?

— Astrid. Ce contează? El e…

Se opri și se aplecă mai aproape ca să vadă.

— Șuvoiul de sânge încetinește.

— Mda. Am observat și eu asta, spuse Lana sec. Liniștește-te. O să fie bine. De fapt… Lana își înclină capul ca să vadă mai bine. De fapt, pariez că atunci când nu e acoperit cu sânge e chiar drăguț. E prietenul tău?

— Nu despre asta e vorba, răspunse răspicat Astrid. Apoi, cu o voce înceată, ca și cum nu ar fi vrut să audă ceilalți adăugă: Într-un fel, da.

— Păi, știu cât de nebunește sună, dar o să fie bine în câteva minute. Își trase mâna la o parte și dezvălui rana care era aproape închisă. Acoperi din nou rana cu mâna. Nu mă întrebați cum.

— Nu se poate, șopti puștiul tuns scurt.

Afară, haita de coioți urla nebunește și se izbea de ușă. Dar zăvorul era țeapăn. Lana puse spătarul unui scaun sub mâner și se gândi la următoarea mișcare. Ușa nu avea să țină

permanent. Dar haita va fi lipsită de țel, nesigură ce să facă până când Căpetenia avea să se întoarcă de la vânătoarea privată.

— Numele lui e Sam, zise Astrid. El e Edilio, și el e frățiorul meu, micul Pete, iar eu sunt Astrid. Și cred că tu tocmai ne-ai salvat viețile.

Lana dădu din cap. Era mai bine așa. Fata îi arăta respect.

— Numele meu e Lana. Și, ascultați, coioții nu au terminat cu noi. Trebuie să ne asigurăm că ușa o să țină.

— Mă ocup eu, spuse Edilio.

Băiatul rănit se trezi. Se uită la coioții morți. Își duse mâna la gât. Se uită la sângele de pe mână.

— O să trăiești, zise Lana. Și o să repar și restul. Doar lasă-mă să țin mâna deasupra.

El păru neîncrezător. Îi aruncă o privire lui Astrid.

— Ea ne-a salvat viețile, spuse Astrid. Și tocmai a închis o rană care împroșca sânge acum un minut.

Sam îi dădu voie să își pună mâna pe gâtul lui.

— Cine ești tu? întrebă el cu o voce răgușită.

— Lana. Lana Arwen Lazar, spuse ea.

— Mersi!

— Nicio problemă. Dar nu fi foarte recunoscător. Nu știi pentru câtă vreme te-am salvat.

El dădu din cap. Ascultă nebunia de afară și tresări când unul dintre coioți se izbi de ușă.

— Ăla e un lingou de aur pe care îl folosește Edilio drept ciocan?

Edilio rupse patul și fixă una dintre margini de ușă. Lana râse ironic.

— Mda. Avem o mulțime de aur. Patrick și cu mine suntem bogați.

Ea își mută mâna în josul gâtului, pe pieptul lui.

— Merge mai bine dacă îți scoți tricoul, zise Lana.

El se crispă de durere.

— Nu cred că pot.

Lana își strecură mâna sub tricou, simțind cât de gravă era cea de a doua rană.

— O să fie mai bine în câteva minute.

— Cum faci asta? o întrebă el.

— Se întâmplă o mulțime de lucruri ciudate.

Băiatul aprobă din cap.

— Mda. Am observat și noi. Mersi că mi-ai salvat viața.

— Cu plăcere, dar, așa cum am spus, ar putea fi doar temporar. Ei nu încearcă prea tare să intre acum. Când Căpetenia va ajunge aici, lucrurile s-ar putea schimba. Sunt puternici, să știi, și inteligenți.

— Și tu sângerezi, zise el.

— O să rezolv asta, răspunse ea aproape indiferentă. M-am cam obișnuit să fiu tăiată într-un fel sau altul.

Lana își puse mâna plină de sânge pe picior.

— Cine este Căpetenia? întrebă Sam.

— Este conducătorul coioților. L-am păcălit să mă lase să vin aici. Am sperat că o să pot să scap. Sau cel puțin să am ceva de mâncare în afară de prada lor. Coioții sunt deștepți, dar până la urmă sunt doar niște câini inteligenți. Vă e foame, băieți? Mie îmi e.

Sam aprobă. Apoi se ridică pe picioarele țepene, mișcându-se ca un om bătrân.

— Imediat ce termin cu piciorul meu, mă ocup de al tău, zise Lana. Avem provizii destul de bune de mâncare și destulă apă, cel puțin pentru o vreme. Întrebarea este dacă el, Căpetenia, va găsi o cale de a intra.

Astrid zise:

— Vorbești despre acest coiot ca și cum ar fi o persoană.

Lana râse.

— Nu e o persoană pe lângă care să vrei să stai.

— Este… este doar un simplu coiot? întrebă Astrid.

Lana se uită la fată. Acum putea observa inteligența din spatele chipului frumos.

— Ce știi despre asta? întrebă ea, precautä.

— Știu că unele animale se schimbă. Am văzut un pescăruș cu gheare. Și am văzut, ei bine, un șarpe care avea un fel de cioturi de aripi.

Lana aprobă:

— Mda. I-am văzut și eu. Aproape. I-au speriat de moarte pe coioți, îți spun. Nu pot zbura cu adevărat, dar șerpii cu clopoței se folosesc de aripi ca să ajungă puțin mai departe decât reușeau înainte. Mi-au salvat fundul odată. Și i-am văzut omorând un coiot acum câteva ore. Căpetenia a spus…

— A spus? se auzi vocea lui Edilio ca un ecou.

— O să vă povestesc totul despre asta, dar haideți să mâncăm mai întâi. Nu am avut nimic de mâncare. Deși mi s-a oferit o veveriță crudă. Budincă la conservă, asta vreau. Am visat la ea.

Scoase o conservă și mânui cu nerăbdare deschizătorul. Nu mai avu puterea să aștepte o farfurie sau o lingură și își băgă mâna în cutie și apoi în gură. Apoi rămase în transă, copleșită de minunata dulceață a budincii. Plângea de emoție când spuse:

— Îmi pare rău, am uitat să fiu politicoasă. Vă aduc și vouă câte o conservă.

Sam șchiopătă și își folosi și el degetele ca să ia niște budincă, imitând-o.

— Nici eu nu sunt prea politicos, spuse el.

Ea observă că el era puțin îngrozit de comportamentul ei sălbatic. Se hotărî atunci că îi plăcea de el.

— Ascultă, Sam și toată lumea, trebuie să știți ceva ca să nu vă ieșiți din minți: Căpetenia poate vorbi. Vreau să spun, cu vorbe omenești. După cum spunea Barbie a noastră, ca să zic așa. E un fel de mutant sau ceva de genul ăsta. Știu că probabil mă credeți nebună.

Ținea în mână cana de tinichea a pustnicului Jim și o folosea ca să sape după mai mult din budinca absolut minunată. Blonda Astrid – își deschidea o conservă cu salată de fructe.

— Ce știi despre FAYZ? întrebă Astrid.

Lana se opri din mâncat și se holbă la ea.

— Despre ce?

Astrid ridică din umeri și păru jenată.

— Așa îi spune lumea. *Fallout Alley Youth Zone*. FAYZ.

— Ce înseamnă asta?

— Ai văzut bariera?

Ea dădu din cap.

— O, da. Am văzut bariera. Am atins bariera, ceea ce, apropo, nu e o idee prea bună.

Sam zise:

— Din câte am aflat până acum, se desfășoară într-un cerc mare. Sau poate o sferă. Credem că centrul este centrala nucleară și are o rază de circa cincisprezece kilometri, știi, adică treizeci de kilometri dintr-o parte în alta.

— Circumferință de 101,11 kilometri, cu o suprafață de 505,58 kilometri, zise Astrid.

— Virgulă 58 kilometri, se auzi vocea lui Quinn ca un ecou din colțul lui. Asta e important.

— Este regula de bază a lui Pi, spuse Astrid. Știți, 3,14159265… OK, mă opresc.

Lanei îi era în continuare foame. Luă o porție și din salata de fructe.

— Sam, crezi că centrala nucleară a cauzat bariera?

Sam ridică din umeri și apoi ezită, surprins. Lana bănui că el nu simțea nicio durere în umăr.

— Nimeni nu știe. Dintr-odată, fiecare persoană peste vârsta de paisprezece ani a dispărut și a apărut bariera asta și oamenii… animalele…

Lana digeră încet această informație.

— Vrei să spui toți adulții? Au dispărut?

— Puf! exclamă sugestiv Quinn. S-au topit. S-au evaporat. S-au dus. Și-au luat zborul. I-a înghițit pământul. Au emigrat. Adulții și adolescenții. Nu au mai rămas decât copiii.

— Am făcut tot ce am putut ca să întăresc ușa, anunță Edilio. Dar nu am avut decât cuie. Cineva ar putea intra până la urmă.

— Poate că nu ei au dispărut, zise Lana. Poate că noi am făcut-o.

Astrid spuse:

— Cu siguranță, e una din posibilități, nu că ar avea vreo importanță. Este, de fapt, același lucru.

Deci blonda avea, cu siguranță, creier. Lana se întrebă ce era cu fratele ei mai mic. Era teribil de tăcut pentru un copilaș.

— Bunicul meu a dispărut în timp ce conducea camioneta, zise Lana amintindu-și acea zi îngrozitoare. Mașina gonea. Iar eu muream. Adică, aveam oasele ieșite prin piele. Cangrenă. Apoi, am văzut că pot vindeca. Câinele. Pe mine. Nu știu de ce.

Din spatele ușii de lemn răzbătu dintr-odată un cor de urlete entuziasmate.

— A venit Căpetenia, zise Lana.

Ea traversă camera până la chiuvetă și luă cuțitul de bucătărie al pustnicului Jim. Se întoarse către Sam, cu o privire aprigă.

— O să îl înjunghii în inimă dacă vine aici.

Sam și Edilio își scoaseră amândoi cuțitele. De dincolo de ușă, de la doar câțiva centimetri distanță, se auzi o voce strangulată, mârâitoare și ascuțită.

— Om. Ieși afară.

— Nu, strigă Lana.

— Om. Ieși afară.

Lana zise:

— Nici în ruptul capului.

Astrid zâmbi.

— Drăguț, șopti ea.

— Om. Ieși afară. Om învață Căpetenia. Om spune.

— Lecția numărul unu, animal mizerabil, urât, jegos, râios: niciodată să nu ai încredere în om.

Urmă o tăcere prelungă.

— Întunericul, mârâi Căpetenia.

Lana simți teama strângându-i inima.

— Du-te. Du-te și spune-i stăpânului tău din mină totul despre asta.

Ea vru să adauge că nu îi e teamă de întuneric. Dar acele cuvinte ar fi sunat fals.

— Care-i treaba cu mina? întrebă Sam.

— Nimic.

— Atunci, de ce vorbește coiotul de afară despre asta? Ce este chestia asta cu Întunericul?

Lana scutură din cap.

— Nu știu. M-au dus acolo. Este o veche mină de aur. Atât.

Sam zise:

— Uite ce e, ne-ai salvat viețile. Dar tot vrem să știm ce se întâmplă.

Lana își strânse degetele unul lângă altul pe mânerul cuțitului, încercând să se oprească din tremurat.

— Nu știu ce se întâmplă, Sam. Este ceva jos în mină. E tot ce știu. Coioții îl ascultă, se tem de el și fac tot ce le spune.

— L-ai văzut?

— Nu știu. Nu îmi amintesc. De fapt, nu prea vreau să îmi amintesc.

Se auzi o bușitură puternică în ușa care se zdruncină din balamale.

— Edilio, hai să găsim mai multe cuie! zise Sam.

•

Sala de mese de la Academia Coates îi păruse lui Jack întotdeauna un loc ciudat și neprietenos. În ceea ce privea designul, era o încercare de a fi aerisită și colorată. Ferestrele

erau înalte, iar tavanul foarte sus; ușile aveau arcade decorate cu plăci de ceramică ornamentale, vesele, cu motive spaniole. Mesele lungi, greoaie, din lemn întunecat, pe care și le amintea Jack din primul an la Coates, la care puteau sta șaizeci de elevi deodată, fuseseră în acest an înlocuite cu douăzeci și ceva de mese mai mici, mai puțin sobre, rotunde, decorate în centru cu ornamente confecționate de elevi din hârtie creponată.

La capătul cel mai îndepărtat al sălii de mese, fusese creat un mozaic alcătuit din pătrate de hârtie pictate individual. Tema era „Înainte împreună”. Pătratele fuseseră aranjate astfel încât să formeze o săgeată uriașă, care arăta către tavan.

Dar cu cât încercaseră să înveselească încăperea, cu atât devenise mai neprietenoasă, ca și cum puținele pete de culoare și încercările decorative n-ar fi făcut altceva decât să accentueze dimensiunea zdrobitoare, vechimea și sobrietatea ireductibilă a încăperii.

Panda, care nu avea piciorul rupt, dar se pricopsise cu o entorsă serioasă, șchiopătă până la un scaun și afișă o expresie tristă și plină de regrete. Diana stătea într-o parte, neplăcându-i ideea de a asista la ce avea să urmeze și nu făcu niciun efort de a ascunde ceea ce simțea.

— Urcă-te pe masă, Andrew! ordonă Caine, arătând către una dintre mesele mari, rotunde, din fața mozaicului în formă de săgeată.

— Cum adică, să mă urc pe masă? întrebă Andrew, ferm.

Câțiva copii își băgară capetele în sală.

— Uș! spuse Caine, iar ei dispărură. Andrew, te poți urca singur pe masă sau te pot face să levitezi până acolo.

— Urcă-te, idiotule! se repezi Drake la el.

Andrew se urcă pe un scaun și apoi pe masă.

— Nu înțeleg de ce...

— Leagă-l! Computer Jack! Apucă-te și aranjează lucrurile!

Drake scoase o frânghie din geanta pe care o recuperase din mașină. Legă un capăt de piciorul mesei, măsură în jur de doi metri, tăie frânghia și apoi legă celălalt capăt de piciorul lui Andrew.

— Omule, ce-i asta? întrebă Andrew. Ce faci?

— Este un experiment, Andrew.

Jack se apucă să amplaseze luminile și trepiedele pentru aparate

— Este o făcătură, omule. Nu e bine, Caine! Nu e deloc bine.

— Andrew, ești norocos că îți dau o șansă să supraviețuiești marii dispariții, spuse Caine. Acum, nu te mai smiorcăi!

Drake legă și al doilea picior al lui Andrew și apoi sări pe masă, ca să îi prindă bine și mâinile, la spate.

— Omule, am nevoie de mâini ca să îmi folosesc puterea!

Drake se uită la Caine, care dădu din cap. Drake dezlegă mâinile lui Andrew și se uită la candelabrul de deasupra. Aruncă frânghia peste acesta, o chestie grea din fier despre care copiii de la Coates glumeau că este al zecelea Nazgul[5]. Drake strânse frânghia în jurul pieptului lui Andrew, îi prinse brațele ca într-un ham și îl ridică până când picioarele abia îi atingeau suprafața mesei.

— Ai grijă ca mâinile lui să nu poată să țintească în direcția asta, spuse Caine. Nu vreau ca unda de șoc să răstoarne camerele video.

Așa că Drake suspendă fiecare mână de încheietură, făcându-l pe Andrew să arate ca un soldat care încerca să se predea.

Jack se uită prin vizorul uneia dintre camere. Andrew încă mai putea să se miște din cadru legănându-se dintr-o parte în alta. Jack n-ar fi vrut să zică nimic, îi părea rău pentru Andrew, dar dacă filmul nu era bun în final…

— Ăăă… ar putea încă să se miște la dreapta sau la stânga.

Drake mai trecu frânghiile în jurul gâtului lui Andrew, patru dintre ele ducând la mesele din cele patru laterale. Andrew nu mai putea să se miște mai mult de treizeci de centimetri în oricare direcție.

— Cât e ceasul, Jack? întrebă Caine.

Jack își verifică PDA-ul.

— Mai sunt zece minute.

Jack își făcu de lucru cu camerele, patru dintre ele fiind pe trepiede – trei camere video și una foto. Avea două lumini focalizate asupra lui Andrew. Acesta era luminat ca și cum ar fi fost un fel de star de cinema.

— Nu vreau să mor, spuse el.

— Nici eu, fu de acord Caine. De-asta sper să poți înfrânge dispariția.

[5] Personaje malefice din trilogia Stăpânul Inelelor de J.R.R. Tolkien, cunoscute și drept „cei nouă”, regi ai oamenilor transformați în strigoi. (n.red.).

— Aș fi primul, ei? zise Andrew suspinând, iar lacrimile începură să i se scurgă.

— Primul și singurul.

— Nu e corect, spuse Andrew.

Jack ajustă lentilele ca să cuprindă tot corpul lui Andrew.

— Cinci minute, anunță el. O să dau drumul la camere înainte și o să las filmul să meargă.

— Fă ce trebuie să faci, Jack, nu anunța, zise Caine.

— Nu mă poți ajuta, Caine? imploră Andrew. Ai patru linii. Poate că tu și cu mine, dacă ne folosim puterile în același timp?...

Nu îi răspunse nimeni.

— Îmi e frică, OK? gemu Andrew, iar lacrimile-i curgeau acum fără oprire. Nu știu ce o să se întâmple.

— Poate că o să te trezești în afara FAYZ-ului, spuse Panda, vorbind pentru prima dată.

— Poate te trezești în iad, zise Diana. Acolo unde ți-e locul.

— Ar trebui să mă rog, spuse Andrew.

— Doamne, iartă-mă că am fost un nenorocit care a ținut oamenii nemâncați? sugeră Diana.

— Un minut, zise Jack încet.

Jack era neliniștit pentru că nu știa când să declanșeze camera foto. Nimeni nu știa dacă certificatul de naștere al lui Andrew indica ora exactă – al lui Benno greșise cu câteva săptămâni. Ar putea dispărea mai devreme.

— Iisuse, iartă-mă pentru toate lucrurile rele pe care le-am făcut și du-mă la mama, de care îmi e atât de dor și, te rog, lasă-mă să trăiesc pentru că sunt doar un copil, așa că lasă-mă să trăiesc, OK? În numele lui Iisus, amin.

Jack porni camera foto.

— Zece secunde.

În încăpere erupse o explozie din mâinile lui Andrew. Undele sonice începură să distrugă tencuiala din tavan.

Jack își acoperi urechile și privi fascinat și oripilat.

— E timpul, își aminti Jack să strige, în ciuda barajului format de zgomot.

Bucăți de tencuială cădeau din tavan ca grindina. Toate becurile din candelabru se sparseră, transformându-se într-o ninsoare de praf de sticlă.

— Plus zece, țipă Jack.

Andrew era încă acolo, cu mâinile în sus, plângând, suspinând, poate începând să spere.

— Plus douăzeci, zise Jack.

— Ține-o tot așa, Andrew! țipă Caine, care era acum în picioare, înverșunat, sperând că era adevărat, că dispariția putea fi învinsă.

Tavanul se crăpa și mai adânc, iar Jack se întrebă dacă nu va ceda de tot.

Undele sonice încetară. Andrew arăta epuizat, dar încă era acolo, încă în picioare.

— O, Doamne, spuse el. O, mulțumesc…

Și dispăru. Frânghiile căzură, eliberate dintr-odată.

Nimeni nu spuse nimic. Jack apăsă pe butonul de derulare înapoi de pe una dintre camerele de mare viteză. Derulă zece secunde. Apoi apăsă „play” și privi pe micul ecran LED, cadru cu cadru.

— Deci, zise Diana, s-a dus naibii teoria că nu te evapori dacă ai puteri.

— El s-a oprit din tras, zise Caine. Apoi a dispărut.

— El s-a oprit din tras și după zece secunde s-a evaporat, a spus Diana. Certificatele de naștere nu vor fi niciodată 100% exacte. Unele asistente scriu la cinci minute de la naștere, altele probabil întârzie și o jumătate de oră.

— Ai prins ceva, Jack? întrebă Caine părând dezamăgit.

Jack avansa, cadru cu cadru. Îl văzu pe Andrew dezlănțuind undele sonice. Îl văzu oprindu-se, epuizat de efort. Văzu urma de zâmbet nervos, momentul în care deschisese gura, fiecare silabă și apoi…

— Trebuie să redăm asta pe un ecran mai mare, spuse el.

Duseră camerele la centrul de calculatoare și lăsară trepiedele și luminile în urmă. Acolo găsiră un monitor cu diagonala de 26”, clar precum cristalul. Jack nu mai pierdu vremea descărcând, doar conectă mufele și rederulă filmarea.

Caine, Drake și Diana se înghesuiră peste umărul lui Jack, cu fețele nerăbdătoare, strălucind în lumina albastră. Panda șchiopătă către un scaun și se aruncă pe el.

— Uitați, explică Jack. Chiar aici. Uitați-vă ce se întâmplă.

El derulă fișierul cadru cu cadru.

— Ce e aia? întrebă Diana.

— Zâmbește. Vedeți? spuse Jack.

— Și se uită la ceva. Ce e ciudat e că asta nu e posibil pentru că, știți, cadrul ăsta e a treizecea parte dintr-o secundă, dar el are timp să treacă de la expresia asta, zise Jack și dădu înapoi un cadru, la expresia asta. Și apoi la asta unde își mișcă din nou capul. Iar aici frânghiile cad, iar mâinile sunt libere. Dacă mutăm trei cadre mai încolo, el dispare complet.

— Ce înseamnă asta, Jack? întrebă Caine aproape implorând.

— Lasă-mă să mă uit la celelalte camere, trase Jack de timp.

Din celelalte două camere video rămase, numai una avea un cadru al momentului dispariției. Și aceasta arăta o imagine neclară a lui Andrew mișcându-se brusc dintr-o poziție în alta. Și în aceasta frânghiile erau libere, iar mâinile erau întinse.

— Se întinde către o îmbrățișare, zise Diana.

„Camera foto era puțin probabil să fi prins ceva folositor”, se gândi Jack, dar el o atașă la calculator și căută înainte printre imagini momentul potrivit. Când fotografia se încărcă, se auzi un suspin colectiv.

Andrew era vizibil, zâmbea, fericit, transformat, cu mâinile întinse. Chestia spre care se întindea semăna cu o pâlpâire de lumină, o reflexie a ceva, cu diferența că aceasta era aproape un verde fosforescent, iar toate luminile erau albe.

— Mărește pe pata aia, zise Caine.

— Este o problemă de câmp de profunzime, spuse Jack. Stai să încerc să o măresc altfel.

Trecură câteva secunde pentru ca imaginea să se concentreze pe acel nor verde. Fu nevoie de câteva straturi de ajustări din aproape în aproape, înainte ca ei să poată vedea ceea ce părea a fi o gaură împrejmuită de un inel format din dinți ascuțiți ca niște ace.

— Ce-o fi chestia aia? se întrebă Drake cu voce tare.

— Seamănă cu... nu știu, zise Jack. Dar nu seamănă cu ceva spre care te-ai întinde de bunăvoie.

— A văzut ceva diferit, spuse Diana.

— A distorsionat cumva timpul, a accelerat timpul lui Andrew, zise Jack gândind cu voce tare. Așa că pentru Andrew totul a durat mai mult decât pentru noi. Pentru el puteau să fi fost câteva secunde sau chiar zece minute, iar pentru noi a fost mai puțin decât o clipă. A fost un noroc chior că am prins momentul.

Atunci Caine îl surprinse și chiar îl bătu ușor pe umăr.

— Nu te vinde ieftin, Jack!

Diana zise:
— El nu s-a evaporat pur și simplu. A văzut ceva. S-a întins către acel lucru. Chestia aia verde, care ne pare nouă un fel de monstru verde, probabil că a arătat altfel pentru Andrew.
— Dar ce, atunci?
— Orice a vrut el să fie, răspunse Diana. Orice și-a dorit atât de mult la acel moment încât s-a întins către ea. Dacă ar fi să ghicesc? Eu aș spune că a văzut-o pe mămica lui.
Drake vorbi pentru prima oară de ceva vreme încoace:
— Deci chestia asta mare de o clipită nu este doar ceva ce se întâmplă.
— Nu, este o înșelăciune la mijloc, spuse Caine. O șmecherie. O minciună.
— O tentație, zise Diana. Ca aceea pe care o fac plantele carnivore care atrag o insectă cu parfumul florilor lor și cu nuanțele plăcute și apoi…
Ea își făcu mâna pumn prinzând înăuntru o insectă imaginară.
Caine părea vrăjit de imaginea înghețată. Cu o voce pierdută, întrebă:
— E posibil să spui nu? Asta e întrebarea. Putem să spunem nu la acea floare? Putem spune nu… și să supraviețuim?
— OK, am înțeles treaba cu mămica. Dar am o altă întrebare, spuse Drake aspru. Ce e chestia aia cu dinți?

• TREIZECI ȘI TREI

<u>88 ore, 24 minute</u>

Toată noaptea coioții se loviră de ușă încercând să o spargă. Dar Sam, Quinn și Edilio scotociră prin colibă după tot ce putea fi folosit pentru a o întări și a o face să țină. Sam era convins de asta. Cel puțin pentru o vreme.
— Sunt încuiați afară, zise el.
— Iar noi suntem încuiați înăuntru, fu de acord Lana.
— Poți să o faci, îl întrebă Astrid pe Sam.
— Nu știu, admise el. Cred. Dar trebuie să mă duc afară ca să o fac. Dacă merge, OK. Poate. Dar dacă nu…

— Mai vrea cineva budincă? întrebă Quinn încercând să detensioneze atmosfera.

— Mai bine stăm aici, își dădu cu părerea Astrid. Vor fi nevoiți să intre pe ușă. Asta înseamnă câte unul sau câte doi deodată. Nu ar fi mai ușor așa, Sam?

— Mda. Va fi un bairam. El întinse cana de tinichea. Quinn: budincă la mine!

După câteva ore lungi, coioții obosiră să se tot trântească în ușă. Copiii prinși în interior reușiră să profite de câteva ore de somn fiecare, doi deodată, asigurându-se mereu că doi dintre ei erau treji.

Cerul începu să se lumineze căpătând o nuanță de bej perlat, nu destul pentru a vedea bine, dar îndeajuns pentru Edilio ca să găsească o gaură în lemn care îi putea oferi o priveliște a zonei din față.

— Trebuie să fie vreo sută, raportă el.

Lana, care își repara îmbrăcămintea cu un ac și un fir de ață, se ridică pentru a se uita și ea.

— Sunt mai mulți de o haită, zise.

— Îți poți da seama de asta? întrebă Astrid căscând și îndepărtându-și somnul de pe pleoape.

— Acum cunosc unele lucruri despre coioți, spuse Lana. Dacă vedem atât de mulți, înseamnă că sunt cel puțin de două ori mai mulți prin preajmă. Unii probabil că sunt la vânătoare. Coioții vânează zi și noapte.

Ea se așeză la loc și își reluă cusutul.

— Așteaptă ceva.

— Ce?

— Nu am văzut Căpetenia. Poate a plecat. Poate că ei așteaptă ca el să se întoarcă.

— Mai devreme sau mai târziu își vor pierde interesul, nu-i așa? întrebă Astrid.

Lana scutură din cap.

— Coioții normali, da. Dar ăștia nu sunt coioți normali.

Așteptară. La fiecare oră și ceva, Sam și Edilio verificau priveliștea și de fiecare dată vedeau coioți. Dintr-odată, se auzi sunetul a o sută de voci canine dominate de entuziasm.

Patrick se ridică zbârlit. Sam alergă la gaura din lemn. Lana îl lumină cu lanterna.

— Au foc, zise el.

Lana se repezi către Sam și se urcă pentru a vedea cu ochii ei.

— Este Căpetenia, confirmă ea. Are o creangă care arde.

— Nu e doar o creangă, e o torță, spuse Sam. Nu e ceva ce a găsit. Arde doar la un capăt, o creangă nu ar face asta. Cineva cu mâini trebuie să o fi făcut. Cineva i-a dat-o.

— Întunericul, șopti Lana.

— Coliba asta o să ardă ca un chibrit, spuse Sam.

— Nu. Nu vreau să ard, țipă Lana. Trebuie să ieșim, să facem un fel de pact cu Căpetenia.

— Ai spus că o să ne omoare, zise Astrid ținându-și mâinile pe urechile micului Pete.

— Mă vor vie, vor să îi învăț comportamentul uman, asta a spun Întunericul. Nu mă poate omorî, are nevoie de mine.

— Încearcă, zise Sam.

— Căpetenie! țipă Lana. Căpetenie!

— Nu te aude.

— Este un coiot, poate să audă un șoarece într-o gaură de la o sută cincizeci de metri distanță, răspunse răspicat Lana. Ridicându-și din nou vocea, ea strigă: Căpetenie! Căpetenie! O să fac tot ce vrei.

Sam era înapoi la gaura pentru spionat.

— E aproape, șopti el.

— Căpetenie, nu o face! imploră Lana.

— Se dau înapoi.

— O, Doamne!

— Fum, zise Edilio și arătă cu lumina lanternei către pragul ușii, Lana ridică cu greu un lingou de aur și începu să lovească scândurile pe care le bătuseră în cuie ca să țină ușa. Edilio o apucă de mâini.

— Vrei să arzi de viu? întrebă Lana.

Edilio îi dădu drumul.

— Ieșim afară, strigă ea, în timp ce lovea scândurile. Ieșim afară! Dar scândurile nu erau mai ușor de îndepărtat decât fuseseră de montat. O limbă galbenă apăru în spatele ușii.

Sam se trase dintr-odată înapoi de la gaura pentru spionat.

— Foc!

— Nu vreau să ard! se jeli Lana.

— Fumul te omoară, șopti Sam uitându-se la Astrid. Trebuie să fie o cale de scăpare.

Astrid spuse:
— Știi care e calea de scăpare.
Dinspre peretele din spate, se ridica fumul prin fiecare crăpătură și găurică. Lana lovea scândurile. Fumul se aduna sub căpriori. Coliba ardea repede. Căldura devenise deja insuportabilă.
— Ajutați-mă! strigă Lana. Trebuie să ieșim!
Edilio intră în acțiune, ajutând-o să îndepărteze scândurile. Sam se aplecă peste capul micului Pete și o sărută pe Astrid pe gură.
— Să nu mă lași să mă transform în Caine, spuse el.
— O să fiu cu ochii pe tine, îi răspunse ea.
— OK. Toată lumea să se dea la o parte de lângă ușă, spuse el, dar prea încet ca să acopere sunetele panicate.
O apucă pe Lana de mână, în timp ce aceasta lovea cu lingoul de aur.
— Ce faci? țipă ea.
— Mi-ai salvat viața cu puterea ta, zise Sam. E rândul meu.
Lana, Edilio și Quinn se dădură înapoi din prag. Sam închise ochii. Era ușor să găsească furia. Era furios pe multe lucruri. Dar, dintr-un anumit motiv, când încercă să se concentreze pe atrocitatea atacului lui, mintea nu chema imaginile conducătorului coioților nici măcar pe a lui Caine. Imaginea din mintea lui era cea a mamei lui.
Stupid. Greșit. Nedrept pentru el, chiar crud. Dar totuși, când atinse furia, o văzu pe mama lui.
— Nu e vina mea, îi șopti el imaginii.
Își ridică mâinile. Degetele se răschirară. În acel moment, ușa arsă pe jumătate se deschise cu putere. Flăcările și fumul erau peste tot, un torent de fum înecăcios. Și prin acel infern sări un coiot la fel de mare ca un dog german. Asta, gândi Sam, ușura situația.
O lumină verde erupse din mâinile ridicate, iar coiotul căzu la pământ. O gaură de trei centimetri se vedea acum de-a lungul corpului lui. O a doua lumină izbucni, puternică precum o mie de becuri, iar fațada colibei fu aruncată în aer.
Vacuumul creat brusc înghiți o parte din flăcări, nu toate, era doar o pauză în infern, iar Sam se mișca, prinzând-o pe Astrid de mână, ea trăgându-l la rândul ei pe micul Pete. Ceilalți își revenină din șoc și îi urmară.

Se repeziră prin gaura formată în colibă, iar coioții demarară spre ei, o masă de dinți periculoși sub ochii reci, concentrați.

Sam îi dădu drumul lui Astrid, își ridică mâinile, iar lumina explodă din nou. Mai mulți coioți luară foc și căzură, se chirciră sau fugiră urlând în noapte ca niște scântei nebune ce dispăreau în întuneric.

— Căpetenia, avertiză Lana cu o voce redusă la o răgușeală de fumul care se învârtea în jurul lor.

Se sprijinea de brațul lui Edilio. Cei doi erau acum în siguranță, afară din colibă, dar departe de a se relaxa pe pajiște. Coliba căzu cu zgomot în spatele lor și arse ca o torță. Lumina portocalie dezvălui o sută de fețe care se holbau, neînțelegând ce se întâmplase. Ochii și dinții lor luceau.

Căpetenia înaintă din mijlocul haitei, uitându-se la Sam, zbârlit, neînfricat. Lătră o comandă și toată haita se porni în unison, ca un singur animal, un val de furie mârâitoare. Sam își ridică mâinile și declanșă razele de lumină de un verde-pal. Primul rând de coioți luă foc instantaneu. Se întoarseră cuprinși de teroare și fugiră înapoi la frații și surorile lor, creând o panică totală.

Haita își întoarse cozile și fugi în noapte. Căpetenia nu mai era curajoasă, nu mai conducea, ci îi urma, alergând ca să țină ritmul cu armata lui înfrântă. Unii ardeau în timp ce alergau și aprindeau tufișurile uscate din jur.

Sam își coborî mâinile în lateral. Astrid era lângă el.

— Omule, zise Quinn cu o voce uimită.

— Nu cred că se vor mai întoarce, spuse Sam.

— Și acum ce facem, omule? îl întrebă Edilio.

Sam stătea și se uita la deșertul gol, atât de întunecat și de liniștit încât absorbise toată lumina de la coliba care ardea. Ar fi vrut să plângă. Nu știuse că avea atâta mânie în interior. Îi făcea rău. Mama lui se străduise atât cât putuse, nu avea de ce să o învinuiască. Vru să vomite.

Astrid văzu că Sam nu era într-o stare bună, așa că spuse:

— Ne îndreptăm înapoi către Perdido Beach. Mergem înapoi și o să îndreptăm lucrurile.

— Iar Caine se va da la o parte din calea noastră, zise Quinn. Nicio problemă, domnișoară!

Astrid îl privi supărată.

— Nu spun că va fi ușor. Va fi un test pentru noi.

Edilio scutură din cap.

— Nu va fi un test. Va fi un război.

•

— Soarele va răsări în curând. Vom putea să vedem ceva, zise Drake.

— Să vedem ce? gemu Panda. Nu e nimic altceva decât deșert acolo.

— Caine zice că probabil merg pe lângă barieră ca să își găsească drumul înapoi.

Panda sună nervos când spuse:

— Caine crede că Sam se întoarce?

Panda era încă îmbufnat din cauza gleznei sucite și aproape nefolositor, așa că Drake luase alți doi copii de la Coates. Primul dintre ei era un băiat gras, american de origine chineză, pe nume Chunk. Chunk era un bătăuș de rang mic, nu era cineva cu care Drake s-ar fi încurcat în mod obișnuit. În plus, nu tăcea deloc, pălăvrăgea încontinuu, în special despre ce trupe a văzut în concert și ce stele de cinema a întâlnit. Tatăl lui era căutător de talente la Hollywood. Dacă mai exista Hollywood.

Al doilea copil era o fată, o fetiță slăbuță, neagră, pe nume Louise. Era unul dintre șoferi. Din moment ce Panda era seminefolositor, Drake avea nevoie de un șofer.

După dispariția lui Andrew, Caine și Diana împreună cu tocilarul ciudat, Jack, avuseseră de-a face cu Frederico și încercaseră să reia controlul asupra situației de la Coates. Caine îl trimisese pe Drake dându-i ordinul de a-l găsi pe Sam. Lui Drake nu îi plăcu această poruncă. Îi era somn și, așa cum îi spusese lui Caine, pustietatea se întindea până departe, mai ales noaptea. Cum avea să îl găsească pe Sam, chiar dacă ar fi urmat bariera?

— Era un drum care urca pe Muntele Piggyback, zise Caine. Îți amintești excursia? De acolo poți vedea la kilometri întregi depărtare.

Așa că, în ciuda faptului că era încă întuneric, că Louise era o șoferiță mult mai nebună decât precautul Panda și că Panda se tânguia, iar Chunk trăncănea neîncetat, ei ajunseră sus pe Muntele Piggyback și, după un timp, găsiră locul de supraveghere.

Erau acolo de ceva vreme, ascultând urletele coioților de jos din vale, iar Drake amenința că îl pocnește pe Chunk dacă nu

încetează cu povestea despre cum a întâlnit-o odată pe Christina Aguilera. Drake fierbea de nervi, furios că trebuia să fie acolo, în mijlocul pustietății, fără mâncare sau sucuri, sau orice altceva, doar cu o sticlă cu apă și acești idioți.

— Și ce s-a întâmplat cu Andrew? întrebă Louise în timpul unui moment rar de tăcere din partea lui Chunk.

— S-a evaporat, frate. A lăsat o gaură în urmă, zise Panda.

— Eu mai am mai mult de un an, am doar treisprezece ani, spuse Louise de parcă i-ar fi păsat cuiva. Cineva o să ne salveze într-un an, nu-i așa?

— Mai devreme ar fi și mai bine, spuse Drake cu o voce tărăgănată și afectată, pentru că eu mai am o lună.

— Eu mai am până în iunie, zise Chunk. Știi ce înseamnă asta? Sunt Rac.

— M-am prins, mormăi Drake.

— Zodia cancerului, adăugă Chunk.

— Trebuie să mă ușurez, zise Drake.

Se dădu jos din mașina de teren în care se aflau și merse către capătul locului de supraveghere, până la balustradă. Începu să urineze peste margine când o văzu. Semăna cu un chibrit purtat în mijlocul întunericului. Era imposibil să aproximeze distanța.

— Chunk! Adu binoclul.

În câteva secunde, Chunk veni în grabă. Drake privi cum, departe jos, o luminiță pâlpâia și se mișca în zigzag.

Chunk spuse:

— Asta e ca și cum ai fi sus pe dealurile de la Hollywood, știi? Sus pe Mulholland Drive, unde trăiesc toți actorii celebri. Odată am fost acasă la un tip care era un fel de regizor pe care îl reprezenta tata, știi? Și…

Drake smulse binoclul din mâinile lui Chunk și încercă să prindă luminița în câmpul lui vizual. Aproape imposibil. O prindea și apoi imediat o pierdea. Chiar și când reuși să o urmărească timp de câteva secunde, nu putea să își dea seama ce reprezenta. Era doar o flacără portocalie care se vântura printr-un pustiu fără forme. Dar era aproape sigur că se mișca mult prea repede ca să fie purtată de o persoană, chiar și de una rapidă. Apoi scânteia nu se mai mișcă.

Treptat, Drake realiză că flacăra creștea. Privi intens și, la un moment dat, crezu că vede un fel de clădire, ca o casă, în lumina care creștea în intensitate.

Panda șchiopătă până la ei și li se alătură. Drake îi dădu binoclul.

— Ce crezi că e asta?

Panda se uită prin dispozitiv și, în acel moment, se văzu o izbucnire de lumină. Dădu brusc binoclul la o parte și țipă. A doua rază de lumină fusese și mai clară, iar acum erau luminițe care lăsau urme de foc prin întunericul începutului de dimineață.

— E un gen de casă… și un turn sau ceva. Și mai sunt niște… niște câini sau ceva.

A treia lumină fu orbitoare, iar acum apărură și mai multe luminițe nebune, care se mișcau de colo-colo.

— Nu știu, omule, zise Panda.

— Cred că poate tocmai am găsit ceea ce căutam, spuse Drake.

Speriat, Chunk zise:

— Crezi că ăla e puștiul pe care încerci să-l prinzi? Gagiul are puterea, omule! Ca în filmul ăla…

Drake scoase pistolul de la curea și zise:

— Nu, Chunk; asta e puterea. Și eu o am.

Asta îl făcu pe Chunk să tacă pentru câteva secunde.

— Focul se întinde, arătă Louise. Probabil că totul e uscat acolo și tufișurile, și lucrurile iau foc.

Drake observase și el acest lucru. Aruncă o privire înapoi în direcția din care veniseră, încercând să se prindă de topografia zonei.

— Coates e în spate, într-acolo. Bariera este dincolo, arătă el. Nu bate vântul, așa că focul se va întinde în sus pe deal. Ceea ce înseamnă că ei o vor lua pe aici, către Coates. O să treacă fix pe sub noi.

— Ce ai de gând să faci, să îi împuști când trec pe lângă noi? întrebă Chunk, nerăbdător și speriat.

Panda se uită din nou.

— Mda, cam așa ceva, nouă sute de metri de aici și până jos, și eu o să îi împușc cu un pistol, spuse Drake sarcastic. Idiot mai ești!

— Deci, ce facem? întrebă Panda. Nu e de mirare că lui Caine îi e frică de tipul ăsta. Poate să facă toate chestiile alea?

— Pun pariu că are patru linii, își dădu cu părerea Chunk. Am văzut tot felul de chestii la Coates cu Benno, Andrew și Frederico, dar niciunul dintre ei nu putea să facă așa ceva. Crezi că îl poate doborî pe Caine?

Drake se întoarse brusc și îl lovi pe Chunk în gură cu dosul mâinii libere. Când se clătină în spate, Drake se apropie de el și îl lovi între picioare. Chunk se apucă cu ambele mâini și căzu în genunchi.

— De ce ai făcut asta, omule? scânci el.

— Pentru că m-am săturat să te ascult, răspunse Drake, răspicat. M-am săturat de toate rahaturile astea cu puterile. Ai văzut ce le-am făcut ciudaților de la Coates? Cine crezi că s-a ocupat de asta? Toți copiii ăia cu prostiile lor de puteri. Învârtitul roților, mutarea lucrurilor de colo-colo și cititul minții și toate astea? Cine crezi că i-a luat unul câte unul în timp ce dormeau, i-a bătut măr și când s-au trezit aveau mâinile îngropate în ciment?

— Tu ai fost, Drake, spuse Panda împăciuitor. Tu i-ai dovedit pe toți.

— Așa e. Și nici măcar nu aveam pistol atunci. Nu contează cine are puterile, idioților! Contează cui nu îi este frică. Și cine va face ce trebuie făcut.

Chunk se ridică în picioare, ajutat de Panda.

— Nu de Sam Temple sau de Caine trebuie să vă temeți, viermușilor, ci de mine, spuse Drake. Domnul Mâini cu Laser nu va ajunge să se lupte cu Caine. O să îi vin de hac cu mult înainte de asta.

• TREIZECI ȘI PATRU

<u>**87 ore, 46 minute**</u>

Erau șase acum. Sam, Edilio, Quinn, Lana, Astrid și micul Pete. Toate planurile de a urma bariera FAYZ fuseseră abandonate, deocamdată. Focul, un petic strălucitor de culoare, galben și portocaliu, urcă spre dealuri, către nord, tăindu-le calea. Nu puteau decât să meargă spre sud.

Zorii sosiră, în sfârșit, un gri nesatisfăcător care decolora nuanța din orice, chiar și din foc. Acum puteau vedea unde călcau, dar asta nu îi oprea să se împiedice și să se poticnească. Picioarele li se împleticeau din cauza epuizării.

Micul Pete căzu în tăcere și rămase în urmă, până când Astrid îi observă dispariția. După aceea Edilio și Sam îl cărară în spate cu schimbul, ceea ce le încetini și le îngreună și mai mult mersul. Micul Pete adormi pentru o vreme, în jur de două ore, apoi, când băieții abia mai puteau face un pas, se trezi și merse singur înainte, iar ei o luară pe urmele lui, prea obosiți ca să încerce să îl ghideze, din moment ce, în general, mergea în direcția cea bună.

— Trebuie să ne oprim, omule, zise Edilio. Fetele sunt obosite.

— Sunt bine, spuse Lana. Am alergat cu coioții. A merge cu voi, băieți, e floare la ureche.

— Eu m-am săturat, fu de acord Sam și se opri în locul în care era, care, întâmplător, era ori un fel de tufiș mare, ori un copac mic.

— Petey! țipă Astrid. Hai înapoi! Ne oprim.

Micul Pete se opri din mers, dar nu se întoarse. Îngrijorată, Astrid își târî picioarele către el, simțind durerea la fiecare pas.

— Sam! strigă ea. Vino repede!

Lui Sam i se păru că se afla prea departe ca să răspundă, dar cumva reuși să își miște picioarele din nou și se duse spre locul în care stăteau micul Pete și Astrid în genunchi. Pe jos, în țărână, era o fată mică. Hainele ei erau zdrențe, iar părul negru era ciufulit. Era de origine asiatică, drăguță, fără a fi însă frumoasă și toată aproape numai piele și os. Dar primul lucru pe care îl observară la ea era că palmele îi erau captive într-un bloc de ciment.

Astrid își făcu repede cruce și își puse două degete pe gâtul fetei.

— Lana! strigă ea.

Lana evaluă repede situația.

— Nu văd răni. Cred că poate e flămândă sau bolnavă în vreun alt fel.

— Ce face aici? se întrebă Edilio. Of, omule, ce naiba i-au făcut la mâini?

— Eu nu pot vindeca foametea, zise Lana. Am încercat pe mine când eram cu haita. Nu a mers.

Edilio desfăcu dopul sticlei cu apă, îngenunche și cu grijă stropi obrajii fetei astfel încât câteva picături i se prelinseră în gură.

— Uite, înghite!

Edilio rupse o bucățică dintr-un baton energizant și o strecură cu grijă în gura fetei. După câteva secunde gura începu să se miște pentru a mesteca.

— E un drum acolo, zise Sam. Cel puțin așa cred. Un drum de pământ.

— Cineva a condus până aici și a aruncat-o, fu de acord Astrid.

Sam arătă către țărână.

— Se poate vedea cum și-a târât blocul de ciment.

— Se întâmplă lucruri necurate, mormăi Edilio nervos. Cine ar putea face așa ceva?

Micul Pete stătea în picioare și se holba la fată. Astrid observă.

— De obicei nu se uită așa la oameni.

— Cred că nu a mai văzut până acum de ce sunt în stare unii nenorociți, zise Edilio.

— Nu, spuse Astrid pe gânduri. În general, Petey nu dă importanță oamenilor. Pentru el ei nu sunt reali. Odată m-am tăiat la mână, foarte rău, cu un cuțit de bucătărie și sângeram cumplit, iar el nici măcar nu a clipit. Și sunt persoana cea mai apropiată pentru el din toată lumea.

— Sam, poți, știi tu, să arzi cimentul ăla de pe mâinile ei? întrebă Lana.

— Nu. Nu pot ținti atât de precis.

— Nici nu știu ce se poate face, zise Edilio în timp ce îi dădea fetei o altă bucățică de mâncare. Dacă încerci să spargi chestia aia cu un baros sau ceva, sau chiar cu un ciocan și o daltă, o va durea foarte rău. Probabil îi va rupe fiecare os, omule.

— Cine i-ar fi putut face asta? se întrebă Lana.

— Asta e o uniformă de la Academia Coates, răspunse Astrid. Probabil că nu suntem departe.

— Șșș, șopti Lana. Aud ceva.

Toată lumea se lăsă jos, în mod instinctiv. În tăcerea care se instală, puteau auzi în mod clar un motor de mașină. Era condusă aiurea, accelerând un minut și apoi încetinind și tot așa.

— Haide să vedem cine e, spuse Sam.

— Cum o să o mișcăm pe fată? întrebă Edilio. Aș putea să o car, dar nu pot duce și blocul de ciment, omule.

— Eu o țin pe ea, tu ții blocul de ciment, zise Sam.

— Chestia asta e chiar grea, spuse Edilio. Sper să nu îl întâlnesc pe nenorocitul care a făcut asta. Cum să faci așa ceva cuiva? Ce animal face asta?

Mașina se dovedi a fi una de teren. Era condusă, din câte își putu da seama Sam, de un singur băiat.

— Îl știu, zise Astrid.

Ea făcu cu mâna. Mașina se clătină și se opri. Astrid se aplecă pe fereastra deschisă.

— Computer Jack? întrebă ea.

Sam îl văzuse pe vrăjitorul tehnologiei prin oraș, dar nu vorbise niciodată cu el.

— Salut! zise băiatul. O, ce bine! Ați găsit-o pe Taylor. O căutam.

— O căutai?

— Mda. E bolnavă. Știi, cu capul. A plecat haihui de la școală, așa că eu o căutam și...

Chiar în acel moment, Sam știu că era o capcană. O fracțiune de secundă prea târziu.

Drake se ridică din spatele celui de-al treilea rând de scaune. Avea un pistol îndreptat spre capul lui Astrid, dar se uita fix la Sam.

— Nici să nu te gândești. Oricât de rapid crezi că ești, tot ce trebuie să fac este să apăs pe trăgaci.

— Nu mă mișc, spuse Sam și își ridică mâinile în sus în semn că se predă.

— A, nu, nu, nu, Sam, băiete! Știu totul despre puterea ta. Ține-ți mâinile pe lângă tine.

— Trebuie să ajut să o car pe fata asta, zise Sam.

— Nimeni nu o cară nicăieri. E terminată.

— Nu o lăsăm aici, spuse Astrid.

— Tipul care ține pistolul ia decizii, zise Drake rânjind. Și, dacă aș fi în locul tău, Astrid, nu m-aș forța. Caine vrea să vă aibă pe tine și pe frățiorul tău vii. Dar dacă voi doi încercați să faceți faza cu dispariția, o să îl împușc pe Sam.

— Ești un psihopat, Drake, zise Astrid.

— Uau! Ce cuvânt mare! Cred că de-asta ți se spune Astrid cea deșteaptă, ei? Știi care mai e un cuvânt bun? Retardat.

Astrid tresări ca și cum ar fi lovit-o.

— „Fratele meu e un retardat”, mimă Drake. Aș fi vrut să fi înregistrat. OK. O să ne urcăm în mașină aici, unul câte unul. Încetișor.

— Nu plecăm de aici fără fată, zise Sam pe un ton impasibil.

— Așa e, îl susținu Edilio.

Drake scoase un oftat teatral.

— OK. Ia-o și arunc-o pe scaunul din față, lângă Jack.

Lucrul acesta necesită ceva efort. Fata era în viață, dar nu era conștientă și era prea slăbită pentru a se mișca. Quinn înțepenise din cauza fricii și a nehotărârii. Sam putu vedea conflictul interior care i se oglindea pe față. Ceva de genul: „Să rămân cu Sam sau să încerc să intru în grațiile lui Drake?” Sam se întrebă ce va decide. Deocamdată, prietenul lui se holba cu ochii măriți, goi, cu gura tremurând, iar privirea lui căuta un răspuns.

— O să fie bine, Quinn, șopti Sam.

Quinn nici măcar nu îl auzi.

Astrid se urcă în mașină. Se așeză chiar în spatele lui Jack.

— Chiar am crezut că ar putea fi o speranță pentru tine, Jack.

— Nu, spuse Drake. Jack e ca o șurubelniță sau ca un patent. E doar o unealtă. Face ce i se spune să facă.

Micul Pete și Lana împărțeau bancheta din mijloc cu Astrid. Edilio și Sam se aflau pe rândul din spate.

Drake puse pistolul la tâmpla lui Edilio.

— Problema ta e cu mine, Drake, zise Sam.

— Ai putea să îți încerci șansele dacă ar fi numai viața ta în joc, spuse Drake. Dar nu ai risca să îți împușc animăluțul mexican sau prietena.

Merseră în hopuri, când mai repede, când mai încet, Jack părăsind în mod frecvent drumul. Dar nu se loviră, ceea ce era singura speranță a lui Jack. Opriră la Academia Coates.

Sam mai fusese aici, adus să vadă unde lucra mama lui. Clădirea veche și deprimantă arăta de parcă ar fi fost bombardată. O întreagă încăpere de sus era descoperită. Ușa principală sărise în aer.

— Arată ca o zonă de război, comentă Edilio.

— FAYZ este o zonă de război, zise Drake întunecat.

Priveliștea locului îi provocă lui Sam un val de amintiri triste.

Mama lui făcuse tot ce putuse ca să dea impresia că slujba ei era ceva ce îi plăcea, iar Coates era un loc de muncă pe care avea să îl adore. Dar chiar și Sam știa că ea era în acest loc numai pentru că el îi distrusese căsnicia. Simți în interior rămășițele urii pe care i-o purta mamei. Era copilăresc. Rușinos chiar. Greșit. Și era momentul nepotrivit ca să se gândească la toate astea, acum, acolo unde era, cu ce avea să se întâmple, ce era foarte posibil să se întâmple.

Care era expresia aceea a lui Edilio? *Cabeza de turco*? Țap ispășitor? Avea nevoie de cineva pe care să dea vina, iar furia lui se construia în jurul mamei, dinainte de FAYZ. „Dar oricât de nebun sunt, gândi Sam, trebuie să fie mai rău pentru Caine. Eu am fost fiul pe care ea l-a păstrat. El a fost cel care a fost dat.”

Când opriră mașina, Panda împreună cu alți copii pe care Sam nu îi știa așteptau. Erau înarmați cu bâte de baseball.

— Vreau să îl văd pe Caine, zise Sam în timp ce cobora.

— Fără îndoială, zise Drake. Dar mai întâi avem alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Alinierea! Mergeți într-un singur rând, în jurul clădirii.

— Spuneți-i lui Caine că fratele lui e aici, insistă Sam.

— Nu o să ai de-a face cu Caine, Sammy, o să ai de-a face cu mine, zise Drake. Aș putea să te împușc foarte curând. Aș putea să vă împușc pe toți foarte curând. Așa că nu mă enervați.

Făcură așa cum li se ordonase. Urmară colțul și ajunseră în zona comunală din spatele clădirii principale.

Acolo era o scenă mică, făcută să semene cu un pavilion. Peste douăzeci de copii erau aliniați lângă o balustradă mică din jurul pavilionului. Erau cu toții legați de ea cu frânghii ca niște lese, ce nu le permiteau să se miște mai mult de câtiva metri. Aveau gâturile ancorate de balustradă, ca niște cai priponiți. Fiecare dintre copii era tras în jos de câte un bloc de ciment, în care le erau prinse mâinile, Ochii le erau adânciți în orbite, iar obrajii erau supți.

Astrid folosi un cuvânt pe care Sam nu și-l imaginase vreodată că îl va auzi la ea.

— Frumos limbaj, zise Drake rânjind. Și, pe deasupra, în fața „petardatului”.

Câte o tavă de la cantină fusese plasată în fața fiecărui prizonier. Trebuia să fi fost o livrare recentă pentru că unii dintre

copil încă lingeau tăvile, aplecați, cu fețele în jos, cu limbile afară, mâncând precum câinii.

— Este cercul ciudaților, zise Drake mândru, dând din mână ca un prezentator la un spectacol.

Într-o roabă veche și murdară dintr-o parte, trei copii foloseau o lopată cu mâner scurt pentru a amesteca ciment. Scotea un zgomot greoi. Aruncară o lopată cu pietriș în mixtură și îl amestecară de parcă era un sos cu cocoloașe.

— O, nu! zise Lana și se dădu înapoi.

Dar unul dintre băieții de la Coates o lovi în spatele genunchiului cu o bâtă de baseball, iar ea se prăbuși.

— Trebuie făcut ceva cu ciudații nefolositori, zise Drake. Nu vă pot lăsa pe aici liberi.

Probabil că Drake îl văzu pe Sam că începea să reacționeze, pentru că lipi pistolul de capul lui Astrid.

— E decizia ta, Sam. Dacă doar tresari, vom avea ocazia să vedem cum arată un creier de geniu.

— Hei, eu nu am puteri, omule! spuse Quinn.

— E o idioțenie, Drake. Ești bolnav, zise Astrid. Nici măcar nu mă pot înțelege cu tine pentru că ești atât de distrus, atât de lipsit de speranță.

— Taci din gură! țipă Drake. OK, Sam. Tu primul. E ușor. Doar îți bagi mâinile înăuntru și apoi gata, nu mai ai puteri.

Quinn încercă să pledeze în favoarea lui.

— Sam e un ciudat, omule, eu n-am puteri. Sunt doar o persoană normală.

Sam se îndreptă spre roabă cu pași nesiguri. Copiii care amestecau cimentul arătau foarte nefericiți din pricina a ceea ce făceau, dar Sam nu se amăgea; ei făceau ceea ce li se spusese.

Era o groapă în pământ, lungă de treizeci de centimetri și la fel de lată și poate de douăzeci de centimetri adâncime. Cei care amestecau cimentul îndesară o lopată de beton în groapă, umplând-o trei sferturi.

— Bagă-ți mâinile înăuntru, Sam! ordonă Drake. Fă-o sau geniul o pățește.

Sam își adânci mâinile în ciment. Puștiul cu lopata aruncă o încărcătură de ciment ud și greu în gaură și folosi o mistrie pentru a-l nivela. Apoi încă o dată și apoi îndepărtă excesul punându-l în roabă. Sam îngenunche, cu mâinile prinse, iar creierul i se zbătea nebunește pentru a face planuri și calcule.

Dacă se mișca, Astrid murea. Dacă nu făcea nimic, ei deveneau sclavi.

— OK, Astrid, rândul tău, zise Drake.

O altă groapă și același proces. Astrid plângea și zicea printre lacrimi:

— O să fie OK, Petey, o să fie OK.

Unul dintre cei care amestecau cimentul începu deja să sape a treia groapă. O făcea cu mișcări repezi, precise, tăind gazonul cu o mistrie.

— Ia cam zece minute cu totul, zise Drake. Dacă ai de gând să faci ceva curajos, ai cam opt minute la dispoziție. Tic-tac.

— Așa trebuie să faci cu ciudații, spuse Quinn. N-ai altă soluție, Drake.

Sam simțea cimentul întărindu-se. Deja dacă încerca să își miște degetele simțea că sunt captive. Astrid era mai tristă decât o văzuse Sam vreodată. Plângea încontinuu. Frica ei o hrăni pe a lui. Nu mai putea suporta. Era îndeajuns de greu pentru el, dar să o vadă pe ea astfel…

Și totuși, Astrid nu îi întorcea privirea, era concentrată numai asupra micului Pete. Ca și cum ar fi plâns pentru el, comunicându-l teroarea prin care trecea. Normal că așa făcea. Dar nu funcționa. Micul Pete era în jocul lui, în altă lume.

— Cred că timpul s-a cam scurs pentru tine, Sam, spuse Drake râzând. Încearcă să îți scoți mâinile afară. Nu poți, nu?

Drake se apropie în spatele lui și îl pocni în ceafă.

— Haide, Sam! Chiar și lui Caine îi e frică de tine, așa că trebuie să fii tare. Hai, arată-mi ce poți!

Îl lovi din nou pe Sam, de data aceasta cu patul pistolului. Sam se prăbuși cu fața în jos în țărână. Apoi se ridică. Trase cât de tare putu, dar mâinile îi erau captive. Carnea îl jena. Se luptă cu un val de panică. Voia să țipe, să blesteme, dar asta nu ar fi făcut decât să îl distreze pe Drake.

— Da, arată că ești bărbat! șuieră Drake. Până la urmă, ai paișpe ani, nu? Cât mai ai până să dispari? E doar o fază trecătoare aici în FAYZ, nu-i așa?

Băieții care se ocupau de ciment săpară afară blocul, iar acum, în timp ce încerca să stea în picioare, Sam simțea greutatea teribilă prinsă de mâinile lui. Putea să stea în picioare, dar nu fără efort.

Drake se apropie de el.

— Deci cine e șeful aici? Cine v-a înfrânt pe voi și pe restul ciudaților? Eu. Eu care nu am nicio putere.

Sam auzi o ușă trântindu-se. Își întinse gâtul și îi văzu pe Caine și pe Diana apropiindu-se de-a lungul pajiștii. Caine pășea încet, zâmbind din ce în ce mai larg cu fiecare pas.

— Ia te uită, dacă nu e sfidătorul Sam Temple! zise el. Lasă-mă să dau mâna cu tine. O, scuze, greșeala mea!

Râse cu un zgomot care părea mai degrabă o ușurare decât orice altceva.

— Eu l-am prins, anunță Drake. Eu i-am prins pe toți.

— Da, așa ai făcut, zise Caine. Bună treabă, Drake. Foarte bună treabă. Și văd că și micuții prieteni ai lui Sam sunt prinși.

— De ce nu îl scarpini puțin pe Drake în spatele urechii, Caine, pentru că e un cățel așa cuminte? întrebă Diana.

Băieții cu cimentul scoaseră blocul de piatră al lui Astrid din groapă. Ea plângea isteric, neputând să stea în picioare. Micul Pete se duse către ea, pășind de parcă ar fi fost într-un vis, cu capul plecat deasupra Game-Boy-ului. Astrid îl lovi cu blocul de ciment.

Deodată, Sam știu ce intenționa ea. Trebuia ca el să facă ceva pentru a distrage atenția de la Astrid și de la micul Pete.

— Nu vrei să te pui cu fata asta, o cheamă Lana, zise Sam îndreptându-și bărbia către ea. E o vindecătoare.

Sprâncenele lui Caine se ridicară.

— O ce? O vindecătoare?

— Ea poate vindeca orice, orice fel de rană, spuse Sam.

Astrid, aproape neputând să se miște, încerca să legene blocul de ciment, încet, ritmic, înainte și înapoi, către Game-Boy-ul micului Pete.

— Ea m-a vindecat, zise Sam. M-au mușcat coioții. Vreți să vedeți?

Caine zise:

— Am o idee mai bună. Drake! Dă-i fetei ceva să vindece.

Drake râse tare, un sunet vesel. Puse orificiul pistolului lângă genunchiul lui Sam.

— Nu! țipă Diana.

Zgomotul fu șocant. Durerea, la început, nu apăru, dar Sam se prăbuși. Căzu într-o parte ca un copac tăiat. Genunchiul, pe jumătate spulberat, se strânse și se suci sub el. Apoi veni durerea.

Drake zâmbi larg și scoase un sunet de exaltare.

— Daa!

Astrid, surprinsă, lovi bucata de ciment atât de tare de micul Pete încât reuși să îndepărteze Game-Boy-ul din mâinile lui și îl dădu cu un pas înapoi.

Diana se încruntă, alarmată. Pentru prima oară își dădu seama de prezența micului Pete.

Prin ceața roșie a durerii, Sam văzu ochii ei deschizându-se, iar degetele i se îndreptară spre micul Pete.

— Drake, idiotule, copilul! Copilul!

Astrid căzu în genunchi și aruncă blocul de ciment pe Game-Boy. Nu fu nicio străfulgerare de lumină. Niciun sunet. Dar, dintr-odată, blocul de ciment care prindea mâinile lui Astrid dispăru. Pur și simplu dispăru. La fel și cel al lui Sam. Și al fiecărui copil de acolo.

Astrid stătea în mâini și în genunchi, cu degetele în țărâna moale. Blocurile de ciment dispăruseră ca și cum nu ar fi existat niciodată, deși mâinile celor care le purtaseră mai mult timp erau doar o masă de piele palidă, moartă.

Caine fu rapid. Se dădu înapoi, se întoarse și fugi spre clădire. Diana părea răvășită, nesigură; apoi țâșni după Caine.

Micul Pete își ridică jocul. Blocul de ciment dispăruse la o fracțiune de secundă înainte să îl sfărâme. Era murdar și avea un fir de iarbă ce ieșea din el acum, dar încă funcționa.

Drake stătea înmărmurit. Pistolul era încă în mâna lui, fumegând după glonțul pe care îl eliberase în piciorul lui Sam. Clipi. Ridică pistolul și trase în micul Pete. Dar ținta lui fu schimbată din cauza străfulgerării orbitoare, de culoare verde-pal. Mâna lui Drake, întreaga mână care ținea pistolul, izbucni în flăcări. Drake urlă. Pistolul căzu din degetele care se topeau. Carnea arse și se făcu neagră. Fumul era maroniu. Drake țipa și se holba cu o privire îngrozită cum flăcările îi mâncau mâna. Începu să alerge, iar vântul întețea focul.

— Bine ochit, Sam, zise Edilio.

— Ochisem la cap, spuse Sam arătându-și dinții, în ciuda durerii.

Lana îngenunche lângă Sam și își puse mâinile pe genunchiul lui.

— Trebuie să plecăm de aici, reuși Sam să spună. Lăsați-mă pe mine, trebuie să fugim. Înapoi la… Caine o să…

Dar aceasta fu ultima sforțare. Se simți de parcă o gaură neagră îl înghiți. Se răsucea în jos, tot mai jos, în inconștient.

• TREIZECI ȘI CINCI

86 ore, 11 minute

— Unde suntem? întrebă Sam trezindu-se.

Dintr-odată fu rușinat observând că era pe jumătate târât de-a lungul drumului de Edilio și de un puști pe care nu îl știa. Edilio se opri.

— Poți să stai în picioare?

Sam își testă picioarele. Lana îi vindecase piciorul complet.

— Da. Sunt bine. Mă simt OK, de fapt.

Se uită înapoi și realiză că, de fapt, conduceau un fel de paradă. Astrid și micul Pete, Lana ținând de mână un băiat, în timp ce câinele se aventurase în pădure fugărind o veveriță. Quinn mergea singur pe marginea drumului, ferindu-se, rușinat. Și mai erau aproape două duzini de copii, ciudații eliberați de la Coates.

Edilio remarcă expresia de pe fața lui.

— Ți-ai tras o gașcă de adepți, Sam.

— Caine nu a venit după noi?

— Încă nu.

Grupul se împleticea de-a lungul drumului, copiii fiind adunați din loc în loc în cete sau răsfirați în alte zone, mergând haotic. Sam tresări când văzu mâinile copiilor de la Coates. Cimentul absorbise toată umezeala din palme. Pielea le era albă și atârna zdrențe, precum bandajele dintr-un film de groază cu mumii. Încheieturile aveau cercuri roșii în locurile în care cimentul se frecase de carne și o rosese până la sânge. Erau murdari.

— Mda, zise Edilio știind la ce se uita Sam. Lana se ocupă de fiecare pe rând. Îi vindecă. Este uimitoare.

Lui Sam i se păru că aude și altceva în plus în vocea lui Edilio.

— E și drăguță, ei, Edilio?

Ochii lui Edilio se măriră și începu să roșească.

— E doar... știi tu...

Sam îl lovi ușor peste umăr.

— Baftă!

— Crezi că ea… vreau să spun, mă știi pe mine, sunt doar…

Edilio se bâlbâi și se opri.

— Omule, hai să vedem dacă rămânem în viață. Apoi poți să îi dai întâlnire sau ceva de genul ăsta.

Sam evaluă situația. Erau pe drumul de la Coates, treceau prin poarta de fier și mai aveau mulți kilometri până în Perdido Beach.

Astrid observă că el se trezise și grăbi pasul.

— Era și timpul să te trezești, zise ea.

— Păi, îi răspunse el cu același ton de tachinare, de obicei după ce sunt împușcat și după ce arunc cu lasere din mâini îmi place să trag un pui de somn.

Sam prinse privirea Lanei și îi șopti din buze: „mulțumesc”. Lana ridică din umeri ca și când ar fi zis: „nicio problemă”.

— Caine nu va lăsa lucrurile așa, zise Astrid, devenind serioasă.

— Nu. Va veni după noi, spuse Sam. Dar nu deocamdată. Nu până când nu va avea un plan. L-a pierdut pe Drake. Și e probabil îngrijorat că avem cu noi toți acești copii cu puteri, care îl urăsc de moarte.

— Ce te face să crezi că nu o să vină pur și simplu după noi?

— Amintește-ți când a sosit prima dată în Perdido Beach, zise Sam. Avea un plan. Își antrenase oamenii și exersaseră.

— Așa că ne întoarcem în Perdido Beach? întrebă Astrid.

— Orc e încă acolo și încă vreo câțiva. Am putea avea necazuri cu ei.

— Trebuie să facem rost de niște mâncare pentru copiii ăștia, spuse Edilio. Ăsta e pe primul plan.

— Mai sunt cinci-șase kilometri până la Ralph’s, medită Sam. Crezi că rezistă?

— Cred că n-au încotro, spuse Edilio. Dar sunt și speriați. Vreau să spun că ai niște copii dați peste cap aici. După toate prin câte au trecut…

— Tuturor ne e teamă, nu avem prea multe de făcut în privința asta, zise Sam.

Dar nu îi plăcu felul în care sunase asta. Nu avea sens: desigur, erau cu toții speriați, dar era ceva ce puteau face. De fapt, trebuiau să facă ceva în privința asta.

Sam se opri în mijlocul drumului și așteptă ca toți ceilalți să ajungă la el.

— Ascultați, zise el ridicându-și mâinile ca să le capteze atenția, să îi calmeze.

Dar cu toții văzuseră ce se întâmplase când el ridicase mâinile. Tresăriră și păreau gata să o ia la goană în pădure.

Sam își lăsă repede mâinile jos.

— Scuze. Lăsați-mă să o iau de la capăt. Fiți, vă rog, atenți, zise Sam cu o voce blândă.

Își ținu mâinile pe lângă corp. Așteptă răbdător până când fu sigur că toți erau atenți. Quinn rămăsese tot în spate.

— Tuturor ni s-au întâmplat niște lucruri urâte, zise Sam. Niște lucruri foarte urâte. Suntem terminați, suntem obosiți. Nu știm ce o să se întâmple. Toată lumea a devenit bizară pentru noi. Corpurile noastre și mințile s-au schimbat în moduri mult mai ciudate chiar și decât pubertatea.

Replica aceasta îi aduse câteva zâmbete și un râs reticent.

— Da. Știu că sunteți cu toții zdruncinați. Tuturor ne e teamă. Știu că mie îmi e, recunoscu el cu un zâmbet trist. Așa că haideți să nu ne prefacem că nu este înfricoșător. Este. Dar uneori cel mai rău lucru e frica. Știți?

Privirea lui se plimbă pe toate fețele și înțelese că ei aveau o nouă îngrijorare, mai mare decât teama.

— Nici foametea nu este o glumă. Suntem la câțiva kilometri de magazin. O să mâncăm acolo. Știu că unii dintre voi au trecut prin iad de când s-au întâmplat toate astea. Aș vrea să vă spun că totul s-a terminat, dar nu e așa.

Expresii mohorâte pe toate fețele. Sam spusese tot ceea ce plănuise să zică, dar ei aveau încă nevoie de mai mult. Îi aruncă o privire lui Astrid. Era la fel de tăcută ca toți ceilalți, dar îi făcu un semn din cap, încurajându-l să spună mai mult.

— OK, OK, zise el atât de încet, încât unii fură nevoiți să se apropie pentru a-l auzi. Uitați care e treaba. Nu o să ne predăm. O să luptăm.

— Așa e! se auzi o voce.

— Primul lucru pe care trebuie să îl lămurim este faptul că nu este o linie între ciudat și normal. Dacă aveți puterea, avem nevoie de voi. Dacă nu o aveți, tot avem nevoie de voi.

Capetele aprobară. Se schimbau priviri.

— Copii de la Coates, copii din Perdido Beach, suntem împreună acum. Suntem împreună. Poate că ați făcut unele lucruri pentru a supraviețui. Poate că nu ați fost mereu curajoși. Poate că ați rămas fără speranță. O fată suspină dintr-odată. Dar toate s-au sfârșit acum, zise Sam blând. E un nou început. Aici, acum. Suntem frați și surori acum. Nu contează că nu ne știm numele unii altora, suntem frați și surori și o să supraviețuim și o să câștigăm și o să găsim din nou drumul către un fel de fericire.

Urmă o tăcere lungă și adâncă.

— Deci numele meu este Sam. Sunt împreună cu voi. Până la capăt.

El se întoarse către Astrid.

— Eu sunt Astrid și sunt și eu împreună cu voi.

— Numele meu este Edilio. La fel cum au spus și ei, frați și surori. *Hermanos*.

— Thuan Vong, zise un băiat slăbuț cu mâinile încă nevindecate, care arătau ca un pește mort. Mă bag și eu.

— Dekka, spuse o fată puternică, solidă, cu o coafură afro și un cercel în nas. Mă bag. Și am ce-mi trebuie.

— Și eu, strigă o fetiță slăbuță cu codițe roșcate. Numele meu este Brianna. Eu… eu pot să merg foarte repede.

Unul câte unul își declarară hotărârea. La început vocile fuseseră moi, dar căpătară putere. Fiecare voce devenise puternică, fermă, mai hotărâtă ca oricând.

Numai Quinn rămăsese tăcut. Își ținea capul în mâini, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Quinn, îl strigă Sam.

Nu răspunse, doar se uită în pământ.

— Quinn, zise Sam din nou. E un început nou. Nimic de până acum nu mai contează. Nimic. Frați, omule?

Quinn se luptă cu nodul pe care îl simțea în gât. Cu o voce înceată, zise:

— Da. Frați.

— OK. Acum hai să facem rost de mâncare pentru toată lumea, spuse Sam.

Când porniră din nou la drum, nu se mai împrăștiau în toate direcțiile. Nu mai mărșăluiau ca o armată, ci mergeau apropiați, ca un grup de copii traumatizați. Își țineau capetele ceva mai sus. Cineva chiar râse. Era un sunet plăcut.

Cu o voce înceată, Astrid zise:

— Nimic de care să vă fie frică decât însăși frica.

— Nu cred că am spus-o chiar așa de bine.

Edilio îl atinse pe spate.

— Ai spus-o bine, omule.

•

— Sam s-a întors.

— Ce?

— Sam. S-a întors. Vine pe drum.

Inima lui Howard se strânse. Era la mijlocul scărilor primăriei și se ducea la McDonald’s pentru unul dintre burgerii lui Albert. Fusese Elwood, prietenul Dahrei Baidoo, cel care îi dăduse vestea. Părea ușurat, nu era nicio îndoială. Părea bucuros.

Howard luă aminte că Elwood nu era loial, dar înțelese în același timp că ar putea avea chestiuni mai importante care să îl îngrijoreze în afară de loialitatea lui Elwood.

— Dacă Sam se întoarce, e la capătul unei lese ținute de Drake Merwin, spuse Howard mândru.

Dar Elwood plecase deja ca să îi spună Dahrei și nu îl mai asculta. Howard se uită împrejur, simțindu-se puțin pierdut, nesigur ce să facă. O văzu pe Mary Terrafino împingând un cărucior de cumpărături încărcat cu sucuri, creme și câteva mere lovite, de-a lungul pieței către grădiniță. Howard coborî repede scările și o prinse din urmă.

— Ce faci, Mary? o întrebă el.

— Ce, ți-a sosit clipa? zise Mary și râse de gluma ei.

— Mda, crezi? Mi-a sosit clipa?

— Sam e pe drum.

— L-ai văzut?

— Au fost trei persoane diferite care mi-au spus că vine pe drum. Ai face bine să te grăbești și să îl oprești, Howard, croncăni Mary.

— E unul singur, o să îl facem praf.

— Baftă! spuse Mary.

Howard își dorea ca Orc să fie aici. Cu Orc lângă el, nu ar mai fi nevoie să aibă de-a face cu niciuna dintre obrăzniciile lui Mary. Dar singur era o altă poveste.

— Vrei să îi spun lui Caine că ești de partea lui Sam? întrebă Howard poruncitor.

— Nu am zis că sunt de partea cuiva. Sunt de partea copiilor de care mă ocup. Dar uite cum văd eu treaba, Howard: am observat că, atunci când auzi numele lui Sam, dintr-odată ești gata să faci pe tine. Așa că, știi ce? Poate că tu ești cel care nu este loial. Până la urmă, Caine fiind atât de mare, de ce ai fi atât de speriat de Sam? Nu-i așa?

Ea se lăsă pe cărucior și începu să îl împingă iar. Howard înghiți cu greu și își confruntă teama.

— Nu e mare lucru, își spuse el. Îi avem pe Caine, Drake și pe Orc. Suntem tari. Chiar suntem tari.

Crezu asta pentru douăzeci de secunde înainte să cedeze și să alerge la Orc.

Orc era în casa pe care o ocupase și pe care o împărțea cu Howard, peste drum de unde locuia Drake. Era pe o stradă scurtă, cea mai apropiată de primărie. Copiii o numeau Strada Bătăușilor.

Orc dormea pe canapea cu un DVD cu *kung fu* rulând și volumul televizorului dat la maximum. Orc obișnuia să stea treaz noaptea și să doarmă ziua.

Era o casă groaznică, după părerea lui Howard, decorată cu prost gust și mirosind a usturoi, dar lui Orc nu-i păsa. Voia să stea cât mai aproape de acțiunea din oraș. Și voia să stea cât mai aproape pentru a fi cu ochii pe Drake vizavi.

Howard căută telecomanda și opri televizorul. Pe măsuța de cafea din sticlă erau cutii goale de bere și mucuri de țigări într-o scrumieră. Orc ajunsese să bea câteva cutii de bere pe zi. De la treaba cu Bette. Atunci începuse povestea cu băutul.

Howard era îngrijorat pentru Orc. Nu că îl plăcea în mod deosebit, dar destinul lui Howard era legat de cel al lui Orc și nu îi plăcea să se gândească la ce ar putea fi lumea lui dacă Orc l-ar lăsa baltă.

— Orc, scoală-te, omule!

Niciun răspuns.

— Orc! Scoală-te. Avem necazuri, spuse Howard și îl înghionti în umăr.

Orc întredeschise un ochi.

— De ce mă deranjezi?

— Sam Temple se întoarce.

Lui Orc îi luă ceva timp să proceseze informația. Apoi se ridică destul de brusc și își duse mâinile la frunte.

— O, omule. Mă doare capul.

— Se numește mahmureală, i-o tăie Howard. Când Orc îi aruncă o privire ucigătoare, Howard își îmblânzi vocea și zise: Am un antinevralgic în bucătărie.

Umplu un pahar cu apă și puse două pastile în palmă și i le aduse înapoi lui Orc.

— Ce mare scofală? întrebă Orc.

Nu fusese niciodată iute la minte, dar acum gândirea înceată a lui Orc începea să îl irite pe Howard.

— Mare scofală? Sam se întoarce. Asta e marea scofală.

— Și?

— Haide, Orc! Gândește-te. Crezi că Sam vine în oraș și nu are un plan? Caine nu-i aici, omule, e sus pe deal. Și Drake la fel. Asta înseamnă că depinde de noi doi.

Orc se întinse către una dintre cutiile de bere, o scutură, se uită mulțumit cum doi centimetri de bere se preling și apoi o dădu pe gât.

— Deci trebuie să mergem să îl caftim pe Sam? întrebă Orc.

Howard încă nu se gândise așa de departe. Dacă Sam se întorsese, asta nu era de bine. Sam era înapoi, și Caine nu? Era greu să priceapă cum venea asta.

— Mergem să îl spionăm, omule. Să vedem ce pune la cale.

Orc strânse din ochi.

— Dacă îl văd, îl caftesc.

— Trebuie cel puțin să ne dăm seama ce are de gând, îl avertiză Howard. Ar trebui să luăm cu noi pe cine este la primărie. Mallet, poate. Chaz. Pe oricine găsim.

Orc se ridică, râgâi și zise:

— Trebuie să fac pipi. Apoi luăm Hummer-ul. Mergem să caftim pe cineva.

Howard dădu din cap.

— Orc. Ascultă-mă. Știu că nu vrei să auzi asta, dar a-l susține pe Caine ar putea să nu fie mutarea câștigătoare.

Orc se uita la el cu o privire goală, proastă.

— Orc, omule, dacă Sam câștigă? Adică, dacă Sam îl înfrânge pe Caine? Unde ne duce pe noi?

Orc nu răspunse pentru atâta timp încât Howard fu sigur că nu îl auzise. Apoi Orc scoase un sunet ce semăna a suspin. Îl prinse pe Howard de mână, ceea ce nu mai făcuse niciodată.

— Howard, am omorât-o pe Bette.

— Nu ai vrut, Orc, zise Howard.

— Tu ești deșteptul, spuse Orc trist. Dar uneori ești mai prost decât mine, știai asta?

— OK.

— Am omorât pe cineva care nu mi-a făcut niciun rău. Astrid nu o să se mai uite niciodată la mine decât cu ură.

— Nu, nu, nu, îl contrazise Howard. Sam va avea nevoie de ajutor. Va avea nevoie de cineva puternic. Dacă mergem la el acum, îi mâncăm din palmă, știi tu, spunem: „Da, tu ești omul, Sammy"...

— Dacă omori pe cineva arzi în iad, zise Orc. Mama mi-a zis asta. Odată tata mă bătea, eram în garaj, așa că am luat un ciocan.

Orc mima scena. Felul în care luase ciocanul, se uită la el și-l ridică. Apoi îl lăsă în jos.

— Ea mi-a zis: „Îți omori tatăl, o să arzi în iad".

— Ce s-a întâmplat apoi?

Orc își ridică mâna stângă. O întinse aproape de fața lui Howard. Avea o cicatrice, aproape perfect rotundă, nu mai mare de o jumătate de centimetru.

— Ce e aia? întrebă Howard.

— Bormașină. Cred că am fost norocos că n-a fost un burghiu mai mare.

— E dată dracului toată treaba, omule, zise Howard.

Știuse dintotdeauna că Orc venea dintr-o familie cu probleme. Dar o bormașină era prea de tot. El venea dintr-o familie obișnuită, niciunul din părinți nu fusese bețiv sau violent. Howard făcuse ce putuse pentru a supraviețui, fiind mic, slab și nepopular. Îi plăcea să fie la comandă, să le fie frică oamenilor de el, așa că prietenia cu Orc îi convenise de minune.

Dar acum Howard începea să vadă că, deși Orc era prost, nu greșea. Orc și Sam, marele erou, nu aveau să se înțeleagă niciodată. Iar acum, Howard era la fel de captiv ca și Orc. Captiv.

— OK, atunci, zise Howard. Mergem la Caine.

Orc râgâi tare.

— Caine e nervos pe noi.

— Mda, zise Howard. Dar tot are nevoie de noi.

• TREIZECI ȘI ȘASE

84 ore, 41 minute

— Ține-l pe loc! țipă Diana.

Sunetul vocii ei era îndepărtat. Drake Merwin o auzi bolborosind prin durerea atroce care îi umplea creierul. Țipete, țipete, țipete peste tot, mintea îi era invadată de țipetele a un milion de guri care se închideau și se deschideau, căutând să tragă aer în piept pentru a respira.

— Îl prind eu, se auzi vocea lui Caine. Dați-vă înapoi la trei. Unu… doi…

Drake se învârtea nebunește, nestăpânit, țipând, lovindu-se, neputându-se opri. Durerea… nu mai simțise niciodată așa ceva, nu-și imaginase niciodată că ceva ar putea fi așa.

O forță îl apăsă, ca o mie de mâini care îl țineau jos cu o presiune fermă.

— Ai ferăstrăul? se auzi vocea Dianei întrebând.

Nu era îngâmfată acum, nu era deloc îngâmfată, ci crudă și îngrozită. Drake se luptă împotriva forței invizibile, dar Caine îl țintuise cu puterea lui telechinetică. Drake nu putea decât să țipe și să înjure, dar abia își mișca mușchii faciali pentru asta.

— Eu nu fac asta, zise Panda tânguindu-se. Nu îi tai mâna, omule.

Cuvintele îi trimiseră un șoc de teroare care se alătură durerii. Mâna? Voiau să…

— O să mă omoare dacă o fac, zise Panda.

— Nu o fac, se auziră mai multe voci. În niciun caz.

— O fac eu, zise Diana dezgustată. Sunteți cu toții niște băieți așa tari. Dați-mi ferăstrăul.

— Nu, nu, nu! țipă Drake ascuțit.

— E singurul mod în care putem opri durerea, zise Caine, aproape arătând o urmă de emoție, de milă. Mâna s-a dus, omule.

— Fata… ciudata… gâfâi Drake. Ea o poate vindeca.

— Ea nu e aici, zise Caine amar. A plecat cu Sam și cu restul.

— Nu îmi tăiați mâna! urlă Drake. Lăsați-mă să mor! Lăsați-mă împușcați-mă!

— Îmi pare rău, spuse Caine. Dar am nevoie de tine în continuare, Drake. Chiar și cu o singură mână.

Se auzi sunetul cuiva care dădea buzna în încăpere.

— Tot ce-am găsit e Tylenol și Advil, zise Computer Jack.

— Hai să terminăm cu asta! spuse Diana răspicat.

Era nerăbdătoare să îl mutileze. Nerăbdătoare.

— Dacă faci asta o să te omoare, o avertiză Panda.

— O, Drake a decis deja că vrea să facă asta, spuse Diana. Strângeți garoul.

— O să sângereze până o să moară, avertiză Jack. Trebuie să fie artere mari la mână.

— Are dreptate, zise Caine. Ne trebuie o cale să închidem ciotul.

— E deja cauterizat, spuse Diana. Trebuie doar să tăiem sub arsură.

— Da, OK, aprobă Caine.

— Nu pot să îl ating prin câmpul de forță, zise Diana. Poți să te dai în spate ca să îi ții partea stângă paralizată și poate Panda și unii dintre acești băieți așa-ziși duri reușesc să îi țină ciotul.

— Stai să aduc un prosop cel puțin. Nu vreau să ating chestia aia, spuse Panda cuprins de repulsie.

— Nimeni nu-mi taie mâna! spuse Drake aspru. O să omor pe oricine mă atinge.

— Lasă-l să se ridice, Caine, zise Diana răspicat.

Elefantul se ridică de pe pieptul lui Drake și se putea mișca din nou. Dar acum figura Dianei era la câțiva centimetri de a lui, părul ei negru atârna pe fața lui brăzdată de lacrimi.

— Ascultă, bestie cretină, spuse Diana. O să îndepărtăm durerea. Atâta timp cât ciotul ăla ars e acolo, o să fii așa. O să țipi și o să plângi și o să faci pe tine. Da, te-ai pișat pe tine, Drake.

Cumva, acest lucru îl șocă pe Drake și îl reduse la tăcere.

— Ai o speranță. Doar una. Să tăiem partea moartă a mâinii tale și să o facem fără să înceapă din nou să sângereze.

— Oricine mă taie moare, zise Drake.

Diana se trase din fața lui. Caine zise:

— Fă-o. Panda. Chunk. Țineți ciotul.

Presiunea era din nou pe Drake, imobilizându-l. Nu simți prosopul care era înfășurat în jurul brațului și nici strânsoarea mâinilor. Partea aceea a brațului era numai os, carne distrusă,

topită, nervii erau arși, morți. Durerea începu mai sus, unde capetele nervilor supraviețuiseră ca să îi izbească creierul cuprins de fierbințeală cu valuri nesfârșite de agonie.

— De vină nu sunt Diana, Panda sau Chunk și nici măcar eu, zise Caine. Nu e niciunul dintre noi, Drake. Este Sam. Sam ți-a făcut asta, Drake. Vrei să scape cu asta? Sau vrei să trăiești suficient ca să îl faci să sufere?

Drake auzi un zgomot metalic. Ferăstrăul era prea mare pentru Diana ca să îl poată mânui ușor. Lama tremură puțin în timp ce ea o alinie.

— OK, zise ea. Țineți-l bine. O să o fac atât de repede pe cât o să pot.

Drake își pierdu cunoștința, dar visele lui dureau ca și cum ar fi fost treaz. Oscila înainte și înapoi, treaz și țipând, adormit și plângând. Auzi o bufnitură îndepărtată, în timp ce mâna îi căzu pe podea. Și apoi o frenezie totală de pași și țipete, ordine și confuzie, o imagine a Dianei băgând ață într-un ac cu degetele pline de sânge. Mâinile erau pe el peste tot, presiunea îi scotea tot aerul din plămâni. Uitându-se în sus din fundul unei fântâni, Drake văzu fețe smintite uitându-se în jos la el, cu ochii sălbatici și cu figurile pătate de sânge ca ale unor monștri.

— O să supraviețuiască, așa cred, zise o voce.

— Să ne ajute Dumnezeu dacă trăiește, spuse o altă voce.

— Nu. Dumnezeu să-l ajute pe Sam Temple.

Și apoi nimic.

•

— Astrid, am nevoie să începi să discuți cu puștii ăștia, zise Sam, Află ce puteri au. Află cât de mult știu să le controleze. Căutăm pe oricine care ar putea să ne ajute în luptă.

Astrid păru să nu agreeze ideea.

— Eu? Nu ar trebui să facă asta Edilio?

— Am o altă misiune pentru Edilio.

Erau în piață, stând istoviți pe scările primăriei, Sam, Astrid, micul Pete și Edilio. Quinn plecase, nimeni nu știa unde. Copiii eliberați de la Coates – Ciudații de la Coates, așa cum își spuneau acum cu mândrie, mâncaseră la Ralph’s și erau acum hrăniți din nou de Albert, care mergea printre ei și le înmâna burgerii. Unii dintre ei mâncaseră prea mult dintr-odată și vomitaseră. Dar majoritatea mai aveau încă loc pentru un

hamburger, chiar dacă era servit cu gofră din ciocolată în loc de chiflă.

Lana tocmai terminase de vindecat mâinile refugiaților. Se clătina din cauza epuizării și, într-un final, picioarele se curbară sub ea și căzu pe iarbă. Înainte de a ajunge la ea ca să o țină, unii dintre copiii de la Coates se întinseră către ea cu tandrețe, cuprinzând-o într-o reverență. Înfășurară geci pentru a-i face o pernă și împrumutară o pătură dintr-un cort și o întinseră peste ea.

— OK, o să vorbesc eu cu ei, zise Astrid reticentă în continuare. Nu pot citi oamenii așa cum face Diana.

— Asta te macină? Nu ești Diana mea. Și să sperăm că eu nu sunt Caine.

— Cred că speram ca toate astea să se termine cumva. Cel puțin pentru o vreme.

— Cred că se vor termina. Pentru o perioadă. Dar mai întâi trebuie să plănuim și să ne asigurăm că o să fim pregătiți atunci când Caine se va întoarce.

— Ai dreptate, zâmbi ea vag. Oricum, nu e ca și cum aș fi visat la o masă copioasă, un duș fierbinte și o oră sau două de somn.

— Mda. Nu ai vrea să te răsfeți prea tare, nu-i așa?

Sam își dădu însă seama de ceva.

— Dar, hei, ai grijă ca Petey să fie fericit, da? Nu vreau să dispari dintr-odată.

— Ar fi păcat, nu-i așa? zise ea impasibil. Poate că o să încerc trucul lui Quinn: „Hawaii, Petey, Hawaii”.

Astrid se duse la fratele ei, se asigură că este în regulă, apoi se amestecă în mulțime. Sam îl chemă pe Edilio aproape.

— Edilio. Am o treabă cu tine.

— Orice vrei.

— Implică șofatul. Și implică să ții un secret.

— Secretul nu-i o problemă. Șofat? înghiți el teatral, ca un personaj de desene animate care are o reacție întârziată.

— Vreau să faci rost de o camionetă și să te duci la centrala nucleară.

Îi explică apoi mai departe ce are de făcut, iar expresia de pe fața lui Edilio se întunecă din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt. Când termină, Sam întrebă:

— Poți să faci asta? Trebuie să iei cel puțin un tip cu tine.

— Pot s-o fac, zise Edilio. Nu sunt încântat, dar știi asta.

— Pe cine o să iei?

— Pe Elwood, cred, dacă Dahra mi-l împrumută.

— OK. Du-te o oră sau două ca să te prinzi cum să conduci.

— O zi sau două mai degrabă, spuse Edilio, dar apoi salută cu un gest milităresc. Nicio problemă, domnule general.

Sam stătea acum singur, cu umerii lăsați, capul bâzâindu-i din cauza lipsei de somn și resimțind efectele durerii și fricii. Avea nevoie să gândească, își spuse, avea nevoie să se pregătească. Caine va face planuri. Caine. Fratele lui. Fratele lui.

Cât timp mai avea? Trei zile. În trei zile avea să… dispară. La fel și Caine. Poate o să moară. Poate se va schimba în vreun fel. Poate se va întoarce în vechiul univers, cu povești uimitoare de spus. Și o va lăsa pe Astrid în urmă.

În cazul în care Caine ar fi fost o persoană normală, bine formată, și-ar petrece ultimele zile pregătindu-se pentru orice avea să însemne evaporarea – moarte, dispariție, scăpare. Dar Sam se îndoia de faptul că fratele lui ar face asta. Caine va avea nevoie să triumfe asupra lui Sam. Nevoia aceasta era mai puternică decât pregătirea pentru sfârșit.

— Niciodată nu mi-au plăcut zilele de naștere, murmură Sam.

Albert Hillsborough termină de înmânat burgerii către copiii de la Coates, care erau recunoscători. Urcă scările spre Sam.

— Îmi pare bine că te-ai întors, omule, zise Albert.

Dintr-un motiv anume, Sam se simți obligat să se ridice și să dea mâna cu băiatul. Albert i-o scutură solemn.

— Este foarte tare ce-ai făcut, că ai ținut Mickey D’s deschis.

Albert îl privi puțin deranjat.

— Noi nu îi mai spunem Mickey D’s. Este McDonald’s. Va fi mereu McDonald’s. Deși, recunoscu el, m-am îndepărtat destul de mult de manualul de operare.

— Am văzut burgerii cu gofre.

Era ceva care îl apăsa pe Albert. Orice era, Sam nu avea timpul sau energia necesară, dar Albert devenea o persoană importată, cineva pe care să nu îl dai deoparte.

— Ce e, Albert?

— Am făcut inventarul la Ralph’s și cred că, dacă aș fi avut parte de ajutor, aș fi putut organiza o cină frumoasă de Ziua Recunoștinței.

Sam se holbă la el. Clipi.

— Ce?
— Ziua Recunoștinței. E săptămâna viitoare.
— Ah.
— Sunt cuptoare la Ralph’s, unele mari. Și nimeni nu a luat curcanii înghețați. Imaginează-ți două sute cincizeci de copii, dacă va veni toată lumea din Perdido Beach, da? Un curcan va hrăni circa opt oameni, așa că avem nevoie de treizeci și unu, treizeci și doi de curcani. Nicio problemă, pentru că sunt patruzeci și șase de curcani la Ralph’s.
— Treizeci și unu de curcani?
— Sosul de merișoare nu va fi o problemă, umplutul curcanilor nu va fi nici el o problemă, nimeni nu a luat prea multă umplutură încă, deși va trebui să îmi dau seama cum să amestec șapte sortimente diferite, să văd ce gust au.
— Umplutură, zise Sam ca un ecou.
— Nu avem destui cartofi dulci la conservă, trebuie să ne descurcăm cu cei proaspeți și câțiva cartofi copți. Marea problemă vor fi frișca și înghețata pentru plăcinte.
Sam fu pe cale să izbucnească în râs, dar în același timp i se păru emoționant și reconfortant că Albert se gândise atât de mult la aceste probleme.
— Bănuiesc că înghețata e pe sfârșite, zise Sam.
— Mda. Suntem foarte strâmtorați cu înghețata. Și copiii au luat și cutiile cu frișcă.
— Dar putem să avem plăcintă?
— Avem unele congelate. Și mai avem câteva forme de plăcintă, în care putem coace noi câteva.
— Ar fi frumos, spuse Sam.
— Trebuie să mă apuc de treabă cu trei zile înainte. O să am nevoie de cel puțin zece oameni ca ajutoare. Pot să scot mesele afară din subsolul bisericii și să le pun în piață. Cred că pot face asta.
— Sunt sigur că poți, Albert, zise Sam cu emoție.
— Mama Mary va face aranjamentele centrale.
— Ascultă, Albert…
Albert ridică o mână, tăindu-i vorba lui Sam.
— Știu. Adică, știu că s-ar putea să avem parte de o mare luptă înainte de asta. Și am auzit că ziua în care împlinești cincisprezece ani vine curând. Tot felul de lucruri rele se pot întâmpla. Dar, Sam…

De data aceasta, Sam i-o tăie:

— Albert? Dă-i bătaie și pregătește marea masă.

— Da?

— Da. Le va da copiilor o perspectivă.

Albert plecă, iar Sam își stăpâni un căscat. O observă pe Astrid cufundată într-o conversație cu trei copii de la Coates. Ea trecuse prin o mulțime de lucruri groaznice, se gândi el, dar cumva, chiar și cu bluza jegoasă, părul blond atârnând lins și gras și cu fața mânjită, era în continuare frumoasă.

Când el își ridică privirea putu vedea peste piață, peste clădirile din depărtare, departe, oceanul mult prea liniștit.

Ziua de naștere. Ziua Recunoștinței. Dispariția. Și o înfruntare cu Caine. Nemaipunând la socoteală viața de zi cu zi dacă ei ar fi supraviețuit în vreun fel sau altul. Nemaipunând la socoteală găsirea unei modalități de a scăpa sau de a pune capăt FAYZ-ului. Și tot ce voia să facă era să o ia de mână pe Astrid și să o ducă la plajă, să se întindă pe o pătură pe nisipul fierbinte, lângă ea și să doarmă pentru vreo lună.

— Imediat după marea cină de Ziua Recunoștinței, își promise Sam sieși. Imediat după plăcintă.

• TREIZECI ȘI ȘAPTE

79 ore, 00 minute

Cookie se rostogoli și se ridică. Picioarele îi erau slăbite și tremurau. Fu nevoit să se sprijine de masă ca să se țină drept. Dar se echilibră cu brațul care fusese complet sfărâmat.

Dahra Baidoo era acolo împreună cu Elwood, amândoi holbându-se ca și cum asistau la un miracol.

„Presupun că așa e”, își zise Lana.

— Nu doare, spuse Cookie.

Râse. Era un sunet neîncrezător. Își roti mâna în față și în sus. Își strânse degetele într-un pumn.

— Nu doare.

— OK, niciodată n-am crezut că o să văd asta, zise Elwood dând încet din cap.

Lacrimile curgeau din ochii injectați ai lui Cookie. Șopti:

— Nu doare. Nu doare deloc.

Făcu un pas. Apoi altul. Pierduse mult din greutate. Era palid și mai mult decât palid, era aproape verde. Tremura. Un urs mergând pe picioarele din spate, pe cale de a se rostogoli. Părea exact ce era: un copil care fusese într-o călătorie în iad.

— Îți mulțumesc, îi șopti Lanei. Mulțumesc.

— Nu eu am făcut, zise Lana. Este doar… nici eu nu știu ce este.

Era obosită. Vindecarea lui Cookie îi luase mult timp. Era în spital de la ora opt dimineața, când fusese trezită de urletele de agonie ale lui Cookie. Rana lui era ceva mai rău decât fusese propria-i mână. Îi luase mai mult de șase ore, iar acum orice beneficiu l-ar fi avut de pe urma somnului din parc se irosise și era din nou frântă. Era aproape sigură că afară strălucea soarele, dar tot ceea ce voia acum era un pat.

— Este o chestie pe care pot să o fac, zise Lana stăpânindu-și un căscat și întinzându-se ca să scape de înțepeneala din coloana vertebrală. Doar o… chestie.

Cookie dădu din cap. Apoi făcu ceva la care nu se așteptase nimeni. Căzu în genunchi înainte Dahrei, care era șocată.

— Ai avut grijă de mine.

Dahra ridică din umeri și păru teribil de jenată.

— E în regulă, Cookie.

— Nu.

El îi luă mâna într-un mod ciudat și își puse fruntea deasupra ei.

— Orice vei vrea. Orice. Oricând. Pentru totdeauna.

Lacrimile îi înecau vocea.

— Orice.

Dahra îl ridică în picioare. Fusese la fel de mare și de greu ca Orc. Încă mai era destul de mare ca să o domine în înălțime pe Dahra.

— Trebuie să începi să mănânci, zise ea.

— Da, să mănânc, zise Cookie. Apoi, ce să fac?

Dahra părea puțin exasperată. Spuse:

— Nu știu, Cookie.

Lana veni cu o idee:

— Du-te și caută-l pe Sam. O să fie o bătălie.

— Eu pot să mă bat, confirmă Cookie. Imediat ce fac rost de niște mâncare și, știi, îmi recapăt puterea.

— McDonald's e deschis, zise Dahra. Încearcă burgerul cu pâine prăjită. E mai bun decât pare.

Cookie plecă. Dahra zise:

— Lana, știu că în mare e vorba de Cookie, dar simt că mi-ai salvat și mie viața, mi-am pierdut mințile îngrijindu-l.

Lana nu se simțea confortabil când primea mulțumiri. Mereu se simțea așa, chiar și cu lucrurile mărunte. Acum, ideea că oamenii îi mulțumeau pentru că aproape înfăptuia miracole i se părea exagerată. Spuse:

— Știi vreun loc în care pot dormi? Cum ar fi un pat.

Elwood îi ghidă pe ea și pe Patrick către casa lui. Era la aproape un kilometru de piață, iar Lana aproape că mergea în somn până când ajunseră.

— Intră, spuse Elwood. Vrei ceva de mâncare?

Lana scutură din cap.

— Doar un loc în care să... canapeaua aia.

— Poți folosi unul dintre dormitoarele de sus.

Lana era deja cu fața în jos pe canapea. O fracțiune de secundă mai târziu dormea.

Noaptea căzuse până să se trezească. Îi trebui o vreme până să își dea seama unde se afla. Elwood îl hrănise pe Patrick. Era o farfurie linsă pe gresia din bucătărie. Patrick stătea ghemuit în fața unui șemineu pe gaz, deși nu era niciun foc.

Lana era lihnită de foame. Căută prin bucătărie, simțindu-se ca un hoț. Frigiderul fusese golit de tot cu excepția unui suc de lămâie, unei sticle de sos de soia, a unei cutii cu lapte de mult expirat și de o salată foarte, foarte veche.

Congelatorul era într-o stare mai bună. Erau niște aripioare înghețate, ceva într-o cutie de plastic și o pizza cu salam pentru microunde.

— O, da, zise Lana. O, cu siguranță.

Introduse pizza în cuptorul cu microunde și apăsă pentru a stabili timpul de preparare. Era fascinant să privească modul în care se rotea. Gura îi fu inundată. Era tot ce putea să facă așteptând sunetul cuptorului.

Devoră pizza rupând-o cu mâinile goale, împăturind feliile care atârnau și adunând tot ce căzu pe masă.

— O, vrei și tu puțin? întrebă când Patrick apăru dând din coadă și uitându-se la ea cu poftă.

Îi aruncă o bucată pe care el o prinse din aer.

— Ei, am trecut și prin asta, nu-i așa, băiete?

Lana găsi dușul din dormitorul principal de sus și petrecu o jumătate de oră sub jetul de apă fierbinte. Apa care se scurgea era roșie și neagră. Apoi îl invită și pe Patrick înăuntru, îl șamponă, îl clăti și îi dădu drumul afară ca să se scuture ca nebunul prin tot dormitorul.

Se înfofoli într-un prosop și plecă să exploreze casa pentru a găsi ceva de îmbrăcat. Se părea că Elwood nu avea surori, dar mama lui era minionă, așa că, după câteva ajustări, reuși să încropească o ținută.

Își ridică de jos hainele și aproape că leșină din cauza împuțiciunii.

— O, Doamne, Patrick, așa am mirosit? Trebuie să ard astea.

Dar se mulțumi prin a îndesa într-un sac de gunoi hainele pătate de sânge, cu unele cruste de mizerie, puțind a transpirație, răvășite și sfâșiate. Din nefericire trebuia să se mulțumească cu vechii pantofi. Pantofii mamei lui Elwood îi erau cu două numere mai mari.

Porni iute în jos pe scări, simțindu-se mai bine decât se simțise de multă vreme. Apoi văzu telefonul și nu putu rezista să nu ridice receptorul. Să își sune mama. Să îi spună mamei… ceva. Știa tot ce îi spuseseră toți despre FAYZ. Dar, totuși…

— Nu e ton, Patrick.

Patrick nu era interesat de subiect.

— Știi ce? O să mă duc să stau jos și să plâng pentru o vreme.

Dar lacrimile nu voiau să vină. Așa că după o vreme oftă și își luă o cutie cu Pepsi dietetic pe verandă. Era miezul nopții. Pe stradă era liniște. Era într-un oraș în care crescuse, dar din care lipsise ani buni. În cursul zilei dăduse peste câțiva copii pe care îi știa, dar ei nu o recunoscură în spatele învelișului de mizerie. Acum, poate o vor recunoaște. Deși probabil că acum, curată fiind, Sam, Astrid și Edilio nu o vor recunoaște.

— Am chef să merg undeva, Patrick, spuse ea. Dar nu știu unde.

O mașină întoarse pe stradă. Se mișca încet. Oricine ar fi fost în spatele volanului, în mod clar nu era un șofer experimentat.

Lana se încordă, pregătită să alerge înapoi în casă și să încuie ușa. Își ridică privirea, precaută, dar nu îl putu vedea pe șofer, iar acesta nu părea să vrea să oprească pentru a vorbi. Mașina își continuă drumul în jos pe stradă și opri.

— Un fel de patrulă, îi zise Lana lui Patrick.

Mai stătu puțin pe verandă înainte de a se duce înapoi înăuntru.

Îl recunoscu instantaneu pe băiatul care stătea în bucătărie. Patrick mârâi și i se ridică părul de pe ceafa.

— Bună, ciudato, zise Drake.

Lana se dădu înapoi, dar era prea târziu. Drake o amenință cu pistolul.

— Sunt dreptaci. Cel puțin am fost. Dar încă sunt capabil să țintesc de la distanța asta.

— Ce vrei?

Drake arătă spre ciotul de la mâna dreaptă. Mâna fusese tăiată imediat deasupra cotului.

— Ce crezi că vreau?

Singura dată când îl văzuse pe Drake Merwin își adusese aminte de Căpetenia coioților: puternic, hiperalert, periculos. Acum, fizicul bine proporționat arăta sfrijit, rânjetul de rechin era doar o grimasă, iar ochii erau injectați. Privirea lui, odată amenințătoare, era acum intensă, arzătoare. Arăta ca unul care fusese torturat dincolo de suportabilitate.

— O să încerc, zise Lana.

— O să faci mai mult decât să încerci, spuse el.

Durerea îl cuprinse, iar fața i se schimonosi. Un geamăt încet, straniu îi scăpă din gât.

— Nu știu dacă pot face să crească o mână la loc, spuse Lana. Lasă-mă să o ating.

— Nu aici, șuieră el și arătă cu pistolul. Prin ușa din spate.

— Dacă mă împuști nu o să te pot ajuta, se certă Lana cu el.

— Poți să vindeci câini? Dar dacă îi zbor creierii? Aia poți vindeca, ciudato?

Mașina pe care Lana o văzuse trecând mai devreme era parcată, cu motorul pornit, pe aleea din spatele casei. Băiatul pe care îl chema Panda era la volan.

— Nu mă obliga să fac asta, îl rugă Lana. Te-aș ajuta oricum. Nu trebuie să faci asta.

Dar nu avea niciun rost. Dacă Drake avusese vreodată conștiință, aceasta murise odată cu mâna lui. Conduseră prin orașul adormit. Prin noapte.

•

Howard văzu cu propriii ochi mica armată pe care o închegase Sam. Îi văzu coborând de la Ralph's. Magazinul era nepăzit, ceea ce însemna că toți șerifii se hotărâseră să se dea din drum și să nu se expună.

— Sunt prea mulți, conchise Howard.

Așa că el și Orc furară o mașină și se îndreptară spre Academia Coates. Dar luară greșit o curbă undeva de-a lungul drumului și ajunseră pe un drum de pământ care ducea în deșert în timp ce noaptea cădea.

Întorseseră, ghidându-se după urmele de cauciucuri către drumul principal, dar nici asta nu funcționă. Într-un final rămaseră fără benzină.

— A fost ideea ta tâmpită, mormăi Orc.

— Și ce voiai să faci? Să stai în oraș cu Sam? Are douăzeci de copii cu el.

— Puteam să îl bat măr.

— Orc, nu fi idiot, îi răspunse Howard răspicat din cauza supărării. Caine nu e acolo, nici Drake nu e, iar Sammy mărșăluiește înapoi în oraș ca un șmecher, ce crezi că înseamnă asta? Adică, hai, Orc, fă calculele!

Ochii de porc ai lui Orc se îngustară ca niște despicături.

— Nu mă face idiot. Altfel te pocnesc în dinți.

Howard pierdu douăzeci de minute îmbunătățind sentimentele rănite ale lui Orc. Ceea ce îi făcu să fie blocați într-o mașină moartă, în mijlocul pustietății.

— Văd o lumină, zise Orc.

— Hei, da.

Howard sări din mașină și începu să alerge. Orc îl urmă cu pas greoi. Lumina unor faruri se îndrepta spre ei. Dacă ar fi încetinit, conducătorul mașinii i-ar fi ratat, fără să-i observe.

— Mai repede! strigă Howard.

— Prinde-i, îl îndemnă Orc pe Howard în timp ce renunță la alergat și reduse viteza la un marș chinuit.

— OK, țipă Howard.

Piciorul i se prinse în ceva și se prăbuși în țărână. Se ridică, dar atunci simți o durere ascuțită în gleznă.

— Ce naiba…

Îngheță. Era ceva acolo în întuneric. Nu era Orc, ci ceva care mirosea neplăcut și gâfâia ca un câine. O luă la fugă într-o clipă strigând:

— Mă urmărește ceva!

Luminile mașinii veneau spre el. Putea să reușească. Putea să reușească. Dacă nu ar cădea din nou. Dacă monstrul nu îl va prinde mai întâi.

Picioarele lui atinseră asfaltul drumului și fu luminat de un alb strălucitor. Mașina frână brusc. Se opri. Monstrul nu se vedea nicăieri.

— Howard?

Howard recunoscu vocea. Panda era aplecat pe fereastră.

— Panda? Omule, cât mă bucur să te văd! Am fost…

Ceva negru și rapid sări și îl apucă pe Panda de mână. Acesta țipă. Din mașină un câine lătra încontinuu. Ceva îl lovi pe Howard în spate, iar el se izbi de pavaj cu mâinile și genunchii. Mașina acceleră. Bara din spate se opri la câțiva centimetri de capul lui Howard.

Se auzi un țipăt, o voce masculină. Orc. Orc era în spate, în întuneric, undeva. Erau câini peste tot, roind în jurul lui Howard. „Nu, nu erau câini, gândi el, ci lupi. Coioți."

Ușa mașinii se deschise, iar Panda căzu, înfășurat pe jumătate într-un coiot. Se auzi un zgomot puternic urmat de o lumină portocalie. Dar coioții nu se opriră. Altă împușcătură, iar unul dintre coioți scânci de durere. Drake se clătină în față, arătând ca o sperietoare în lumina farurilor.

Coioții se retraseră din lumină, dar cu siguranță nu dispărură. Howard se ridică încet în picioare. Drake îndreptă pistolul către fața lui Howard.

— Ai asmuțit coioții ăia pe mine?

— Și pe mine m-au mușcat, omule, protestă Howard. Apoi strigă spre deșert: Orc! Orc, omule. Orc!

Se auzi o voce scrâșnind ca pietrișul ud, dar pe un ton ascuțit, straniu:

— Dă-ne femeia.

Howard se holbă în întuneric încercând să își dea seama ce era. Nu era Orc. Unde era Orc?

— Ce femeie? întrebă Drake poruncitor. Cine ești?

Încet, pe fiecare parte, împrejurul mașinii, deșertul se mișca. Umbrele se apropiau. Howard se lăsă în jos, dar Drake rămase în picioare, ferm.

— Cine e acolo? întrebă el.

Un coiot brăzdat de râie, cu botul care îi dădea un aspect sinistru, păși în cercul de lumină. Howard aproape căzu din picioare când își dădu seama că cel ce vorbise era un coiot.

— Dă-ne femeia.

— Nu, spuse Drake revenindu-și repede din șoc. Este a mea. Am nevoie de ea ca să îmi vindece mâna. Are puterea asta și eu îmi vreau mâna înapoi.

— Ești un nimic, mârâi coiotul.

— Sunt puștiul cu arma, zise Drake.

Cei doi i se păreau asemănători lui Howard. Se uitau sfidători unul la altul.

— Ce vrei cu ea? întrebă Drake pe un ton hotărât.

— Întunericul zice: „Aduceți femeia”.

— Întunericul? Ce înseamnă asta?

— Dă-ne femeia, zise Căpetenia, revenind la unicul lui scop. Sau vă omorâm pe toți.

— O să omor mulți dintre voi.

— Tu mori, zise Căpetenia cu îndârjire.

Howard simți că era timpul să vorbească:

— Băieți. Băieți. Avem o remiză aici. Așa că de ce nu încercăm să facem un aranjament?

— Ce vrei să spui?

— OK, uite, Drake, ziceai ceva despre femeia care îți vindecă mâna?

— Ea are puterea. Îmi vreau mâna înapoi.

— Și domnule, ăăă… coiot… vrei să o iei să o duci la un alt câine numit Întuneric?

Ochii Căpeteniei se uitară la Howard într-un mod care sugera că lua în calcul modul în care să îl măcelărească și să îl mănânce.

— OK, zise Howard tremurând. Cred că putem ajunge la o înțelegere.

• TREIZECI ȘI OPT

74 ore, 10 minute

— Astrid! zise Edilio, îmi pare foarte rău pentru casa ta.

Astrid îi strânse mâna.

— Mda. Trebuie să recunosc, mi-a fost greu să văd.

— Poți rămâne la stația de pompieri cu mine, cu Sam și Quinn, se oferi Edilio.

— E OK. Petey și cu mine o să ne cazăm cu Mama Mary și cu Fratele John pentru o vreme. Foarte greu îi găsești acasă. Iar când sunt, ei, știi cum e, e bine să ai oameni în preajmă.

Cei trei, Edilio, Astrid și micul Pete erau în biroul, care îi aparținuse odată primarului din Perdido Beach și recent fusese ocupat de Caine Soren. Sam refuzase să preia biroul, simțind că acest lucru ar fi dat impresia că își dădea importanță. Dar Astrid îl contrazise și îi explicase că simbolurile erau foarte importante, iar copiii voiau să știe că cineva deține controlul.

Ea îl instală pe micul Pete într-un scaun și îi dădu o cutie plină cu fulgi de orez. Micului Pete îi plăcea să îi mănânce simpli, fără lapte.

— Unde e Sam? întrebă Astrid. Și noi ce căutăm aici?

Edilio păru stânjenit.

— Trebuie să îți arătăm ceva.

Sam deschise ușa. Nu-i zâmbi lui Astrid. Se uită îngrijorat la micul Pete. Salută și apoi:

— Astrid, trebuie să vezi ceva. Și cred că micul Pete nu ar trebui să vadă.

— Nu înțeleg.

Sam se prăbuși în scaunul ocupat ultima oară de Caine. Astrid fu uimită de cât de bine semănau cei doi băieți pe dinafară. Și de cât de diferită fusese reacția ei la trăsăturile lor. În timp ce Caine își ascundea aroganța și cruzimea în spatele unei pelicule netede și controlate, Sam își lăsa emoțiile la vedere. Acum era trist, îngrijorat și preocupat.

— Mă întreb dacă Petey ar putea să stea cu Edilio în cealaltă cameră.

— Sună ca și cum ar urma o veste proastă, zise Astrid.

Expresia de pe fața lui Sam nu o contrazise. Ea reuși să îl convingă pe micul Pete să se miște, deși nu fără efort. Edilio rămase cu el.

Sam ținea în mână un DVD. Zise:

— Ieri l-am trimis pe Edilio la centrala nucleară ca să facă rost de două lucruri. Primul: o cutie cu arme automate din încăperea de pază.

— Mitraliere?

— Mda. Nu neapărat pentru noi, ci doar ca tabăra adversă să nu pună mâna pe ele.

— Acum avem o rasă înarmată, zise Astrid.

Tonul ei păru să îl deranjeze pe Sam.

— Vrei să i le las la dispoziție lui Caine?

— Nu criticam, doar… știi tu. Copii de clasa a noua cu mitraliere. E greu să faci din asta o poveste frumoasă.

Sam se liniști. Ba chiar zâmbi.

— Mda. Propoziția „copii de clasa a noua cu mitraliere” nu prea se potrivește cu „să ai o zi frumoasă”.

— Nu e de mirare că arăți așa de încruntat.

Dar imediat ce zise acest lucru își dădu seama că greșea. El mai avea ceva să îi spună. Ceva mai rău. DVD-ul.

— M-am întrebat, ca și tine, de ce FAYZ-ul pare să se concentreze în jurul centralei nucleare. Șaisprezece kilometri în toate direcțiile pornind de acolo. De ce? Edilio a făcut niște cercetări prin înregistrările video ale centralei.

Astrid se ridică deodată și se surprinse spunând:

— Nu ar trebui să îl las pe Petey singur.

— Știi ce o să îți arate DVD-ul, nu-i așa?

Nu fusese o întrebare.

— Ai ghicit încă din prima noapte. Îmi amintesc faptul că ne uitam pe harta video. Ți-ai pus mâna în jurul micului Pete și mi-ai aruncai o privire foarte ciudată. La acea vreme, nu am știut să o interpretez.

— Nu te cunoșteam pe atunci, zise Astrid. Nu știam că pot să am încredere în tine.

Sam strecură DVD-ul în player și porni televizorul.

— Calitatea sunetului e destul de proastă.

Astrid văzu camera de control. Cinci adulți, trei bărbați și doua femei. Unul dintre ei era tatăl ei. Imaginea îi puse un nod în gât. Acolo era tatăl ei, balansându-și scaunul, glumind cu

femeia de la panoul următor, aplecându-se înainte ca să completeze nişte fişe.

Şi stând într-un scaun lângă peretele închis la culoare, cu faţa luminată de omniprezentul Game-Boy era micul Pete. Singurul sunet care se auzea era slab, iar conversaţia era neinteligibilă.

— Acum urmează, zise Sam.

Dintr-odată o alarmă sună, aspră şi distorsionată. Toată lumea din camera de control sări. Oamenii se grăbiră către monitoare, către instrumentele de citire. Tatăl lui Astrid îi aruncă o privire îngrijoram fiului său şi apoi se aplecă spre monitor.

Alţi oameni intrară în încăpere şi se îndreptară, cu o eficienţă studiată, către monitoare. Instrucţiuni panicate erau aruncate în toate părţile. Porni şi a doua alarmă, mai stridentă decât prima. O lumină stroboscopică se activă. Frica era prezentă pe fiecare chip.

Micul Pete se clătina nebuneşte, cu mâinile apăsate pe urechi. Avea o privire de durere pe faţa inocentă. Cei zece adulţi din încăpere alcătuiau un tablou mişcător de disperare stăpânită. Tastaturile erau apăsate cu putere, butoanele răsucite. Tatăl ei apucă un manual gros şi începu să răsfoiască rapid paginile, oamenii ţipau, alarma suna, iar micul Pete urla, urla cu mâinile la urechi.

— Nu vreau să văd asta, zise Astrid, dar nu se putu uita în altă parte.

Micul Pete sărise în picioare. Alergă la tatăl lui, dar tatăl lui, în disperare, îl împingea la o parte. Micul Pete se duse şi se aruncă pe un scaun. Sfârşi prin a aluneca într-o masă lungă, uitându-se la monitorul pe care pâlpâia, pâlpâia, pâlpâia un mesaj de o avertizare de culoare roşu-aprins. Numărul paisprezece.

— Codul unu-patru, spuse Astrid anost. L-am auzit pe tata spunând o dată. Este codul pentru topirea miezului. Făcea o glumă din asta. Codul unu-unu însemna o problemă minoră, codul unu-doi începi să te îngrijorezi, codul unu-trei chemi directorul, codul unu-patru te rogi. Următorul pas, codul unu-cinci este… eradicarea.

Pe ecran, micul Pete îşi luă mâinile de la urechi. Alarma nu contenea. Urmă o străfulgerare care făcu banda să fie goală. Câteva secunde de imagine statică. Când imaginea se stabiliză, alarma tăcuse. Iar micul Pete era singur.

— Astrid, o să observi că pe semnătura de pe film scrie zece noiembrie, ora zece și optsprezece minute dimineața. Momentul exact în care fiecare persoană cu vârsta mai mare de paisprezece ani a dispărut.

Pe ecran, micul Pete se opri din plâns. Nici măcar nu se uită în jur, doar se duse înapoi la scaunul pe care stătuse, își luă Game-Boy-ul și se apucă din nou să se joace.

— Micul Pete a cauzat FAYZ, zise Sam plat.

Astrid își acoperi fața cu mâinile. Era surprinsă de lacrimile pe care le simțea că se adună și de forța lor. Se luptă să se abțină de la suspine, îi trebuiră câteva minute ca să poată vorbi. Sam așteptă răbdător.

— El nu știa ce făcea, spuse Astrid cu o voce joasă, nesigură. Nu știe ce face. Nu așa cum știm noi. Nu gândește că, dacă fac „asta” o să se întâmple „ailaltă”.

— Știu asta.

— Nu poți da vina pe el, se uită Astrid în sus cu ochii aprinși, provocatori.

— Să dau vina pe el?

Sam se mișcă și se așeză lângă ea pe canapea. Destul de aproape încât picioarele lor se atingeau.

— Astrid, nu pot să cred că îți spun asta, dar cred că ai omis ceva.

Ea se întoarse către el cu fața pătată de lacrimi, căutând.

— Astrid, a fost un accident nuclear. Este evident că nu puteau controla situația. Păreau foarte speriați.

Astrid oftă. Sam avea dreptate: omisese asta.

— A oprit accidentul nuclear. Topirea miezului ar fi putut omorî pe toată lumea din Perdido Beach.

— Da. Nu mă dau în vânt după modul în care a făcut-o, dar e foarte posibil să fi salvat viața tuturor.

— A oprit accidentul nuclear, zise Astrid încă nereușind să priceapă complet.

Sam rânji. Chiar râse.

— Ce e așa de amuzant? întrebă ea tăios.

— Mi-am dat seama de ceva înaintea lui Astrid cea deșteaptă. Mă bucur nespus de asta. O să exult de bucurie câteva minute.

— Bucură-te, s-ar putea să nu se mai întâmple niciodată, spuse Astrid.

— O, crede-mă, știu asta.

Îi luă mâna, iar ea se bucură să îi simtă atingerea.

— Ne-a salvat. Dar în același timp a creat ciudățenia asta.

— Nu pe toată, spuse Astrid, scuturând din cap.

— Mutațiile au precedat FAYZ-ul. Într-adevăr, mutațiile au fost o condiție *sine qua non* a situației. Chestia fără de care FAYZ-ul nu s-ar fi putut întâmpla.

Sam refuză să fie impresionat.

— Poți să mă ataci cât vrei cu „într-adevăr-urile” tale, „precedat-urile” și „*sine qua non*-urile”, eu tot radiez de bucurie aici.

Ea îi ridică mâna către buze și îi sărută degetele. Apoi îi dădu drumul, se ridică și se plimbă prin încăpere și se întoarse. Se opri și zise:

— Diana. Ea vorbește despre mutație ca fiind asemenea liniilor de la semnalul telefonului mobil. Două linii, trei linii… Caine are patru linii. Și tu la fel, cred. Petey… cred că el are cinci sau șapte.

— Sau zece, fu de acord Sam.

— Diana crede că este precum recepția semnalului. Ca și cum unii dintre noi au un grad mai mare de receptivitate. Dacă e adevărat, noi nu generăm puterea, ci doar o folosim, o direcționăm.

— Și?

— Și de unde vine ea? Ca să extind analogia, unde este turnul pe care se află antenele emițătoare? Ce anume generează puterea?

Sam se ridică și oftă.

— Un lucru e sigur: povestea asta nu va fi răspândită niciodată. Edilio știe, eu știu și tu. Nimeni altcineva nu trebuie să știe.

Astrid aprobă.

— Copiii l-ar urî. Sau ar încerca să îl folosească.

Sam dădu din cap.

— Mi-aș dori…

— Nu, zise Astrid și ridică din umeri fără speranță.

— Nu avem cum să-l facem să repare ce-a făcut.

— E păcat, spuse Sam zâmbind ușor, ceea ce nu se potrivi cu expresia ochilor. Pentru că timpul trece, tic-tac, tic-tac.

Lana se împiedică în noapte. Înapoi cu coioții. Un coșmar repetat. Și acum, adăugându-se la nenorocire, Drake și Howard se împiedicau alături de ea. Drake cu pistolul. Drake blestemându-și durerea. Iar Howard striga: „Orc, Orc”, în noapte.

Mai groaznică decât orice suferință era teama de acel puț de mină și de ce se afla în fundul lui. Ea nesocotise Întunericul. Oare ce avea să îi facă monstrul care fierbea acolo?

— Hai să ne oprim și o să încerc să îi repar brațul lui Drake, OK? întrebă ea.

— Nu oprim, mârâi Căpetenia.

— Lasă-mă să încerc cel puțin.

Căpetenia o ignoră; iarăși alergau, se împiedicau și se adunau de pe jos și apoi alergau și mai mult. Nu era nicio scăpare acum. Nicio posibilitate de scăpare. Decât dacă…

Ea se apropie de Drake.

— Dacă nu mă lasă să te vindec?

— Nu încerca să mă joci, i-o tăie Drake. Oricum, acum vreau să văd chestia care te-a îngrozit așa de tare.

— Ce este? întrebă Howard neliniștit, aproape la fel de speriat ca și Lana.

Lana nu avea un răspuns la întrebarea asta. Fiecare pas era mai dificil decât cel de dinainte și Căpetenia o mușcă de câteva ori ca să se miște mai repede. Când nu o făcea el, o făcea Drake, fluturând pistolul spre ea, amenințând-o cu vorbe, cu gesturi și cu privirea.

Ajunseră la mina abandonată după ce luna apusese, iar stelele abia licăreau în fața răsăritului promițător. Nu mai simțise niciodată o asemenea teamă. Era ca și cum tot sângele i se scursese și fusese înlocuit cu un mâl rece. Abia se putea mișca. Inima îi bătea tare înghiontindu-i pieptul. Voia să îl mângâie pe Patrick, să obțină o fărâmă de confort de la el, dar nu se putea apleca și nu putea vorbi. Stătea țeapănă, tăcută, rigidă. „O să mor aici”, gândi ea.

— Om, lumină! bolborosi Căpetenia pe un ton poruncitor.

Arătă spre o lanternă care atârna într-un cui dintre pietre. Howard sări către ea și o porni. Mâna îi tremura atât de tare, încât lumina dansa pe pereți trimițând umbre zburătoare precum niște fantome care se mișcau rapid.

Nici Drake nu părea în apele lui, speriat de ceva ce nu-și putea explica. Punea întrebări și deveni și mai agitat când pășiră în cutia de gheață a minei.

— Cineva trebuie să-mi spună ce o să vedem, insistă Drake… Trebuie să știu ce facem… Poate ar fi bine să vorbim despre înțelegerea noastră… Cât mai avem?…

Dar în tot acest timp înaintau în mină.

Lana trebuia să își forțeze fiecare respirație. Trebuia să își reamintească: „Respiră. Respiră”. Patrick plecase. Îi abandonase la intrarea în mină.

— Omule, eu… eu nu pot să fac asta, zise Howard. Trebuie… eu…

Încerca să tragă aer în piept.

— Taci din gură! îl repezi Drake, bucuros că avea pe cine să își verse supărarea.

Howard se întoarse brusc și o luă la goană luând lanterna cu el. Căpetenia scânci o comandă și doi coioți plecară în urmărirea lui.

Nemaifiind lanterna, Lana putea vedea strălucirea verde, slabă, de pe pereți. Întuneric în spate. Întuneric în față.

— Lasă-l să plece, zise Drake. Howard nu e important. Eu sunt important.

Vocea lui era slabă. Lana își închise ochii și strânse pleoapele, dar cumva strălucirea verde trecea prin ele ca și cum putea să pătrundă în carnea ei, în craniul ei. Nu putea merge mai departe. Se lăsă în genunchi.

Era aproape. Era acolo, chiar în față, chiar după ultimul colț, o adunătură de piatră fosforescentă, mișcătoare, alunecoasă. Vocea fără sunet era ca o bâtă care îi lovea capul. Întunericul săgeta degete invizibile de gheață în mintea ei, iar Lana știu că vorbea cu vorbele lui.

— Vindecătoarea, strigă ea într-o parodie torturată și nebunească a vocii ei.

Ținea ochii închiși, dar putu simți cum Drake îngenunchează lângă ea.

— De ce vii la mine? țipă Lana.

Era o păpușă, nimic altceva decât o unealtă de care se folosea Întunericul.

— Coiotul, încercă să spună Drake.

— Credincioasa Căpetenie, zise Întunericul prin Lana. Ascultător, dar încă departe de a fi egal unui om.

„Deschide ochii, își spuse Lana. Fii curajoasă. Fii curajoasă. Uită-te la el, înfruntă-l, luptă-te cu el.” Dar Întunericul era în craniul ei, împingând și căutând în secretele ei, râzând de rezistența ei jenantă. Și totuși, ea deschise ochii. Obiceiul de a sfida, pe care îl avea de o viață, îi dădu putere. Dar îi ținu plecați, destul de puternic pentru a se forța să îi țină deschiși, prea speriată pentru a privi în față acel lucru.

Pietrele de sub genunchii ei străluceau. Ea îl atingea, atingea marginile lui. Căpetenia se ploconi, lăsându-se pe pietrele din peșteră lângă Lana, târându-se pe burtă.

Dintr-odată Lana simți un șoc electric de o forță înspăimântătoare. Spatele ei se arcui, capul i se dădu pe spate, iar mâinile i se despărțiră. Simți o durere ca un țurțure care îi înțepa ochiul și îi găurea creierul. Încercă să țipe, dar niciun sunet nu ieșea din ea. Apoi dispăru, iar ea căzu pe spate, cu picioarele strânse sub ea. Gâfâia ca un pește aruncat pe uscat, incapabilă să își umple plămânii cu aer.

— Sfidare, spuse cu o voce răgușită care nu era a ei.

— Ea trebuie să îmi facă mâna la loc, zise Drake. Dacă o omori, nu mă poate ajuta.

— Ai curaj să ceri ceva, zise Întunericul prin Lana.

— Eu nu… e… eu îmi vreau mâna înapoi, țipă Drake epuizat.

Lana își dădu seama că putea respira din nou. Trase aer în piept.

Se împinse în podea și se îndepărtă centimetru cu centimetru de Întuneric. Drake țipă în agonie. Lana îl văzu așa cum fusese ea, ca și cum el ar fi apucat un fir electric. Corpul lui se sucea ca o marionetă. Întunericul îi dădu drumul.

— Ah, zise Întunericul și îi mișcă gura Lanei într-un rictus. Am găsit am găsit un profesor mai bun pentru tine, Căpetenie.

Căpetenia coioților îndrăzni să se ridice. Își ținea coada și capul aliniate într-o poziție umilă. Se uită la Drake, care fusese acum eliberat și își freca mâna de durere.

— Omul ăsta o să te învețe să omori oameni, zise Lana.

Drake vorbi ca și cum fiecare silabă era un efort:

— Da. Dar… mâna mea.

— Dă-mi mâna, spuse Lana și, fără să vrea, se târî până la Drake.

Acesta se ridică, tremurând, dar hotărât. Întinse ciotul ars, tăiat cu ferăstrăul.

— O să îți dau o mână cum n-a mai avut niciun om, zise Întunericul prin Lana. Nu ai magie în tine, omule, dar fata îți va fi de folos.

Drake se mișcă cu o viteză surprinzătoare. Se răsuci și o trase pe Lana de păr.

— Ia-mi mâna, șuieră el.

Ea își puse mâinile tremurânde pe carnea topită, simțind osul proaspăt tăiat pe sub ea, venindu-i să vomite.

Strălucirea își mări intensitatea. Lana își simți întregul corp umplându-se cu ea, nu caldă, ci rece, rece ca gheața. Carnea lui Drake creștea la loc. O simțea mișcându-se sub degetele ei. Dar nu era carne umană. Nu era deloc carne umană.

— Nu, șopti ea.

— Ba da, respiră Drake. Da!

• TREIZECI ȘI NOUĂ

36 ore, 37 minute

And sometimes when you lie to me
Sometimes I' ll lie to you
And there isn' t a thing you
Could possibly de
All these half-destroyed lives
Aren' t as bad as they seem
But now I see blood and I hear people scream
Then I wake up
And it' s just another bad dream[6]...

Sam cânta melodia trupei Agent Orange de pe iPod, simțindu-se de parcă versurile familiare trecuseră linia de la a fi doar un

[6] „Și uneori când mă minți / Uneori o să te mint și eu / Și nu e niciun lucru pe care să-l poți face / Toate aceste vieți distruse pe jumătate / Nu sunt atât de rele pe cât par / Dar acum văd sânge și aud oameni țipând / Apoi mă trezesc / Și nu e decât un alt vis urât...” (în lb. engl. în orig. – n.red.).

cântec menit să răvășească subconștientul la unul care era atât de aproape să îi descrie viața.

Se afla la stația de pompieri, nu tocmai fericit de prânzul pe care îl lua singur. Quinn era… se părea că nu mai putea ști unde era Quinn. Prietenul lui… era oare cuvântul acesta potrivit? Prietenul lui, Quinn, era o umbră care venea și pleca, uneori glumind, așa cum făcea pe vremuri, alteori stând morocănos și uitându-se la DVD-uri pe care le mai văzuse de un milion de ori.

Oricum, el nu era acolo pentru prânzul de la stația de pompieri, în ciuda faptului că Sam făcuse destulă supă ca să ajungă și pentru alte guri.

Edilio se materializă în tăcere în cadrul ușii. Arăta descurajat. Sam realiză că mai devreme cântase cu voce tare și, rușinat, dădu muzica mai încet și își scoase căștile.

— Ce ai găsit, Edilio?

— Dacă e pe undeva prin Perdido Beach, știe să se ascundă de minune, Sam, zise Edilio. Am căutat. Am vorbit cu toată lumea. Lana a dispărut. Și câinele ei la fel. A fost în casa lui Elwood și apoi a dispărut.

Sam aruncă playerul de muzică pe masă.

— Am supă. Vrei?

Edilio se încovoie pe un scaun.

— Ce cântec e?

— Ce? A, se numește „A cry for help in a world gone mad”[7].

Amândoi râseră sarcastic.

— Următoarea piesă o să pun să fie cântecul ăla vechi, cum îi spune?

Sam căută în memorie.

— Așa, REM, „It’s the end of the world as we know it”[8].

— Chiar este, comentă Edilio. Am căutat o fată care poate vindeca prin magie și am încercat să învăț să trag cu o mitralieră.

— Cum a mers, apropo?

— Patru băieți putem, mai mult sau mai puțin, să o mânuim, punându-l la socoteală și pe Quinn. Dar, omule, nu suntem chiar pușcași marini, știi? Un puști pe nume Tom a început să tragă și aproape că m-a nimerit. A trebuit să mă arunc într-un rahat de câine.

---

[7] „Un strigăt de ajutor într-o lume care a luat-o razna”. (în lb. engl. în orig. – n.tr.).

[8] „E sfârșitul lumii așa cum o știm”. (în lb. engl. în orig. – n.tr.).

Sam încercă să nu râdă, dar niciunul din ei nu se putu abține.

— Mda, crezi că e amuzant. O să vezi tu, zise Edilio.

Sam deveni din nou serios.

— Nu știu ce-l ține pe Caine pe loc. Au trecut două zile. Ce-l ține?

— Care e graba? Cu cât mai mult timp avem, cu atât o să fim mai pregătiți.

— Omule, mâine-noapte zbor de aici, spuse Sam.

— Nu știi asta sigur, omule, zise Edilio, jenat.

— Mi-aș dori să știu ce se întâmplă sus, la Coates.

Edilio prinse ideea imediat.

— Te referi la spionat?

Sam împinse supa din fața lui.

— Nu știu la ce mă refer, omule. Mă gândesc că ar trebui să ne ducem la ei, știi? Să ne ducem acolo și să facem asta.

— Avem arme. Avem băieți care pot să conducă. Avem, pe lângă tine, patru alți mutanți cu puteri care pot fi folositori. Știi, puteri cu care te poți lupta, nu ca fata aia care poate dispărea, dar numai dacă este foarte rușinată.

Sam zâmbi în ciuda voinței lui.

— Glumești.

— Nu, omule, e foarte rușinoasă și când spui ceva de genul: „Ai un păr frumos”, dintr-odată dispare. Dar e tot acolo. O atingi, dar nu o poți vedea.

— Asta nu o să-l prea oprească pe Caine.

— Taylor lucrează la teleportare. Acum se poate teleporta la câteva străzi distanță, zise Edilio ridicând din umeri. Dar, dacă vorbim de puteri folositoare, îl avem pe puștiul ăla de nouă ani, care poate face ce faci tu cu lumina, dar nu la fel de mult.

— Nouă ani. Nu putem obliga pe cineva care are doar nouă ani să îi facă rău cuiva, protestă Sam.

— Ce zici de una de unspe ani, care poate să se miște foarte rapid încât abia o poți vedea?

— Fata aia, Brianna?

— Acum își spune Briza. Adică, la fel de rapidă precum briza.

— Briza? Un fel de nume de supererou? întrebă Sam, dând din cap cu tristețe. Minunat. E tot ce ne trebuie.

Aceasta era vorba preferată a mamei lui: „E tot ce ne trebuie”. Simți un junghi scurt în piept, dar acesta trecu repede.

— Și ce putem face cu Briza în timp ce se mișcă repede de colo-colo?

Edilio păru stânjenit.

— Cred că îi dăm o armă. Trage și apoi dispare și trage din nou.

— O, Doamne, spuse Sam și își lăsă capul să cadă. Copii de unșpe ani și noi le dăm arme? Să împuște oameni? Ființe umane? Este o prostie.

Edilio nu mai avea ce să zică la asta.

— Îmi pare rău, omule, nu las asta pe umerii tăi, Edilio! Doar că… adică, e o nebunie. E greșit. E destul de rău pentru copiii de vârsta noastră, dar de clasa a patra și a cincea?

Se auzi un zgomot de pași pe scări și atât Sam, cât și Edilio săriră în picioare, așteptându-se la ce era mai rău. Dekka, una dintre refugiații de la Coates, intră repede în încăpere și alunecă pe podeaua cernită. Era rănită la frunte, o tăietură adâncă, de trei centimetri, dar refuzase ca Lana să o vindece.

— Am asta de la pantoful lui Drake, de când m-a lovit, spusese ea. Vindecă-mi rănile de la blocul de ciment, dar lasă-mi capul așa. Vreau ceva care să-mi amintească.

Sam se gândi că acesta era al doilea lucru foarte interesant la Dekka. Numărul unu era probabil faptul că ea părea să aibă puterea de a suspenda forța gravitației într-o anumită zonă, dar mică.

— Ce este, Dekka? întrebă Sam.

— Tipul ăla, Orc. Tocmai s-a întors în oraș, răvășit complet.

— Orc? Numai Orc? Nu și Howard?

Dekka ridică din umeri.

— Nu am văzut pe nimeni altcineva. Doar ce a sosit, iar tipul acela, Quinn, mi-a spus să fac bine și să vin să-ți zic. El a spus că se va duce către casa lui Orc, să-l urmărească.

Asta trebuia să fie casa pe care Orc o împărțise cu Howard. Nu era mult de mers.

— Poate că ar trebui să iau o armă, zise Edilio posomorât.

— Cred că mă descurc cu Orc acum, zise Sam.

Încrederea în el îl surprinse. Niciodată în viața lui nu crezuse că se va descurca cu Orc.

Quinn aștepta afară. Sam aproape că îi mulțumi oficial lui Quinn.

— Apreciez că ai trimis-o pe Dekka la mine și că te ocupi de lucruri.

— Fac ce pot, zise Quinn, pe un ton mai amar decât probabil intenționase.

Sam și Edilio stătură pe aproape, în timp ce Quinn bătu la ușă.

Vocea mult prea familiară a bătăușului răsună:

— Intrați, cretinilor!

Orc tocmai deschidea o cutie cu bere.

— Lăsați-mă să beau asta, mormăi Orc. Apoi mă puteți omorî sau orice.

Orc avusese câteva zile nefaste. Era zgâriat, bătut. Un ochi îi era umflat și negru. Avea pantalonii zdrențuiți și murdari. Tricoul abia putea fi numit așa. Fusese rupt în fâșii care apoi fuseseră înnodate la loc. El era în continuare mare, dar arăta mai puțin amenințător decât îl văzuseră vreodată.

— Unde e Howard? întrebă Sam tăios.

— Cu ei, răspunse Orc.

— Care ei?

— Drake. Fata aia, cum o cheamă, Lana. Și un câine care vorbește, rânji el. Mda. Sunt nebun. Câine vorbitor. Câinii m-au doborât. Mi-au făcut o gaură în mațe. Mi-au mâncat coapsa.

— Despre ce vorbești, Orc?

Acesta luă o gură mare de bere. Oftă.

— Doamne, ce bună e!

— Vorbește cu noimă, Orc, îl repezi Sam.

Orc râgâi tare. Se ridică încet. Își așeză jos berea. Cu mâinile înțepenite, își scoase tricoul sfâșiat. Edilio tresări. Quinn se întoarse. Sam se uita fix. Bucăți mari din pieptul și burta lui Orc erau acoperite cu pietriș. Pietrele aveau culoarea apei murdare, verde-gri. Pietrișul se ridica și cobora în ritmul respirației lui Orc.

— Se întinde, zise Orc.

Părea năucit. Se atinse cu degetele.

— E cald, zise el.

— Orc… cum s-a întâmplat asta? întrebă Sam.

— Ți-am spus. Câinii mi-au mâncat piciorul și mațele și alte părți de care nu-ți spun. Apoi chestia asta le-a luat locul.

Ridică din umeri, iar Sam auzi un sunet slab ca pașii pe un drum acoperit cu pietriș ud.

— Nu doare, spuse Orc. A durut. Dar nu mai doare. Totuși gâdilă.

— Doamne Dumnezeule! spuse încet Edilio.

— Oricum, zise Orc. Știu că mă urâți cu toții. Așa că ori mă omorâți, ori ieșiți afară. Mi-e sete și mi-e foame.

Îl lăsară. Afară Quinn păși grăbit pe stradă, se opri dintr-odată și apoi vomită într-un tufiș. Sam și Edilio îl prinseră din urmă. Sam îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, zise Quinn. Sunt slab.

— Ce e mai rău de abia acum urmează, zise Sam posomorât. Da, dintr-odată parcă, o dispariție ușoară și rapidă nu mai pare cel mai rău lucru din lume, nu-i așa?

•

— Drake lipsește de două zile, zise Diana. Trebuie să ne uităm la ce avem aici.

— Sunt ocupat, o repezi Caine.

Stăteau pe pajiștea din față de la Coates. Caine supraveghea efortul de a repara gaura pricinuită de lupta de dinainte. Teleporta cărămizi, câteva deodată, în locul în care Mallet și Chaz încercau să le cimenteze din nou. Totul se prăbușise de două ori până acum. Una era să torni ciment într-o formă din pământ, dar era mult mai greu să lipești cu mortar cărămizile una de cealaltă.

— Trebuie să facem un fel de înțelegere cu... orășenii, zise Diana.

— Orășenii. O spui cu grijă ca să eviți cuvintele „Sam” sau „fratele tău”.

— OK. M-ai prins, spuse Diana. Trebuie să facem un fel de înțelegere cu fratele tău, Sam. Ei încă mai au mâncare. Noi o terminăm.

Caine făcu un spectacol din a fi distras de levitarea unui alt set de cărămizi prin ușa din față a școlii și sfârșiră la etajul doi, unde Mallet și Chaz se feriră din calea încărcăturii.

— Încep să devin bun la asta, spuse Caine. Încep să am mai mult control. Precizie.

— Bravo ție!

Umerii lui Caine se lăsară.

— Știi, ai putea să oferi puțin sprijin din când în când. Știi ce simt pentru tine. Dar tot ce faci este să mă repezi.

— Ce vrei să faci, să te însori?

Caine roși, iar Diana izbucni într-un râs neobișnuit de tare.

— Știi că avem paisprezece ani, da? Adică, înțeleg că te crezi Napoleon al FAYZ-ului, dar suntem totuși copii.

— Vârsta e ceva relativ. Sunt unul dintre cei mai în vârstă oameni din FAYZ. Și cel mai puternic.

Diana își mușcă limba. Avea un răspuns deștept pregătit, dar îl tachinase îndeajuns de mult pe Caine pentru o zi. Avea chestiuni mai importante de discutat decât dragostea publică a lui Caine. Și doar atât era. Caine nu era capabil de dragoste adevărată, de genul celei profunde, de genul celei care ar fi crescut în timp.

— Bineînțeles, nici eu nu sunt, murmură Diana.

— Ce?

— Nimic.

Se uită la Caine cum lucra. Nu la ce făcea, ci la băiatul însuși. Era cea mai charismatică persoană pe care o cunoscuse vreodată. Putea să fie un star rock. Și în mod clar el își imagina că era îndrăgostit de ea. De aceea îi tolera impertinența.

Presupunea că îl plăcea. Fuseseră atrași unul de altul aproape încă de la început. Fuseseră prieteni… nu, nu acesta era cuvântul potrivit. Complici. Da, acesta ar merge: complici. Fuseseră complici de când Caine își descoperise puterile.

Ea fusese prima persoană căreia el îi arătase puterea. Aruncase o carte de pe masă până în cealaltă parte a încăperii. Ea fusese cea care îl încurajase să își îmbunătățească puterea, să exerseze în secret. De câte ori atingea următorul nivel, îi arăta ei. Iar când ea îi dezvăluia chiar și cea mai mică urmă de bunătate, un cuvânt de laudă, o încuviințare admirativă, el se umfla în pene și părea să radieze de bucurie.

Îi trebuia atât de puțin ca să îl manipuleze! Nu avea nevoie să îi arate multă afecțiune, ci doar o idee.

Diana avea să îi dea lui Caine sarcini ca să își folosească puterea, să îl facă să cadă pe un puști de care nu îi plăcea sau să umilească un profesor care o supărase. Iar când îi spusese lui Caine că profesorul de științe o înghesuise într-un colț într-un laborator gol și încercase să o pipăie, Caine îl făcuse să cadă pe scări și acesta ajunsese în spital.

Diana se bucurase de vremurile acelea. Avea un protector care îi făcea pe plac și nu cerea nimic în schimb. Caine, în ciuda ego-ului supradimensionat, a aspectului lui, a farmecului, era

teribil de fâstâcit în preajma fetelor. Nici măcar nu încercase vreodată să o sărute.

Dar în cele din urmă i-a atras atenția lui Drake Merwin, care își căpătase deja reputația de a fi cel mai periculos bătăuș din școală, cu mulți acoliți. Și din acel moment Caine îi învrăjbise unul împotriva celuilalt, făcând câte puțin pentru Diana când ea îi cerea și câte puțin pentru Drake.

În timp ce puterile lui Caine crescură, ambele relații se schimbaseră. Și apoi asistenta școlii, mama lui Sam – mama lui Caine, de asemenea, deși niciunul dintre ei nu știa asta atunci –, începuse să bănuiască faptul că ceva era foarte, foarte ciudat la băiatul ei demult pierdut.

Cărămizile căzură dintr-odată, o serie de bufnituri în timp ce ele se rostogoleau pe pajiște și o serie de mormăieli și înjurături din partea lui Chaz și Mallet.

Caine părea să nici nu fi observat.

— Ce crezi că a fost, Diana? zise el, aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Cred că nu le-au aliniat destul de bine, răspunse ea, știind că nu la asta se referise el.

— Nu asta. Ea. Asistenta Temple.

El repetă numele, desenându-l ca să îl simtă.

— Asistenta. Connie. Temple.

Diana oftă. Aceasta nu era conversația pe care și-o dorea.

— De fapt, eu n-am cunoscut-o pe femeia aia.

— Are doi fii. Pe unul îl păstrează. Pe celălalt îl dă spre adopție. Eram un bebeluș.

— Nu sunt psiholog, zise Diana.

— Am avut mereu sentimentul ăsta, știi? Că familia mea nu era familia mea adevărată. Niciodată nu au zis că eram adoptat, dar mama mea – mă rog, femeia pe care o credeam mama mea, nu știu cum să-i spun acum. Oricum, ea niciodată nu vorbea despre nașterea mea. Știi, auzi mame vorbind despre momentul în care au intrat în travaliu și toate astea. Ea niciodată nu vorbea despre așa ceva.

— Păcat că doctorul Phil nu e pe aici. Ai putea să îi spui lui toate astea.

— Cred că era destul de rece. Asistenta Temple. Așa-zisa mea mamă, spuse el și se uită la Diana, cu capul sus, încruntat, sceptic. Cam ca tine, Diana.

Diana scoase un sunet nepoliticos.

— Nu încerca să fii profund, Caine! Probabil că ea fusese o adolescentă instabilă la acea vreme. Poate că s-a gândit că putea să îngrijească numai un copil, nu doi. Sau poate a încercat să vă dea pe amândoi, dar nimeni nu l-a vrut pe Sam.

Caine păru surprins.

— Te dai bine pe lângă mine cu asta?

— Încerc să te fac să mergi mai departe. Cui îi pasă despre problemele cu mămica? Avem mâncare pentru două, poate trei săptămâni. Apoi trecem la fasole.

— Vezi ce voiam să zic? Pariez că ea a fost exact ca tine, Diana. Rece și egoistă.

Diana fu pe cale să răspundă, când auzi un zgomot repezit în spatele ei. Se întoarse și văzu un val, un furnicar de bestii aspre, păroase, galbene. Coioții păreau să vină de peste tot, deodată, o invazie disciplinată, având un scop, care în curând avea să-i copleșească atât pe ea, cât și pe Caine.

Caine își ridică mâinile, cu palmele în afară, înarmat și pregătit.

— Nu! strigă o voce. Nu îi răni! Sunt prieteni.

Era Howard, care se apropia de ei dând din mâini. În spatele lui venea fata vindecătoare, Lana, arătând ca și cum era în stare de șoc. Iar în spatele lor, Drake.

Diana înjură. Era încă în viață. Și apoi văzu mâna lui Drake. Ciotul ars, rămășițele mâinii sale, pe care o tăiase în timp ce el țipa, plângea și amenința, fusese schimbat. Era lungă, ca și cum fusese transformată într-o gumă întinsă, de culoare roșu-închis. Era încolăcită de două ori în jurul corpului.

Nu. Era imposibil. Howard veni în fugă și fu primul.

— A apărut Orc pe aici?

Dar nici Caine și nici Diana nu răspunseră. Amândoi se holbau la Drake, care se îndrepta spre ei, la fel de îngâmfat cum fusese înainte. Nu mai era sperietoarea devastată care plânsese când văzuse ciotul topit al mâinii căzut pe podea.

— Drake, zise Caine. Am crezut că ai murit.

— M-am întors, spuse Drake. Și sunt mai bine ca oricând.

Tentaculul roșu se descolăci din jurul taliei, ca un piton care își eliberează victima.

— Îți place, Diana? întrebă Drake.

Mâna, șarpele acela imposibil de culoarea sângelui, se derulă învârtejit deasupra capului lui Drake și se strânse. Apoi, atât de repede încât ochiul uman abia putu înregistra mișcarea, pocni ca un bici.

Sunetul fusese un pocnet puternic. Ca o explozie în miniatură.

Diana țipă de durere. Uimită, se uită la tăietura din bluza ei și la picăturile roșii de pe umăr.

— Îmi pare rău, zise Drake deloc sincer. Încă mai lucrez la țintă.

— Drake, zise Caine și, în ciuda sângelui, în ciuda rănii Dianei, rânji. Bine ai venit înapoi!

— Am adus ajutoare, spuse Drake. Își întinse mâna stângă, iar Caine o scutură stânjenit cu dreapta.

— Deci, când mergem să îl doborâm pe Sam Temple?

• PATRUZECI

26 ore, 47 minute

— O să vină mâine-seară, zise Sam. Caine cred că are nevoie să mă învingă. Cred că e o chestie de mândrie pentru el.

Ținură ultimul consiliu de război în biserică. Aceeași biserică în care Caine își dusese la bun sfârșit acțiunea de preluare a orașului. Crucea fusese rezemată de perete. Nu era locul în care trebuia să fie, dar cel puțin nu mai era întinsă pe podea. Dintre copiii din Perdido Beach veniseră Sam, Astrid, micul Pete, Edilio, Dahra, Elwood și Mama Mary. Albert fusese invitat, dar se concentra pe proiectul legat de Ziua Recunoștinței și pe experimentul cu burgerul din tortilla. Din partea refugiaților de la Coates veniseră trei fete: Dekka, micuța Brianna Briza și Taylor.

— Caine este un tip care are nevoie să câștige. Are nevoie de victorie înainte să dispară. Sau are nevoie de victorie înainte să dispar eu. Ideea e că nu o să accepte faptul că i-am eliberat pe acești copii de la Coates și am preluat Perdido Beach, zise Sam. Așa că trebuie să fim pregătiți. Și mai trebuie să fim pregătiți pentru ceva: mâine e ziua mea, spuse el crispat. Nu e o

aniversare pe care o aștept cu nerăbdare. Dar, oricum, trebuie să decidem cine va prelua conducerea dacă… după ce… ies din scenă.

Câțiva dintre copii scoaseră sunete de înțelegere și de încurajare despre felul în care Sam poate că nu avea să dispară, sau poate că ar fi fost un lucru bun, că va scăpa de FAYZ. Dar Sam le făcu tuturor semn să tacă.

— Uitați, partea bună este că, atunci când eu voi dispărea, va dispărea și Caine. Dar partea proastă este că vor rămâne Drake și Diana și ceilalți bătăuși. Orc… ei bine, nu știm exact ce se întâmplă cu el, dar Howard nu e cu el. Iar Lana… nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Dacă a plecat sau ce a făcut.

Pierderea Lanei era o lovitură serioasă. Fiecare dintre refugiații de la Coates o adora pentru modul în care le vindecase mâinile. Și era încurajator faptul că știau că ea putea vindeca pe oricine era rănit.

Astrid spuse:

— Eu îl nominalizez pe Edilio ca să preia conducerea în caz că… știi tu. Oricum, avem nevoie de un număr doi, de un vicepreședinte sau viceprimar, sau ce-o fi.

Edilio reacționă târziu, ca și cum Astrid vorbea despre un alt Edilio. Apoi zise:

— În niciun caz. Astrid e cea mai deșteaptă de pe aici.

— Îl am pe micul Pete de care trebuie să am grijă. Mary trebuie să aibă grijă de copii și să îi ferească de pericole. Dahra are responsabilitatea de a trata pe oricine este rănit. Elwood a fost ocupat în spital cu Dahra, nu a avut de-a face cu Caine sau cu Drake, sau cu oricare din facțiunea de la Coates. Edilio a fost implicat în lupta împotriva lui Orc și a lui Drake. Și a fost întotdeauna curajos și deștept și capabil, spuse ea și îi făcu cu ochiul lui Edilio, știind prin ce disconfort trecea acesta.

— Așa e, spuse Sam. Așa că, exceptând faptul că are cineva vreo obiecție, așa vor rămâne lucrurile. Dacă sunt rănit sau dacă mă evapor, Edilio e la conducere.

— Cu tot respectul pentru Edilio, zise Dekka, dar el nu are puteri.

— Are puterea de a câștiga încrederea și de a răzbi atunci când e nevoie, apuse Astrid.

Nimeni nu mai avu nimic de obiectat.

— OK, atunci, zise Sam. Avem oamenii pe poziție, iar Edilio le va spune când să pornească. Taylor, știu că va fi plictisitor pentru tine, și puțin înspăimântător, de asemenea. Ia un prieten care să meargă cu tine, dormiți cu schimbul, asigurați-vă că unul din voi e treaz. Și continuați să exersați. Briza, rolul tău este critic: tu ești sistemul nostru de comunicații odată ce începe. Dekka? Imediat ce primim vești de la Taylor, tu și cu mine ne punem în mișcare.

— Super, zise Dekka.

— O să câștigăm, spuse Sam.

Se ridicară cu toții ca să plece. Astrid rămase în urmă. Sam îl bătu ușor pe umăr pe Edilio.

— Ascultă, omule, dacă găsești ceva util pentru Quinn…

— Mă ocup de asta. Nu e o alegere rea. L-am pus la conducere la grădiniță cu unul dintre pistoalele automate.

Sam aprobă din cap, îl bătu pe Edilio pe spate și se uită la ei cum pleacă.

— Quinn cu o mitralieră, zise Sam. Îi cer prietenului meu să împuște oameni.

— Îți rogi prietenul să se apere și să apere copiii, zise Astrid.

— Mda, asta schimbă totul, spuse Sam sarcastic.

— Și ce vrei să fac eu? întrebă Astrid. Mie nu mi-ai dat nimic de făcut.

— Vreau ca tu să găsești un loc sigur și să te ascunzi acolo până ce totul se va termina. Asta vreau.

— Dar…

— Dar… începând de mâine după-amiază o să am nevoie de tine aici.

Sam arătă în sus.

— În Rai? întrebă Astrid zâmbind.

— Urmează-mă.

Îi conduse pe Astrid și pe fratele ei către turlă. Panourile despărțitoare erau încă dărâmate, așa cum le lăsase Drake. Luminile din Perdido Beach arătau straniu de normal de aici de sus. Multe case încă mai aveau luminile aprinse. Becurile răzlețe de pe străzi erau și ele aprinse. Sigla galbenă de la McDonald’s strălucea. O pală de vânt purta mirosul de cartofi prăjiți și de ace de pin, de sare și de alge.

Doi saci de dormit fuseseră întinși la mică distanță unul de altul. Un binoclu și un receptor walkie-talkie pentru copii erau lângă o pungă de hârtie cu alimente.

— V-am împachetat câte ceva de mâncare și baterii pentru jocul micului Pete. Nu cred că walkie-talkie-ul merge prea bine, dar îl am pe celălalt. Poți vedea aproape tot de aici.

Era un spațiu îngust. Micul Pete se așeză imediat într-un colț prăfuit. Astrid și Sam stăteau stânjeniți unul lângă altul, înghesuiți de clopot.

— Mi-ai lăsat o armă?

El scutură din cap.

— Nu.

— Le ceri tuturor celorlalți să facă lucruri teribile. Iar mie-mi ceri să privesc.

— Este o diferență.

— Este? Care?

— Păi... am nevoie de tine pentru creierul tău. Am nevoie de tine ca să observi.

— Este jalnic, zise ea.

El aprobă.

— Mda. Ei bine, tu nu ai fost antrenată ca să știi cum să împuști. Probabil că ai sfârși prin a te împușca în picior.

— Ah, spuse ea, nefiind convinsă.

— Ascultă, știu că e o nebunie, dar poate că ar trebui să te gândești la ideea lui Quinn, știi tu, să îl faci pe micul Pete să te teleporteze în Hawaii. Sau oriunde. El are puterea. În cazul în care lucrurile nu merg...

— Nu vreau ca el să mă teleporteze departe undeva, spuse Astrid. În primul rând, nu cred că ar merge. Și în al doilea...

— Da?

— Și în al doilea rând, nu vreau să te părăsesc.

El își duse mâna cu blândețe la obrazul ei, iar ea își închise ochii și se sprijini de el.

— Astrid, eu sunt cel care va pleca. Știi asta.

— Nu. Nu știu asta. M-am rugat să nu se întâmple. M-am rugat la Maria să intervină.

— La Mary Terrafino?

— Nu, prostuțule, râse Astrid. Ești așa un păgân! Sfânta Maria. Fecioara.

— Oh, ea.

— Știu că tu nu prea crezi în Dumnezeu, dar eu cred. Eu cred că El știe că noi suntem aici. Eu cred că El ne aude rugăciunile.

— Crezi că ăsta e un fel de plan măreț al lui Dumnezeu? FAYZ-ul și toate astea?

— Nu. Eu cred în liberul arbitru. Cred că deciziile le luăm de bunăvoie și ne asumăm acțiunile. Și acțiunile noastre au consecințe. Lumea este așa cum o facem noi. Dar cred că uneori putem să îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute, iar El o va face. Uneori, cred că El se uită în jos și zice: „Uau, uite ce pun la cale idioții ăia; cred că ar trebui să îi ajut puțin”.

— O să accept bucuros ajutorul, spuse Sam.

— La fel, aș vrea să am o armă.

Sam scutură din cap.

— Eu l-am rănit pe tatăl meu vitreg. L-am rănit pe Drake. E posibil chiar să îl fi omorât pe Drake. Nu știu. Și nu știu ce o să se întâmple mai departe. Dar uite ce știu: când rănesc pe cineva, asta îmi lasă o urmă. Ca o cicatrice, sau ceva de genul. E ca și cum…

El își căuta cuvintele potrivite, iar ea își strânse mâinile în jurul lui.

— E ca și cu genunchiul meu, când Drake m-a împușcat. Totul s-a vindecat, mulțumită Lanei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar faptul că l-am ars pe Drake? Asta e în interiorul meu, în capul meu și Lana nu poate vindeca asta.

— Dacă va fi o luptă și alții vor simți durerea asta.

— Tu nu ești „alții”.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

Astrid rămase tăcută atât de mult timp, încât Sam crezu că o supărase. Totuși ea nu își slăbi strânsoarea, nu se îndepărtase, dar își ținea fața îngropată în gâtul lui. Îi putea simți lacrimile calde pe piele. Într-un final ea spuse:

— Și eu te iubesc.

El răsuflă ușurat.

— Ei bine, am trecut și peste asta.

Dar ea nu se alătură râsului lui crispat.

— Am ceva să îți spun, Sam.

— Un secret?

— Nu am fost sigură de asta, așa că de-aia nu am zis nimic. Este greu să o separi de coeficientul de inteligență. Intuiția este de obicei doar numele pe care noi îl dăm unei percepții înalte, dar normale, care are loc sub nivelul gândului conștient.

— Aham, zise el cu tonul unui tip prostuț.

— Pentru mult timp nu am fost sigură că este altceva decât intuiție normală.

— Puterea, zise el. Mă întrebam dacă știi. Diana a spus că tu ai două linii. Într-un fel nu am vrut, știi, să te forțez să te gândești la asta.

— Am bănuit. Dar e ciudat. Ating mâna unei persoane și uneori îmi apare în minte un fel de fâșie de foc care brăzdează cerul.

El o îndepărtă la o distanță de un braț, ca să îi vadă mai bine fața.

— O fâșie?

Ea ridică din umeri.

— Ciudat, nu? O văd luminoasă sau mai întunecată, lungă sau scurtă. Nu știu ce înseamnă, nu am niciun control asupra ei și încă nu am încercat să o explorez. Dar se pare că văd un fel de măsură, nu știu, semnificație sau ceva? E ca și cum aș vedea sufletul unei persoane sau poate destinul, dar în condiții profund metaforice.

— Profund metaforice, sună vocea lui ca un ecou. Puterea ta este puterea metaforei?

Remarca aceasta cel puțin îi aduse un zâmbet și un ghiont.

— Deșteptule! Ideea este că am știut de la început că vei fi important la un moment dat într-un fel. Ești o stea căzătoare de-a lungul cerului, care lasă în urmă scântei.

— O să trag bine mâine într-un perete de cărămizi?

— Nu știu, recunoscu ea. Dar știu că ești cea mai luminoasă stea căzătoare de pe cer.

•

Computer Jack se trezi și simți mâna ei caldă peste gura lui. Afară era întuneric, dar camera era inundată în lumina albastră a monitorului. Putea vedea conturul feței ei și părul roșu. Ochii ei luciră.

— Șșș, îl avertiză ea și își puse un deget pe buze.

Inima lui bătea deja mai tare. Ceva nu era în regulă, fără îndoială.

— Scoală-te, Jack.
— Ce se întâmplă?
— Mai ții minte înțelegerea noastră? Ții minte promisiunea ta?
El nu voia să zică da. Nu voia. Știuse dintotdeauna că orice va vrea Diana va fi periculos. Iar Jack era mai speriat ca oricând. Drake se întorsese. Drake era un monstru.
Diana îl atinse pe obraz cu buricul degetelor. El simți un fior pe șira spinării. Apoi îl pocni peste obraz.
— Am întrebat dacă îți mai ții minte promisiunea.
El era mut. Prea confuz ca să-și poată găsi vocea, prea conștient de prezența ei lângă el, prea speriat de ceea ce i-ar putea cere. Aprobă din cap.
— Îmbracă-te. Numai hainele. Nimic altceva.
— Ce oră e? trase el de timp.
— E ora când faci ceea ce trebuie, zise ea și gura moale schiță un zâmbet crispat. Chiar dacă este pentru un motiv greșit.
Jack se dădu jos din pat foarte, foarte bucuros că găsise o pereche de pantaloni de pijama pe care să îi poarte. O făcu să se întoarcă și se îmbrăcă repede.
— Unde mergem?
— Tu pleci cu mașina.
— Am condus numai o dată și aproape că am intrat într-un șanț.
— Ești un băiat foarte inteligent, Jack! O să te prinzi tu.
Se furișară din cameră în holul întunecat. În jos pe scări, cu atenție, cu atenție. Diana crăpă ușa de la intrare și se uită în curte. Jack se întrebă dacă Diana avea pregătită o scuză pentru cineva care i-ar fi putut opri.
Sunetul tenișilor pe pietrișul aleii era amplificat de noaptea cețoasă. Era ca și cum ei ar fi încercat să facă zgomot. Ca și cum fiecare pas era făcut de un baros. Diana îl conduse la mașina de teren parcată aiurea pe iarbă.
— Cheia e înăuntru. Urcă! La volan.
— Unde mergem?
— Condu până în Perdido Beach. Și nu „noi”. Doar tu.
Jack era alarmat.
— Eu? Doar eu? Nu, nu, nu. Dacă mă duc, Caine o să creadă că a fost ideea mea. O să îl trimită pe Drake după mine.
— Jack, ori mă asculți, ori o să stau aici și o să țip. O să iasă și o să le spun că te-am prins încercând să scapi.

Jack simți că rezistența îi ceda. Totul era prea plauzibil. Ea ar face-o, iar Caine ar crede-o. Și apoi… Drake.

Simți un fior.

— De ce? o întrebă Jack, rugător.

— Găsește-l pe Sam Temple. Spune-i că ai scăpat.

Jack înghiți nodul din gât și dădu din cap.

— Și mai bine, găsește-o pe fata aia, Astrid, spuse Diana și își reluă o parte din atitudinea ei batjocoritoare. Astrid cea deșteaptă. O să fie disperată să îl salveze pe Sam.

— OK. OK, se încurajă el. Ar fi bine să plec.

Diana îi atinse mâna.

— Spune-le de Andrew.

Jack îngheță cu mâna pe cheie.

— Asta vrei să fac?

— Jack, dacă Sam dispare, Drake se va întoarce împotriva mea, iar Caine nu îl va putea opri. Drake e mai puternic decât până acum. Am nevoie de Sam viu. Am nevoie de cineva pe care Drake să îl urască. Am nevoie de echilibru. Spune-i lui Sam despre tentație. Avertizează-l că o să fie tentat să se predea să accepte de bunăvoie marele salt, dar poate, poate că, dacă el va zice nu…

Ea oftă. Nu era un sunet plin de speranță.

— Acum, du-te!

Se răsuci pe călcâie și se duse înapoi în școală. Jack o urmări cu privirea până când ea ajunse la ușă. Era șansa ei de a scăpa. Putea să scape de Caine și de Drake și de tot ceea ce reprezentau ei. Dar ea rămânea. Era oare posibil ca Diana chiar să îl iubească pe Caine?

El trase adânc aer în piept și răsuci cheia în contact. Motorul prinse viață. Îi dăduse prea multă benzină. Făcea prea mult zgomot.

— Șș. Șș, zise el.

Băgă în viteză, apăsă pedala de accelerație. Nu se întâmplă nimic. Aproape intră în panică. Apoi își aduse aminte: frâna de mână. Lăsă maneta în jos și încercă din nou pedala de accelerație. Mașina începu să ruleze pe pietriș cu viteză mică.

— Hei! Ce faci?

Howard. Ce naiba făcea aici în mijlocul nopții? Desigur, încă îl căuta pe prietenul lui bătăuș, Orc. Mereu îl căuta pe Orc.

Expresia de pe fața lui Howard se schimbă repede de la mirare la întrebătoare, la alarmată.

— Hei, omule, oprește! Oprește!

Jack conduse pe lângă el. În oglindă, îl văzu pe Howard alergând înapoi în școală.

Ar trebui să conducă mai repede. Dar condusul era un lucru înspăimântător pentru Computer Jack. Prea multe decizii de luat, necesita prea multă atenție, era prea periculos, mortal. Ajunse la poarta de fier, care era închisă. Sări din mașină și deschise repede poarta. Rămase nemișcat pentru un moment, ascultând. Sunetul pădurii. Picături de condens cădeau de pe frunze, mici animale fremătau, iar în aer plutea o briză care abia mișca crengile. Apoi se auzi sunetul unui motor de mașină.

Înapoi la mașină. Băgă în viteză și înaintă încet pe poartă. O lăsă deschisă și plecă. Oricum, poarta nu avea să încetinească pe nimeni. Dar pe el îl încetinise. Ei erau deja pe urmele lui. Panda conducea, fără îndoială, era cel mai experimentat șofer, mult mai experimentat decât Jack. Panda. Cu Drake lângă el. Drake și mâna lui monstruoasă.

Jack simți frica ridicându-i-se în corp. Strânse volanul. Prea tare. Partea de sus i se rupse în mâini. O aruncă și scânci de teamă.

Se forță să țină volanul cu mai multă atenție, să controleze panica, să se gândească doar la condus. Se concentră asupra drumului în timp ce cobora de pe munte, din pădurea deasă către terenul mai pustiu.

Lumini în oglindă. O, Doamne! O, Doamne! O să îl omoare. Drake își va folosi mâna ca un bici asupra lui.

— Gândește-te, Jack, țipă el cu o vehemență bruscă, șocantă. Gândește!

Nu era o chestiune care avea de-a face cu programarea. Nu era legată de tehnologie. Era primitivă. Era forță și forță, violență și violență, ură și frică.

Asta era? Poate că era vorba doar de degajare. Mașina de teren era mult mai înaltă. Iar cealaltă care se apropia rapid era joasă. Mașină de teren. Tracțiune patru ori patru. Jack aruncă un ochi la marginea drumului și văzu un șanț adânc în dreapta. Un perete înalt de stâncă în stânga. Mașina se apropia cu viteză. Era la nu mai mult de câteva sute de metri în spate.

Acolo! Un drum forestier pe dreapta. Putea să nu ducă nicăieri. Putea să înainteze cincizeci de metri și să se înfunde. Nicio variantă. Jack trase de volan către dreapta și chiar și cu viteza mică simți că era cât p-aci să se răstoarne.

Dar mașina se îndreptă și se clătină pe drumul forestier. Farurile creau un cerc de pământ, luminos, fără forme, în întunericul ca o cerneală neagră, fără lună. Nu vedea nimic... nu știa nimic... Conducea la mâna destinului, cu speranța că drumul de pământ nu se termina brusc într-o stâncă.

Era greu să țină volanul, în timp ce se balansa violent. Dar nu putea să îl strângă prea tare, altfel l-ar face bucăți în mâinile lui puternice. În spatele lui, farurile mașinii mici luceau nebunește, sus și jos, schimbându-și direcția haotic. Drumul forestier era prea greu pentru ei. Oricât de rău era pentru mașina de teren, era imposibil pentru mașina mică.

Încet, Jack se îndepărta. Într-un final, luminile se estompară în spatele lui și deveni clar că toți cei din urmă se opriseră.

Jack reveni la ritmul care i se părea convenabil, făcând mașina de teren mai ușor de controlat. Scăpase de urmăritori. Dar cum avea să ajungă la Perdido Beach? Singurul traseu pe care îl știa era drumul principal. Oare aceste urme în noroi duceau undeva? Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că nu se putea întoarce.

• PATRUZECI ȘI UNU

<u>03 ore, 15 minute</u>

Orele din timpul zilei trecură în liniște. Sam știa că avea să înceapă curând. Și în doar câteva ore se va și sfârși. Sam avea oameni de pază la fiecare ieșire din oraș, dar în rest, își sfătuise oamenii să doarmă, să mănânce și să se relaxeze. Caine avea să vină noaptea. Sam era sigur de asta.

Încercase să își urmeze propriul sfat, dar somnul fusese imposibil. Își schimba hainele și se gândea la nevoia de a mânca ceva în ciuda faptului că îi era rău de la stomac, când Taylor apăru dintr-odată în stația de pompieri. Sam era în boxeri.

— Vin încoace! spuse Taylor fără vreo introducere. Hei, mișto abdomen!

— Vorbește!

— Șase mașini vin în jos pe drum dinspre Coates. Vor ajunge la Ralph’s cam într-un minut. Se mișcă încet.

— Ai văzut vreo față? Caine sau Drake?

— Nu.

Sam se duse în încăperea cu paturi, mișcă patul lui Edilio, lovi patul lui Quinn și țipă:

— Băieți. Sularea!

— Ce? întrebă Quinn, părând confuz. Am crezut că trebuie să tragem un pui de somn.

— Ați tras. Taylor tocmai i-a văzut pe drum.

— Sunt treaz, zise Edilio și se rostogoli din pat gata îmbrăcat.

Își desprinse sinistrul pistol automat de grilajul patului.

Sam își trase blugii și își căuta pantofii.

— Ce vrei să fac acum? întrebă Taylor.

— Du-te înapoi și vezi dacă intră la Ralph’s sau dacă se împrăștie în grupuri, zise Sam.

— S-ar putea să vrei să îți ții hainele pe tine, îl avertiză Taylor. Aș putea să mă întorc.

— La întoarcere du-te în piață. Eu o să mă duc direct acolo, zise Sam.

Taylor dispăru.

— Ești gata? îl întrebă Sam pe Edilio.

— Nu. Tu?

Sam scutură din cap.

— Hai să o facem totuși.

Quinn se dădu și el jos din pat.

— E timpul?

— Mda. Seară. Așa cum am crezut, spuse Sam. Știi unde să te duci, da?

— Direct în iad? murmură Quinn.

Sam și Edilio își dădură drumul pe bara de pompieri și aterizară în garaj. Dispozitivul walkie-talkie pe care Sam îl purta la curea pârâi foarte tare. Vocea lui Astrid se auzi încordată:

— Sam. Îi văd.

Sam dădu volumul puțin mai încet și apăsă butonul.

— Taylor tocmai mi-a spus, zise Sam. Tu și micul Pete sunteți OK?

— Sunt bine. Văd șase mașini. Au trecut de Ralph’s. Cred că s-ar putea să se îndrepte spre școală.

— De ce în direcția aia?

— Nu știu, spuse Sam și își mișcă buza și se gândi. Ține-ți capul jos, Astrid!

— Sam… începu ea.

— Știu, zise el. Și eu.

Începu să meargă repede, dar nu alergă. Fuga ar putea semăna panică. Îi zise lui Edilio:

— Mi-am imaginat că vor veni la fel cum au făcut prima oară. Este drumul cel mai direct către centrul orașului.

— Eu am crezut că o să tragă la Ralph’s și o să ne facă pe noi să venim după ei, zise Edilio.

— Nu pricep, recunoscu Sam.

Ajunseră în centru, iar Edilio o luă înainte către primărie, ca să își verifice trupele. Taylor apăru la patru metri depărtare, uitându-se în direcția greșită.

— Taylor! Aici.

— O, ei se duc spre școală. Iar Caine e sigur cu ei. Caine și Diana. Nu l-am văzut pe Drake. Poate e mort. Ea spuse ultima propoziție cu un patos greu de confundat. Apoi, în cazul în care Sam ar fi ratat-o, adăugă: Sper că e mort, bucata aia de…

— Te-au văzut?

— Nu. Oricum nu mă pot atinge. Acum mă pricep bine la asta. Pot să mă duc chiar în școală, să văd ce pun la cale.

Sam îndreptă un deget spre ea.

— Nu face pe grozava! Nu vreau să te pierd. Păstrează distanța. Du-te!

Taylor făcu cu ochiul și dispăru.

Vocea lui Astrid se auzi în walkie-talkie.

— Ies din mașini și intră în școală.

Sam se uită în sus la clopotniță. Ea era acolo sus, atât de aproape încât ar fi putut să strige spre ea, dar privirea ei era în altă direcție, nu în jos către el. Sam îl localiză pe Quinn, alergând în apropiere cu mitraliera pe umăr.

— Noroc, frate! zise Sam.

Quinn se opri.

— Mersi. Uite ce e, Sam… eu…

— Nu e timp de asta acum, zise Sam ferm, dar și cu blândețe.

Sam rămase singur în piață, cu un picior sprijinit pe marginea fântânii. Școala. De ce? Și de ce veniseră când încă era lumină, de ce nu au așteptat căderea nopții?

Albert ieși grăbit din McDonald’s. Îi dădu lui Sam o pungă.

— Câțiva nuggets, omule. În caz că ți-e foame.

— Mersi, omule.

— Avem încredere în tine, Sam.

Albert dispăru. Sam mestecă un nugget și încercă să gândească. Mișcarea cu școala fusese neașteptată. Să fie oare o șansă? Dacă totuși Caine era jos din mașină, pe jos, în clădirea școlii pe care Sam o cunoștea mult mai bine decât el…

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie.

— E vreun semn că ar pleca din școală?

— Nu. Au un tip care stă afară, de pază. Cred că este Panda. Nu îl văd pe Drake nicăieri.

Îi putea pune punct chiar acum. Acum, unu la unu cu Caine. Ar însemna că niciunul dintre acești copii nu ar trebui să fie implicat. Ar însemna că nimeni nu va fi nevoit să apese pe trăgaci.

Dekka alerga spre el.

— Sam. Îmi pare rău că nu te-am găsit.

Poate că aveau să fie doar ei doi, Sam și Dekka. I-ar dubla șansele. Ar fi așa cum trebuia: unul din Perdido Beach și altul de la Coates, umăr la umăr.

— Caine e la școală, zise Sam. Mă gândesc că poate am putea să ne ducem peste ei.

— Drake e acolo? întrebă Dekka.

— Nimeni nu l-a văzut. Ar putea fi… ar putea să nu apară.

— Bine, spuse ea fără ocolișuri.

— Nu am prea avut timp să ne cunoaștem, spuse Sam. Și nici acum, ei bine, nu am prea mult timp, punct. Cât de mult control ai asupra puterii tale?

Dekka răsuflă și se gândi la întrebarea lui. Se uită la mâinile ei ca și cum ele i-ar putea da răspunsul.

— Trebuie să fiu destul de aproape. Pot să dobor un zid destul de bine, sau să fac pe cineva să zboare, dar numai de la câțiva metri distanță.

— Da?

— Mă bag! zise ea.

Taylor apăru.

— Sunt toți în școală. Unul e de pază, din câte am văzut. Și, cu siguranță, nu e nicio urmă de Drake.

— OK, spuse Sam. Uite ce facem. Dekka și cu mine mergem după ei. Taylor, am nevoie de tine să te duci să-i spui lui Edilio. Apoi am nevoie de tine să te urci în clopotniță, unde e Astrid. Dacă Dekka și cu mine intrăm în vreo belea, am putea avea nevoie de o înscenare.

— Omule! Eu nu urc, eu apar. Și mă ocup imediat! zise Taylor și dispăru.

— Cred că e posibil să mă obișnuiesc cu ea făcând asta într-o zi, bombăni Sam.

Trase adânc aer în piept, nesigur. Era prima lui mare decizie tactică a bătăliei care avea să urmeze. Spera să nu fie una greșită.

•

Jack ținuse toată ziua mașina de teren ascunsă într-o pădurice. Dormise cu întreruperi, înghesuit pe scaunul șoferului, cu toate ușile blocate, prea speriat să se întindă confortabil pe spate. Nu îi păsa cât de grăbită era Diana în misiunea care i-o dăduse de a-l găsi pe Sam, doar nu avea de gând să moară de dragul ei.

Numai când soarele apuse într-un final răsuci cheia în contact și ieși din ascunzătoare. Pe drumurile de pământ fără indicatoare, cu luminile stinse, târându-se mai degrabă decât conducând. În curbe cu vizibilitate foarte mică, sus, jos, la stânga, la dreapta. Mașina avea o busolă integrată în oglinda retrovizoare, dar direcțiile indicate păreau să nu aibă niciodată sens. Într-o secundă arăta sudul, iar în cealaltă estul, deși el nu făcuse niciun viraj. Era imposibil să știe spre ce se îndrepta. Putea să conducă și cu luminile aprinse ca să vadă drumul, dar atunci ceilalți ar putea să îl vadă pe el. Așa că se deplasa în întuneric cu o viteză puțin mai mare decât cea de mers. Chiar și la o viteză atât de mică, mașina se balansa și se opintea atât de tare, încât Jack se simțea de parcă ar fi fost bătut.

Faptul că trebuia neapărat să ajungă la Sam îi era mai mult decât clar. Caine nu i-ar fi iertat niciodată trădarea. Singura lui salvare era Sam. Dar pentru asta Sam trebuia să supraviețuiască evaporării. Dacă ar fi dispărut, Caine ar fi câștigat. Și apoi FAYZ ar fi un loc prea mic pentru ca Jack să se ascundă de Caine și de Drake.

Jack verifică ceasul de pe bord. Știa ziua și ora dispariției lui Sam, îi rămăseseră mai puțin de două ore. Luna se ridicase, iar drumul era mai lin, astfel că rulă la o viteză puțin mai mare decât înainte, nerăbdător să ajungă la siguranță. Un iepure țâșni în fața lui. Jack trase de volan și îl evită, dar se clătină în afara drumului și ajunse pe câmp. Trase din nou de volan cu putere și viră înapoi pe drum, tocmai când o camionetă venea din cealaltă direcție.

Jack înjură și se întoarse în scaun pentru a privi înapoi. Văzu că se aprinseră becurile de frână, roțile scrâșniră și camioneta se opri. Jack apăsă pe pedala de accelerație. Mașina de teren țâșni în față. Dar acum camioneta întorcea și venea repede după el. În întuneric era imposibil să vadă cine conducea camioneta, dar în mintea lui Jack nu putea fi decât o singură persoană: Drake.

Plângând, Jack acceleră. Acul de la indicatorul de benzină arătă că rezervorul era aproape gol. Camioneta se apropia. Singura scăpare ar fi să conducă pe câmp, unde nu l-ar fi putut urmări. Jack încetini puțin și viră spre câmp. Pământul era arat, moale, iar mașina se clătina nebunește de-a lungul brazdelor. Camioneta ținea ritmul.

Pe câmpul din față, se aprinseră niște lumini puternice. Un tractor se mișca cu o viteză uimitoare, ca să îl intercepteze. În spatele tractorului era o fermă întunecată, dărăpănată, așezată departe de drum.

Lui Jack îi era rău. Îl prinseseră. Cumva, într-un mod imposibil, îl încolțiseră. Nu văzu albia secată. Fu proiectat în sus câțiva metri, căzu în mod ciudat fără greutate și apoi lovi malul îndepărtat al albiei și se opri abrupt. Se auzi un zgomot puternic, airbag-ul se declanșă, urmă un sunet de zdrobitură, iar Jack se trezi întins pe spate în murdărie, nu lovit, dar prea amețit ca să se miște.

Farurile mașinii de teren luminau câmpul pe care se afla. În acea strălucire văzu două siluete de copii, o fată și un băiat. Niciunul din ei nu era Drake sau Merwin. Jack îndrăzni să respire. Nu îndrăzni să se ridice.

— Te-am văzut conducând pe aici cu luminile stinse, spuse fata acuzator.

Jack se întrebă cum putea ea să fi văzut prin noaptea aceea neagră. Nu întrebă, dar ea îi dădu răspunsul oricum.

— Chiar dacă ai luminile stinse, becurile de la frână tot se aprind. Bănuiesc că nu știai asta.

— Nu mă prea pricep la condus, spuse Jack.

— Cine ești? întrebă băiatul care părea de vârsta lui Jack.

— Eu? Sunt... Jack. Mi se spune Computer Jack.

Fata ținea în mâini o pușcă. Ea îi puse țeava la fața lui Jack.

— Nu mă împușca, o imploră el.

— Ești pe pământul nostru, iar noi ne apărăm pământul, spuse fata. De ce nu ar trebui să te împușcăm?

— Trebuie să... dacă nu... Ascultați, dacă nu ajung în Perdido Beach, ceva groaznic se va întâmpla.

Fata avea o combinație ciudată de codițe și o față dură făcută să pară și mai dură în lumina puternică a farurilor. Părea neimpresionată. Avea în jur de unsprezece-doisprezece ani, iar lui Jack i se păru că semăna foarte mult cu băiatul, așa trebuiau să fie frați. Băiatul zise:

— Nu pare periculos. De ce ți se spune Computer Jack? întrebă el. Știi să repari un Wii? mai adăugă după o perioadă de gândire.

Jack dădu din cap cu putere, umplându-și părul de pământ.

— Aș putea încerca. Dar pe bune, pe bune trebuie să ajung în Perdido Beach. Este foarte important.

— Ei bine, Wii-ul meu este important pentru mine. Așa că, dacă îmi repari Wii-ul, nu o să o las pe Emily să te împuște. Cred că a nu fi împușcat e la fel de important pentru tine ca a ajunge în Perdido Beach, nu-i așa?

•

— Bună, Mary, zise Quinn.

Ea se întâlni cu el în ușa de la sala de clasă a grădiniței.

— Mă duc sus, îi spuse.

Mary închise ușa repede în spatele ei.

— Nu vreau ca micuții să vadă pistoalele, zise ea uitându-se fix la armă.

— Mary, nici eu nu vreau să le văd, spuse Quinn.

— Ți-e frică?

— Fac pe mine de frică.

— Și eu, zise ea și atinse mâna lui Quinn. Să te ajute Dumnezeu!

— Mda. Să sperăm, nu?

Ar fi vrut să mai stea să vorbească cu ea. Ar fi făcut orice ca să evite, să se urce sus pe acoperiș cu pistolul automat. Dar Mary avea datoria ei, iar el o avea pe a lui. Se simți rușinat când își dădu seama că ar fi făcut orice să se ascundă cu Mary în grădiniță.

Trecu prin clădire și ieși în aleea din spate. El își atârnă pistolul automat cu grijă și urcă treptele scării de aluminiu hodorogite.

Grădinița și magazinul de unelte împărțeau același acoperiș. Era plat, din pietriș și smoală, decorat numai cu câteva țevi verticale și două unități de aer condiționat antice. Acoperișul era înconjurat de un parapet, un zid de un metru înălțime, care se termina cu o porțiune de țiglă spaniolă spartă.

Quinn se duse într-un colț cu fața către biserică și primărie. Se uita cum Sam și Dekka plecau.

— Să nu o dai în bară azi, își spuse Quinn. Doar să nu o dai în bară.

Scara zdrăngăni și ceva neclar apăru pe acoperiș. Quinn își îndreptă repede pistolul într-acolo. Ceața se risipi și apăru Brianna.

— Trebuie să încetezi să faci asta, Brianna, zise Quinn.

Brianna zâmbi și spuse:

— Briza. Numele meu este Briza.

— Te-ai implicat prea mult în asta, mormăi Quinn. Câți ani ai tu, zece?

— Am unșpe. O să fac doișpe peste o lună.

Brianna scoase un ciocan și îl roti deasupra capului.

— Caine și Drake m-au lăsat aproape să mor de foame cu mâinile prinse într-un bloc de ciment. Nu eram prea tânără când ei doi aproape m-au omorât.

— Mda.

Quinn își dori ca ea să plece și să îl lase în pace, dar misiunea ei era să se miște între Quinn, Edilio și Sam și să poarte mesajele.

— Deci. Cât de repede poți merge, Brianna?

— Nu știu. Destul de repede ca oamenii aproape să nu mă poată vedea.

— Chestia asta nu te epuizează?

— Nu prea. Dar îmi cam tocește pantofii.

Ridică un picior ca să îi arate o gaură din talpa tenișilor.

— Și trebuie să îmi țin părul în codițe, altfel mă plesnește și mă înțeapă în ochi, spuse ea și își netezi codițele.

— Trebuie să fie ciudat. Să ai puteri.

— Tu nu ai niciuna?

El scutură din cap.

— Nu. Nimic. Sunt doar… eu.

— Îl cunoști bine pe Sam, nu?

El aprobă din cap. Era o întrebare care i se punea foarte des de copiii de la Coates.

— Crezi că va câștiga? îl întrebă ea.

— Cred că ar fi bine să sperăm că așa va fi, nu?

Brianna se uită la mâinile ei, mâinile care fuseseră captive în ciment.

— De-asta nu contează că am doar unșpe ani: trebuie să câștigăm.

•

Sam se luptă cu un sentiment de eșec, în timp ce mergea cu Dekka alături către școală. În general, nu îi era teamă că va fi rănit, până la urmă se aștepta să își încheie ziua dispărând, și apoi… ei bine, nu știa ce va fi. Spaima era cauzată de teama de eșec. Orice i s-ar fi întâmplat, trebuia să aibă grijă de Astrid. Și de micul Pete, pentru că Astrid ar fi terminată dacă i s-ar întâmpla ceva micului Pete. Nemailuând în calcul faptul că micul Pete ar putea să fie singurul care putea pune capăt FAYZ-ului.

Trebuia să îl înfrângă pe Caine pentru ea. Pentru ei. Pentru toți, pentru toți copiii. Și greutatea acestei responsabilități îl trăgea în jos, de parcă ar fi cărat un elefant în spate. Trebuia să câștige. Trebuia să se asigure că Astrid era în siguranță. Apoi putea dispărea dacă așa trebuia.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai mult se îndoia de decizia pe care o luase. Deviase de la plan, ceea ce însemna că nimeni nu mai știa ce rol trebuia să joace. Faptul că Caine se dusese la școală distrusese tot.

Se opriră la o stradă distanță de capătul terenului școlii. Sam apăsă butonul de la walkie-talkie.

— S-a schimbat ceva?

— Nu, zise Astrid. Mașinile sunt parcate. Panda e la ușa din față. Lumina se duce repede, așa că nu pot să fiu complet sigură. Sam?

— Da?

— Cred că Panda are un pistol.
— OK.
— Ai grijă.
— Aha.
Termină conversația. Dorise să îi spună încă o dată că o iubește, dar părea ca și cum ar fi pus la încercare destinul. Deja se gândea prea mult la Astrid și nu îndeajuns de mult la Caine.
— OK, Dekka, nu avem cum să ne strecurăm. Trebuie să fiu la vedere înainte să îl dobor pe Panda.
Dekka dădu din cap. Gura ei era strânsă, ca și cum nu ar fi putut deloc să o deschidă. Respira greu, încordată. Speriată.
— O să număr până la trei. La trei plecăm. Toți. Imediat ce pot, o să încerc să-l atac pe Panda. Tu fă ce trebuie să faci când ajungem la ușă. Gata?
Ea nu răspunse. Pentru ceea ce păru a fi un minut foarte lung ea se uită în gol. Apoi, într-un final, spuse cu vocea pierdută:
— Sunt gata.
— Unu. Doi. Trei.
Țâșniră din ascunziș și începură să fugă, la vedere. Micșorară distanța către marginea terenului școlii și alergau deja pe gazon înainte ca Panda să îi vadă și să țipe.
— Nu o face, Panda, îl avertiză Sam, strigând atât de tare pe cât putea în timp ce alerga.
Panda ezită ridicând pistolul, dar nu ca să ochească.
— Nu vreau să te rănesc, țipă Sam.
Cincisprezece metri. Panda ochi și trase. Glonțul trecu pe lângă el.
Panda se uită la pistol ca și cum acum îl vedea pentru prima oară.
— Nu! țipă Sam.
Zece metri. Panda ridică pistolul din nou. Expresia de pe fața lui era o înspăimântătoare mască de frică și indecizie.
Sam se aruncă la pământ, se rostogoli și se ridică pe vine, în timp ce Panda trase din nou.
Sam își întinse mâna, cu degetele deschise. Raza verde-pal îl rată pe Panda și făcu o gaură în cărămizile din spatele capului lui.
Panda aruncă arma, se întoarse și o luă la fugă.
Trei metri.
— Dekka, ușa.

Dekka își ridică mâinile în sus, iar gravitația de sub ușă fu suspendată. Întregul perete, inclusiv tocul ușii, se clătinară dintr-odată ca și cum fuseseră lovite de un camion din partea cealaltă. Ușa se deschise ușor. Mizeria și mortarul căzut se îndreptară direct spre cer. Dekka își lăsă mâinile către pământ, iar cărămizile căzură și se sparseră, canatul ușii se încovoie și se făcu așchii.

Sam trase în interiorul întunecat, prin cadrul ușii. El și Dekka se rotiră și se lipiră de pereții opuși, gâfâind, dar pregătiți. Indicațiile de hârtie și posterele odată colorate arseră și se curbară atinse de lovitura lui Sam.

Nu era niciun sunet. Sam se uită la Dekka. Arăta la fel de speriată pe cât se simțea și el. Se îndreptară pe hol, cu nervii întinși și cu ochii cercetând fiecare ușă.

Biroul era pe partea dreaptă, iar în fața lui se afla un perete consolidat, din sticlă. Sam se furișă mai aproape. Se strecură înăuntru. Nimic. Luminile erau aprinse din ziua în care apăruse FAYZ-ul.

Oare ar trebui să continue fără să cerceteze biroul în întregime? Dacă unul dintre oamenii lui Caine era înăuntru, Sam și Dekka ar fi putut sfârși prin a fi înconjurați. Sam îi făcu semn Dekkăi să intre. Dekka scutură din cap cu putere.

— OK, zise Sam. Am înțeles.

Traversă holul repede și deschise el însuși ușa. Ceva mare zbură spre el, se lăsă jos instinctiv, dar fusese lovit, pocnit, iar lovitura îl învârti. Un băiat cu părul negru era ghemuit pe biroul secretarei școlii. Ținea într-o mână o bâtă de lemn, scurtă și groasă. Băiatul rânji. Apoi sări din nou, rapid ca o felină din junglă.

Sam fusese prins cu garda jos și ateriză cu putere, lovindu-se cu capul de podea. Văzu stele verzi. Se rostogoli, dar mișcarea fu înceată. Băiatul sărise la distanță și se aduna acum pentru un alt asalt. Dintr-odată băiatul, hârtiile și agendele de pe birou și chiar biroul însuși se ridicară, zburară prin aer și se loviră de tavan.

Băiatul nu apucă decât să simtă surprindere și durere înainte ca Dekka să repună gravitația la locul ei, iar el căzu ca o piatră. Sam ajunse la el înainte să apuce să-și revină. Se lăsă cu un genunchi pe pieptul lui și îi prinse capul în ambele mâini.

— Miști și capul ți se face cenușă, zise Sam.

Băiatul înțepeni.

— Bună alegere, spuse Sam. Dekka, ia-i bâta! Caută niște bandă adezivă. Apoi îi spuse băiatului: Cine ești? Unde e Caine?

— Sunt Frederico. Nu mă arde.

— Unde-i Caine?

— Nu e aici.

— Au ieșit cu toții prin spate de când am ajuns aici. Ne-au lăsat pe mine și pe Panda.

Stomacul lui Sam se întoarse pe dos.

— Au plecat?

Frederico citi teama din ochii lui Sam.

— Nu îl poți înfrânge pe Caine. El și Drake au controlul.

— Am găsit bandă, zise Dekka. Vrei să îl leg?

— Este o diversiune, spuse Sam.

Îl pocni pe Frederico în nas, destul de tare ca să îi distragă atenția. Frederico urlă de durere.

— Acum leagă-l. Repede.

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie.

— Astrid.

Vocea ei abia se auzea.

— Sam. O, Doamne!

— Ce se întâmplă?

Răspunsul ei fu prea distorsionat ca să îl înțeleagă. Dar din acea frântură păru că auzi teamă.

— Am încurcat-o, zise Sam. Totul a fost un truc.

• PATRUZECI ȘI DOI

02 ore, 23 minute

— Quinn! Quinn!

— Mă strigă cineva? întrebă Quinn.

Brianna arătă către clopotniță. Quinn se încruntă și văzu silueta întunecată a lui Astrid dând din mâini ca o persoană nebună, arătând, gesticulând, țipând ceva.

— Mă duc să văd ce vrea, se oferi Brianna voluntar.

Dispăru în ceață, apoi se opri dintr-odată la capătul scării.

— O, Doamne, uite!

Alergând pe străzi, dând colțul dinspre sud, curgând pe alee, roiau niște câini galbeni, cu înfățișare dură. Toți se strecurau printre mașinile parcate, poposeau la hidranți, se opreau scurt ca să miroasă gunoaie, dar cu toate acestea se mișcau cu o viteză uluitoare. Se duceau fix către grădiniță.

Brianna începu să ridice scara. Quinn sări să o ajute. O strânseră sus și traseră sus exact când primii coioți treceau pe dedesubt.

— Ce să fac? strigă Quinn.

— Împușcă-i, spuse Brianna.

— Pe coioți? Să împușc coioți?

— Nu au venit aici din întâmplare, strigă Brianna.

Unul dintre coioți îi auzi și se uită în sus.

— Taci, șopti Quinn.

Se piti în spatele peretelui și strânse pistolul la piept.

— Quinn, se duc la cei mici, zise Brianna.

— Nu știu ce să fac.

— Ba da, știi.

Quinn scutură tare din cap.

— Nu. Nimeni nu mi-a spus să împușc coioți.

Brianna aruncă un ochi peste margine și apoi se dădu rapid în spate.

— El e. Drake. Și e… e ceva în neregulă cu el.

Quinn nu voia să se uite, nu voia deloc, dar văzând fața palidă a Briannei opțiunea de a se uita i se părea mai puțin înspăimântătoare. Se ridică destul ca să vadă aleea.

Țanțoș, alături de coioți, era Drake Merwin. Și ținea în mână un bici roșu și gros. Numai că nu îl ținea în mână. Biciul era mâna lui.

— Împușcă-l, îl îndemnă Brianna. Fă-o!

Quinn trase piedica. Puse țeava scurtă pe țigla spaniolă și ținti. Drake nu alerga, se mișca pe furiș, era chiar în mijlocul aleii, la vedere.

— Nu pot să îl ochesc, zise Quinn.

— Minți, îl acuză Brianna.

Quinn își umezi buzele. Ținti. Înconjură cu degetul trăgaciul. Era imposibil să rateze de aici. Drake nu era la mai mult de zece metri distanță. Quinn exersase trasul cu pistolul. Trăsese într-un trunchi de copac și văzuse cum gloanțele mestecaseră lemnul.

Dacă apăsa pe trăgaci, gloanțele aveau să muște din carnea lui Drake în mod asemănător. Apăsă ușor pe trăgaci. Drake trecu chiar pe dedesubt.

— A dispărut, șopti Quinn. Nu am putut…

Din grădiniță se auzeau țipetele copiilor speriați.

•

Mary Terrafino avusese o zi groaznică. În acea dimineață o apucase un chef nebun de a mânca, un „devoraton”, cum îi spunea ea. Găsise o cutie de chipsuri de porumb. Se așezase și terminase patru pungi. Apoi vomitase totul. Dar asta păru să nu fie de ajuns ca să o curețe, așa că luase un laxativ puternic. Acesta o făcuse să alerge la baie toată ziua. Apoi îi fusese rău de la stomac, era epuizată, supărată pe ea și rușinată.

Mary își lua de obicei pastilele dimineața, Prozac-ul și vitaminele. Dar fusese atât de frântă după toate prin câte trecuse, încât luase din greșeală și un Diazepam pe care îl găsise în dulăpiorul din baie cu medicamentele mamei ei. Diazepam-ul împrăștiase o senzație plăcută în mintea ei, ca melasa turnată într-un mecanism. Din cauza efectului medicamentului totul se desfășura încet, frustrant, în ceață. Pentru a neutraliza efectul Diazepam-ului își turnase cafea într-o cană cu capac, amestecase zahăr și o luase cu ea în sala de clasă. Tocmai atunci trecuse Quinn cu pistolul automat. Îi ferise pe copii ca să nu îl vadă, dar era ceva destul de tulburător să vadă ea o armă în lumea reală, nu la TV sau într-un joc video, ci chiar în fața ei.

Acum stătea picior peste picior, iar în jurul ei doisprezece copii îi acordau diferite grade de atenție în timp ce citea *Mama pisică are trei pui* și *Furtuna bizonilor*. Citise toate cărțile de atâtea ori încât putea să le spună pe de rost. Ceilalți copii erau în diferite colțuri jucându-se cu diverse costume, pictând sau construind cu cuburi colorate.

Fratele ei, John, verifica scutecele „micuților”, așa cum le spuneau copiilor care aveau încă scutece. Unul dintre ajutoarele lui Mary, o fată pe nume Manuela, legăna un băiețel pe genunchi, în timp ce încerca să își scoată o pată de marker de pe bluză. Murmura printre buze în timp ce muncea.

Isabella, care devenise umbra lui Mary de când fusese adusă la grădiniță, stătea picior peste picior și se uita peste umăr. Mary urmărea vorbele cu degetul, cuvânt cu cuvânt, gândindu-

se că poate o învăța pe Isabella să citească și simțindu-se destul de bine în legătură cu asta.

Auzi ușa din spate deschizându-se. Probabil că era Quinn care se plimba pe acolo. Un țipăt. Mary se întoarse ca să vadă. Țipete și un torent de forme galbene pătrunseră în cameră. Țipete în timp ce coioții îi împinseră pe copii la o parte, îi dărâmară și întoarseră șevalete și scaune. Țipete din micile gâturi, țipete și fețe mici pline de teroare, cu ochii rugători.

Isabella o luă la fugă, panicată. Un coiot fu deasupra ei într-o secundă, o aruncă la pământ și se urcă pe ea, cu dinții dezveliți, mârâind. Botul lui plin de bale era la câțiva centimetri de gâtul ei.

Mary nu țipă, nu plânse, ci urlă. Sări în picioare zbierând un cuvânt pe care nu ar fi dorit niciodată să îl audă copiii. Lovi umărul coiotului cu pumnul.

— Dă-te jos! țipă ea. Dă-te jos de pe ea, animal împuțit!

John încercă să alerge în ajutorul ei și slobozi un țipăt înăbușit. Un coiot îi apucase gluga în dinți și o scutura ca un câine care se bucură de o jucărie, sugrumându-l la fiecare smucitură.

Manuela stătea înghețată într-un colț, cu mâinile la gură, împietrită de frică. Coioții, stimulați, sălbatici și agitați, urlară, săriră și-i loviră pe toți cei din jurul lor. Un băiețel pe care îl chema Jackson strigă la unul dintre coioți:

— Caine rău! Caine rău!

Animalul se aruncă asupra lui și lăsă o rană însângerată pe glezna lui Jackson. Acesta urlă de durere și frică.

— Mary, țipă el, Mary!

Apoi un coiot mai bătrân și râios mârâi și toate animalele se calmară puțin. Dar copiii plângeau toți și se văitau, iar John tremura, Manuela ținea doi copii aproape de ea și încerca să pară curajoasă. Apoi Drake intră în cameră.

— Tu, strigă Mary furioasă. Cum îndrăznești să sperii copiii astfel?

Drake plesni din mâna în formă de șarpe. Vârful ei lăsă o dâră roșie pe obrazul lui Mary.

— Taci din gură, Mary!

Plesnitura îi reduse la tăcere pe unii dintre copii. Ei se uitară îngroziți și uimiți cum fata pe care ajunseseră să o vadă ca pe un gardian își atinse rana de pe față.

— Lui Caine nu o să îi placă asta, îl avertiză Mary. Întotdeauna a spus că o să îi țină pe copii în siguranță.

— O să fiți în siguranță, zise Drake. Atâta timp cât tăceți și faceți ce spun eu.

— Ia animalele astea de aici, spuse Mary. Este aproape ora de culcare.

„Ora de culcare.” Ca și cum aceste cuvinte ar fi însemnat ceva pentru câini sau pentru monstrul din fața ei.

De data aceasta biciul pocni și se înfășură strâns în jurul gâtului lui Mary. Ea simți sângele pompându-i în cap și încercă, dar eșuă să tragă aer în piept. Își îngropă degetele în pielea solzoasă a biciului, dar nu îl putu clinti.

— Care parte din „vă țineți gurile” nu ai înțeles-o?

Drake o trase mai aproape.

— Te-ai cam înroșit la față, Mary.

Ea se luptă, dar nu avea niciun rost. Biciul viu era la fel de puternic precum un piton.

— Acum, tu trebuie să înțelegi ceva, Mary: pentru acești câini copiii ăștia sunt doar o grămadă de hamburgeri. O să îi mănânce așa cum mănâncă ei iepurii.

Își descolăci tentaculul de pe gâtul ei. Mary se prăbuși trăgând aer pe căile respiratorii care păreau îngustate ca un pai.

— Ce vrei? întrebă ea răgușită. Drake, trebuie să scoți coioții ăștia de aici. Poți să mă iei pe mine ostatică. Dar copiii nu știu ce se întâmplă și sunt speriați.

Drake râse cu cruzime.

— Hei, Căpetenie! Băieți, nu aveți de gând să mâncați copiii, nu-i așa?

Spre uimirea lui Mary coiotul mare și râios vorbi:

— Căpetenia de acord. Nu omor. Nu mâncare.

— Până… îl îndemnă Drake.

— Până zice Mână-Bici.

Drake radia de bucurie.

— Mână-Bici. Ăsta e numele de alint pe care mi l-au dat.

Isabella, care se făcuse mică într-un colț, veni spre ei cu mâna întinsă, ca și cum ar fi vrut să îl mângâie pe coiotul vorbitor.

— El poate să vorbească, zise Isabella.

— Dă-te înapoi, șuieră Mary.

Dar Isabella o ignoră. Își puse mâna pe gâtul Căpeteniei. Coiotul se zburli și scoase un zgomot huruitor. Dar nu se repezi la ea. Isabella îi mângâie gulerul aspru.

— Cățel bun, zise ea.

— Doar să nu te apropii prea mult, spuse Drake, cu răceală. Cățelului bun s-ar putea să i se facă fomică.

•

— A mușcat momeala, raportă Panda. Mai are o fată cu el. Ea are un fel de putere nebună, ca… ca nu știu cum să-i spun. Face lucrurile să zboare.

Diana Ladris zise:

— Trebuie să fie Dekka. Am prezis că ea va reprezenta o problemă. Ea și Brianna. Poate Taylor, dacă și-a îmbunătățit capacitățile.

Erau într-o casă care nu aparținea cuiva pe care îl știau. Doar o casă de pe o stradă lăturalnică, aproape de școală. Storurile erau coborâte, iar luminile le lăsaseră așa cum le găsiseră. Nimeni nu venea sau pleca pe ușa din față.

— Chiar acum fratele meu se grăbește către grădiniță, zise Caine abia putându-și ține entuziasmul în frâu. A căzut în capcană. Pur și simplu a căzut în capcană. Vezi, chestia e că am știut că va încerca să facă pe eroul și să vină după mine.

— Da, ești genial, spuse Diana sec. Ești stăpân peste toate.

— Nici măcar nu poți să mă enervezi. Atât de fericit sunt, rânji Caine.

— Unde e Jack? întrebă Diana. Când Caine se încruntă, ea zise: Vezi? Tot știu cum să te enervez.

Diana știa că Jack condusese de la șosea în deșert. Panda și Drake îi raportaseră asta. Dar nu știa ce se întâmplase după aceea. În cazul în care Caine punea mâinile pe Jack, Diana nu se îndoia că vrăjitorul tehnologiei o va da de gol. Ce ar face Caine atunci?

Între timp, Diana trebuia să joace deștept, pretinzând că este preocupată de evadarea lui Jack sau de dezertare, sau oricum ar trebui să-i zică. Îi va ține departe pe Caine și pe Drake de la a mirosi înscenarea ei. Singura condiție era să nu îl captureze pe Jack. Se luptă cu un fior de teamă și îl ascunse în spatele gestului de a-și turna apă într-un pahar la chiuveta din bucătărie.

În casa care le servea drept refugiu, pe lângă Diana și Caine, erau Howard, Chunk, Mallet și Panda. Panda era zdruncinat rău de înfruntarea cu Sam și Dekka. Din când în când bombănea ceva de genul: „O gaură făcută chiar prin zid, putea să fie capul meu acolo”.

Chunk încercase să îi binedispună cu aceleași povești de la Hollywood pe care le auziseră de un milion de ori înainte. Caine îl amenințase că îl dă pe mâna lui Drake dacă nu tace.

Howard nu era mai puțin iritat. Stătea și fierbea și se văicărea din când în când despre cum se va duce după Orc.

— Orc e un soldat, omule, dacă a reușit să se întoarcă, trebuie să fie în casa în care am stat împreună. Nu e chiar așa departe. Aș putea să mă furișez până acolo. Ar fi bine să îl avem în preajmă.

— Orc e mort în deșert, zise Panda cu asprime. Știi că l-au prins coioții ăia.

— Taci, Panda! țipă Howard.

Cealaltă persoană din casă era Lana. De când Lana își demonstrase puterile vindecătoare, Caine insistase ca ea să fie în apropiere. Pentru Diana ea rămânea un mister deranjant. Ochii ei păreau să se uite la ceva aflat la mare distanță. Respingea orice încercare de conversație. Nu cu furie, nu ca și când ar fi fost deranjată de vreunul dintre ei, mai degrabă ca și cum era în alt loc, îngrijorându-se, reflectând, percepând ceva complet diferit. Peste Lana plutea o umbră. Avea un gol în ochi.

Caine se plimba înainte și înapoi, de la zona deschisă a bucătăriei la sufragerie, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Începu să își muște degetul mare din nou, în modul acela stupid în care obișnuia să o facă. Se opri, lăsă mâinile în jos dezamăgit și o întrebă pe Diana:

— Unde e? Unde e Gândac?

Gândac era unul dintre ciudații care i se alăturaseră lui Caine chiar de la început. Cu mult înainte de FAYZ, când Caine descoperise pentru prima oară puterile, învăța să le controleze și să îi găsească pe cei ca el. În acele zile, cel mai important lucru era obținerea controlului asupra mediului școlii. Coates nu fusese niciodată un loc drăguț. Jumătate din copii erau într-un fel sau altul bătăuși. Caine fusese hotărât să fie șeful bătăușilor, mardeiașul care nu putea fi atins de nimeni.

Gândac fusese dintotdeauna puțin ciudat în ochii Dianei. El nu se ridica la nivelul unui bătăuș adevărat, era mai mult o ființă asemănătoare lui Howard, un lingău, un slugarnic. Avea doar zece ani. Era maestru la a-și băga nasul peste tot și la a fi scârbos. Apoi, într-o zi, puterea lui se manifestă, când Frederico îl amenințase că îi dă una. Gândac, de frică, dispăruse.

Numai că nu dispărea de fapt, era mai mult un fel de camuflaj, ca un cameleon. Îl mai puteai vedea dacă știai unde era. Dar pielea lui și chiar și hainele luau culoarea protectoare a orice era în spatele lui, ca și cum o oglindă reflecta fundalul. Efectul putea fi destul de straniu. Gândac stând în fața unui cactus părea a fi verde și cu țepi ieșind prin el.

— Știi cum e Gândac, îi spuse Diana. O să apară el ca să își ia porția de mângâieri. Numai dacă Sam sau unul dintre oamenii lui nu l-au văzut cumva.

În acel moment, ușa din față se deschise și apoi se închise. Se mișcă ceva ce era greu de distins, greu de înțeles, ca un val pe tapet.

— Uite-l pe Gândac, anunță Diana.

Caine sări la el.

— Ce ai văzut?

Gândac dezactivă camuflajul și apăru clar. Era un puști mic, șaten, cu dinții din față ieșiți în afară și cu nasul pistruiat.

— Am văzut multe. Sam e în oraș, chiar vizavi de grădiniță. Nu pare că are de gând să facă ceva.

— Ce vrei să spui că nu va face nimic?

— Vreau să spun că stă acolo și mănâncă de la McDonald’s.

Caine se holbă la el.

— Ce?

— Mănâncă. Cartofi prăjiți. Cred că-i e foame.

— Știe că Drake și Căpetenia îi au pe ăia mici?

Gândac ridică din umeri.

— Așa cred.

— Și stă acolo?

— Ce te așteptai să facă? îl întrebă Diana. Știe că-i avem pe copii. Așteaptă să audă ce vrem.

Caine își mușcă degetul mare cu sălbăticie.

— Pune ceva la cale. Probabil că știe că avem o metodă de a-l urmări. Așa că se asigură că îl vedem. Între timp, pune ceva la cale.

— Ce putem să facem? Drake și coioții sunt acolo cu copiii. Nu are încotro. E nevoit să facă ce îi spui tu să facă.

Caine nu fu convins.

— Pune ceva la cale.

Lana se uită la Caine ca și cum îl auzea pentru prima oară.

— Ce e? o întrebă Diana.

— Nimic, spuse Lana mângâindu-și câinele omniprezent. Chiar nimic.

— Trebuie să mă duc să fac asta acum, zise Caine.

— Planul era să așteptăm până ne apropiem de ora aniversării. Așa pierde oricum o fi.

— Crezi că mă poate învinge, nu-i așa?

— Cred că a avut la dispoziție câteva zile ca să se pregătească, zise Diana. Și are mai mulți oameni. Și unii dintre oamenii lui, în special ciudații de la Coates, chiar vor să te vadă mort.

Ea se apropie de el, chiar în fața lui.

— La fiecare pas, Caine, mă asculți și apoi faci exact ce ți-am spus să nu faci. Ți-am spus să îi lași pe ciudații care nu vor să ni se alăture să plece. Dar nu, a trebuit să asculți sfatul paranoic al lui Drake. Ți-am spus să te duci în Perdido Beach și să faci o înțelegere rapidă pentru mâncare. A trebuit să încerci să preiei controlul. Acum o să faci ce vrei și probabil că o să sfârșești eșuând.

— Credința ta în mine e înduioșătoare, zise Caine.

— Ești deștept. Ești fermecător. Ai toată această putere. Dar orgoliul tău nu poate fi controlat.

Putea să o atace, dar în loc de asta își întinse mâinile într-un gest de neputință.

— Ce era să fac? Să mă mulțumesc cu Coates? Atât? Cum de nu vezi ce șansă e asta? Suntem într-o lume complet nouă. Sunt cea mai puternică persoană din această lume nouă. Niciun adult. Niciun părinte, sau profesor, sau polițai. E perfect. Perfect pentru mine. Tot ce trebuie să fac este să am grijă de Sam și de încă vreo câțiva și o să dețin controlul deplin, zise el ridicând pumnul triumfător drept încheiere.

— Nu o să deții niciodată controlul complet, Caine. Lumea asta se schimbă mereu. Animalele. Oamenii. Cine știe ce-o fi mai departe? Nu noi am făcut lumea asta, suntem doar proștii amărâți care trăiesc în ea.

— Greșești. Nu sunt un prost. Asta va fi lumea mea, zise el și se lovi peste piept. Eu. Eu să conduc FAYZ-ul, nu o să mă conducă FAYZ-ul pe mine.

— Nu e prea târziu să renunți.

El rânji, un ecou întunecat al zâmbetului atrăgător de demult.

— Greșești. Este timpul să câștig. Este timpul să îl trimit pe Gândac la Sam cu condițiile mele.

— Mă duc eu, se oferi Diana voluntar.

Era o prostie. Știa ce va zice el. Și îi vedea o licărire de suspiciune în ochi.

— Gândac! Știi ce ai de zis. Du-te!

Îl împinse pe Gândac, iar cameleonul luă culoarea fundalului. Ușa se deschise și apoi se închise. Caine luă mâna Dianei. Ea vru să se ferească de atingerea lui, dar nu o făcu.

— Toată lumea să iasă de aici! zise Caine.

Howard se ridică cu greutate în picioare. Lana la fel. Când rămaseră doar ei, Caine și Diana, el o trase mai aproape într-o îmbrățișare stângace.

— Ce faci? îl întrebă ea, țeapănă.

— Probabil că o să mor la noapte.

— E cam melodramatic, nu crezi? Într-un minut ești invincibil, iar în următorul…

El o întrerupse cu un sărut grăbit. Ea îl lăsă câteva secunde. Apoi îl împinse, deși nu cu destulă forță pentru a se elibera din îmbrățișarea lui.

— Pentru ce a fost asta? întrebă ea.

— Cel puțin atât îmi datorezi, nu-i așa? zise Caine.

Suna copilăresc.

— Eu îți datorez?

— Îmi ești datoare. În plus, m-am gândit că tu… știi tu.

Mândria lui devenise prea capricioasă, iar capriciul se dizolvase acum în rușine și confuzie.

— Nu ești prea bun la asta, nu-i așa? îl luă Diana peste picior.

— Ce ar trebui să spun? Ești tare, e bine?

Diana își lăsă capul pe spate și râse.

— Sunt tare? Asta ai vrut să îmi spui? Într-un minut ești stăpân peste FAYZ și în minutul următor ești ca un puștan penibil, care are parte de primul sărut.

Expresia lui se întunecă, iar ea își dădu imediat seama că întrecuse măsura. Mâna lui, cu degetele răsfirate, era în dreptul feței ei. Ea se încordă, așteptând lovitura de energie.

Pentru mult timp rămaseră în acest fel, înghețați. Diana abia respira.

— Îți e frică de mine până la urmă, Diana, șopti Caine. Cu toată atitudinea ta și toate, dedesubt, ți-e frică. Văd asta în ochii tăi.

Ea nu spuse nimic. El era în continuare periculos. La această distanță avea puterea de a o omorî doar cu gândul.

— Ei bine, nu vreau să par un puștan penibil care are parte de primul sărut, zise Caine. Așa că ce-ar fi să îmi dai mai bine ceea ce vreau? Ce-ar fi ca de acum încolo tu să faci doar ce îți spun eu?

— Mă amenințí?

Caine aprobă din cap.

— Cum ai spus, Diana, nu noi am făcut FAYZ-ul, noi doar trăim aici. Aici, în FAYZ, tot ce contează este puterea. Eu o am. Tu nu.

— Cred că o să vedem dacă ești atât de puternic pe cum te crezi, Caine, zise Diana precaută, dar cutezătoare. Cred că o să vedem.

• PATRUZECI ȘI TREI

02 ore, 22 minute

Grădinița nu avea ferestre cu fața către piață. Sam se strecură pe alee ca să tragă cu ochiul pe una dintre ferestrele înalte. Văzu coioții. Se dădu înapoi după ce îl zări pe Drake.

Coioții îi sesizară imediat prezența. Era imposibil să se strecoare fără să îl simtă. Drake, uitându-se fix în ochii lui, își descolăci mâna în formă de bici și trase ușor jaluzelele. Copiii se țineau toți în brațe, stând aproape unul peste altul, tăcuți, speriați și pe jumătate urmărind *Mica sirenă* la televizor.

Sam se întoarse în piață. Nici Drake, nici coioții nu îl puteau vedea acolo. Dar simțea ochii lor uitându-se la el. Treptat, deveni conștient de puștiul de lângă.

— Cine ești? Și cum ai ajuns aici?

— Mi se spune Gândac. Mă pricep să mă strecor pe lângă oameni.

— Da, observ.

— Am un mesaj pentru tine.

— Da? Ce vrea fratele meu?

— Caine spune că în final va rămâne ori el, ori tu.

— Am bănuit asta.

— Zice că, dacă nu faci ceea ce spune, o să îi asmuță pe Drake și pe coioți asupra copiilor.

Sam își stăpâni imboldul de a-l pocni pe micul monstru pentru modul îngâmfat cu care transmitea amenințarea violentă.

— OK.

— OK. Deci toată lumea trebuie să iasă. Toți oamenii tăi. Afară, în piață, unde îi putem vedea. Dacă cineva rămâne ascuns, știi ce o să se întâmple.

— Altceva?

— Toți oamenii tăi să își pună pistoalele sau ce au pe treptele primăriei. Și toți ciudații tăi să stea în biserică.

— El îmi cere să mă predau, înainte să apucăm să ne luptăm măcar? zise Sam.

Gândac ridică din umeri.

— A zis că, dacă te opui, Drake va începe să asmuță coioții pe câte un copil, pe rând. Trebuie să faci toate astea și apoi tu și Caine veți sta față în față. Dacă tu câștigi, nicio problemă, Drake le dă drumul copților. Toți cei de partea ta vor fi liberi să se întoarcă la Coates.

— De ce faci asta, Gândac? Ești de acord cu toate astea? Să fie amenințați niște copii mici?

Gândac ridică din umeri.

— Omule, eu nu am de gând să mă pun cu Caine sau cu Drake.

Sam aprobă din cap. Mintea lui era deja în altă parte, încercând să găsească un mod, încercând să găsească o cale.

— Spune-i lui Caine că o să îi onorez cererea.

Gândac rânji.

— A prezis că vei răspunde așa. Vezi? E deștept. A zis că trebuie să îi trimiți mesajul înapoi prin mine. Da sau nu, fără alte adăugiri sau ceva.

Sam aruncă o privire către clopotniță. Își dorea ca Astrid să fie aici. Ea ar putea să dea răspunsul. Condițiile erau imposibile. Era absolut sigur, fără nicio urmă rezonabilă de îndoială, că și dacă ar fi câștigat, chiar dacă în vreun fel Caine s-ar fi recunoscut înfrânt, Drake nu se va da deoparte.

Într-un fel sau altul, trebuia să îi învingă atât pe Drake, dar și pe Caine. Erau o mie de gânduri în capul lui, o mie de temeri, urlând la el, înghesuindu-se una în alta, cerând atenție în timp ce Gândac se uita la el, nerăbdător să plece. Nu era vreme să pună lucrurile în ordine. Nu era timp de planuri. Exact așa cum intenționase Caine.

Umerii lui Sam se lăsară.

— Spune-i lui Caine că accept.

— OK, zise Gândac, deloc mai preocupat decât ar fi fost de un anunț că va servi pui la cină.

Cameleonul se contopi cu fundalul și dispăru. Sam se uită la el plecând grăbit, o îmbinare de lumină și imagine. Imediat deveni imposibil de distins. Sam apăsă pe butonul de la walkie-talkie:

— Astrid. Acum.

Edilio urmărise totul de la postul său din magazinul de bricolaj. Ieși repede afară. Sam își potoli respirația și își păstră o expresie impasibilă. Erau prea mulți ochi ațintiți asupra lui. Prea mulți oameni care aveau nevoie să creadă în el.

În autobuzul de școală, cu atât de mult timp în urmă, nimeni nu își dăduse seama că era o problemă înainte ca Sam să se ocupe de ea. Acum era și mai greu să fie curajos când toată lumea părea să îi urmărească fiecare mișcare. Odată ce Astrid și Edilio ajunseră lângă el, Sam le povesti rapid condițiile lui Caine.

— Avem foarte puțin timp la dispoziție. Caine îl va trimite pe cameleonul ăla înapoi ca să ne spioneze, imediat ce îi va raporta lui Caine. Caine se va mișca rapid, nu va vrea să ne dea timp să ne pregătim.

— Ai un plan? întrebă Astrid.

— Într-un fel. O bucată de plan, cel puțin. Avem nevoie să tragem puțin de timp. Gândac îl vede pe Caine, Gândac se întoarce, asta înseamnă probabil cel puțin cinci minute până unde e Caine, probabil puțin mai mult. Apoi Gândac va trebui să vadă dacă facem ce ni s-a spus. Va vedea oamenii ieșind afară și îi va vedea pe prietenii de la Coates intrând în biserică. Apoi

va raporta asta înapoi. Caine va zice: „Asigură-te că au intrat toți”.

— Mai mult timp, aprobă Astrid înțelegând. Nu ne grăbim. De fapt, poate că va trebui să îi forțăm pe unii dintre copii, poate că o să se certe. Ai dreptate, Caine nu va veni până nu va fi sigur.

— Dacă suntem norocoși, avem o jumătate de oră, zise Edilio și se uită la ceas, nefiind ușor să citești în noaptea care se lăsa repede.

— Mda. OK. Tot ce am făcut până acum a fost s-o dau în bară. Așa că, dacă asta e o idee tâmpită, să îmi spună cineva.

— Ești omul nostru, Sam, zise Edilio.

Astrid îi strânse mâna.

— Atunci asta o să facem.

•

Mary citise. Cântase. Făcuse orice în afară de a dansa step. Dar nu reușea să le distragă atenția copiilor de la grozăviile care se petreceau în fața lor. Cu expresii tăcute și înspăimântate, ei urmăreau fiecare mișcare a lui Drake. Mâna în formă de bici era peste tot.

Unii dintre coioți adormiseră. Alții însă se uitau la copii cu o privire care nu putea fi descrisă altfel decât înfometată.

Mary își dorea să fi luat un alt Diazepam, sau poate trei, sau poate chiar zece. Mâinile îi tremurau. Măruntaiele i se întorceau pe dos. Avea nevoie să meargă la toaletă, dar trebuia să stea și cu copiii. Fratele ei, John, schimba un scutec și nu se comporta altfel decât de obicei, cu excepția faptului că gura lui luase forma unui U întors și tremurând.

Mary citi:

— „Nu o să mănânc ouă verzi cu șuncă. Nu îmi plac, Sam-I-am”[9].

În mintea ei, învârtindu-se ca într-un carusel nebun, pe care nu îl putea opri, erau întrebările: „Ce să fac? Ce să fac dacă?… Ce să fac eu când?… Ce să fac?”

Un băiat pe nume Jackson ridică o mână.

— Mama Mary? Câinii put.

Mary continuă să citească:

— „Nu o să le mănânc în ploaie. Nu o să le mănânc în tren…”

---

[9] Fragment din povestea americană pentru copii *Green Eggs and Ham* de Dr. Seuss, publicată prima dată în 1960. (n.tr.).

Era adevărat, coioții puțeau. Mirosul lor era sufocant, izul greu de mosc și animale moarte. Urinaseră fără nicio problemă pe picioarele pătuțurilor și ale meselor și aleseseră colțul în care se jucau copiii cu diverse costume pentru a defeca.

Dar coioții nu erau liniștiți, departe de asta. Erau agitați, nervoși, neobișnuiți să stea într-un spațiu închis, neobișnuiți să fie în preajma oamenilor. Căpetenia menținea ordinea cu mârâituri și mușcături, dar chiar și el era agitat și neliniștit.

Numai Drake părea împăcat. Se întinsese în balansoarul pe care Mary îl folosea pentru a legăna bebelușii ca să doarmă noaptea sau în care îi hrănea cu biberonul. Era încontinuu fascinat de mâna lui în formă de bici, o ținea în sus și o inspecta, o încolăcea și o descolăcea, desfătându-se cu ea.

Să salveze copiii? Să îl salveze pe John? Oare putea să salveze pe cineva? Oare putea să se salveze pe ea?

Ce să facă?

Ce să facă atunci când va începe lupta?

Dintr-odată, o fată era acolo. Taylor. Chiar acolo, în mijlocul camerei.

— Bună. Am adus mâncare, anunță ea.

Ținea o tavă de plastic de la McDonald's. Era plină ochi cu hamburgeri nefăcuți.

Fiecare coiot își întoarse capul. Drake fu prea încet ca să reacționeze, prins cu garda jos.

Taylor aruncă tava în peretele comun dintre grădiniță și magazinul de bricolaj. Carnea alunecă pe cuburile de joacă vopsite în culori vesele.

Mâna lui Drake pocni. Dar Taylor dispăruse.

Coioții ezitară numai un moment. Apoi se repeziră la carne. Într-o secundă, ei mârâiau și se repezeau unii la alții, împingându-se, înghiontindu-se, urcându-se unul peste altul într-o frenezie înfometată.

Drake sări în picioare și țipă:

— Căpetenie, potolește-i!

Dar Căpetenia se alăturase nebuniei, încercând cu violență să își stabilească supremația și să își ia partea din câștigul neașteptat.

Două lucruri se întâmplară apoi aproape instantaneu. Peretele se cutremură și se sparse, iar coioții cei mai apropiați de el plutiră dintr-odată în sus, cu labele zbătându-se în aer.

— Dekka, mârâi Drake.

Urmă o lumină orbitoare de culoare verde-pal și precum o flacără de la o lampă tip autogen care taie în hârtie, o gaură cu diametrul de aproape un metru apăru în peretele acoperit cu cenușă. Gaura era sus pe perete, cu mult deasupra capetelor copiilor, dar chiar în locul în care erau coioții aflați dintr-odată în imponderabilitate. Unul dintre coioți ajunse în calea unei raze. Aceasta îl tăie în două. Segmentele plutiră, împrăștiind lichidul roșu vâscos și lipsit de greutate.

Copiii țipară, iar John țipă și el, Drake se trase înapoi de lângă perete, departe de zona de imponderabilitate.

Capul lui Edilio apăru în dreptul găurii din perete.

— Mary! Jos!

— Toată lumea jos! țipă Mary, iar John se aruncă pe un copilaș care o luase la goană.

Edilio strigă:

— Sam, hai!

O nouă gaură arse peretele mai jos, la nivelul pieptului de data aceasta raza de lumină mătură camera, distrugând pereții acoperiți, arzând coioții, aceștia luând foc și plutind ca baloanele la parada de Ziua Recunoștinței.

— OK, Dekka, strigă Edilio.

Coioții se loviră cu putere de pământ, unii morți, alții vii, dar niciunul cu vreo dorință de a lupta. Ușa se deschise, împinsă de o mână nevăzută, iar animalele fugiră unul peste altul încercând să scape.

— Căpetenie! zbieră Drake. Lașule!

Raza de lumină distrugătoare se mișcă spre el. Se aruncă la podea înjurând și se rostogoli până la ușă.

Quinn simțea la fel când auzea peretele dintre grădiniță și magazinul de bricolaj bubuind și crăpându-se. Câteva secunde mai târziu, el văzu coioții curgând într-o harababură panicată pe alee și gonind de colo-colo.

Apoi apăru Drake.

Quinn se lăsă în jos în spatele parapetului, iar Brianna se grăbi îndrăzneață să se uite peste.

— Este Drake. Acum e șansa ta.

— Stai jos, proasto! șuieră Quinn.

Ea se dădu la el, furioasă:

— Dă-mi pistolul, pămpălăule!

— Nici măcar nu știi să tragi, se plânse Quinn. În plus, probabil că a dispărut deja. Alerga.

Brianna se uită din nou.

— Se ascunde. Este în spatele containerului de gunoi.

Quinn își adună curajul și se uită, doar o privire fugară, îndeajuns pentru a vedea. Brianna avea dreptate. Drake era în spatele containerului de gunoi, așteptând. Ușa din spatele magazinului de bricolaj se deschise, iar Sam ieși singur. Se uită în stânga și în dreapta, dar nu reuși să îl vadă pe Drake.

Brianna strigă:

— Sam! În spatele containerului!

Sam se întoarse, dar Drake fu mai rapid. Pocni din bici, aruncă arma din mâna lui Sam și fugi direct spre el.

Sam ateriză pe spate și se rostogoli repede, dar nu îndeajuns de rapid. Cu o viteză inumană, biciul străpunse aerul și îl tăie pe Sam pe spate. Acesta țipă.

Brianna începu să coboare pe scara de aluminiu, dar viteza ei o trădă și își pierdu echilibrul. Se prăbuși pe alee.

Mâna în formă de bici a lui Drake era în jurul gâtului lui Sam, strângând-l, sufocându-l. Omorându-l.

Quinn putea vedea fața lui Sam care se făcuse roșie. Sam își arunca mâinile peste umeri și trăgea orbește. Razele trecură pe lângă fața lui Drake, dar nu-l opriră. Îl izbi pe Sam cu putere de peretele de pe alee. Quinn auzi bubuitura craniului de cărămizi. Sam se prăbuși aproape inconștient.

— Uită de Caine! cârâi Drake. Te dobor chiar eu!

Își ridică mâna în formă de bici, gata să o coboare cu destulă forță pentru a-l despica pe Sam.

Quinn trase. Sunetul pistolului din mână îl surprinse. Totul se petrecu fără să se gândească. Nu ochise, nu apăsase pe trăgaci cu grijă așa cum învățase să facă, doar trase din instinct.

Gloanțele lăsară urme în cărămizi.

Drake se răsuci, iar Quinn se ridică tremurând în picioare, stând acum la vedere.

— Tu! zise Drake.

— Nu vreau să fiu nevoit să omor pe nimeni, spuse Quinn cu o voce nesigură, care aproape se auzi.

— O să mori pentru asta, Quinn.

Quinn înghiți cu greu și de data aceasta ochi cu atenție. Asta era prea mult pentru Drake. Cu un mârâit furios, alergă de pe alee.

Sam se ridică greoi. Pentru Quinn el părea un om bătrân care se ridică după ce a căzut pe gheață. Dar se uită în sus la Quinn și îl salută scurt.

— Îți sunt dator, Quinn.

— Îmi pare rău că nu l-am nimerit, răspunse Quinn.

Sam scutură din cap.

— Omule, să nu-ți pară niciodată rău că nu vrei să omori pe cineva.

Apoi o văzu pe Brianna, își îndepărtă epuizarea și zise:

— Briza? Hai cu mine. Quinn, oricine se apropie din nou de grădiniță nu trebuie să îl împuști, OK? Dar trage în aer ca să știm.

— Asta pot face, zise Quinn.

•

Sam alergă către piață, știind că Brianna îl va ajunge repede din urmă. Fu lângă el în câteva secunde.

— Ce e? întrebă ea.

— Toată lumea înscenează că ne supunem condițiilor lui Caine. Dacă suntem norocoși, Gândac va raporta că ne predăm, înainte ca Drake să ajungă înapoi și să-i spună lui Caine că am preluat controlul asupra grădiniței.

— Vrei să mă duc după Drake?

— Folosește-ți viteza. Găsește-l dacă poți, dar nu încerca să îi faci nimic, doar spune-mi mie.

Ea dispăru înainte ca el să apuce să adauge: „Ai grijă”.

Sam alerga într-un ritm care părea a fi foarte încet, comparativ cu modul în care se mișca Brianna. Copiii, cei normali, mai mult de o sută, toți care putuseră fi convocați la repezeală, erau adunați acum la un capăt al pieței. Sam spera că fratele lui, Caine, nu știa exact câți copii erau în Perdido Beach, sau câți erau în oraș, în comparație cu cei care se ascundeau în case. O parte dintre ei se ascundeau cu Edilio. Avea nevoie ca totul să pară convingător.

Astrid și micul Pete, Dekka și Taylor și restul ciudaților de la Coates intrau în biserică, protestând cu voce tare, jucând teatru.

Sam se apropie de fântână și sări pe margine.

— OK, Gândac, știu că ne privești. Du-te și spune-i lui Caine că am făcut ceea ce a cerut. Spune-i că aștept. Spune-i că, dacă nu este un laș, să vină aici și să mă înfrunte ca un bărbat.

Sări jos, ignorând privirile celor o sută și ceva de copii speriați și vulnerabili care se aflau în piață. Oare văzuse Gândac ce se întâmplase la grădiniță? Cu siguranță, auzise împușcăturile. Cu puțin noroc le-ar fi putut interpreta ca venind de la Drake, sau ca exerciții de tragere la țintă. Și, la fel de periculos, era oare Drake capabil să îl avertizeze pe Caine? Avea să afle în curând. Oricum, Sam se îndoia de faptul că fratele lui ar putea rezista tentației unei confruntări față în față. Ego-ul lui îi cerea asta.

Walkie-talkie-ul lui Sam pârâi. Avea volumul dat la minimum și trebuia să îl țină la ureche ca să o audă pe Astrid.

— Sam.

— Ești OK acolo în biserică, Astrid?

— Suntem amândoi OK. Suntem OK. Grădinița?

— E în siguranță.

— Oh, Doamne!

— Ascultă, pune-i pe toți să stea la podea. Pune-i să stea sub bănci, asta o să le ofere protecție.

— Mă simt nefolositoare aici.

— Ține-l pe micul Pete liniștit, el este asul din mânecă. Este ca o bucată de dinamită. Nu știm ce poate face.

— Cred că o fiolă de nitroglicerină e o analogie mai bună. Dinamita este, de fapt, destul de stabilă.

Sam zâmbi.

— Știi că mă aprind mereu când rostești cuvântul „analogie".

— De ce crezi că o fac?

Știind că ea era chiar acolo, la cincisprezece metri distanță de el, zâmbind tristă, speriată, dar încercând să fie curajoasă, îi trimise un val de dor și de îngrijorare care aproape îl făcu să plângă. Își dorea ca Quinn să fi fost în stare să îl elimine pe Drake. Dar bănuia că prietenul lui nu ar fi supraviețuit cu sufletul intact dacă ar fi făcut-o. Unii pot face astfel de lucruri. Alții nu. A doua categorie erau probabil cei norocoși.

— Haide, Caine, șopti Sam pentru el. Hai să facem asta.

Brianna apăru lângă el.

— Drake s-a dus în casă. Știi tu, locul în care stătea.

— Caine e acolo?

— Cred că da.

— Bună treabă, Breeze. Acum du-te în biserică. Du-te încet, astfel încât să te vadă Gândac dacă ne urmărește.

— Vreau să ajut.

— Asta și vreau să faci, Brianna.

Ea plecă târându-și picioarele, făcând acest lucru evident intenționat. Sam rămase singur. Copiii normali erau îngrămădiți la capătul cel mai îndepărtat al pieței, așa cum ordonase Caine. Ciudații – Sam ura să folosească acest cuvânt, dar îi era greu să nu o facă – erau în biserică.

Și acum totul se rezuma la el și la Caine.

Oare va veni Caine?

Oare va veni singur?

Sam aruncă o privire la ceas. În mai puțin de o oră, nu avea să mai conteze.

Undeva, destul de aproape, auzi un coiot urlând.

• PATRUZECI ȘI PATRU

01 oră, 06 minute

— O să o facă! strigă Gândac dând buzna pe ușă.

— În regulă, spuse Caine. Să înceapă spectacolul. Pregătiți-vă! În mașini!

Urmă o îngrămădeală la ușă. Chaz, Chunk, Mallet și mult prea stingheritul Frederico, care reușise până la urmă să se elibereze din legătura de bandă adezivă, cu toții se năpustiră către mașina break din garaj.

Diana, răspândind furie reprimată prin fiecare por, îi urmă. Panda o apucă pe Lana de mână și o împinse către ușă. Abia atunci Caine realiză că lipsea cineva.

— Unde e Howard?

— Nu... nu știu, recunoscu Panda. Nu l-am văzut plecând.

— Vierme nefolositor. Fără Orc este pierdut, spuse Caine. Lăsați-l.

A doua mașină din garaj era una de lux, un Audi cu trapă în plafon. Panda sări în spatele volanului, iar Diana ținea mitraliera. Caine se așeză pe bancheta din spate.

Panda apăsă pe telecomanda de la ușa garajului. Ambele uși se ridicară. Mașinile ieșiră încet. Modelul break de Subaru se lovi de portiera mașinii Audi. Chaz era la volan. Coborî geamul.

— Îmi pare rău.

— Minunat start, zise Diana.

— Hai! ordonă Caine scurt.

Panda acceleră pe stradă, menținând prudent viteza la patruzeci de kilometri la oră. Mașina break rămase o stradă în urmă.

— Bada bum bada bum bada bum bum bum, începu Diana să fredoneze Uvertura din *Wilhelm Tell*[10].

— Încetează! o repezi Caine.

Parcurseseră două străzi când Panda apăsă cu putere pe frâne. Peste zece coioți traversară în fugă strada.

Caine se ridică prin trapă și țipă:

— Ce faceți? Unde vă duceți?

Căpetenia se opri și se uită la el cu ochii lui galbeni.

— Mână-Bici a dispărut, mârâi el.

— Ce? Ce s-a întâmplat la grădiniță?

— Mână-Bici a plecat. Căpetenia pleacă, zise coiotul.

— Nici vorbă, zise Caine.

Apoi se adresă Dianei:

— Au pus mâna pe grădiniță. Ce să fac?

— Tu să-mi spui mie, Liderule Neînfricat!

Caine dădu cu pumnul în acoperișul mașinii.

— OK. Căpetenie, în cazul în care nu ești un laș, vino cu mine.

— Căpetenia urmează Întunericul. Toți ceilalți urmează Căpetenia. Haita flămândă. Haita trebuie să mănânce.

— Am mâncare pentru voi, zise Caine. E o piață plină cu copii.

Căpetenia ezită.

— E simplu, zise Caine. Poți veni cu mine și să iei câți copii vrei. Iei câte unul pentru fiecare coiot. Adu-i pe toți. E un bufet.

Căpetenia lătră scurt o comandă către haită. Coioții se învârtiră înapoi spre el.

— Urmează-ne, țipă Caine surescitat, cu ochii sălbatici și încântați. Mergem direct în piață. Voi mergeți direct la copiii de acolo. Va funcționa perfect.

— Pumn de Foc e acolo?

---

[10] Ultima operă a lui Gioachino Rossini, adaptată după piesa cu același nume, de Friedrich Schiller. (n.red.).

Caine se încruntă.

— Cine? O, Sam. Pumn de Foc, ei? Da, o să fie acolo, dar o să mă ocup eu de el.

Căpetenia păru nehotărâtă.

— Dacă marea Căpetenie este speriată, poate că altcineva ar trebui să fie conducătorul haitei, zise Caine.

•

— O, omule, zise Howard. O, Doamne, o, Doamne! Ce s-a întâmplat cu tine, Orc?

Se strecurase din ascunzătoarea lui Caine și se îndreptase spre casa pe care o împărțise cu Orc. Își găsise protectorul acolo, stând pe o canapea care se rupsese sub greutatea lui Orc și se prăbușise de la mijloc. Sticle goale de bere erau împrăștiate peste tot.

Orc ținea un joystick în mână.

— Degetele mele sunt prea mari ca să fac asta să meargă.

— Orc, omule, cum naiba... adică, omule, ce ți s-a întâmplat?

Fața lui Orc era încă pe jumătate a lui. Ochiul stâng, urechea stângă și părul de deasupra ei și toată gura încă mai puteau fi recunoscute ca aparținând lui Orc. Dar restul arăta ca o statuie din pietriș, prăbușită. Era cu cel puțin un cap mai înalt decât fusese. Picioarele lui erau la fel de mari ca trunchiurile de copaci, mâinile la fel de groase ca niște hidranți exteriori pentru stingerea incendiilor. Explodase prin haine, care atârnau acum din el și îi ofereau o mică doză de modestie. Când se ridică în capul oaselor, scoase un zgomot asemănător celui de pietre ude.

— Cum s-a întâmplat asta, omule?

— Este judecata ce mi s-a făcut, zise Orc plat.

— Ce înseamnă asta, omule?

— Pentru că am omorât-o pe Bette. E Dumnezeu, Howard. Și El m-a judecat.

Howard se luptă cu impulsul de a se întoarce și fugi țipând. Încercă să îl privească pe Orc în ochiul uman, dar sfârși prin a se uita la celălalt ochi, o scoică galbenă sub o sprânceană de piatră.

— Poți să te miști? Poți să te ridici?

Orc mormăi mulțumit și se ridică mult mai ușor decât se aștepta Howard.

— Mda. Trebuie să pot să mă ridic ca să mă ușurez, zise Orc.

— Ce se întâmplă când se răspândește și la gură?

— Cred că nu se mai răspândește. S-a oprit acum câteva ore, poate.

— Doare?

— Nea. Dar gâdilă când se răspândește.

Ca să ilustreze, își folosi un deget de piatră de mărimea unui cârnat ca să se scarpine pe linia dintre nasul de pietriș și obrazul uman.

— Așa greu cum ești, omule, trebuie să fii destul de puternic doar ca să stai în picioare.

— Mda.

Orc își înghesui mâna în răcitorul de la picioarele lui și scoase o cutie cu bere. Își dădu capul pe spate și deschise gura. Strânse partea de sus a cutiei și urmă o erupție de lichid și spumă. Orc înghiți tot ce îi ateriză în gură. Restul se scurse pe față și pe pieptul stâncos.

— E singurul mod în care le pot deschide acum. Degetele mele sunt prea mari ca să mai smulg inelul.

— Și ce o să faci, omule? O să stai aici și o să bei bere?

— Păi, ce altceva să fac? zise Orc ridicând din umeri, iar ochiul uman ori plângea, ori lăcrima. Chestia e că aproape am rămas fără bere.

— Omule, trebuie să intri înapoi în joc. Urmează o luptă. Trebuie să faci parte din ea, să spui ce ai de spus, știi?

— Nu vreau decât să fac rost de mai multă bere.

— OK, atunci. Asta o să facem, Orc. O să facem rost de mai multă bere.

•

Stelele umpleau cerul. Luna licărea în spatele clopotniței.

Un coiot urlă, un urlet sălbatic, un strigăt fantomatic de disperare.

Sam văzu în mintea lui mutanții din biserică. Îl văzu pe Edilio ascuns împreună cu o mână de copii de încredere în ruinele clădirii cu apartamente. Îl văzu pe Quinn pe acoperiș, cu pistolul automat pe care ar putea să îl folosească sau nu. Îi văzu pe copii frământându-se pierduți și speriați la capătul de sud al pieței. Și pe Mary, și pe copiii mici de la grădiniță. Și pe Dahra din pivnița bisericii, așteptând eventualele victime.

Drake se retrăsese. Deocamdată.

Ce va face Orc?

Unde era Caine?

Și ce se va întâmpla într-o oră, până când ceasul va bate exact cincisprezece ani de când se născuse Sam, legat, deși nu știuse, de un frate pe nume Caine?

Oare putea să îl învingă pe Caine?

Trebuia să îl învingă pe Caine.

Și trebuia să facă cumva să îl distrugă și pe Drake. Dacă – atunci când – Sam va ieși din scenă, va face marele salt, se va evapora, nu voia să o lase pe Astrid la mila lui Drake.

Știa că ar trebui să îi fie frică de sfârșit. Frică de procesul misterios care, se pare, îl va sustrage pe Sam Temple din FAYZ. Dar nu era la fel de îngrijorat pentru el așa cum era pentru Astrid.

În urmă cu mai puțin de două săptămâni ea fusese un element abstract, un ideal, o fată la care se uita pe furiș, dar fără a-și dezvălui interesul pentru ea. Iar acum aproape că se gândea numai la ea, în timp ce ceasul lui ticăia către o dispariție bruscă și foarte posibilă.

Cum avea să joace Caine? La asta se gândea restul creierului lui mereu și mereu. Oare Caine avea să intre în oraș ca un pistolar dintr-un film vechi cu cowboy? Vor sta la treizeci de pași și vor trage unul în altul? Care va fi mai puternic? Geamănul care avea puterea luminii sau geamănul cu puterea de a mișca materia?

Era întuneric. Sam ura întunericul. Știuse dintotdeauna că, atunci când va veni sfârșitul lui, acesta se va petrece în întuneric. Întuneric și singurătate.

Unde era Caine? Oare Gândac se uita la ei chiar acum? Oare Edilio va fi în stare să facă ceea ce Quinn nu putuse? Ce surpriză ascundea oare Caine în mânecă?

Taylor apăru la câțiva metri distanță. Arăta de parcă ar fi văzut un demon. Fața ei era albă, ochii măriți, scânteind în lumina stâlpilor de pe stradă.

— Vin, zise ea.

Sam aprobă din cap și își adună forțele, încetinind în mod conștient sprintul inimii.

— Bine, spuse el.

— Nu, nu el, zise Taylor. Coioții.

— Ce? Unde?

Taylor arătă peste umărul lui. Sam se întoarse.

Ei veneau în goană, din două direcții, îndreptându-se rapid către grupul de copii neprotejați. Era ca într-un film prezentat la o oră de științele naturii. Ca și cum s-ar fi uitat la un leu care atacă o turmă de antilope. Numai că turma era formată din oameni. Turma aceasta nu avea rezervoare de viteză uimitoare.

Neajutorați. Panica îi cuprinse. Se înghesuiră către centru, copiii din margini văzând sfârșitul apropiindu-se cu salturi rapide.

Sam o luă la fugă, își ridică mâna dreaptă, cea sănătoasă, căută o țintă și țipă. Dar chiar atunci se auzi zgomotul puternic al unui motor.

Sam se opri brusc și se întoarse. Farurile veneau pe stradă pe lângă biserică. Un Jeep murdar. Se lovi de bordura ce înconjura piața, sări pe trotuar și se opri brusc, fapt ce făcu să sară bucăți de noroi umed. În spatele lui veneau alte mașini, cu viteză.

Se auziră țipete în timp ce coioții se apropiau de „turma" de oameni. Sam își întinse mâna și un foc verde se lansă către gloata de coioți din partea stângă. Nu putu să tragă și spre cealaltă coloană vie deoarece ținta îi fu blocată de copiii care alergau acum panicați, cu toții către Sam pentru protecție și astfel că îi fu imposibil să tragă.

— Jos, jos, jos! țipă el. La pământ!

Dar era degeaba.

— Salvează-mă! zise Computer Jack, căzând din Jeep.

Un Audi frână în fața bisericii. Cineva stătea în picioare, cu trunchiul ivindu-i-se prin trapa din acoperiș.

Cineva țipă de groază și de durere. Cineva era jos, luptându-se cu un coiot de două ori mai mare decât el.

— Edilio! Acum! urlă Sam.

— Ai o noapte proastă, frate? strigă Caine, exultat. Va fi și mai rea.

Caine ridică mâinile și ochii, dar nu spre Sam. În schimb, el își direcționă energia incredibilă de telechinezie către biserică. Era ca și cum o ființă invizibilă, de dimensiunea unui dinozaur, căzu asupra vechii clădiri. Piatra se sparse. Vitraliile se sparseră. Ușa bisericii, punctul slab, sări în aer înăuntru, scoasă din țâțâni.

— Astrid! zbieră Sam.

Țipete, țipete panicate din piață, amestecate cu mârâituri și lătrături, în timp ce coioții se năpustiră asupra copiilor.

Dintr-odată se auzi răpăitul puternic al unei mitraliere. Focul izbucni de pe acoperișul grădiniței.

Edilio ieși alergând din clădirea distrusă cu alți trei copii după el, atacând coioții.

Caine trase din nou și de data aceasta monstrul invizibil, bestia de energie, avu mai multă forță și se împinse mai tare în fața bisericii.

Ferestrele laterale, toate vitraliile vechi și noi explodară într-o ploaie sclipitoare. Clopotnița se înclină.

— Cum o să îi salvezi, Sam? întrebă Caine exultând. Încă o împingere și se prăbușește.

Jack era la picioarele lui Sam, agățându-se de el, împiedicându-l, ținându-l cu o uimitoare forță. Sam trase orbește în Caine în timp ce cădea.

— Pot să te salvez! Salvează-mă pe mine! îl imploră Jack. Dispariția, pot să te salvez.

Sam căzu tare, lovi mâinile strânse ale lui Jack, se smuci pentru a se elibera și se ridică la timp, pentru a vedea peretele din față al bisericii încovoindu-se și prăbușindu-se încet-încet spre interior. Acoperișul tremură și căzu. Clopotnița se clătină, dar rămase pe loc. Dar tone de calcar, ipsos și grinzi din lemn masive căzură cu un zgomot ce păru a fi sfârșitul lumii.

— Astrid! țipă Sam din nou, neajutorat.

Alergă direct către Caine, ignorând masacrul din spatele lui, blocând țipetele și mârâiturile necruțătoare și răpăiturile mitralierelor.

Ochi și trase. Raza lovi partea din față a mașinii lui Caine. Foaia de metal se îndoi, iar Caine se urcă stângaci pe acoperiș prin trapă pe când ceilalți, de care lui Sam nu îi păsa îndeajuns de mult ca să îi identifice, se aruncară afară pe uși.

Sam trase, iar Caine făcu o eschivă. O undă îl lovi pe Sam și îl opri de parcă s-ar fi lovit de un zid. Îl căută nebunește pe Caine. Unde? Unde?

Țipete înăbușite din biserică se alăturară urletelor din fundal, un zgomot ca venit dintr-un iad al copiilor, țipete ascuțite care își chemau mamele, plânsete agonizante, disperate, implorând.

O mișcare rapidă și Sam trase.

Caine trase înapoi, iar statuia de la fântână fu aruncată în aer de pe piedestalul ei și căzu, cu un plescăit, în apa fetidă.

Sam era sus și alerga. Trebuia să îl găsească pe Caine, trebuia să îl găsească, să îl omoare, să îl omoare.

Mai multe mitraliere trăgeau și se auzi vocea lui Edilio:

— Nu, nu, nu, opriți focul, loviți copiii!

Sam dădu ocol mașinii Audi în flăcări. Caine alerga înainte, sărind peste un hidrant. Sam trase, iar pământul de sub picioarele lui Caine luă foc, scoțând un fum negru și unsuros. Chiar și pavajul ardea. Caine se prăbuși pe stradă, se rostogoli rapid, se ridică într-un genunchi, iar Sam primi o undă masivă care îl aruncă pe spate, amețit, cu sângele curgându-i din gură și din urechi, cu membrele strâmbe, neputând să… neputând…

Caine, o față sălbatică, însângerată, urlând.

Sam simți ura arzând în el și erupse din mâini.

Caine sări în lături, prea încet, iar raza de lumină necruțătoare îl lovi într-o parte. Tricoul îi ardea, Caine țipă și lovi flăcările.

Sam încercă să se ridice, dar capul îi vâjâia.

Caine fugi în clădirea de apartamente distrusă prin aceeași ușă prin care Sam intrase ca să încerce s-o salveze pe fetița cu puterea focului.

Sam se clătină, dar fugi după el. Pe scări și prin holul topit, încă mirosind a fum. Etajul de sus era o epavă alcătuită din lemne arse, bucăți de tencuială din acoperiș care semănau cu sănii de copii, fragmente din pereți și bucăți de țevi.

O lovitură și Sam putu vedea efectiv cum jumătatea de perete din spatele lui se unduia din pricina impactului.

— Caine! Hai să terminăm cu asta! spuse Sam aspru.

— Vino, frate! țipă Caine cu o voce stoarsă de durere. O să pierim în locul ăsta amândoi.

Sam localiză sunetul vocii lui și fugi pe hol, alergă sub scări, aruncând raze mortale din mâini.

Nici urmă de Caine.

Auzi scârțâitul unei uși, încă atârnând în balamale, deși peretele din jurul ei dispăruse și se clătina încet. Sam o lovi, se întoarse și trase în încăpere. Un scaun de lemn zbură în aer purtat de o undă. Sam se aplecă sub el. Următorul îi lovi mâna stângă, sfărâmându-i cotul. Un torent de moloz îl făcu să se dea înapoi.

Dintr-odată apăru Caine, la nici trei metri distanță. Mâinile lui erau ridicate deasupra capului, cu degetele răsfirate și palmele în afară. Sam își strânse cu mâna dreaptă cotul distrus.

— Jocul s-a terminat, Sam, zise Caine.

Ceva apăru neclar în spatele lui Caine, iar el se clătină. Își duse mâinile la cap. Brianna stătea deasupra lui, învârtindu-și ciocanul.

— Fugi, Briza! țipă Sam, dar era prea târziu.

Chiar și când se clătina în spate, Caine trase de la mică distanță, iar Brianna zbură în perete, prin acesta. Caine sări după ea prin deschidere. Sam trase în perete, arzând o gaură. Prin ea putu să își vadă fratele aruncând în aer următorul perete.

Sam simți podeaua îndoindu-se sub el.

Clădirea se prăbușea.

Se întoarse și o rupse la fugă, dar dintr-odată podeaua dispăru, iar el fugea în gol, căzând, iar clădirea se prăbușea odată cu el, în jurul lui, peste el.

Căzu, iar lumea se prăbuși.

• PATRUZECI ȘI CINCI

04 minute

Quinn se uita înghețat de groază la coioții care atacau copiii. Îl văzu pe Sam trăgând și ratând. Îl văzu pe Sam agonizând pentru un moment, pentru un moment teribil în timp ce Caine ataca biserica.

Sam alergă spre biserică. Quinn țipă:

— Nu!

Ochi.

— Nu lovi copiii, nu lovi copiii!

Suspină și apăsă pe trăgaci. Ținti masa de coioți. Mult mai mulți decât înainte.

Coioții abia dacă îl observară. Unul dintre ei căzu ca și cum s-ar fi împiedicat, dar nu se mai ridică. Atunci nu mai putu să mai tragă. Bestiile erau în mijlocul copiilor. Alergă spre scară, alunecă, căzu și ateriză destul de tare pe alee.

„Fugi, țipa creierul lui, fugi de acolo!” Făcu trei pași panicați către plajă, alergă către apă, dar atunci, ca și cum o forță invizibilă îl acaparase, se opri.

— Nu poți să fugi, Quinn, își spuse. Nu poți!

Și chiar când își spunea aceste vorbe, alerga înapoi înspre grădiniță, trecând pe lângă Mary care proteja un copil în brațe, fugi către piață, ținând acum mitraliera ca pe o bâtă, alergând și țipând și dând din cap ca un nebun, vânturând cu sălbăticie patul armei pentru a lovi craniul câte unui coiot.

Edilio era acolo, iar copiii trăgeau, iar Edilio urla:

— Nu, nu, nu!

Și apoi sângele îi sări în ochi lui Quinn, iar sângele era în creierul lui, era peste tot, iar el își pierdu mințile, își pierdu mințile legănându-se, țipând și lovind, lovind, lovind.

•

Mary o ținea strâns pe Isabella și era în brațele lui John, iar copiii plângeau auzind nebunia de afară, țipetele, mârâiturile și pistoalele.

— Doamne, izbăvește-ne! repeta cineva cu o voce chinuită, suspinată, iar Mary știu, într-un fel îndepărtat, că era ea.

•

Drake auzi coiotul urlând în noapte și știu în inima lui vicleană ce însemna. Gata cu linsul rănilor. Lupta începuse.

— E timpul, spuse el. E timpul să le arăt tuturor.

Lovi cu piciorul în ușa din față a casei lui și se îndreptă spre piață, urlând, urlând, dorindu-și să se îmbăieze în lumina lunii așa cum făceau coioții. Auzi focurile de armă și își scoase pistolul de la curea și își descolăci mâna în formă de bici și o plesni, iubind pocnetul pe care îl scotea.

În față, două siluete se mișcau înainte, îndreptându-se și ele către sunetul bătăliei, două siluete. Una părea imposibil de mică. Dar nu, cealaltă era imposibil de mare. Ca un luptător de *sumo*. O creatură cu membre greoaie, pe care abia și le mișca.

Cele două siluete atât de diferite ajunseră în dreptul unei zone luminate de un stâlp de pe stradă. Drake îl recunoscu pe cel mic.

— Howard, trădătorule! țipă Drake.

Howard se opri. Bestia de lângă el continuă să meargă.

— Nu vrei nimic din toate astea, Drake, îl avertiză Howard.

Drake îl tăie pe piept, sfâșiindu-i tricoul lui Howard și lăsând o urmă de sânge care părea neagră în lumina rece.

— Ai face bine să te duci și să ajuți la doborârea lui Sam, îl avertiză Drake.

Bestia se opri. Se întoarse încet și veni înapoi.

— Ce e asta? întrebă Drake tăios.

— Tu, mormăi bestia.

— Orc? țipă Drake, pe jumătate încântat, pe jumătate speriat.

— Este vina ta, zise Orc monoton.

— Dă-te din drumul meu! ordonă Drake. E o luptă. Veniți cu mine sau muriți chiar acum.

— El nu vrea decât niște bere, Drake, zise Howard împăciuitor, apucându-se de rana de pe piept, arcuindu-se de durere, dar încă încercând să stăpânească situația, să joace pe cât putea de deștept.

— Dumnezeu m-a judecat, bolborosi Orc.

— Umflătură proastă ce ești, zise Drake vânturând mâna în formă de bici și o coborî cu toată forța asupra umărului lui Orc.

— Aaahhh! urlă Orc de durere.

— Mișcă-te, idiotule! ordonă Drake.

Orc se mișcă. Dar nu spre piață.

— Vrei o bucată din Mână-Bici, ciudatule? întrebă Drake tăios. O să te tai.

•

Astrid simți o greutate zdrobitoare pe partea din jos a spatelui și pe picioare. Era cu fața în jos, deasupra micului Pete. Era amețită, dar era destul de conștientă ca să înțeleagă faptul că era amețită. Trase adânc aer în piept. Șopti:

— Petey.

Auzi sunetul prin oase. Urechile îi țiuiau, un sunet înăbușit. Micul Pete nu se mișca.

Încercă să își tragă picioarele, dar acestea nu se clintiră.

— Petey, Petey! țipă ea.

Îndepărtă ceva din ochi, praf, mizerie, transpirație și clipi ca să încerce să își concentreze privirea asupra fratelui ei. Îi apărase cea mai mare parte a corpului de peretele care căzuse, dar o bucată de tencuială de mărimea unui ghiozdan îi căzuse în cap.

Își înăbuși un suspin. Puse două degete pe gâtul lui și simți puls. Putea percepe și respirația lui slabă, ridicarea și coborârea pieptului de sub ea.

— Ajutor! zise cu voce răgușită, nesigură dacă țipa sau șoptea, neputând să audă din cauza țiuitului.

— Să ne ajute cineva. Să ne ajute cineva! Salvați-mi fratele. Salvați-l! imploră ea, iar implorarea deveni o rugăciune. Salvează-l pe Sam! Salvează-ne pe toți!

Începu să recite din memorie o rugăciune pe care o auzise odată, în urmă cu multă vreme. Vocea ei era undeva departe, vocea altcuiva.

— „Sfinte Arhanghele Mihail, apără-ne în bătălie. Fii apărarea noastră în fața răutății și a capcanelor diavolului.”

Își putea simți mai degrabă decât auzi suspinele, un tremur atroce care îi întorcea cuvintele în gât.

Ca un răspuns batjocoritor la rugile ei, o ploaie de sticlă și de fragmente de tencuială căzu înjur.

— „Fie ca Dumnezeu să îl mustre, ne rugăm cu umilință. Și tu, O domn de oaste cerească, prin puterea lui Dumnezeu...”

Micul Pete se răsuci și gemu. Își mișcă apoi capul, iar ea putu vedea tăietura adâncă de la cap.

— „... aruncă în iad pe Satana și toate spiritele rele care dau târcoale prin lume și caută să distrugă sufletele.”

Cineva stătea pe molozul de lângă ea. Ea își întoarse gâtul și văzu o siluetă ce se profila pe tavan în lumina verde-pal, o față întunecată.

— Amin.

— Nu sunt tocmai un înger, ca să nu mai vorbim de un arhanghel, zise Dekka cu o voce pe care Astrid abia o percepu. Dar pot să dau astea la o parte de pe tine.

•

Caine sări din clădirea distrusă. Reușise. Reușise.

Sam era sub moloz, îngropat. Înfrânt.

Dar Caine abia putea să se bucure de acest moment. Durerea din partea din stângă a corpului era șocantă. Lumina verde periculoasă îi arsese tricoul până la piele, iar urmarea era dincolo de orice agonie pe care și-o imaginase.

Se opinti către ruinele bisericii, încercând să înțeleagă haosul care era în jurul lui. Nu mai erau focuri de armă, dar se mai auzeau țipete, plânsete și mârâituri. Și încă ceva, o serie de

bubuituri și plesnitul unui bici. Dincolo de astea o bătaie de tobă mare, care ținea un ritm constant.

Caine se opri, se holbă, uitând pe moment de durere.

Pe treptele primăriei, se dădea o bătălie titanică între Drake și un monstru sculptat în piatră.

Drake plesni din bici și trase cu pistolul. Monstrul răspunse cu lovituri neîndemânatice care ratau încontinuu în timp ce Drake dansa de jur împrejur, plesnind și lovind, nereușind totuși să facă bestia să dea înapoi.

Bestia se aplecă și îl rată pe Drake la câțiva centimetri. Pumnul de piatră lovi unul dintre stâlpii de calcar din fața primăriei. Stâlpul se crăpă și aproape se prăbuși. Fragmente mici de piatră căzură.

Privirea lui Caine fu atrasă de o voce mârâitoare, înaltă.

— Femela zis căpetenie oprește, spuse Căpetenia cu un glas furios.

— Ce?

Caine nu înțelese până ce nu o văzu pe Diana pășind spre el, cu părul negru fluturând și cu ochii plini de furie.

— Le-am zis acestor bestii jegoase să se oprească, spuse ea abia abținându-se.

— Ce să oprească? întrebă Caine, pe un ton poruncitor.

— Încă îi mai atacă pe copii, spuse Diana. Am câștigat. Sam e mort. Spune-le să se retragă, Caine!

Caine își îndreptă din nou atenția către bătălia dintre Drake și monstru.

— Sunt coioți, zise Caine cu răceală.

Diana se repezi la el.

— Ți-ai pierdut mințile, Caine. Până aici. Ai câștigat. Asta trebuie să înceteze.

— Sau ce, Diana? Sau ce? o întrebă Caine. Du-te și adu-o pe Lana. Sunt rănit. Căpetenie, fă ce vrei!

— Poate că de-asta te-a abandonat mama ta, zise Diana aspru. Poate că a putut vedea că nu erai rău, ci că erai distrus, bolnav și diabolic.

Caine reacționă cu o violență bruscă, uitând de puterile lui și pocnind-o cu putere peste față.

Diana se dezechilibră din pricina loviturii și căzu violent pe treptele de piatră. Caine îi putu vedea nespus de clar fața, în lumina teribilă, datorită strălucirii unei coloane verde-pal,

orbitoare. Lumina aceea nu putea avea decât o singură sursă. Era ca o suliță orientată către cer. Se îndrepta în sus din mijlocul dărâmăturilor clădirii de apartamente.

— Nu! zise Caine.

Dar lumina ardea, ardea tot molozul și resturile, toată greutatea zdrobitoare a clădirii de apartamente care se prăbușise.

— Nu! spuse Caine din nou, iar lumina muri, întreruptă.

În spatele lui, Drake și Orc duceau lupta rapidă și înceată, agilă și greoaie, tăioasă și monotonă, dar tot ce putea să vadă Caine acum era silueta întunecată, acoperită cu funingine și cu ochii luminoși care se îndrepta spre el dintre dărâmături.

Caine își îndreptă mâinile către rămășițele de lemn și tencuială ale fațadei bisericii. Făcu un gest către Sam și grămada de resturi se răspândi către el.

Sam își ridică mâinile. Focul verde făcu să explodeze cărămizile și stâlpii grei de lemn. Arseră în aer, transformându-se în cenușă înainte să îl lovească.

•

Dekka ridică resturile de pe Astrid și de pe micul Pete. Dar nu era un lucru ușor. Capacitatea ei de a suspenda gravitația acționa și asupra lui Astrid, iar ea și micul Pete plutiră prin aer într-o galaxie ce rotea un amalgam de lemne și tencuială. Dekka strecură o mână înăuntru și o trase pe Astrid afară din zona de gravitație zero. Astrid căzu pe podea împreună cu micul Pete. Dekka dădu drumul resturilor, iar acestea se prăbușiră cu un zgomot puternic.

— Mersi, zise Astrid.

— Mai sunt mulți alții prinși aici, spuse Dekka; fata nu irosi timpul și se duse să îi ajute.

Astrid se aplecă și încercă să îl ridice pe micul Pete. Șchiopăta și atârna greu. Ea îi cuprinse pieptul cu mâinile și îl luă în brațe ținându-l aproape ca pe un copil mult prea mare. Îl îmbrățișă strâns și se împletici prin biserică, pe jumătate trăgându-l după ea, împiedicându-se în timp ce pășea prin moloz.

Lana îl putea vindeca, dar Lana dispăruse. Nu se gândea decât să îl ducă la Dahra în pivniță. Dar ce putea face Dahra? Era oare posibil să ajungă la așa-zisul spital, sau intrarea fusese blocată de dărâmături?

Pentru prima dată realiză că peretele din față al bisericii pur și simplu dispăruse. Putea să vadă cerul nopții și stelele. Dar la fel de bine putea să vadă lumina verde cu sunet metalic. Auzul îi revenea în timp ce țiuitul scădea în intensitate. Putu distinge mârâituri de animale și pocnetul ascuțit al biciului și prea multe voci tânguindu-se.

Dintr-odată, molozul din jurul ei se adună și începu să zboare. Astrid se aruncă jos, acoperindu-l din nou pe micul Pete, nemișcată, întotdeauna protejându-l pe micul Pete. Bucăți de perete, așchii de panouri de lemn și îmbinări ciudate de oțel și lemn se ridicară precum avioanele cu reacție decolând de pe un aeroport și accelerând nebunește, zburând afară într-un șuvoi prin fațada distrusă a bisericii.

Lumina verde străfulgeră și se auzi un sunet de explozii, un muget de bubuituri și apăru o strălucire puternică. Șuvoiul de moloz se întrerupse.

Astrid se ridică din nou în picioare, trăgându-l pe micul Pete după ea. Cineva alergă spre ea din stradă. Se opri, gâfâind, holbându-se, un animal speriat ținut la distanță.

— Caine, îl strigă Astrid.

El nu vorbi. Ea putu vedea că este rănit. Suferea.

Fața lui era brăzdată de transpirație și mizerie. Se uita la ea ca și cum ar fi văzut o fantomă.

O lumină periculoasă se aprinse în ochii lui întunecați.

— Perfect, spuse el.

Astrid simți că este ridicată în aer. Se agăță disperată de micul Pete, dar el îi alunecă din mâini, îi scăpă din degete și căzu la pământ.

— Vino la joacă, frate! țipă Caine. Am o prietenă de-a ta.

Astrid pluti, neputincioasă, neajutorată, iar Caine se ascunse în spatele ei, folosind-o ca pe un scut. În fața bisericii, pe trepte, o scenă de coșmar cu câini nebuni și bătălii dezlănțuite.

Sam era acolo, la capătul treptelor. Era plin de sânge și de zgârieturi, iar o mână îi atârna, ruptă.

— Haide, Sam, arde-mă acum! țipă Caine. Hai, frate, arată-mi ce poți!

— Te ascunzi în spatele unei fete, Caine? îl întrebă Sam.

— Crezi că mă poți lua peste picior? zise Caine. Tot ce contează e să câștig. Așa că, scutește-mă!

— O să te omor, Caine.

— Nu. Nu o să o faci. Nu fără a-ți omorî prietena.

— O să dispărem amândoi de aici într-un minut, Caine. S-a terminat pentru amândoi, zise Sam.

— Poate pentru tine, Sam. Nu și pentru mine. Eu știu ce să fac. Știu modul în care pot rămâne, râse el triumfător.

Astrid zise:

— Sam, trebuie să o faci. Distruge-l!

Diana urca scările.

— Mda, Sam, distruge-mă! îl batjocori Caine. Ai puterea. Fă o gaură prin ea și o să mă omori și pe mine.

Diana zise:

— Caine, las-o jos. Fii bărbat, cel puțin o dată.

— Pune-o jos, Caine, zise Sam. E sfârșitul. Cincisprezece și gata. Nu știu ce este, dar ar putea fi moartea și nu vrei să mori cu și mai mult sânge pe mâini.

Caine râse amuzat.

— Nu știi nimic despre mine. Tu nu ai crescut neștiind cine ești. Nu a trebuit să te creezi din propria-ți imaginație, din propria-ți dorință.

— Am crescut fără tată, zise Sam. Și fără nicio explicație. Și fără adevăr. La fel ca și tine.

Caine aruncă o privire la ceas.

— Cred că a venit timpul pentru tine, Sam. Tu ești primul, îți amintești? Și uite ce vreau să știi înainte de a pleca: eu o să supraviețuiesc, Sam. O să rămân tot aici. Eu și drăguța de Astrid și tot FAYZ-ul. Toate vor fi ale mele.

Diana zise:

— Sam, modul în care poți învinge dispariția este…

Caine se răsuci spre ea, ridică o mână și o lovi întrerupând-o în mijlocul frazei. Ea zbură prin aer, fu propulsată în spate și ateriză în stradă, pe iarba din piață.

Efortul îl distrase pe Caine. O scăpă pe Astrid.

Sam își întinse mâna, cu palma în afară.

• PATRUZECI ȘI ȘASE

1 minut

O lovitură directă.

Îl putea omorî pe Caine într-o clipită. Dar lumea din jurul lui apunea. Astrid, căzută grămadă, părea vagă, decolorată, aproape transparentă. Și Caine era o fantomă. Niciun sunet. Țipetele copiilor erau mute. Lupta dintre Drake și Orc se desfășura acum în reluare, atacurile coioților, toate acestea cadru cu cadru, om și bestie și monstru.

Corpul lui Sam era amorțit, ca și cum ar fi murit și îi rămăsese numai creierul încă zbârnâind în craniu.

— „E timpul”, spuse o voce.

Știa că vocea și sunetul ei erau un cuțit în măruntaie. Mama lui stătea în față. Era la fel de frumoasă cum i se păruse întotdeauna. Părul ei flutura în briza pe care el nu o putea simți. Ochii albaștri erau singura culoare din peisaj.

— La mulți ani! zise ea.

— Nu, șopti el printre buzele pe care nu le mișcă.

— Acum ești bărbat, spuse ea, iar gura formă un zâmbet ironic. Bărbățelul meu.

— Nu.

Ea își întinse o mână către el.

— Vino.

— Nu pot, zise el.

— Sam, sunt mama ta. Te iubesc. Vino cu mine.

— Mamă…

— Doar întinde-te spre mine. Te pot duce în siguranță, departe de locul ăsta.

Sam scutură din cap încet-încet, ca și cum s-ar fi scufundat în melasă. Ceva se întâmplase cu timpul. Astrid nu respira. Nimic nu se mișca. Toată lumea înghețase.

— O să fie așa cum a fost înainte, îi spuse mama lui.

— Nu a fost niciodată… începu el. M-ai mințit. Niciodată nu mi-ai spus…

— Niciodată nu am mințit, zise ea și se încruntă la el, dezamăgită.

— Nu mi-ai spus niciodată că am un frate. Niciodată nu mi-ai spus…

— Vino cu mine, spuse ea, nerăbdătoare acum, dând din mână ca și atunci când el era un copil mic și refuza să o țină de mână ca să traverseze strada. Vino cu mine acum, Sam. O să fii în siguranță, departe de locul ăsta.

El reacționă instinctiv, micuțul băiețel reacționă la vocea mămicii, la vocea care îi cerea să se supună. Întinse mâna către ea. Apoi și-o trase înapoi.

— Nu pot, șopti Sam. Am pe cineva pentru care să rămân aici.

Furia licări în ochii mamei lui, o lumină verde, suprarealistă, și înainte ca ea să clipească, dispăru. Și apoi, din întuneric, din lumea ireală, Caine păși în lumina stranie.

Mama lui Sam zâmbi către Caine, iar el se uita la ea cu o expresie de mirare.

— Asistenta Temple, zise Caine.

— Mamă, îl corectă ea. Este timpul ca amândoi băieții mei să mi se alăture, să vină cu mine. Departe de locul ăsta.

Caine părea cuprins de vrajă, neputând să își ia privirea de la fața blândă și zâmbitoare, de la ochii albaștri pătrunzători.

— De ce? întrebă Caine cu o voce de copil mic.

Mama lor nu spuse nimic. Încă o dată, doar pentru o clipită, ochii ei albaștri deveniră de un verde toxic, înainte de a redeveni de un albastru rece.

— De ce el, și nu eu? întrebă Caine.

— Este timpul să veniți cu mine acum, insistă mama lor. O să fim o familie. Departe de aici.

— Tu primul, Sam, zise Caine. Du-te cu mama ta.

— Nu, spuse Sam.

Fața lui Caine se întunecă de mânie.

— Du-te, Sam. Du-te. Du-te. Du-te cu ea!

Acum țipa. Părea că intenționa să îl afecteze pe Sam psihic, să îl împingă către mama pe care nu o împărțiseră niciodată, dar mișcările lui erau ciudate, disproporționate, un personaj bățos și panicat dintr-un vis.

Caine renunță să mai încerce.

— Jack ți-a spus, zise el tern.

— Nimeni nu mi-a spus nimic, rosti Sam. Am lucruri de făcut aici.

Mama lor își întinse mâinile spre ei, furioasă, cerându-le supunere.

— Veniți la mine! Veniți la mine!

Caine scutură din cap încet.

— Nu.

— Ești capul familiei acum, Sam, îl linguși mama lui. Bărbățelul meu. Al meu.

— Nu, zise Sam. Îmi aparțin numai mie.

— Iar eu nu am fost niciodată al tău, rânji Caine. Prea târziu… mamă.

Expresia de pe fața mamei lor tremură. Carnea blajină păru să se descompună în piese de puzzle. Zâmbetul blând al gurii care implora se topi și se prăbuși în interior. În locul lui apăru o gură înconjurată de dinți ascuțiți ca acele. Ochii erau plini cu o lumină verde.

— Voi pune mâna pe voi, izbucni monstrul cu o violență subită.

Caine se holba oripilat.

— Ce ești tu?

— Ce sunt eu? îl luă peste picior monstrul necruțător. Sunt viitorul vostru. O să vii la mine în locul întunecat, Caine. O să vii de bunăvoie.

— Nu! protestă Caine.

Monstrul râse, un sunet nemilos din gura de pirania.

Încet, monstrul dispăru. Culoarea apăru din nou în lumea din jurul lui Sam și a lui Caine. Orc și Drake accelerară la viteză normală. Aerul mirosea din nou a praf de pușcă. Astrid respiră.

Sam și Caine stăteau cu fața unul la altul.

Lumea era din nou lumea. Lumea lor. FAYZ. Diana se holba. Astrid suspină și își deschise ochii.

Caine fu rapid. Își ridică mâinile, cu palmele în afară.

Dar Sam fu și mai rapid. El sări către Caine, păși în zona lui și prinse capul fratelui lui cu mâna bună. Palma lui Sam era pe tâmpla lui Caine, cu degetele curbate în părul lui.

— Nu mă obliga să fac asta, îl avertiză Sam.

Caine nu încercă să dea înapoi. Ochii lui erau plini de un dispreț sălbatic.

— Dă-i bătaie, Sam, șopti Caine.

Sam scutură din cap.

— Nu.

— Milă? rânji Caine.

— Trebuie să pleci, Caine, zise Sam încet. Nu vreau să te omor. Dar nu poți fi aici.

Brianna apăru rapid, puse frână ca să se oprească și ridică un pistol spre Caine.

— Dacă Sam nu te termină, o să o fac eu. Nu ești mai rapid decât Briza.

Caine o ignoră disprețuitor. Dar nu mai avea nicio șansă să îl atace pe Sam acum. Brianna era prea rapidă.

— Este o greșeală să mă lași să trăiesc, Sam, îl avertiză Caine. Știi că o să mă întorc.

— Nu o face. Nu te întoarce. Data viitoare…

— Data viitoare unul din noi îl va omorî pe celălalt, spuse Caine.

— Pleacă! Stai la distanță!

— Niciodată, zise Caine cu o parte din vechea lui bravadă. Diana?

— Ea poate să rămână aici, spuse Astrid.

— Poți, Diana? întrebă Caine.

— Astrid cea deșteaptă, zise Diana în felul ei batjocoritor. Atât de inteligentă. Atât de neștiutoare.

Diana păși aproape de Sam, îi apucă obrazul cu mâna și plantă un sărut în colțul gurii.

— Îmi pare rău, Sam. Fata rea sfârșește cu băiatul rău. Așa funcționează lumea. În special lumea asta.

Ea se duse la Caine. Nu îi apucă mâna întinsă, nici măcar nu se uită la el, ci merse alături de el în timp ce acesta cobora treptele.

•

Bătălia dintre Drake și Orc se poticnea într-o remiză epuizantă. Drake își ridica mâna în formă de bici încă o dată ca să o lase asupra umerilor de piatră ai lui Orc, dar mișcările lui erau încete, îngreunate.

— Termină, Drake, zise Diana. Nu îți dai seama când lupta s-a sfârșit?

— Niciodată! gâfâi Drake.

Caine ridică mâna și aproape degajat îl trase pe Drake care se opunea și înjura.

Coioții, cei rămași în viață, îi urmară afară din oraș.

Edilio își ridică pistolul și ținti spre animalele care se retrăgeau, umane sau nu. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai Briannei, amândoi fiind pregătiți.

— Nu, omule. Războiul s-a terminat, zise Sam.

Edilio lăsă jos arma, ezitant.

— Las-o jos, Briza. Hai să mergem, adăugă el.

Brianna se supuse, mai ușurată ca oricând.

Quinn urcă treptele ca să stea alături de Edilio. Era împroșcat cu sânge. Își aruncă pistolul pe jos. Îi aruncă lui Sam o privire sumbră, infinit de tristă.

Patrick apăru bucuros, iar cu el era Lana.

— Sam, lasă-mă să-ți văd mâna, zise ea.

— Nu, spuse Sam. Sunt bine. Du-te la ceilalți. Salvează-i, Lana! Eu nu am putut. Poate tu o să poți. Începe cu micul Pete. El... el este foarte important.

Astrid se întorsese în biserică la fratele ei. Apăru ținându-l de brațe, târându-l.

— Ajutați-mă! imploră Astrid.

Lana alergă la ea.

Sam vru să se ducă la Astrid. Avea nevoie să facă asta. Dar epuizarea totală îl ținu pe loc. Își puse mâna bună pe umărul lui Edilio.

— Cred că am câștigat, zise Sam.

— Mda, fu de acord Edilio. Mă duc să aduc retroexcavatorul. Am multe gropi de săpat.

• FINAL

Mâncarea aproape că dărâma mesele sub greutatea ei. Curcan și garnituri, sos de merișoare și cea mai mare colecție de plăcinte pe care o văzuse vreodată Sam.

Mesele fuseseră inițial așezate la capătul sudic al pieței. Apoi Albert își dăduse seama că oamenii nu voiau să stea la distanță de rândurile de morminte de la capătul de nord, ci să fie lângă ele. Morții aveau să fie incluși în acest ospăț de Ziua Recunoștinței.

Mâncau de pe farfurii de carton și foloseau furculițe de plastic, stăteau pe puținele scaune sau pe iarbă. Se auzeau râsete. Erau și nasuri înfundate și lacrimi, în timp ce își aminteau de sărbătoarea de Ziua Recunoștinței de anul trecut. Dintr-un sistem stereo instalat de Computer Jack răsuna muzică.

Lana muncise contra cronometru timp de câteva zile ca să vindece pe toată lumea care putea fi vindecată. Dahra îi fusese alături, organizând, prioritizând cazurile cele mai grave, oferind ajutor și pastile împotriva durerilor celor care trebuiau să aștepte. Cookie ratase întreaga luptă, dar devenise cel mai credincios asistent al Dahrei, folosindu-și dimensiunile și puterea ca să îi ridice pe cei răniți.

Mary adusese copiii la marele ospăț. Ea și fratele ei, John, pregătiră farfuriile pentru ei, îi hrăniră pe unii cu lingurița și schimbară scutece pe pături așezate pe iarbă.

Orc stătea cu Howard într-un colț. Orc se luptase cu Drake până la remiză. Dar nimeni – cu atât mai puțin Orc – nu o uitase pe Bette.

Piața era un dezastru. Clădirea de apartamente care fusese arsă era acum o epavă. Biserica mai avea doar trei pereți, iar clopotnița avea să cadă în caz că venea vreo furtună.

Arseseră coioții morți. Cenușa lor și oasele umpleau acum câteva pubele mari.

Sam urmărea totul, stând un pic mai departe, balansând farfuria cu mâncare și încercând să nu verse sosul.

— Astrid, spune-mi dacă asta e o nebunie: mă întreb dacă au rămas ceva resturi ca să le trimitem la Coates, zise Sam. Știi tu, o ofertă de pace.

— Nu. Nu e o nebunie, spuse ea.

Astrid îl cuprinse cu mâna în jurul taliei.

— Știi, am planul ăsta în minte de ceva vreme, zise Sam.

— Ce plan?

— Ne include pe tine și pe mine stând la plajă.

— Doar stând?

— Păi... zise el permițând răspunsului concis să includă mai multe sensuri, apoi zâmbi. Mă dau în vânt după sensuri concise.

— Ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat în timpul marii dispariții?

— Da. O să îți spun. Poate că nu astăzi.

El arătă cu capul către micul Pete, care se aplecase peste o farfurie cu mâncare și se legăna în față și în spate.

— Mă bucur că e OK.

— Mda, zise Astrid scurt. Apoi ea adăugă: Cred că rana, lovitura la cap... o, nu contează. Hai să nu mai vorbim acum despre Petey. Spune-ți discursul și apoi să mergem să vedem dacă ai idee ce înseamnă „concis”.

— Discursul meu?

— Toată lumea îl așteaptă, spuse ea.

Desigur, realiză el, erau priviri care așteptau îndreptate în direcția lui și un sentiment de treabă neterminată plutea în aer.

— Mai ai ceva citate bune pe care pot să le fur?

Ea se gândi pentru un moment.

— OK. Uite unul: „Cu răutate față de nimeni, cu bunătate pentru toți, cu fermitate pentru dreptate, așa cum Dumnezeu ne dă puterea de a vedea ce e drept, așa să ne străduim să terminăm munca pe care am început-o, să vindecăm rănile națiunii...” Președintele Lincoln.

Sam zise:

— Mda, exact asta o să se întâmple, o să țin un discurs care o să sune exact așa.

— Sunt cu toții încă speriați, spuse ea, apoi se corectă. Suntem cu toții încă speriați.

— Nu s-a terminat, spuse Sam. Știi asta.

— S-a terminat pentru astăzi.

— Avem plăcintă, fu el de acord. Apoi, cu un oftat, se urcă pe marginea fântânii. Ăăă, lume!

Nu fu greu să le atragă atenția. Se adunară cu toții în jur. Chiar și cei mai mici gângureau mai încet.

— În primul rând, le mulțumesc lui Albert și ajutoarelor lui pentru această masă. Să-l aplaudăm pe Mac Tăticu'.

O rundă de aplauze inimoase și unele râsete, iar Albert făcu cu mâna rușinat. Se și încruntă puțin, evident existând o problemă legată de folosirea prefixului „Mac" într-un mod neaprobat în manualul McDonald's.

— Și trebuie să le menționez pe Lana și pe Dahra, pentru că fără ele am fi mult mai puțini acum, aici.

Acum aplauzele erau aproape reverențioase.

— Prima noastră sărbătoare de Ziua Recunoștinței din FAYZ, zise Sam când aplauzele încetară.

— Să sperăm că e ultima, strigă cineva.

— Mda. Ai dreptate, fu de acord Sam. Dar suntem aici. Suntem aici în locul ăsta în care nu vrem să fim. Și ne este teamă. Și nu o să vă mint spunându-vă că de acum înainte totul va fi ușor. Nu o să fie. Va fi greu. Și o să ne mai fie teamă, cred. Și o să mai fim triști. Și singuri. Unele lucruri groaznice s-au întâmplat. Unele lucruri groaznice…

Pentru un moment pierdu șirul vorbelor. Dar apoi se îndreptă din nou.

— Cu toate astea, suntem recunoscători, și îi transmitem mulțumirile noastre lui Dumnezeu, cine crede în El, sau sorții, sau doar nouă, nouă tuturor de aici.

— Pentru tine, Sam! strigă cineva.

— Nu, nu, nu, zise el făcând cu mâna. Nu. Le mulțumim celor nouăsprezece copii care sunt îngropați aici.

Arătă spre cele șase rânduri de câte trei morminte, plus unul care începuse rândul al șaptelea. Pietrele de mormânt, proaspăt vopsite, purtau numele lui Bette și al altora.

— Și le mulțumim eroilor care stau acum aici și mănâncă curcan. Sunt prea multe nume de menționat, și ar fi prea rușinați, oricum, dar îi știm care sunt.

Urmă un val de aplauze puternice și susținute și multe fețe se întoarseră spre Edilio, Dekka, Taylor și Brianna și unele către Quinn.

— Sperăm cu toții că totul se va sfârși. Sperăm cu toții că în curând vom fi înapoi, împreună cu cei pe care îi iubim. Dar acum, suntem aici. Suntem în FAYZ. Și ceea ce trebuie să facem este să muncim împreună și să avem grijă unii de alții și să ne ajutăm unii pe alții.

Toți aprobară din capete, unii dintre ei bătură din palme.

— Majoritatea suntem din Perdido Beach. Unii sunt de la Coates. Unii dintre noi sunt… ei bine, puțin ciudați.

Câțiva chicotiră.

— Și unii dintre noi nu sunt. Dar acum suntem cu toții aici, cu toții băgați în asta. O să supraviețuim. Dacă asta este lumea noastră acum… vreau să spun, asta e lumea noastră acum. Este lumea noastră. Așa că haideți să o facem să fie una bună.

Coborî în tăcere.

Apoi cineva începu să aplaude ritmic și să scandeze:

— Sam! Sam! Sam!

Ceilalți i se alăturară și în curând fiecare persoană din piață, chiar și unii dintre cei mici, îi scandau numele.

Quinn era acolo, la fel și Edilio și Lana. Sam îi zise lui Quinn:

— Îmi faci un serviciu și stai cu ochii pe micul Pete?

— Nicio problemă, frate.

— Unde te duci? întrebă Edilio.

— Mergem la plajă.

Sam o luă pe Astrid de mână.

— Vreți să venim și noi? întrebă Edilio.

Lana îl cuprinse cu mâna și zise:

— Nu, Edilio, nu vor.

•

Băiatul se deplasa țeapăn, protejând arsura pe jumătate vindecată dintr-o parte. Coiotul mergea în fața lui, conducându-l pe drumul prin deșert. Soarele apunea la vest, trimițând umbre lungi dinspre bolovani și tufișuri, pictând fața muntelui într-un portocaliu straniu.

— Cât mai e? întrebă Caine.

— Curând, zise Căpetenia. Întunericul e aproape.

VA URMA…

virtual-project.eu

